TEROR "antiterorizma"

Knjiga o izmišljanju tzv. islamskog terorizma u BiH



FATMIR ALISPAHIĆ



Fatmir Alispahić
Teror “antiterorizma”

DTP i dizajn korice
Marketing agencija Luna Bazar d.o.o. Tuzla

Izdavač
Udruženje za promicanje pozitivnih vrijednosti “Most” Tuzla
www.most-tuzla.org

Za izdavača
Senad Hukić

Štampa
Offset d.o.o. Tuzla

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

323.12:28]:323 (497.6)
ALISPAHIĆ, Fatmir
Teror “antiterorizma “ / Fatmir Alispahić.
Tuzla : Udruženje za promociju pozitivnih
vrijednosti Most, 2008. - 221 str. ; 25 cm

ISBN 978-9958-9088-2-8

COBISS.BH-IP 16836102

Fatmir Alispahić

TEROR
“antiterorizma”

Batva, 2008.

Uvod u čitanje

Kolonijalno sataniziranje Bošnjaka ustoličilo se čim je Turska Carevina odbjegla sa Balkana. Još su austrougarski oficiri o Bošnjacima pisali kao o „divljoj i poživotinjenoj gomili koja se može dovesti do ljudske svijesti potpunim razoružavanjem i postupnim približavanjem administraciji koja je uređena na strogim zakonima“. U različitim formama i povodima moguće je kroz cijelo 20. stoljeće pratiti naturanje orijentalne krivice slavenskom, bošnjačko-muslimanskom narodu. Čak i u vremenima u kojima Bošnjaci žive daleko od svoje vjere, proizvodi(la) se islamofobija, za potrebe ogledanja u razlikama, prvenstveno srpskog, ali i hrvatskog identiteta. Pred početak genocidne agresije 1992. godine, Bošnjaci su se gotovo stopili sa nacrtom jugoslovenskog građanina. Ipak, velikosrpska propaganda je početak genocida odjenula u zaštitu golorukog srpskog naroda pred džihad-ratnicima, islamskim fundamentalistima i „muhadžedinima“. Ovo ukazuje da sataniziranje Bošnjaka, i prije i poslije, nije imalo porijeklo u realnim pretpostavkama, već u nastojanju da u odnosu prema razlici, Srbi, ali i Hrvati, ojačaju svoj identitet, te da aboliraju zlodjela koja su počinjena nad bošnjačkim civilima, pri odbrani „predziđa kršćanske Evrope“.

Na žalost, perfidno propagandno svođenje bošnjačkoga građanskog opredjeljenja na islamofobijski diskurs, rezultiralo je višegodišnjim saučesništvom velikih svjetskih sila u genocidu nad bošnjačkim narodom. Iako je Armija RBiH bila jedini programski sljednik antifašista iz Drugog svjetskog rata, iako je bošnjački narod na genocid i mržnju uz-

vratio zajedništvom i tolerancijom, Zapad je podržao četničke i ustaške teroriste, koje su svoju odanost fašizmu potvrdili genocidnom agresijom ne samo nad Bošnjacima, već nad multietničkim naslijeđem Bosne i Hercegovine. Multietnička BiH nije dobila podršku Zapada zato što okosnicu njenog bića čini jedan muslimanski narod. Zapad je u ime kršćanskog fundamentalizna i prezira prema ravnopravnosti muslimana, pogazio antifašističku ideju na kojoj je, valjda, sazdan. Ako je neupitno zapadno saučesništvo u genocidu nad Bošnjacima, u vidu embarga na oružje, izgladnjivanja i preseljavanja civilnog stanovništva, ne vidimo zašto bi bila upitna ambicija Zapada da se zaboravi, zatre i u drugim formama, kakve su ekonomska i kulturna kolonizacija, dovrši razaranje Bosne i Bošnjaka?!

Unutarnji teroristički udar na Ameriku 11. septembra 2001. nenadano je revitalizirao stare propagandne obrasce i otvorio renesansu za jačanje velikosrpskih i velikohrvatskih pozicija u BiH. Kršćanski fundamentalistički pakt protiv Bošnjaka dobio je neočekivanu priliku da se značenje genocidne agresije momentalno preformulira u tzv. građanski rat, u kome su agresori branili Evropu od tzv. islamskih terorista. Uočena je šansa da se pod izgovorom borbe protiv tzv. islamskog terorizma ubrzaju procesi zatiranja bošnjačke jednakopravnosti, tako što će srpski i hrvatski faktor, uz bošnjačke figure, ovladati ključnim mehanizmima sistema.

Politički, medijski i pravosudni udar tzv. antiterorista bio je hitar i brutalan. SDP-Alijansa, koja je zavladala 2000. godine, svoju dugoročnu šansu je vidjela u kooperativnoj produkciji montiranih sudskih procesa, te različitih oblika forsiranja islamofobije i nipodaštavanja boraca Armije RBiH, odnosno njihovog izjednačavanja sa četničkim i ustaškim teroristima. Vijeće ministara BiH, koje je vodio lider SDP-a Zlatko Lagumdžija, ustanovilo je „Koordinacioni tim za borbu protiv terorizma“, tijelo koje je narednih mjeseci svako malo obavještavalo javnost o „terorističkim“ kretanjima i opasnostima. Gdje su te „opasnosti“ bile prije 11. septembra, niko nije pojasnio, iz čega se vidi plaćenički, dodvornički i montažerski karakter „antiterorističkog tima“ koji je suštinski predstavljao buduću policijsku državu za muslimane u BiH.

U jedra islamofobiji zapuhala je i nevladina (NGO) infrastruktura, godinama odgajana donacijama sa Zapada, stavivši svoje kvazidemokratske potencijale u službu tzv. borbe protiv terorizma. Bio je to tužan poraz građanskog intelektualizma. Organizirani su okrugli stolovi, sesije, izdavani časopisi, sve na temu otkrivenog tzv. islamskog terorizma, a u koga bi drugog nego u Bošnjaka. Sarajevski intelektualci, bliski ovim organizacijama, nalikovali su na sve one mentalne i moralne gmizavce koji su se grijali uz zločine ondašnje Njemačke ili ovdašnjeg Izraela. U Sarajevu 2001. i 2002. nije bilo časnije stvari nego biti protiv zloupotrebe kompletnog državnog i društvenog sistema za sataniziranje bosanske žrtve. Jednako vrijedi za kraj 1991. i početak 1992., kada su samo odvažni bili protiv velikosrpskog razumijevanja jugoslovenstva. Na žalost, na prste se mogu prebrojati javne ličnosti, političari pogotovo, koji su se tada usudili javno progovoriti protiv islamofobije kojom je SDP-Alijansa tvrdila pazar kod svojih šefova.

Historija je samo tekst, pa tako i ova, bliska, koju nastojimo rekonstruirati i upamtiti, kao gnjecavi ponor sarajevske političke i intelektualne čaršije, prestrašene i zakupljene od dejtonskih mentora, kojima od stupnja potlačenosti Bošnjaka ovisi stupanj srpske i

hrvatske vladavine Bosnom i Hercegovinom. Za razliku od informativne tamnice koja je ovlada narednim godinama, bosanska je demokratska javnost 2001., pa sve do 2005., imala nekoliko medija u Sarajevu u kojima su demontirane plasirane klevete. Mislimo na „Ljiljan", „Walter", „Jutarnje novine", a potom i „Saff". Već 2001., u stroju za klevetanje Bosne i Bošnjaka, našli su se tzv. neovisni listovi u Sarajevu koji su, kao i nevladin sektor, finansirani iz zapadnih izvora, ali i iz srpskih i hrvatskih obavještajnih fondova. Kao po starom komunističkom obrascu, sadržaje iz novina o tzv. islamskom terorizmu mogli ste pogledati u prilozima Informativnog programa FTV i emisiji „60 minuta", ili pak obratno. Bila je to jedna – ideološka i partijska – redakcija. Putem FTV, kao udarne igle ove medijske operacije, uz pogrde i uličarski vokabular, plasirano je na stotine medijskih optužnica protiv nevinih ljudi. Iako se radi o prostakluku i neprofesionalizmu nulte kategorije, glavni medijski „antiteroristi" su napredovali u karijeri. Nema ni jednog da ga je sustigla njegova svekolika sramota. S druge strane, rijetki bosanski autori koji su reagirali na laži o tzv. islamskom terorizmu i branili Bošnjake pred bjesnilom islamofobije – sudski su i medijski obrađivani, da bi na kraju bili prognani sa javne scene koja je poprimila totalitarni, jednodimenzionalni, ideološki, u suštini srpsko-hrvatski kolonijalni karakter.

Knjiga „Teror ‘antiterorizma’" nema ambiciju da obuhvati sve što se dešavalo, a i danas se sporadično dešava, u tom beščasnom projektu satanizacije bosanske žrtve. Ambicija nam je da temu izmišljanja tzv. islamskog terorizmu legitimiziramo kao jednu od najbitnijih tema u dejtonskoj realnosti BiH, koja iziskuje obradu sa više aspekata. Na žalost, dosad se tek nekoliko autora ozbiljnije bavilo ovom pojavom, što ukazuje da akademska zajednica zazire od tretmana teme čija obrada nema podršku političkog ambijenta. S druge strane objavljeno je mnoštvo radova kojima se Bosna i Bošnjaci povezuju sa Al-Kaidom, što u nedostatku protuargumenata biva jedina čitljiva istina o Bošnjacima kao teroristima. Baška je pitanje odgovornosti bošnjačke politike i muslimanskih institucija za apsolutno nerazumijevanje egzistencijalne bitnosti otpora projektu satanizacije žrtve i aboliranja genocidnog agresora kroz instaliranje lažne, ali postojane konstrukcije o karakteru rata u BiH.

U bošnjačkoj se akademskoj javnosti i dalje osjeća grešnim i štetnim pristajanje uz sintagmu „izmišljanje tzv. islamskog terorizma", jer vladajući diskurs smatra pravovjernim i isplativim upravo izmišljanje tzv. islamskog terorizma. Strujanje političke i finansijske moći ide u tom pravcu, što zbog nepismenosti, što zbog korumpiranosti, tako da bošnjačka akademska elita nema objektivnu, a ni institucionalnu mogućnost da ove tokove preusmjeri. Otuda se genocid nameće kao pravda, žrtva kao zlotvor, antifašisti Armije RBiH kao teroristi, a četnici i ustaše kao branitelji evropskih principa. Istina se, dakle, ne podrazumijeva, istina se brani, ali „istina" se i proizvodi. Otud će za lučonoše istine, pravde i demokratije sloviti medijski i politički zlotvori, koji su besmislenim optužbama sramotili BiH i vrijeđali bosansku žrtvu. Činjenica da su oni, uprkos očitom sunovratu, još uvijek tu, jači nego jučer, ukazuje da Bosnom i Hercegovinom danas vladaju isti oni koji bi vladali da je Armija RBiH vojno poražena, a da je bošnjački narod morao pristati na sve kompromise, pa i taj da bude na lancu svojih neprijatelja. Upravo je tzv. antiteroristička hajka učinila da se iz institucija sistema, naročito u javnim rtv sistemima, u policiji

i pravosuđu, izgnaju posljednji oblici bošnjačke građanske ravnopravnosti, namjesto kojeg je ustoličen kapitulantski, samoponižavajući model podobnog Bošnjaka, čija se odanost provjerava gaženjem bošnjačkih vrijednosti. Ljudi u krhkim narodima svašta čine za malo moći i para. Alternativa sluganstvu je ili šutnja, ili progonstvo. Islamofobija je od dejtonskog društva napravila totalitarnu tamnicu, u kojoj su montirani sudski procesi i medijske hajke sasvim prirođen ambijent, koji je ispravno pročitan od hiljade bošnjačkih intelektualaca koji još jedino misle u tišini svoje glave.

Da li će se to promijeniti? To ćemo znati ako jednog dana ugledamo mnoštvo knjiga, diplomskih radova, magistarskih i doktorskih radnji na temu terora „antiterorizma", s nijetom da se razobliči posrnuće demokratskih pravila i medijske kulture, koje se dogodilo pod patronatom jednog globalnog i raznorodnog siledžijstva. Znat ćemo to ako se jednog dana glavne medijske zvijezde tzv. antiterorističke kampanje budu izučavale na katedrama žurnalistike kao primjeri posrnuća ove profesije, i općenito, slobode govora. Toliko je zla u BiH počinjeno u stampedu tzv. antiterorizma, da bi tek neovisno sudstvo moglo obezbijediti osjećaj satisfakcije. Zasad, iako su prošle godine nakon serije medijskih i pravosudnih montaža, za koje se pokazalo da su opaka izmišljotina, ni jedan jedini „antiterorista" nije snosio posljedice svoga terora i upotrebe državnih mehanizama u sijanju kleveta i progonu nevinih ljudi. Jer, ovom državom ne vlada pravda, već šnajderi pravde.

S obzirom da tzv. bošnjačka strana, oličena samo u politici, i bez nacionalnih institucija, nije zainteresirana za pravdu, a time i za istraživanje i sprečavanje nepravdi, teško je vjerovati da bi u dogledno vrijeme moglo doći ma kakvog tretmana teme o teroru „antiterorizma". Budući da nema te osnovice, nemoguće je projicirati krajnji cilj, u vidu sankcioniranja likova i pojava koji su ustoličavali policijsku državu i širili nepravdu.

U nastojanju da se preduhitri bošnjačko umijeće zaborava, zbog kojeg su mnoge važne teme žive zatrpane, sačinjena je ova knjiga sa izborom tekstova na temu terora „antiterorizma", tek toliko da ostane zabilježen otpor jednom vremenu nasilja nad istinom, pravdom i demokratijom. Ta bilješka će više služiti nama, kao (samo)uvjerenje da smo vremena iskušenja proživili časno, nego što će poslužiti društvu koje je izgrađeno na lažima i nepravdama. Istina o izmišljanju tzv. islamskog terorizma, o oživljavanju policijske države, ne treba danas ni jednom centru moći, preko kojih se struktuiraju akademski i javni obzori. Otud se ovom knjigom obraćamo jednom prognanom, ako ne i zatočenom intelektualnom prostoru, čiji osjećaj istine i pravde ima ilegalni karakter. Budući da se i danas vladajući diskurs razlikuje od moga mišljenja, a da se jučer razlikovao pogotovo, sugeriram čitateljima da obrate pažnju na datume ispod tekstova.

Dakle, cilj nam je da teror „antiterorizma" predstavimo kroz konkretne slučajeve čiji će istovjetni dramaturški obrazac (montaža laži - otkrivanje laži - opstajanje laži) posvjedočiti da se radi o strateškoj i kontinuiranoj pojavi, a ne o neuvezanim slučajnostima. Jedne te iste tvornice laži, konektirane na s-h obavještajne službe, godinama već izmišljaju klevete, montiraju medijske i sudske procese, i ne snose nikakvu odgovornost kad se ustanovi da su: optuženi za „Pogorelicu" nevini, da je tzv. alžirska grupa nelegalno izručena na Guantanamo, da je Sanel Sjekirica čestit momak, a ne terorista Al-Kaide, da nikakvi mudžahedini iz BiH nisu potrovali vodovode po Italiji, da nisu raketama iz Maoče

granatirali Papinu sahranu, itd., itd. Kad vidite da ovaj proces traje godinama, da ga servisiraju iste medijske, policijske i pravosudne kuhinje, da niko od lažova ne odgovara, već napreduje na kadrovskoj ljestvici – onda shvatite da je moć u Bosni i Hercegovini u rukama onih koji organiziraju i sponzoriraju sataniziranje i progon Bošnjaka, u interesu zatiranja uspomene na bosansku žrtvu i preraspodjele moralnih pozicija u bosanskome društvu.

Nakon 11. septembra, i na globalnom i na lokalnom planu, za mene nije bilo nikakve dileme o karakteru i ciljevima tog tzv. rata protiv terorizma. Kroz stotine tekstova objavljivanih u „Oslobođenju" „Walteru", „Ljiljanu", „Dnevnom avazu", „Jutarnjim novinama", „Saffu", u časopisu „Znakovi vremena", te u medijima u dijaspori, kao što su „Sabah", „Peta strana svijeta", web site Bosnjaci.net (SAD), „Nur" (Danska), Radio BiH St. Louis, Radio „Naša riječ" Chicago i dr. - nastojao sam braniti jednu čestitu istinu od besmislenih, ali na žalost djelotvornih optužbi za terorizam.

Besmisao je lice vremena koje živimo, jer javnim prostorom vladaju laž, hipokrizija, poltronstvo i kukavičluk. Zato će se prije dogoditi da ova knjiga bude proglašena „udžbenikom za teroriste", nego što će društveni ambijent imati snage da razumije kako se radi o konkretnom doprinosu borbi protiv terorizma, jer se iz te borbe eliminiraju laž i profiteri laži.

U borbi protiv tzv. islamskog terorizma naša zemlja nije pretrpjela nikakvu štetu od izmišljenih terorista, ali je pretrpjela nesagledive štete od armije intelektualnih i političkih prostitutki koja je za pare i karijere izmišljala nešto čega nema. Prva i i najteža šteta je gubitak povjerenja. Nakon svih izmišljenih slučajeva, istinit se ne može pojaviti. Jer ako se pojavi, nećemo mu vjerovati.

Ovom knjigom nastojimo – vjerovatno uzaludno – udahnuti čestitost u jedan proces čiji antiteroristički/antifašistički bitak direktno ovisi o moralnim i etičkim razinama. U tom smislu, lažovi i obmanjivači su opasniji neprijatelji od ma kojeg teroriste. Oni su njegovi jataci, skrivači, pomagači, otupljivači... Zbog njihovih laži ne vidi se istina, a ni eventualni pravi teroristi. Borba protiv terorizma počinje kroz evidentiranje i blokiranje snaga koje su spremne trgovati izmišljotinama i obmanama. No, dejtonsko društvo nema realne pretpostavke da borbu protiv terorizma nadahne istinom, samim tim što je ustoličeno na vladavini srpske i hrvatske hegemonije, koja je interesno usmjerena ka obezvređivanju bosanske žrtve i sataniziranju Bošnjaka.

Pa što će nam onda ova knjiga? Kad bi zakon sile bio osa oko koje se vrte ljudi i njihovo vrijeme, nikada ne bismo dosegli išta više od tiranije i patnje. Po ovom, kao i po svakom drugom vremenu, hodaju ljudi koji hoće svjedočiti slobodu i istinu, kao jedini smisao bitka. Posve je nebitno da li će ovo vrijeme prepoznati ovu knjigu. Bitan je, i lijep je, osjećaj časti – da se siledžijskom carstvu laži i klevete suprotstavi ova mrva istine.

U Batvi, avgusta 2008

Afera „hakeri“ kao premijera SDP-ove policijske države

Za Bošnjake koji su nadživjeli komunističke represije, nema ničeg začudnog u povampirenju policijske države u BiH nakon 11. septembra 2001. godine. Za njih teror „antiterorizma“, ili onomad nacionalizam „antinacionalizma“, ne počinju 2001. ili 1983. godine.

Ovom napomenom nastojim potkrijepiti otpočinjanje knjige događajem iz februara 2001., budući da sam osobno viruse SDP-ove policijske države osjetio prije nego što je buknuo taj medijski i pravosudni požar koji je za potrebe američke antiislamske histerije i velikosrpskih i velikohrvatskih interesa otvorio nagradnu hajku na bošnjačku žrtvu.

Sejo Omeragić je pisao da je „Fatmir Alispahić bio prva žrtva policijskog režima SDP-Alijanse, budući da su hakeri provalili u njegovu privatnu e-mail poštu koju je objavilo SDP-ovo glasilo u Tuzli 'Front slobode'“, te da je to bila „svojevrsna premijera Lagumdžijine policijske države“ („Ljiljan“, br. 505, 23. IX 2002.) Iako je u režiji SDP-a izvršeno krivično djelo (Član 193 KZFBiH) povrede tajnosti, odnosno objavljivanja mojih osobnih podataka, za to nikada niko nije odgovarao, niti je i jedna od desetine domaćih i međunarodnih instanci na to reagirala.

Ovim događajem, poznatim kao afera „hakeri“, promovirani su totalitarni mehanizmi na kojima će funkcionirati predstojeći proces satanizacije Bošnjaka. Prvo, neće se prezati od montaže događaja i procesa, iskrivljavanja činjenica, plasmana kleveta, a zarad javne diskreditacije, ali i fizičkog ugrožavanja anatemisanih pojedinaca. Drugo, policijski i pravosudni organi će djelovati po partijskoj dužnosti, što znači da će SDP-ovi kadrovi biti oslobođeni krivične odgovornosti, dok će se istovremeno, prema nepodobnima, zakoni rezati i šarafiti po mjeri montiranih procesa. Afera „hakeri“ dokazuje da su SDP-ovi funkcioneri počinili krivično djelo, a da SDP-ova policija i pravosuđe nisu zaštitili pojedinca koji je bio na udaru tog SDP-ovskog krivičnog djela.

Postojala je mogućnost da se ovaj događaj ispripovijeda u memoarskoj formi, no, to će se možda dogoditi u nekom drugom rukopisu, koji će u lokalnom, tuzlanskom kontekstu, razgrnuti maske sa nekih prikaza. Ovdje nas teror „antiterorizma“ zanima bez memoarskog diskursa, u širem kontekstu, i otud ćemo ovaj događaj predstaviti tek kroz faktografsku građu, bez ikakvih komentara, kroz tekstove i odlomke iz tekstova koji su na tu temu objavljivani u dnevnoj i periodičnoj štampi. Osobno, osjećam logičnu nelagodu pri tretmanu događaja u kome sam sudjelovao kao žrtva totalitarne represije, jer želim poziciju žrtve zaštititi džentlmenskim odnosom prema krivcima i činjenicama. Brutalnost činjenica dovoljno govori za sebe, o njima i o meni, i tu je komentar izlišan.

Naravno, i u ovom povodu, kao i 2001., neće biti predstavljen sadržaj mojih privatnih pisama, jer nije suština u njima. Suština je u totalitarnoj drskosti da se nečija/moja privatna pisma otmu, objave, komentiraju, da posluže kao osnova za političku hajku - u kojoj je SDP čak saopćio da sa vehabijama pripremam terorističke akcije i proiransku islamsku revoluciju - a da na ova krivična djela, uprkos mojim pismenim zahtjevima, policija i pravosuđe, kao i međunarodne instance, ne reagiraju ni jednom riječju.

Otvoreno pismo Fatmira Alispahića sredstvima informisanja

Počinjeno je krivično djelo

Poštovane kolege,

List “Front slobode” od 16. II 2001. na dvije stranice je objavio moju privatnu e-mail prepisku sa prijateljem u Holandiji, do koje je “došao uz pomoć tuzlanskih hakera”. Počinjeno je krivično djelo!

Posebno napominjem da je ovaj broj “Fronta slobode” van svake normalne mjere više dana reklamiran na TV Studiju FS-3, da su na dvije stranice (naslovna i unutarnja naslovna) objavljene moje fotografije, dok je na još dvije objavljena moja e-mail pošta. List je u četvrtak uveče po Tuzli i Sarajevu dijeljen besplatno. Pitanje je: ko je finansirao tu besplatnu podjelu?

Molim Vas da u skladu sa svojim mogućnostima zaštitite moje građansko i ljudsko pravo na privatnost, koje mi je kao građaninu FBiH garantirano i KZFBiH, na čije izvode Vas podsjećam.

Napominjem da u svojim izjavama za javnost ovo krivično djelo nisu ni pomenuli niti osudili guverner TK Selim Bešlagić i načelnik Tuzle Jasmin Imamović, što ukazuje na mogućnost da je riječ o manifestaciji policijske države.

Dostavljam Vam izvode iz Krivičnog zakona FBiH da ne biste eventualno počinili istu grešku.

To su moja privatna pisma i o njima se ne može javno govoriti.

19. II 2001. S poštovanjem
Fatmir Alispahić

(Pismo je 19. februara objavljeno u više radio i tv informativnih emisija, a sutradan i narednih dana u više dnevnih i periodičnih listova. Ovaj sadržaj, uz izvod iz Krivičnog zakona, proslijeđen je u vidu prijave Kantonalnom tužilaštvu, te u vidu zahtjeva za zaštitu ljudskih prava mnogim domaćim i stranim institucijama u BiH, od kojih nikad niko nije reagirao.)

Krivični zakon FBiH
Službene novine FBiH
Br. 43 od 20. XI 1998.

Glava XVIII
Krivična djela protiv slobode i prava građana

Povreda tajnosti pisma i drugih pošiljki

Član 193.

Ko bez odobrenja otvori tuđe pismo ili brzojav ili kakvo drugo zatvoreno pismo ili pošiljku ili na drugi način povrijedi njihovu tajnost, kao i tajnost telefaksa ili neovlašteno zadrži, prikrije, uništi ili drugom preda tuđe pismo, telegram, telefaks, zatvoreno pismo ili pošiljku, kaznit će se zatvorom do šest mjeseci.

Ko neovlašteno prodre u kompjutersku bazu osobnih podataka ili te podatke neovlašteno koristi ili ih učini dostupnim drugoj osobi, kaznit će se zatvorom do šest mjeseci.

Ko djelo iz st. 1. i 2. ovog člana učini u namjeri da sebi ili drugom pribavi kakvu korist ili drugom nanese kakvu štetu, kaznit će se zatvorom do tri godine.

Ako je djelo iz st. 1., 2. i 3. ovog člana učinila službena osoba u vršenju službe, kaznit će se za djelo iz st. 1. i 2. ovog člana od tri mjeseca do tri godine, a za djelo iz stava 3. ovog zakona zatvorom od šest mjeseci od pet godina.

Interno pismo Fatmira Alispahića sredstvima informisanja
Objavljeno integralno u „Jutarnjim novinama“ 21. 2. 2001. pod naslovom:

Da li su Bešlagić i Imamović saučesnici u krivičnom djelu?

Poštovane Kolege,

Jučer sam Vam dostavio član 193. KZFBiH (Povreda tajnosti i drugih pošiljki) s namjerom da Vam olakšam Vaše eventualno bavljenje “staljinizacijom Tuzle”. To nije bilo moje saopštenje za javnost.

Ja se još neću oglašavati u povodu ovog nasrtaja na moju ličnost.

No to ne znači da Vam interno ne mogu pomoći u slaganju kockica u mozaiku ovog krivičnog djela.

Krenimo redom.

Da li su guverner TK Selim Bešlagić i načelnik Općine Tuzla Jasmin Imamović poznavali hakere, dakle počinioce krivičnog djela, i da li su sami sudjelovali u nezakonitom i kažnjivom djelu pa makar i tako što počinioce krivičnog djela nisu prijavili Policiji? Šta se događa ako su Bešlagić i Imamović neprijavljivanjem počinilaca krivičnog djela saučestvovali u krivičnom djelu?

Bio bi to najrigidniji oblik orvelovske “policijske države”! Moralna, patriotska i demokratska obaveza je suprotstaviti se tome. Ma šta da košta.

A činjenice govore sljedeće…

Zaštićeni svjedok D.K. može potvrditi da je guverner Bešlagić još 7. februara znao za navode iz moje privatne pošte.

No najubjedljiviji dokaz je snimak Bešlagićeve izjave za Radio “Slobodna Evropa”, u petak, 16. februara 2001.

Bešlagić: “Šok! Šok! Jednostavno ja pretpostavljam da je ovo, imam za ovo i kopije, evo vidim i kopiju, što znači da je to stvarno, da su hakeri provalili, ali je to šok…”

U jučerašnjem privatnom razgovoru sa suprugom Selima Bešlagića, gospođom Amirom Bešlagić, saznao sam da je Guverner TK dobio od hakera moju privatnu poštu. Postoje svjedoci.

Zanimljivo je uporediti izjave koje je u javnosti davao novi načelnik Općine Tuzla Jasmin Imamović.

U petak, 16. februara, Imamović je pod naslovom “Šokiran sam i zbunjen” dao sljedeću izjavu za “Jutarnje novine”: “Još nismo zauzeli službeni stav, mada smo svi zatečeni i šokirani. (…) Mogu reći da sam neprijatno iznenađen. Vidim da smo svi bili nedovoljno oprezni”.

Načelnik Imamović je u nedjelju 18. februara u “Dnevnom avazu” objavio svoj sedmični dnevnik, a u srijedu, 14. 2. je zapisao: “U jučerašnjoj frci mi rekoše da postoje i pismeni dokazi”.

U "Jutarnjim novinama" od 20. februara piše: "U jučerašnjoj službenoj izjavi načelnik Tuzle, Jasmin Imamović je rekao kako je dobio čvrste garancije od svih zaposlnih u Općini da niko od njih nije kontrolisao Alispahićevu elektronsku poštu".

Pitanja su sljedeća: Kako se Imamović mogao šokirati u petak, kad je još u utorak čuo da postoje pismeni dokazi? Ako već niko u Općini nije provaljivao u Alispahićev kompjuter, ko je onda Imamoviću rekao da postoje pismeni dokazi?

Treba znati i to da šifru za ulazak u Alispahićev kompjuter zna samo općinski Sektor za informacione sisteme, tj. dva službenika.

U intervjuu za Tuzlansku televiziju, u srijedu 14. februara, na dan kad je izabran za načelnika, Imamović je rekao da će se "uskoro sve saznati".

Osim toga, postoji nekoliko zaštićenih svjedoka koji bi mogli potvrditi da je načelnik Imamović najavljivao da treba čitati naredni broj "Fronta slobode", što znači da je znao šta će se pojaviti.

Poštovane kolege, Vi znate da su po zakonu sve informacije transparentne i javne, tako je nenormalno tvrditi da je bilo ko, pa i Fatmir Alispahić, u Općini Tuzla mogao biti "krtica".

No, načelnik Imamović tvrdi: "Svi smo bili nedovoljno oprezni". Guverner Bešlagić tvrdi: "Govorili su dugo vremena da postoji krtica u Opštini Tuzla".

Pitanje je: Šta je ta krtica mogli iskrtičit ako već nema tajnih informacija?

U Press centru, tj. Sektoru za informisanje, koga vodim već osam godina, postoje samo informacije koje su svakako javne.

Principijelno ja ne želim komentirati svoju privatnu poštu, jer je privatna, ali i zbog sljedeće činjenice: Onaj ko provali u nečiju privatnu poštu taj može i da je oblikuje i dopisuje!

Ipak, upućujem Vas da u mojoj privatnoj prepisci koju je protuzakonito objavio "Front slobode" pokušate pronaći išta od onoga što ovaj list u uvodu i tv džinglu na FS-3 tvrdi. Pokušajte opravdati tvrdnju načelnika Imamovića: "Hakeri otkrili morbidnu prepisku čovjeka koji plaću prima u Općini". Šta je "morbidno"? Itd, itd.

Kad bi ovo bila predstava…

No vratimo se pravnoj državi.

Ni guverner Bešlagić ni načelnik Imamović u svojim izjavama nisu osudili počinjeno krivično djelo. Oni su služe rezultatima počinjenog krivičnog djela da bi nanosili štetu mojoj ličnosti. Ne reagira ni Javni tužilac. Time se legaliziraju oblici policijske države.

20. II 2001.

S poštovanjem
Fatmir Alispahić

„Ljiljan“, 19. II 2001.
Hakeri u kompjuteru ili virus praćenja Fatmira Alispahića

Špijuni nad Tuzlacima

Svi koji su prikopčani na serveru „Delta“, a i ostalim serverima, svi koji imaju telefone, mobitele, od četvrtka imaju pravo i javno da sumnjaju da ih u Tuzli neko prisluškuje, prati, ulazi u njihovu privatnost.

„Čega se pametan stidi, budala se ponosi“, reklo bi se u Bosni. Ono čega se sav savremeni demokratski svijet boji kao zmije, „demokratska“ Tuzla objelodanila je u svom lokalnom glasilu „Front slobode“.

Po cijenu da zauvijek sa sebe skinu dobro čuvani imidž „demokratske“ i svake druge sredine, za koju je primila toliko odlikovanja i kolajni tokom posljednjih deset godina, aktuelni općinski i kantonalni establišment, koji kontrolira politiku „Fronta slobode“, javno je priznao da se bavi prisluškivanjem, razvaljivanjem privatne e-mail pošte, itd.

Tuzlanske hakeri, kako stoji u tobože nezavisnom „Frontu slobode“, tako su ušli u privatnu prepisku aktuelnog šefa Press centra Općine Tuzla Fatmira Alispahića i na tri novinske strane prenijeli šta je u posljednjih mjesec dana Fatmir pisao svome prijatelju u Amsterdam, a isto tako šta je ovaj njemu odgovarao.

„Front slobode“, čiji je vlasnik nekadašnji Sinan Aliju, sadašnjeg imena Sinan Alić, od milja zvani „đoka“, nakon što je u u četvrtak izašao iz štampe, podijeljen je po kioscima, a potom uz zdušnu pomoć crvenog podmlatka besplatno dijeljen građanina Tuzle kako bi što prije saznali da je konačno otkriven „neprijatelj sistema“ u njihovom gradu. Šta je natjeralo „hakere“ da provale u privatnu e-mail prepisku Fatmira Alispahića, nije teško odgonetnuti.

Bruka crvene demokratije

(...) Velika greška Fatmira Alispahića, koja ga je proglasila odmetnikom i protivnikom „multikulturalnog duha Tuzle“, desila se onog trenutka kada je tuzlanska demokratija dovela u Tuzlu sabraću iz Novog Sada koji su, nakon povratka u otadžbinu, pisali o „hodžama koji kao vukovi zavijaju sa munare“ i tome slično, o čemu je ponovo progovorio Fatmir u svojoj redovnoj kolumni u sarajevskom „Oslobođenju“.

Svakako da oficijelna vlast u Tuzli ne bi bila toliko kivna na Alispahića da tim povodom nije dodirnuo „dileje“ sa Radija Kameleon, čiji je vlasnik nedodirljivi Zlatko Berbić, zet Selima Bešlagića, i koji je uz Zdravka Đuranovića bio medijski i svaki drugi domaćin gostima iz Novog Sada. Tuzlanska vlast, svakako, Alispahiću nije mogla oprostiti tekst „La bandiera prasetina“ (Pod zastavom prasetine) u kome je do u detalje opisano SDP-ovo proslavljanje pobjede na općinskim izborima u nekim općinama Tuzlanskog kantona i još mnoge druge tekstove koji su utorkom povećavali tiraž „Oslobođenja“. Zbog svega navedenog i još mnogih drugih stvari, „nepoznati hakeri“ su tako odlučili da „sasvim slučajno“ provale u e-mail poštu Fatmira Alispahića. „Front slobode“, stari komunistički

ekskluzivac, dobio je i eksluzivno pravo objavljivanja ove povjerljive dokumentacije koja, ruku na srce, o Alispahiću govori ono što mnogi i nisu znali. Na primjer, da radi sklekove, voli popiti koju, da nekad zna biti i prost i da se zna zaje...... do mile volje.

Ko su „nepoznati hakeri" koji su razbili „neprijateljsku grupu" i njenog vođu Fatmira Alispahića, svakom ko je bar jednom sjeo za kompjutersku tastaturu neće trebati mnogo vremena da dešifrira njihovo ime. Ali, i funkciju. Fatmir Alispahić je, koliko se zna, svoj e-mail imao na serveru „Delta" čiji je vlasnik privatnik iz Tuzle, preko kojeg je opet uvezana Internet-mreža svih općinskih službi u Tuzli. Svi korisnici Interneta u općini, tako su imali svoje šifre, koje su opet (k'o u najsretnije Staljinovo doba) bile pohranjene na strogo čuvanje glavnom šefu kompjuterskog centra u Općini Tuzla Edinu Osmanbegoviću, posebnom miljeniku Selima Beščagića i Jasmina Imamovića. Tako su se najave Jasmina Imamovića dan uoči njegovog izbora, „da će se o Fatmiru u četvrtak sve znati", ali i prigovori Selima Bešlagića da će se „vrlo brzo sve otkriti" otprije tri dana pokazale „opravdanim i tačnim".

Vjerovali u sud Partije

Ono što je razočaralo iole svjesnog čovjeka u Tuzli jeste činjenicada su se glasine o prisluškivanju određenih ličnosti, ulaženju u elektronsku poštu, itd., pokazale tačnim i da iza njih, nažalost, stoji politika, a ne službe sistema. Da su „hakeri" radili naivno, ne znajući da više sud nije u Centralnom komitetu, svjedoči njihovo naivno puštanje informacije o onom što su uradili a što je čak i u Albaniji strogo zakonom zabranjeno. (...)

Šta će nakon ove tuzlanske bruke poduzeti međunarodne institucije, koje brinu o demokratiji u Bosni i koje su u Tuzli i Selimu Bešlagiću personificirale sve „napredno i demokratsko", ostaje da se vidi. Građani Tuzle, doduše, nemaju više šta da vide i saznaju – svi koji su prikopčani na serveru „Delta", a i ostalim serverima, svi koji imaju telefone, mobitele, od četvrtka imaju pravo i javno da sumnjaju da ih u Tuzli neko prisluškuje, prati, ulazi u njihovu privatnost. Posebno treba da se plaše oni koji su se drznuli dirnuti u aktuelni općinski, a sada i kantonalni establišment u čije račune već deset godina niko nije smio prstom uprijeti. Crvena Tuzla se tako, nakon punih deset godina ponosa i nama, sa pravom zacrvenjela od stida.

„Oslobođenje“, 20. II 2001.
NEUGODNA PRIČA: DERANJE ZAKONA

Komedija bez zabune

Koliko je ideja o pravnoj državi ozbiljna, govori i činjenica da počinioci krivičnog djela, a u ovom slučaju prisluškivanja, ne prežu da se prijave putem novina

I do sada je bilo sigurno i bjelodano da su nezavisni novinari prisluškivani i uhođeni i da su na temelju "pouzdanih" podataka iz njihovih privatnih života "stručnjaci" izrađivali psihorobote zgodne za izvlačenje iz arhive kad to zatreba. Ipak, to se svodilo na neke "pouzdane izvore" i primitivno blaćenje samozvanih djelilaca pravde. Upiranjem hazjajinskim prstom u "unutrašnje neprijatelje" otvarao se put prisluškivanju i praćenju.

Takav pristup čuvanju domovine zahtijevao je oduvijek ljudstvo i tehniku. Kada je pisao "Sumnjivo lice", Branislav Nušić nije ni sanjao da će u novom mileniju naslovna uloga u slavnoj komediji biti dodijeljena novinaru Fatmiru Alispahiću, a da će ulogu sreskog špijuna Jerotija Pantića preuzeti „Front slobode“. Jerotija su svi znali kao sreskog špijuna, a bogami sad znaju i „Front slobode“. Njima očito nije bilo mnogo važno što će postati voajeri zaduženi za ulazak u tuđe živote, jer da im je bilo važno, zar bi se drznuli da objave privatnu prepisku novinara Alispahića sa kolegama iz bijelog svijeta. Za onaj drugi uslov za objavljivanje poganih naslova treba tehnika, sofisticirana i skupa, kojom se može prodrijeti u krajnju intimu. E, ta sredstva, za tu i takvu tehniku, neko je morao namaći jal' iz proračuna, jal' iz donacije, a čak i površna analiza porijekla novca vodi do džepa građana.

E sad smo došli i do zakonske dimenzije cijelog slučaja. Ko je naredio da se kontroliše pošta novinara Alispahića? To može uraditi samo sud, i to u slučaju otvaranja istrage protiv mogućih rušitelja države. Svako zdrave pameti zna da bi Alispahić sigurno znao da je takva istraga protiv njega otvorena, ali još bolje zna da se kontrola njegove pošte i telefona ne bi povjerila „Frontu slobode“.

U glavi osamanaest, koja obuhvata krivična djela protiv slobode i prava građana, u članu 193. Stav 2 stoji: "Ko neovlašteno prodre u kompjutersku bazu osobnih podataka ili te podatke neovlašteno koristi ili ih učini dostupnim drugoj osobi (u ovom slučaju šta jednoj, na stotine p.a.) kaznit će se zatvorom do šest mjeseci."

Na početku svih pravila o korištenju pojedinih (lokalnih kompjuterskih) mreža piše: "Ni pod kojim uslovima i ni iz kog razloga korisnik ne smije koristiti tuđe korisničko ime, čak ni najuže rodbine. Svaka takva aktivnost smatra se provalom u sustav i za posljedicu ima suspendiranje vlastitog korisničkog imena."

U nekim krivičnim zakonima ova djela su svrstana u grupaciju djela protiv elektronske obrade podataka, ima čak zakonika gdje se zovu djela protiv računara. Inkriminišući ova djela, BiH je postala "član zajednice" brojnih zemalja koje u svom nacionalnom zakonodavstvu imaju inkriminisan ovaj kriminalitet. Istovremeno smo na taj način prihvatili preporuke Rezolucije o kompjuterskom kriminalitetu VIII konkresa UN, XV međuna-

rodnog kongresa za krivično pravo, preporuke Savjeta Evrope o kriminalitetu vezanom za kompjutere i preporuke o sagledavanju problema u krivičnom procesnom pravu vezanom za informacionu tehnologiju.

Nedavno je Bijela kuća predložila donošenje zakona kojim bi se prilagodila pravila za prisluškivanje, tako da se ista pravna zaštita, koja se sada odnosi na telefonske razgovore, proširi i na elektronsku poštu. Prijedlogom zakona se predviđa da bi predstavnici zakona morali da dobiju odobrenje sa visokog nivoa prije nego što bi od suda zatražili dozvolu za presretanje elektronske pošte – isto kao što predviđaju sadašnje za prisluškivanje telefonskih razgovora.

Ova neugodna priča završava činjenicom da niko ne zna koliko je uhođenje Fatmira Alispahića trajalo, jer se "Duško Dugouško" tek sada prijavio. Da li je naslijedio "operativnu obradu" ili je odlučio da da originalan doprinos balkanskoj špijunaži, pokazaće vrijeme.

Nagorka Idrizović

Rekli su...

Mehmed Halilović, pomoćnik ombudsmana za medije

Mislim da se ne može govoriti o narušavanju sloboda, ali je ovaj slučaj interesantan sa aspekta privatnosti. Krivični zakon FBiH zabranjuje otvaranje i čitanje tuđih pisama i brzojava, te neovlašteno prodiranje u kompjutorske baze podataka. Nigdje se ne pominje e-mail, ali mislim da bi se to moglo podvesti pod pismo. (...) Osim zakona, novinari bi, prije nego što odluče kakvu informaciju plasirati u javnosti, trebali razmisliti i o etičkim pravilima novinarstva sadržanim u Kodeksu pisanih medija. Na Alispahićev bi se slučaj mogla primijeniti čak tri člana Kodeksa, koji se slažu u jednom – zadiranje u tuđu privatnost nije etično. U Kodeksu piše i to da novinari moraju koristiti samo „pravedna sredstva da bi došli do informacija", te da je „korištenje mahinacija", a neovlašteno prodiranje u tuđi elektronski sandučić to sigurno jeste, „da bi se došlo do informacija – neetično". (...)

Mehmed Husić, predsjednik Nezavisne unije profesionalnih novinara BiH

Unija se protivi bilo kakvim upadima u e-mail adrese od bilo koga bez dozvole.

„Oslobođenje", 20. II 2001.

Šaćir Filandra, predsjednik BZK „Preporod

Skidanje maski mnogima ne odgovara. Očit je primjer nedavni slučaj s povredom privatnosti Fatmira Alispahića, čovjeka koji je pojam bošnjačkog dijaloga, a čiji ni sadržaj niti karakter ne poznajemo, institucionalizirao u Tuzli. To da mu je "haker" ušao u privatnu elektronsku poštu, i da je ta pošta javnosti obznanjena, skandalozna je stvar i kriminalni čin najgore vrste. Naravno, za to niko neće odgovarati, baš kao što nije odgovarao ni za pad Srebrenice. Tu kategorija odgovornosti jednostavno ne postoji.

„DANI", 23. II 2001.

„DANI“, 23. II 2001.
LIČNOST U FOKUSU

Fatmir Alispahić

Šta li je šefa Press-centra općine Tuzla, književnika i kolumnistu najstarijeg bosanskog dnevnika, natjeralo da preuzme uzde kočije koju vuče ideologija utemeljena u narodnoj ugroženosti? To samo on može objasniti i to tako da objašnjenje bude najuvjerljivije njemu samom. I to je, zapravo, najzanimljiviji dio priče o onome što se desilo Fatmiru Alispahiću i što on s pravom pokušava prikazati kao krivično djelo koje bi pragmatični Amerikanci definirali kao krajnju povredu privatnosti.

Priča je već poznata: hakeri su, kao, provalili u Alispahićev računar, prelistali njegovu elektronsku poštu i izdvojili pisma koja je razmjenjivao sa nekadašnjim novinarom „Ljiljana“ i holandskim studentom Alosmanom Husejnovićem. Sve zbog diskreditacije Lagumdžijine Socijaldemokratske partije – po Alispahiću – vrlo bitnog dijela mašinerije za političko, ekonomsko i svako drugo uništenje Bošnjaka, naroda kojeg treba pretvoriti u politički nerelevantan faktor i ekonomski nemoćnu skupinu, nesposobnu da bitnije kreira bosansku zbilju.

U pismima su prepoznate i namjere tuzlanskog novinara da obezvrijedi model tamošnje multikulture, devalvira sve učinke gradske vlasti, kao lopova prikaže Selima Bešlagića i njegove saradnike. Sve zbog nekog neobjašnjenog, Alispahićevog interesa.

Nikome, zapravo, nije jasno šta je tako ekskluzivno u privatnoj pošti. To da Alispahić Lagumdžijin politički kurs smatra opasnim po Bošnjake? Ne! To Alispahić ne krije odavno. To da Alispahić Bošnjake smatra ugroženim iz nekoliko pravaca? Ne! I o tome Alispahić već dugo piše u svojim novinskim tekstovima.

Zanimljivost cijele priče, naravno, nije u tome što je „Front slobode“, lokalno, krajnje nerelevantno glasilo kojem je jedina vrijednost famozna tradicija, objavio privatnu prepisku i iz nje izvukao klimave dokaze za sve što im je palo na pamet. Nije ova priča zanimljiva ni po tome što pokazuje kako dobar novinar, kada se opusti, može pisati nesuvisle rečenice. Pa ni po tome što neko ko tipuje na ozbiljan publicistički rad dječije naivno tripuje da bude cyber Che Guevara.

Zanimljivo je tek to što se još uvijek ne zna zašto je rušenje Alispahića krenulo sada, nakon godina njegovog krajnje predanog rada u Press centru općine Tuzla, osnivanja niza građanskih udruga sastavljenih od ponekog idealiste i tuceta antiratnih profitera, autorstva nekoliko knjiga koje su glorifikovale sve što je iz Tuzle dolazilo…

Rješenja zagonetke još nema. Baš kao što nema ni Alispahićevog objašnjenja iz kojeg bi bio jasan njegov misionarski poriv. Želja da se jaše paranoična ideologija kojom se da upravljati samo dok ona ne odabere pravac. A onda… Jedna novinarska karijera i pjesnički dar ostat će u drugom planu priče o čovjeku koji je igrao pod puno sjena, istrajavajući najčešće u želji da ne prekine sukob s okolinom. Zametnut valjda još u mahali u kojoj je rastao, ne pristajući se uklopiti u njene uske, teško promjenjive okvire.

„Ljiljan“, 26. II 2001.
Tuzlanska vlast i transparentno prisluškivanje građana

Hakeri po narudžbi

Može li, odista, u današnjoj Bosni ikako biti krivičnog djela ako je ono u službi Alijanse za promjene?

Jedan lokalni list u Tuzli pod znakom ekskluzivno u posljednjem je broju objavio privatnu prepisku Fatmira Alispahića, publiciste iz Tuzle, s njegovim prijateljem u Holandiji. U sasvim privatnoj prepisci Alispahić, koji već mjeseca u kritičkom tonu piše protiv kabineta Selima Bešlagića i Alijanse za promjene, otvoreno, prijateljski, piše o tuzlanskim političkim (ne)prilikama, be-ha političkoj sceni, Alijansi za promjene, svojim kolumnama, koje utorkom ispisuje u „Oslobođenju“, nastupima u medijima, itd. Naravno, lokalni su moćnici lahko našli podosta materijala da Alispahiću natovare konspirativni i urotnički rad i rovarenje protiv novih kantonalnih vlastodržaca, posebno novog guvernera Selima Bašlagića.

Iako je prošlo duže od sedmice, policija Tuzlanskog kantona se nije oglašavala niti ovaj čin nazvala krivičnim djelom. Zakon je bar tu potpuno jasan. Član 193. KZ FBiH precizno govori o povredi tajnosti i drugih pošiljki! Zašto se nije oglasila policija MUP-a TK čiji je novi ministar iz redova Socijaldemokratske partije (SDP)? Da li samo zato što bi to značilo kompromitaciju cijele Alijanse za promjene koja je teškom mukom izabrala Kantonalnu vladu? Čini se da samo nekoliko činjenica može dati odgovore na ta pitanja.

I novi guverner Selim Bešlagić i novi općinki načelnik Tuzle Jasmin Imamović, u nekoliko prošlosedmičnih javnih istupa, potvrdili su saznanja o prepisci puno prije njenog objavljivanja, otvoreno bacajući sumnju na vlastitu umiješanost u uhođenje „nepodobnog Alispahića“.

Fatmir Alispahić izjavio je da ima svjedoka koji može potvrditi da je guverner Bešlagić još 7. februara znao za navode iz njegove privatne pošte! U Izjavi za „Radio Slobodna Evropa“ (16. februara) Bešlagić je izjavio: „Šok! Šok! Jednostavno, ja pretpostavljam da je ovo... Imam za ovo i kopije! Evo vidim i kopiju! Što znači da je to stvarno, da su hakeri provalili... Ali je to šok!“.

Načelnik Tuzle Jasmin Imamović u „Avazu“, u „Sedmičnom djevniku“, još od srijede (14.2.) je zapisao: „U jučerašnjom mi frci rekoše da postoje i pismeni dokazi“ (o Alispahićevoj prepisci?!,op.a). Nekoliko dana kasnije, načelnik Imamović je u „Jutarnjim novinama“ izjavio kako je dobio „čvrste garancije od svih zaposlenih u Općini da niko od njih nije kontrolirao Alispahićevu elektronsku poštu“. O istoj temi je tuzlanski načelnik u srijedu (14.2.) rekao da će se „uskoro sve saznati“.

Kada je već sve objavljeno u lokalnim novinama, guverner Bešlagić je rekao kako su mu „govorili dugo vremena da postoji krtica u Općini Tuzla“. Više nema nikakve sumnje da je u neviđenom hakerskom scenariju za bosanske prilike ona nađena u ličnosti Fatmira Alispahića koji već osam godina vodi Press službu Općine Tuzla. (...)

Već danima, gotovo niko od ionako uplašenih novinara o novim vlastodršcima nije pisao iz jednog posve očekivanog ugla. Tuzlanska senzacija je, prije svega, krivično djelo koje je upotrijebljeno u stranačke svrhe i pod očiglednom zaštitom vlasti. Osude od novih vlasti i nije moglo biti kada se kompletna materija upravo ticala nje same. Od javnog tužioca, bivšeg Bešlagićevog stranačkog advokata Šesenama Ćosića, kao i u slučaju nalaza Finansijske policije protiv bivšeg općinskog načelnika, ponovo ni glasa. Čemu se, onda, može nadati Fatmir Alispahić? Najvjerovatnije – ničemu!

Poznato je da upad u elektronsku poštu i njeno javno objavljivanje u krivičnom zakonodavstvu cijelog svijeta predstavlja inačicu upada u nečiji stan, premetanja stvari i krađe, recimo, važne dokumentacije, dnevnika ili prepiske. Alispahić je već spremio tužbu, ali se puno teže oteti gorkom utisku posljednjih zbivanja u Tuzli. Uz sve prisutniji strah od prisluškivanja, u Tuzli su počela čestitanja, tipa: Sretna Nova 1948! Ili, pjevušenje refrena pjesme jedne sarajevske grupe. „Skrati jezik, mogu te čuti!“

Da li je i prvi savremeni bosanski informatički votergejt politički trijumf onih koji bi vratili Bosnu u neka zaboravljena vremena gdje Veliki brat mora sve da zna? Ako su njegovi akteri otvoreno priznali da su znali za upad hakera, da li to znači da su ih poznavali, da li su sami naručioci ovog čina i, na kraju, nije li teška povreda zakona i neprijavljivanje policiji očiglednog krivičnog djela?

Desetak dana nakon ove tuzlanske afere otvoreno se može postaviti pitanje: Može li, odista, u današnjoj Bosni ikako biti krivičnog djela ako je ono u službi Alijanse za promjene?

„Reporter“ (Banja Luka), 27. II 2001.
Afera uhođenja tuzlanskog novinara

Bešlagićeve krtice

Tuzlanski novinar i publicista Fatmir Alispahić je 16. feburara na stranicama lokalnog glasila „Front slobode“ saznao da je „krtica“, ubačena u redove socijaldemokratske vlasti u Tuzli. Materijal kojim je list nastojao potkrijepiti optužbe protiv šefa press-centra opštine Tuzla i komentatora nekoliko bh. listova, bile su njegove e-mail prepiske sa Alosmanom Huseinovićem, bivšim novinarom „Ljiljana“, koji živi u Amsterdamu.

U agitpropovskom maniru, „Front slobode“ je pokušao dokazati Alispahićevu špijunsku djelatnost tako što je uz najavu „zavjere protiv tuzlanske demokratije“, na tri stranice citirao poruke dvojice prijatelja. (...) U napadima „frontovci“ su išli dalje, pa su u pismima pronašli tajni plan koji protiv tuzlanske vlasti kuju „Ljiljan“, „Oslobođenje“ i „Walter“, u kojima piše Alispahić.

Čitaoci su u besplatnom izdanju lista mogli otrkiti da njihov sugrađanin voli popiti, raditi sklekove, masno opsovati... Da bh. socijaldemokratima zamijera nedostatak bošnjačkog nacionalnog osjećaja, a lidera im Zlatka Lagumdžiju naziva kompjuterom...

Tuzla je potom proglašena gradom strogo kontroliranih pošiljki, a zbog onoga što je učinjeno Alispahiću, pitanje je da li će se i jedan novinar ili čovjek sa otklonom prema vlasti u Tuzli smjeti koristiti Internetom ili telefonom.

„Front slobode je tvrdio da je do prepiske došao zahvaljujući lokalnim hakerima. Ovo je izgledalo kao loš alibi za one koji imaju pristup severu „Delta“, gdje se nalazio Alispahićev e-mail. „Delta“ je privatni provajder preko kojeg je uvezana mreža svih opštinskih odjela koji imaju šifre kod glavnog šefa kompjuterskog centra koji opet uživa povjerenje Selima Bešlagića.

Sumnje da je šef pres-centra praćen po direktivi bivšeg i sadašnjeg načelnika Tuzle, je podgrijao sam Bešlagić, koji je prije objavljivanja stenograma Alispahićevih poruka ustvrdio „da će se vrlo brzo sve otkriti“, odnosno „da će se u četvrtak o Fatmiru sve znati“.

Navode o Bešlagićevoj umiješanosti potvrđuje i Alispahić, nudeći argumente: „Zaštićeni svjedok D.K. može potvrditi da je guverner Bešlagić još sedmog februara znao sve navode iz moje privatne pošte“, kaže novinar ističući da je Bešlagić u izjavio za Radio Slobodnu Evropu na dan objavljivanja teksta priznao da posjeduje kopije e-maila.

Ako su Bešlagić i kompanija ponavljali da nemaju šta skrivati i da su informacije o njihovom radu transparentne, kako su mogli tvrditi da je Fatmir Alispahić bio „tuzlanska krtica“, jer „tajne informacije ne postoje“.

Ovaj slučaj-afera ostaće upamćena po mlakim reakcijama domaće štampe, šutnji organa međunarodne zajednice, koji su povodom sličnih ataka nekada vodili medijske ratove.

Misija OSCE u BiH

PREDMET: Zahtjev za sankcioniranje SDP-a zbog plasiranja grubih neistina o terorizmu i dizanju islamske revolucije

Poštovani,

Navršavaju se dvije sedmice otkad je u listu "Front slobode" (2. III 2001.) objavljen dokument "u čijoj su izgradnji sudjelovali najodgovorniji ljudi SDP-a BiH" a da niko iz SDP-a nije demantirao skandalozne optužbe protiv moje malenkosti i medija sa kojim surađujem, niti je iko demantirao besmislene tvrdnje da sudjelujem u dizanju islamske revolucije, u organizaciji, i uz finansijsku potporu, Iranske ambasade u BiH.

Da li to znači da rukovodstvo SDP-a stoji iza ove orvelovske optužnice, pod naslovom "Revolucija finansirana iz Teherana"?

SDP je ovim diskriminirao moje građansko i novinarsko pravo, lažno me optužujući "da bi trebao biti predsjednik Bošnjačkog sabora", da sam dio "opasne političke grupacije" koja "osim neonacističkog načina blokade zakonodavne, izvršne i sudske vlasti, neonacističkog način izmišljanja i gebelsovskog ponavljanja laži o ljudima iz Alijanse, ima i partijske odrede koje čine ekstremistički, agresivno i teroristički nastrojene Vehabije", koji će "već sutra, nakon sukoba koje očekuju, biti graničari sa mudžahedinskim načinom političke i terorističke borbe".

SDP me je lažno optužio da imam "vezu sa Ambasadorom Irana": "Njihov boravak u Tuzli (Iranske ambasade, op. F.A.) i priča o revoluciji koja je, kasnije se pokazalo, bila i osnovni cilj njihovog boravka na ovim prostorima, objašnjavaju i porijeklo novca koji je ubačen u ovu kampanju i razloge zbog kojih su mete njihove kampanje lideri Alijanse ali i predstavnici međunarodne zajednice i to samo oni koji potiču iz Amerike i zapadne Evrope".

SDP je nanio ogromnu štetu mojoj ličnosti (ali i mojoj porodici) lažno me optuživši da sam "za nepunu godinu izgradio višekatnicu i kupio kuću u Gornjoj Tuzli".

Da ne bih demantirao stavku po stavku, kratko ću reći: Sve što tvrdi SDP notorna je LAŽ. Istina je, stavku po stavku, suprotna lažima SDP-a, i u to se svako može uvjeriti.

Molim Vas da sankcioniranjem SDP-a zaštitite demokratske kodekse, ali i moje građansko i profesionalno dostojanstvo.

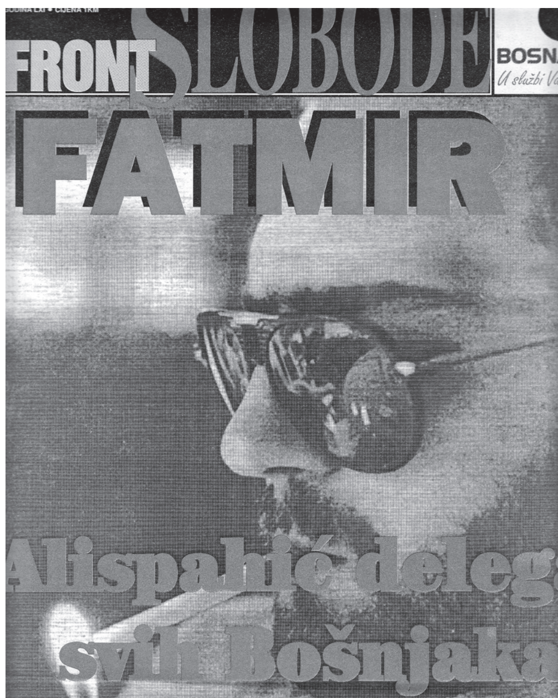
15. III 2001.

S poštovanjem
Fatmir Alispahić

(Odlomak iz rada „Etičke dileme u novinarstvu", autora Radenka Udovičića, glavnog i odgovornog urednika novinske agencije SAFAX i urednik informativne rubrike 'Media Online', objavljenog na www.medionline.ba 01.08.2001.)

Ćorak „Fronta slobode"

Tuzlanski nezavisni list «Front slobode» u svom broju od 16. februara objavio pod etiketom «Ekskluzivno» privatnu e-mail prepisku novinara Fatmira Alispahića, koji je u to vrijeme obavljao funkciju šefa press centra Općine Tuzla. Kako naglašava list, «zahvaljujući tuzlanskim hakerima, 'Front slobode' konačno raskrinkava najveću podvalu tuzlanskoj demokratiji». Naime, list smatra da je Alispahić bio «krtica» u tuzlanskoj vlasti i da je nastojao da u očima međunarodne i domaće javnosti ocrni tuzlansku SDP-ovsku vlast. Međutim, iz same prepiske teško je pronaći dokaze za ovakve pretpostavke lista. Prvi utisak čitaoca je da je povrijeđena privatnost ove osobe objavljivanjem privatnih pisama, a ne da je riječ o velikoj konspiraciji. U BiH ne postoji zakon koji eksplicitno štiti privatnu prepisku posredstvom e-maila, ali većina pravnika smatra da se može primijeniti analogija i elektronska prepiska staviti u istu ravan sa otvaranjem pisanih pošiljki, što je krivično djelo. Takođe, Krivični zakon Federacije BiH zabranjuje prodiranje u tuđe kompjuterske baze podataka, što bi moglo sudijama olakšati donošenje presude u korist Alispahića, koji je podigao tužbu protiv ovog lista. Sam urednik «Fronta slobode» Sinan Alić je svjestan da je povrijedio privatnost Fatmira Alispahića, ali smatra da je to bilo u društvenom interesu i da je stoga list zatražio usluge hakera kako bi pokazao da Alispahić radi protiv svojih poslodavaca i zloupotrebljava novinarsku etiku (jedno piše, drugo radi). Međutim, većina drugih novinara u BiH smatra upravo suprotno – da je «Front slobode» povrijedio etička načela. U Kodeksu pisanih medija BiH piše «da novinari moraju koristiti samo pravedna sredstva kako bi došli do informacija». Iako se pod pojmom «pravedna sredstva» može mnogo što podrazumijevati, prodiranje u privatni e-mail sandučić, sigurno ne može. Studenti Škole novinarstva Media plana, kao i Fakulteta političkih znanosti u Zagrebu bili su izuzetno kritični prema potezu lista. Lejla iz Zenice je rekla da je neoprostiva mana teksta što je narušena privatnost jedne osobe, a da u samoj prepisci nema ništa što bi opravdalo takav potez. «Objavljeni tekst je najgori oblik diskvalifikacije, ali bez ikakvog osnova» - rekla je ona. Zamjerila je i na izuzetno tendencioznim podnaslovima, kao što je «Ko se sastao u medresi», što bi trebalo da sugeriše neku zavjeru, ali se iz samog teksta to apsolutno ne vidi.



FRONT SLOBODE

BOSNA

U službi Va

FATMIR

Alispahić deleg

svih Bošnjaka



NIK TUZLANSKOG KANTONA

482 - TUZLA, 16. VELJAČA 2001.

Sječa glava po čudnim kriterijima

STRANA 6.

Ekskluzivno

Krv je, ipak, boje benzina

STRANE 3,4 i 5



FRONT SLOBODE

Zašto i do kada?

“FAŠIZAM” OPĆINSKOG SLUŽBENIKA U TUZLI !



FELJTON

CRNA TUZLO i SELIM TE MUZO (XIV)

LOVCI NA UCJENE

EKSKLUZIVNO

Kako su Selim i Amira Bešlagić ucjenjivali Fatmira Alispahića da uzme honorar za knjigu općinskih dokumenata Grad i čovjek, na kojoj su stekli protupravnu dobit od oko 200 hiljada maraka. Alispahić je odbio da uzme novac koji mu ne pripada, nakon čega je uslijedila odmazda u vidu objavljivanja njegove privatne e-mail pošte. Tri dana nakon toga, gđa Bešlagić se ponovo javila Alispahiću da vidi da li je omekšao i da li shvata da mu je najbolje da uzme novac i postane saučesnik u kriminalu. Walter je došao u posjed tog razgovora.

Ni Josip Broz, a ni Adolf Hitler, nisu se pojavljivali na naslovnicama tuzlanskog “Fronta slobode” koliko se Fatmir pojavljivao za vrijeme višegodišnje hajke, zbog čega je autor ovih napada ufoteljen kao oficijelni općinski lihvar i preprodavac “istine i pravde” tz saparmurata. Ljaga na Fatmira postala je ključ koji otvara lokalni trezor materijalne koristi.

Američki antiamerikanizam i deamerikanizacija Amerike

RAT ZA TERORIZAM

Rad je objavljen u časopisu „Znakovi vremena“ (Sarajevo, proljeće 2002., vol. 5, broj 15) i predstavlja proširenu verziju razmatranja objavljivanih u magaziju „Watler“, u tekstovima: „Buđenje iz američkog sna“ (3. X 2001.), „Amerikanci igraju ruski rulet“ (17. X 2001.) i Američki fašizam (12. XII 2001). U vrijeme kad su ovi radovi objavljivani, u Bosni i Hercegovini nije bilo ni jednog javnog kritičkog progovora o karakteru tzv. rata protiv terorizma.

Sažetak

Nakon 11. septembra 2001., najmoćnija država Svijeta prerasta u fašističku silu. Globalizirani Svijet je nemoćan da se politički i medijski suprotstavi američkom fašizmu. Zavladao je orvelovski strah od odmazde Velikog Brata. Podjednako nijemo čovječanstvo je pratilo razvoj Hitlerovog fašizma. Fašizam Buša Juniora je opasniji, jer je moćniji. Proces fašizacije SAD otvara sumnje u vjerodostojnost 11. septembra. Da li je rat protiv terorizma samo pokriće sa američku okupaciju svjetskog poretka?

Teroristički napadi na SAD 11. septembra 2001. nisu trebali biti povod da se Svijet nađe u najdubljoj neizvijesnosti od svog postanja. Žrtva je stekla pravo da se brani, ali ne i da se izobliči u osvetnika, pa i u zločinca. Teroristički spektakl nad SAD podrazumijevao je antiteroristički, a ne militaristički i islamofobijski odgovor. Nikada u povijesti čovječanstva nije postojala oružana sila u razmjerama u kojima su to danas SAD. Nikada ni jedna država nije mogla izvršiti vojno-političku invaziju na ma koji dio Svijeta, a da ne računa na ma kakvu odgovornost. Otuda se pokretanje takve sile, pod zastavom islamofobičnog militarizma, treba smatrati opasnošću za svjetski mir i za održivost svjetskog poretka.

I

Američka administracija je nizom postupaka izvršila čitljivu zloupotrebu tragedije od 11. septembra, u zasad hipotetične ciljeve. Jedno je voditi rat protiv terorizma, koji je jalov bez pacifističke namjere i volje za dijalogom, a drugo je pokretati nepotrebne ratove i podsticati terorističke odgovore na terorističke postupke.

Teško je oteti se utisku da se američki predsjednik Džordž Buš Jr. i njegovi saradnici strastveno angažiraju u mogućnosti da proizvode nove ratove. Jednako je i Adolf Hilter uživao prvo u izmišljanju, a potom u proizvođenju njemačkih neprijatelja. U analogijama mašte neodoljivo se nameće poređenje sa paljevinom njemačkog Rajhstaga, koju su izvršili nacisti, kako bi optužili Jevreje.

Ispostavlja se previše sumnjivih znakova u i oko terorističkih napada na Svjetski trgovinski centar i Pentagon, da bismo tek tako prihvatili američku militarističku verziju istine. (Zašto među žrtvama nema Jevreja?, Otkud onoliki broj javnih i privatnih kamera da zabilježi udare?, Gdje je nestao *višak* otetih aviona?, Zar su američki obavještajci baš toliklo slabi da ne mogu osujetiti terorističku akciju spektakularnih razmjera?, Zašto je Vladi SAD, ako se ne plaši istine, bilo potrebno osnivanje tajnog ureda za oblikovanje informacija i kontrolu medija?, itd, itd.) Pa čak i ako to jeste zločin terorističke Al-Kaide, zašta nikad nisu izneseni konkretni dokazi, nije se smjelo dogoditi da neka pitanja dosad ostanu bez odgovora. Isuviše je vrijednosti pogođeno ovim događanjima da bi se mogla

tolerirati užasna količina neozbiljnosti, nezrelosti, neprincipijelnosti, lažljivosti, siledžijstva, kakva izvire iz postupaka američke administracije.

Logička praznina otvara sumnje da je administraciji Buša Juniora trebao 11. septembar za deamerikanizaciju Amerike i okupaciju svjetskog poretka. Dakako, taj zločin, i takav američki odgovor, trebao je i ekstremnim tumačima islama, koji u sukobu sa Zapadom vide mogućnost kohezioniranja islamskog svijeta. Snage kojima je trebala kohezija američkog i islamskog svijeta su u 11. septembru, na principu lančane reakcije, našle podjednako uporište za svoje političke ambicije.

Ipak, tu lančanost događaja odredile su SAD, jer su kao žrtva dobile pravo na odgovor. Priroda tog odgovora odredila je slijed događanja. Na dimenzijama i ciljevima američkog odgovora uočavaju se razlike između potrebnog i suvišnog. Ono suvišno, koje se tumači kao *potrebno*, ima za cilj da proizvede nove američke *neprijatelje*, po istom principu po kome je 11. septembar trebao proizvesti kršćanske neprijatelje islamskog svijeta.

Nema ničeg spornog u pravu SAD da u interesu samozaštite pokrenu rat protiv terorizma. Ne treba imati mnogo pameti da se razumiju svrsishodni okviri tog rata, kao i sve drugo što izlazi iz tih okvira. Rat protiv terorizma je višeznačniji od američkih vojno-političkih ciljeva. Kao što su američki vojni ciljevi mnogo širi od potrebe koju iziskuje rat protiv terorizma. Čini se da SAD nisu imale namjeru zdravom i časnom logikom promišljati imperativ uspješnog rata protiv terorizma. Jer bi to nužno značilo razna suočenja sa svojim greškama, od vanjske politike, pa do unutarnje sigurnosti. Sukladno tom suočenju, pojavila bi se i potreba drastičnog preoblikovanja američke vanjske politike.

II

Nije prošlo ni desetak minuta nakon terorističkog udara na Svjetski trgovinski centar a počele su zjapiti provalije između stvarnosti i tumačenja tragedije. Prvi lom *američkog sna* dogodio se koju minutu nakon drugog udara, kada smo od CNN-a saznali da je *ovo zločin islamskih terorista*. U tom trenutku se nije znalo da su ljudi sa muslimanskim imenima počinili zločin. U najmanju ruku su bile indikativne te optužnice bez dokaza kojima se islam trpa u kontekst terorizma. Tim prije što se danima nakon tragedije nije mogao izmusti nikakav dokaz za optužbe na kojima je insistirala povrijeđena američka javnost.

Američko društvo, ta paradigma jedinstva u razlikama, slomilo se tamo gdje se mislilo da je najčvršće. Amerika tumara u porazu, poniženju i traumi, a da nema snage suočiti se sa sopstvenim slabostima. Najlakše je ošinuti po slabima, ali to ne liječi bolest. Američko društvo porazilo je sebe samim tim što milioni nevinih ljudi, zbog boje kože, ili svoje vjere, ne smiju slobodno hodati američkim ulicama. Svaka američka zastava koja se nakon 11. septembra našla u automobilima, na kapama, na majicama, itd. ljudi sa muslimanskim porijeklom – vijorila se u znak američkog poraza. Slobodna Amerika je poražena samim tim što su prestrašeni američki muslimani morali svoju lojalnost dokazivati formalističkim dodvoravanjem uličnim djeliocima pravde.

Tako su se osjećali Jevreji nakon *kristalne noći* u Hitlerovoj Njemačkoj. Hitlerovi Nijemci su odbijali da se u tamvajima voze sa Jevrejima i psima, a bijeli Amerikanci su

odbijali da uđu u avion sa muslimanima. *Jer svaki je Jevrej pas, a svaki musliman Bin Laden*. Nikad ništa na planeti nije crklo takvom brzinom kao *američki san*. Pitanje je da li je uopće i postojao.

Šta je generiralo kolaps američkog društva? Nesputano siledžijstvo u svjetskim razmjerama stvaralo je od Amerike demokratskog i humanističkog debila. Za ratne zločine u Japanu, Njemačkoj, Kambodži ili Vijetnamu nikada nije odgovarao ni jedan Amerikanac. Iako se to američko zlo ni po čemu ne razlikuje od hitlerovskog.

Jedino Amerika odbija da podrži osnivanje stalnog Međunarodnog suda za ratne zločine! Jedino Amerika odbija da sudjeluje na Međunarodnoj konferenciji o rasizmu! Pa zar tako skandalozne deklaracije siledžijstva priliče državi koja se ponaša kao *svjetski djelilac pravde*?!! Ako se pravda dijeli iz pozicije zaštite rasizma, cionizma i zločina, onda to nije pravda, već nametanje volje jačeg, silom i terorom. Kad Amerikanac ubija, to čini *sami Bog*, a kada ubijaju ubijeni da bi se zaštitili od "*zemaljskog božanstva*", to čine *zločinci i teroristi*. Dokle god Amerika ne shvati da nema razlike između ubistva jednog ili drugog čovjeka, dotle će njena svjetska ruka pravde biti na klimavim nogama.

Šta uopće znači američki ratni poklič: *Ili ste s nama, ili ste protiv nas!* Nalikuje komunističkim parolama. Ako smo s vama onda smo protiv opravdanih zahtjeva većine svjetskih zemalja koje su se na Konferenciji o rasizmu složile da je cionizam isto što i nacizam; za razliku od čitavog Svijeta, SAD smatra da izraelski zločini nad Palestincima nisu zločini. Kako da budemo s vama ako se američki zločini u Vijetnamu, Kambodži ili drugdje ne mogu procesuirati kao ratni zločini, samim tim što *Amerikanac ne može biti zločinac*?! A kako, opet, da budemo protiv vas, kad između izraelskih zločina nad Palestincima i terorističkog napada na Njujork i Vašington – nema nikakve razlike?! S jedne strane su ubice, a s druge nevine žrtve! Jako je zamršeno suosjećati u bolu zemlje koja istovjetnu bol nanosi drugima. Problem nastaje kad se od ostatka preplašenog i ucijenjenog Svijeta traži da jedne ubice slavi kao heroje, ili abolira kao bezgrešnike, a da druge ubice proganja kao teroriste. Pravda nema dva lica! Za ogroman broj muslimanskog svijeta terorista Bin Laden ima lice pravednika. Živ ili mrtav, svejedno je, on ima snagu islamskog Če Gevare. Tako je htjela Amerika, jer je njena *pravda* jednima bila majka, a drugima maćeha. Bin Laden je i stvarnosno i simboličko američko postignuće; on je nastao iz očaja koji proizvodi američka politika prema, uglavnom muslimanskom, kusuru Svijeta.

Amerika nikako ne razumije da je 11. septembra kapitulirala politika dvostrukih aršina. Kroz staljinističku cenzuru *slobodnog* američkog novinarstva nije se uspjelo probiti pitanje svih pitanja: čime je ovo Amerika *zaslužila*? Nisu to valjda nekakvi Arapi iz ćejfa žrtvovali rođeni život da Svijetu pošalju poruku. Ili možda jesu, jer je Amerika odgajana na robovlasničkoj kulturi – da je svaki život pseći, samo je američki ljudski. Fraze tipa – *oni mrze Ameriku* – više ni u slikovnicama ne bi prošle. Ali, nova američka stvarnost se, kao nikad dosad, zasniva na totalitarizmu, obmanjivanju, blasfemičnoj patetici i siledžijstvu.

Ni ovaj očiti dokaz da raketni štitovi nisu nikakva garancija sigurnosti, nije ponukao Ameriku da razumije da je sila nemoćna da razriješi sve konflikte, niti da zaštiti građane. Pravdoljubivost je moćna, ali to podrazumijeva biblijsko uvažavanje prava svakog ljudskog bića. Uobražena Amerika nema snage da se spusti na nivo običnih ljudskih sudbina.

Do koje mjere je od nadmoći i medijskog kiča obolio američki um, svjedoči ona sramna propagandna sapunica nad vlastitim žrtvama. Koji dan poslije, ljudi su još uvijek umirali pod ruševinama, a američki je Predsjednik na zgarištu izvodio šou-program sa vatrogascima; oni su nešto skandirali, a on se nešto kleberio, od razonode što ima šansu da bude *vojskovođa*. Na njegovom licu nije bilo ni trunke bola, sućuti, shvaćanja, on je bio radostan – jer je konačno zapucalo. Hajde što je on abortus civilizacije, ali otkud da najjače svjetske tv mreže od te sramote prave tv spotove?! Američka je tragedija pretvorena u jeftinu sapunicu od čijeg prostakluka izrastaju sve druge teško popravljive gluposti i promašaji.

Bilo bi logično da američko društvo otvori nekoliko slobodnih rasprava: o ulozi američke politike u Svijetu i mogućnosti prevazilaženja konflikata dijalogom i jednakim uvažavanjem prava svih ljudi; o odgovornosti američke politike za stvaranje stanja očaja među ljudima i grupama koje se odlučuju na terorizam; o krhkosti odbrambenog sistema koji se zbog terorističke nadmoći mora osloniti na diplomatsko umijeće dijaloga; o odgovornosti američkih tajnih i sigurnosnih službi za teroristički dribling 11. septembra; o mogućem sudjelovanju američkih građana u pomaganju teroristima, jer je teško vjerovati da se ovako složena operacija mogla izvesti bez jataka; o nespremnosti američkog društva, predvođenog političarima i medijima, da u dramatičnim situacijama rasuđuje zdravom pameću, tako što bi razlučilo terorizam od islama, a muslimane od terorista; o pokretanju odgovornosti za sve koji su putem medija podsticali revanšizam nad nedužnim američkim muslimanima, itd.

SAD su svoje ratne korake odjenule u nevinost žrtava od 11. septembra, nastojeći da sve što čine prikažu kao jedini ispravan i pravedan put. Na njihovu žalost, u Svijetu ima još dovoljno i pameti i hrabosti da se uoče nelogičnosti između zla koje je počinjeno SAD-u, i zla koje u ime počinjenog zla čine SAD. Šuma pitanja i odgovora o svjetskom poretku nakon 11. septembra nužno nas vraća na moguće zametke svega što nam se događa.

III

Sa smrću komunizma američka patriotska higijena našla se pred bankrotom. Moralo se ugledati ili izmisliti nešto što bi moglo biti dovoljno uvjerljivo, i glomazno, da naciju drži u pripravnosti, pri čemu bi vojno-industrijski lobi imao okvir za dalje i dublje pljačkanje nacionalnog budžeta. Pustinjska oluja protiv iračkog diktatora Sadama Huseina bila je nagovještaj iznalaska novog, globalnog neprijatelja SAD – islamskog svijeta. Jedan predsjednički mandat Džordža Buša nije bio dostatan da se u ubjedljivoj mjeri kristalizira nova američka opasnost. Čekalo se osam godina…

Osmogodišnja tolerantna vladavina Bila Klintona odgodila je kreiranje globalnog neprijatelja Amerike. Bio je to period šanse da se Amerika izdigne iz kisindžerističkog zločinačkog naslijeđa. Klintova Amerika je vojno izlazila iz svojih okvira tek u pravdoljubivom i pacifističkom interesu sankcioniranja zločinačkih režima (kakav je onaj u Srbiji), a to je činila bez ikakvih ideoloških ili vjerskih predrasuda. Dakako, to nije bilo ni izbliza

onoliko koliko je potrebno za izgradnju stabilnog svjetskog poretka, ali je ipak značilo bitan pomak u odnosu na predklintonovsku Ameriku.

Postojala je šansa da ideja globalizacije bude primjenjivana i u pogledu standardizacije ljudskih i demokratskih prava, bez obzira o kojem se dijelu Svijeta radilo. Humanizam se stidljivo pojavljivao kao ideologija sutrašnjice. Hitri dolazak Klintona u Tursku nakon katastrofalnog zemljotresa, ili dolazak Medlin Olbrajt, državnog sekretara SAD, u izbjegličke logore kosovskih Albanaca - ipak imaju više značenja kao promocija globalnog humanizma, nego kao (ne)uobičajeni diplomatski gestikular.

Ovi znakovi humanističke transparencije dakako ne aboliraju ideju globalizacije od svih nemilosrdnosti koje sobom nosi, ali barem svjedoče da je postojala namjera da se ta ideja zaodjene, ili koliko je to moguće prilagodi, humanističkim imperativima. Koliko je ideja globalizacije srodna američkom imperijalizmu, toliko je razvijanje globalne humanizacije, ili humanističke globalizacije, suprotno tradicionalnim američkim interesima. Globalni humanizam je suprotstavljen republikanskoj Americi, koja sebe doživljava u robovlasničkom arhetipu, po kome treba zadržati stanje više i manje vrijednih ljudi.

Ideja globalnog humanizma dala bi za pravo apetitima podjarmljenih nacija i grupacija, koje bi globalizaciju mogli uslovljavati standardizacijom ljudskih, radničkih, socijalnih i drugih prava. Postojala je opasnost od uvođenja pravila u kapitalističkom društvu, a time bi *divlji kapitalizam*, kao osnovni uzročnik ljudskih patnji, bio zaularen u pravilima svjetskog poretka. Globalizacija tada ne bi bila drugo, našminkano ime za imperijalizam, već istinska mogućnost da Svijet postane mjesto pravedenog življenja za sve ljude, bez obzira na njihovo porijeklo.

Amerika je za osam godina Klintonove vladavine ostvarila najsnažniji ekonomski napredak u svojoj historiji; iako su bogati postali još bogatiji, to nije bilo dovoljno da se demontira kapitalistički strah od otvaranja globalnog prostora za traženje socijalnih i humanističkih prava.

Tada se dogodila historijska greška! Amerika je poklekla svom kompleksu *države bez historije*. Između mogućnosti da u predsjedničkom kandidatu Al Goru prepozna nastavak plodonosne Klintonove politike, i mogućnosti da ima *svoju plavu krv, aristokraciju, prestolonasljednika, kraljevski kontinuitet,* u idiotskom liku sina bivšeg američkog Predsjednika – Amerika je metafizičkom većinom odabrala ovo drugo. U tom času, posve neočekivano, povijest se zaustavlja, povijest se vraća, i ponovo ispisuje već viđene stranice ljudske gluposti. No, ovaj put mnogo drastičnije, i opasnije, jer je fizička moć destrukcije postala višestruko moćnija od one napoleonovske ili hitlerovske, ali i od mogućnosti da joj se slobodan um suprotstavi.

IV

Čovječanstvo nikako da na svojim krvavim iskustvima usvoji temeljne uvide u prirodne zakonitosti - da se zlo uspješnije liječi ako mu se ranije suprotstavi, bilo da je riječ o pokvarenom zubu, Adolfu Hitleru ili njegovoj američkoj reinkarnaciji. Pravo je čudo kako niko od onih što se bave proučavanjem fizionomije ubica, nije analizirao manija-

kalni i histerični lik Buša Juniora, koga bi se svako normalan plašio i kao auto-stopera, a kamo li kao *sultana* najjače svjetske sile.

Uoči Drugog svjetskog rata niko nije ni izučavao ni uočavao očigledne psihopatološke geste Adolfa Hitlera, a lideri Britanije, Francuske i SSSR-a su se trudili da mu idu niz dlaku. Što zbog neutihle krstaške djedovine, a što zbog kukavičluka, Evropa do te mjere gladi ludilo američkog firera, da je on za samo mjesec-dva uspio uništiti američki demokratski sistem. Danas je Amerika zemlja okupirana fašizmom, represijom, kontrolom mišljenja i strahom da te može progutati mrak.

Umjesto demokratskog dijaloga o uzrocima i posljedicama, Amerika je kapitulirala pred ambicijom teksaškog primitivca da pokrene NOVI AMERIČKI RAT. Jer historija ni Kartera, ni Regana neće pamtiti kao Ruzvelta ili Trumana, i to je jedna strana bolesne ambicije Buša Juniora da pokrene *veliki i dugotrajan rat*. Druga strana tog radovanja mogućnosti da Amerika ratuje, racionalne je prirode: nakon Klintona, Amerika propada, u ekonomskom i svakom drugom smislu; porasla je nezaposlenost, propali su mirovni pregovori na Bliskom istoku, Amerika gubi kredibilitet svjetskog lidera; jedina šansa Buša Juniora da sa svoje administracije skine odgovornost za američku nizbrdicu jeste da Ameriku gurne u rat. Nove, nepotrebne, pogibije Amerikanaca dodatno će paralizirati američku demokratiju, što će Bušu Junioru omogućiti da se veseli u patriotskom zanosu.

Amerika se već nasukala na glupost! Kao onomad prema Hitleru, tako se, sa sljepačkom snishodljivošću, evropski lideri klanjaju Bušu Junioru, dolazeći mu pred noge, kao dresirani psi. Ni Evropa nema pameti i snage da razumije providnu Bušovu ambiciju da pokrene treći svjetski rat. Ne želi se razumjeti da ovo nije rat koji se može dobiti ratom! Ovo je rat koji se može dobiti mirom i pameću! U *novom američkom* ratu će izginuti na hiljade ljudi, a da se ništa u svjetskoj bezbjednosti neće popraviti. Taj rat je u startu izgubljen, jer se vodi protiv nevidljivog neprijatelja. Da je pameti, terorizam bi se mogao zaustaviti radikalnom kutivizacijom američke politike prema sebi i prema drugima, kroz sadržajnu a ne formalnu rehabilitaciju principa jednakopravnosti i slobode.

Proći će dugo dok Amerika shvati da je borba za ostavku Buša Juniora (bila) najveći stupanj američkog patriotizma. On je zloupotrijebio američku tragediju kako bi ugrozio nove živote i svjetski mir. Savršena demokratska i intelektualna zajednica, ona čiji um nije inficiran američkom osvetom, odmah bi otvorila kampanju za ostavku ionako nelegitimno izabranog američkog Predsjednika. Mi nismo savršeni i zato su moguće ovakve manipulacije životnim interesima stanovnika planete Zemlje.

V

- *On ima tijelo dinosaurusa, a mozak vrapca* - rekao je iranski Predsjednik za Buša Juniora. Slikovito. Ova se figura može uspješno primijeniti i na današnje čovječanstvo. Svijet je po snazi i dometima te snage nadmašio svoje humanističke i demokratske potencijale. Logično. Napredak civilizacije se događao u inovatorskim umovima nezamjetne grupe ljudskih bića, čija je svijest o tehnološkom barutu ostala odvojena od totalne većine

onih koji se tom snagom koriste. Duhovni svijet onoga ko je izumio barut nema veze sa svijetom divljine onih koji će taj izum upotrebljavati.

Da su pojave poput Buša Juniora kroz povijest kreirale moć SAD, ta bi moć danas nalikovala na saharu: pijesak, kaktus i pokoja buba. Moć SAD je stvarana u vrhunskim umovima ekonomskih, vojnih i političkih stratega. Toliko umnožavanje moći, bez sigurnih mehanizama kontrole, moralo je nekada stići do kritične tačke. Moć je premašila mogućnosti njene samokontrole.

U toj tački, kongresni, senatski i drugi autoriteti SAD prelaze pod diktaturu Predsjednika SAD. Da bi se to izvelo, potreban je pogodan događaj za mobilizaciju nacije, sofisticirana medijska i propagandna reakcija, po kojoj će svako opiranje totalitarnoj namjeri biti tumačeno kao *potkopavanje nacionalne sigurnosti*.

Dramaturški obrazac okupacije demokratskih institucija nije američki izum 21. stoljeća. Događalo se to u svim diktatorskim režimima, koji su opstajali na izmišljenom, a rjeđe stvarnom neprijatlju nacije. Od Hitlera i Staljina, preko Franka, Kastra, Čauševskog i Miloševića, pa do Buša Juniora, susrećemo se sa jednim istim obrascem mobilizacije nacije na razvijanju fobije od neprijatelja.

SAD su godinama uspješno odgajale patriotizam na *komunističkoj opasnosti*. Mada je i danas teško razumjeti kako bi to komunizam mogao ugroziti bezbjednost SAD; nisu valjda komunisti trebali sletiti s Marsa i okupirati Vašington? Za potrebe američkog, antikomunističkog, nacionalnog zdravlja pokretani su brojni ratovi, u kojima su stradali milioni ljudi, ali i stotine hiljada Amerikanaca.

Samožrtvovanje, čiji arhetip izvire i iz antičkih i drugih mitova, u totalitarnim režimima ima konkretan cilj: priložena žrtva obavezuje da se nastavi njezinim ovozemaljskim, slobodarskim, ambicijama. Žrtva je zavjet, ona traži osvetu, ona traži dokaz da nije bila uzaludna. Pogibija prvog američkog vojnika u Vijetnamu, ili danas u Afganistanu, bila je rentabilna sa aspekta mobilizacijske doktrine; ta pogibija manje zastrašuje, a više obavezuje.

To je logika svih osvajačkih ratova u kojima je najteže okupatorskom vojniku objasniti ciljeve njegovog krajnjeg životnog rizika; kad bude povrijeđen smrću svog saborca on će imati i motiv i cilj – pronaći *neprijatelja* kojeg dotad nije osjetio. Jedina operacija koja je uslov za pokretanje kolopleta zla jeste žrtvovanje svoga čovjeka, na bilo koji način. Otvaranje nacionalne i patriotske emocije žudi za osvetom.

Historija je bremenita primjerima tajnog ubijanja svojih ljudi, u cilju izmišljenog optuživanja traženog neprijatelja. Mnogi su ratovi tako počinjali. Sa obrtanjem jednog kruga smrti, taj mehanizam počinje sam da radi. Tada je lako kormilariti brodom na kome se, pored pijanih gusara, uvijek nalaze i slijepi putnici, odnosno, oni koji razumiju šta se događa.

U situaciji opće opasnosti rijetko se koji pojedinac usuđuje promišljati stvarnost, a kamo li suprotstaviti svoju građansku nezaštićenost armiji podobnika čija je orvelovska svijest oblikovana prema potrebama države okupirane iznutra. Zbog toga se većina diktatorskih režima okončavala tek smrću diktatora, ili intervencijom sa strane.

Okupirano društvo je po pravilu nemoćno da se izdigne iz obmane i straha, jer se eventualni otpor bazira na individualnim htijenjima običnih pojedinaca. Historija to-

talitarnih režima krcata je montiranim procesima izdajnicima države i nacije; ljudi su osuđivani i na višedecenijske robije zato što su *službenici u kožnim mantilima* osjetili, ili izmislili, da ovi misle svojom glavom.

To se kao tematsko-motivski izraz već može pratiti i kroz historiju književnosti. Od Jozefa K. iz Kafkinog *Procesa*, preko dijela Džordža Orvela, pa do Danila Kiša, Milana Kundere, Abdulaha Sidrana, i dr., tumačena je bespomoćnost ljudskog uma u odnosu na totalitarni, represivni aparat.

Pojedinac je uvijek na gubitku. Stoga se može razumjeti šutnja koja danas vlada u javnosti SAD, gdje se niko, pa makar i oni koji vide otvorena pitanja, ne usuđuje progovoriti svojim glasom. Iako znamo da su ogromnoj manjini, teško je pretpostaviti koliko Amerikanaca danas vide procese odumiranja američkih vrijednosti. Ili koliko je njih sputano strahom da progovore protiv militarističke i diktatorske politike Buša Juniora. Propagandni plaćenici umiju nenametljivo stvoriti ambijent straha od drukčijeg mišljenja; zvanična istina je do te mjere bučna, da se pravo na mišljenje doima kao zrnce bespomoćnosti.

Totalitarni režimi od uvijek su umjeli mobilizirati tzv. ugledne intelektualce da podrže pravi put. Impresivan je spisak svjetskih umova koji su zalutali na stranu zla, što tek svjedoči da vrhunska postignuća u nauci i umjetnosti ne moraju biti garant političke zrelosti i moralne odvažnosti njihovih tvoraca.

Pedeset i osam vodećih američkih intelektualaca, od Francisa Fukuyame, do Samuela Huntingtona, objavilo je dokument pod naslovom *What We're Figting For* – Za šta se borimo, čime je stalo iza antiameričke politike američkog predsjednika Buša Juniora. Bilo bi logično da se intelektualizam stavlja na stranu kritičkog odnosa prema politici, ma kojoj, umjesto što pristaje da podanički služi ideologiji, pa makar ona bila i nacionalna. Tim prije što su naznake deamerikanizacije Amerike podatne za reakciju intelektualizma.

U takvom ambijentu, gdje propaganda galami o ispravnosti *novog američkog rata*, iza čega eto stoje i vodeći intelektualci, pojedinac, intelektualac, nema nikakvih šansi. On je suočen i sa stočnom masom frustriranih, debelih, dosad neupotrebljivih građana, koji su u *patriotskoj* legalizaciji odmazde našli teren za ispoljavanje svoje nagomilane energije zla. U premlaćivanju nedužnih američkih muslimana, čistokrvni (kršćanski) Amerikanci su našli mogućnost da budu *nacionalno korisni*. Nije problem u njihovoj destruktivnosti, već u vlasti koja je tu destruktivnost, sofisticiranim propagandnim porukama, izdigla na nivo patriotizma. U Americi bi *musliman-terorista* mogao postati svako ko bi da misli drukčije od proklamiranog. Slobodan pojedinac postavljanjem pitanja u najblažem slučaju može ugroziti svoju ekonomsku stabilnost, a u najtežem – dobiti smrtnu kaznu kao saradnik Al-Kaide.

Američki je pravni sistem preoblikovan u vojno pravosuđe, pod čijom se giljotinom može naći svako ko se bez dokaza okrivi za terorizam. Zbog globalizacije političkih odnosa, u kojoj su mnoge zemlje postale nezvanične američke kolonije, kazna može stići i svakog drugog ko se usudi da propituje, diskutira, sumnjičari krajnje ciljeve američke antiterorističke politike. Ljudi su krhka i konformistička bića, i otud se prije može očekivati galopiranje istoznačne svijesti, nego soliranje u slavu sopstvene propasti. Tako je bilo u svim totalitarnim ambijentima, tako je danas i u SAD.

Bushovo donošenje tzv. Patriot Acta je otvorena deklaracija o unutarnjoj okupaciji SAD, pošto se tim fašističkim zakonom tajnim vojnim službama daju otvorene ruke da hapse ljude, da ih muče i iznuđuju priznanja, da ih po potrebi likvidiraju. Zapadna civilizacija se nakon Srednjeg vijeka po prvi put susreće sa inkvizicijom, kao zakonskom mogućnošću da ljudsko biće bude lišeno slobode bez ikakvih dokaza, mučeno i ubijeno. Savremena historija je takve zločinačke oblike upotrebe države paradigmatski upamtila u Staljinovoj Rusiji, a gulaga je bilo i u Jugoslaviji, Rumuniji, Albaniji, Iraku… Američki fašizam čini korak više, jer ovaj fašistički akt obznanjuje javno i to sa mašnicom *demokratije i borbe protiv terorizma*. Javno i sa mašnicom demokratije planeti je obznanjen i konclogor za afganistanske zarobljenike na Kubi. A upravo je američko pravosuđe bilo utemeljeno na maksimi: Niko nije kriv dok se ne dokaže.

Deklaracija američkog fašizma je potpisana 13. XI 2001, a još 3. XI se u američkim vojnim zatvorima nalazilo 1147 lice *osumnjičeno za terorizam*. Po kojoj pravnoj osnovi je američka vojska mogla hapsiti ove ljude? I, ko zna koliko je ljudi u SAD dosad progutala crna ruka američkog fašizma!?

Danas je potpuno jasno da će krvava vladavina Buša Juniora u svjetskoj historiji biti bilježena jednako kao i vladavina Adolfa Hitlera, Josifa Staljina ili Sadama Huseina. Jedino je pitanje vremena kada će se Svijet izboriti za slobodu da takvu kvalifikaciju obznani kao općepriznatu.

VI

Sve što se događa danas, decenijama je prije sedimentirano kroz obrasce koji su odgajali terorističke odgovore, zapadnu politiku, islamofobiju, itd. Bilo bi netačno cjelokupan antiislamski ambijent na Zapadu datirati sa 11. septembrom ili sa propagandnom voljom američke Vlade. Postoje brojni primjeri da je Zapad, od političara, preko novinara, pa do običnih kršćana, živio jednu iskrivljenu sliku islama; u protivnom, ne bi se dogodilo da nakon 11. septembra uslijedi nemilosrdna satanizacija islama. Poput nabreklog čira, eksplodirala je antiislamska histerija. Taj negativni naboj prema islamu morao se godinama odgajati u kulturnom i medijskom inkubatoru, da bi sa toliko vojničke revnosti skočio na noge sa već gotovim zaključcima o *nespojivosti jedne i druge civilizacije*.

Nije se htjela razumjeti ni najjednostavnija istina – da islam ne može biti teroristički, niti teroristi islamski, samim tim što su to dva pola stvarnosne i metafizičke datosti. Islam je Dobro, a terorizam je Zlo, pa se u ime Dobra ne može govoriti Zlim. Nije se htjelo razumjeti ni da (samo)ubice sa muslimanskim imenima ne mogu biti ambasadori cjelokupnog islamskog svijeta, od država pa do pojedinaca kakvi su oni nesretnici što su nakon 11. septembra ubijani i premlaćivani u zapadnim gradovima.

To je isto kao kad bi o kršćanskom terorizmu govorili kroz ma kojeg pojedinačnog ili kolektivnog ubicu sa kršćanskim imenom. Nikada ni jedna zapadnoevropska teroristička skupina, u Sjevernoj Irskoj, Španiji ili Italiji, nije označena kao kršćanska.

Iz ovih razloga bi trebalo antiislamsku histeriju na Zapadu izmjestiti iz konteksta 11. septembra; ona ima svoju genezu koja je u uzročno-posljedičnim vezama sa svim što se događalo, što se događa, i što će se događati. Da nije bilo takvog krstaškog razumijevanja

islama, mnoga krizna žarišta u islamskom svijetu ne bi bila otvorena, niti bi se na njihovo saniranje čekalo godinama, pa i decenijama.

Muslimani su za kritičnu masu ljudi na Zapadu, latentno ili transparentno, bića niže vrijednosti. Pa čak i ako objektiviziramo slabu ekonomsku i drugu razvijenost islamskog svijeta, čak ako i ostvarimo kritički odnos prema svemu što bi u islamskom svijetu moglo biti bolje a nije – naći ćemo se pred humanističkim pravilima koja ljudska prava ne dijele po političkim, tržišnim, kulturnim i drugim mjerama.

Muslimani su, zar ne, ljudi kao i svi drugi, kao i kršćani, ali su njihovi životi i prava uvijek manje obavezivali svjetski poredak nego životi i prava kršćana. Sukob civilizacija ne može biti uzrokovan ambicijom islamskog svijeta da se bude nadređen drugima, već ambicijom Zapada da se zadrži privilegirani, nekršćanski, dehumanizirajući odnos kršćana prema ostatku Svijeta.

Korijeni tog odnosa Zapada prema islamu imaju duboko povijesno naslijeđe. Generacije kršćana su odgojene na predrasudama o sebi i ostatku Svijeta. To mišljenje može imati objektivno uporište u svemu, samo ne u humanizmu. A terorizam se rađa iz dehumanizirajućih konstanti. Ne rađa se, valjda, iz hira!

Da bi neko u životu *napredovao* do bombaša-samoubice, njegov život mora biti potpuno obesmišljen. Čime? Pa upravo odsustvom humanističkog ambijenta. Dakle, Zapad može i dalje srljati u zadržavanju ili pojačavanju apartheidskih svaćanja prava islamskog svijeta, ali ako se želi približiti razumijevanju terorizma, koji se javlja i među muslimanima, onda se moraju otvoriti karte sa znakom ljudskog bića. Drukčije nije moguće ni razumjeti, ni preduprijediti onaj terorizam čiji su nosioci ljudi sa muslimanskim imenima. Isto važi i za svaki drugi terorizam koji proizilazi iz očaja.

VII

Svijet nakon 11. septembra će biti drukčiji ne zbog terorističkih napada na SAD, već zato što je u svojim slabostima već sazreo da postane drukčiji. U protivnom, 11. septembar bi bio tek povod da se otvori pitanje razumijevanja terorizma, kao uglavnom očajničkog odgovora na nepravde koje vladaju svijetom. Onaj ko bi htio da u interesu mira vodi antiteroristički rat, taj bi razumio da je Svijet zreo za promjene, za suočenje sa svojom hipokrizijom, sa licemjerjem, sa različitim statusom ljudske žrtve i patnje… Taj bi razumio da se terorizam ne može pobijediti ratom, u onom semantičkom smislu u kome smo dosad podrazumijevali makar i polisemično značenje rata.

Terorizam nije sila opipljiva golim okom. On nije tek puka Al-Kaida. Ni suhonjavi Bin Laden. On je razasut po očajnim svijestima hiljade ljudi koji su zbog teroriziranja svojih ljudskih prava izgubili smisao za životom. Zašto živjeti ako je život patnja? Ali ne patnja zbog prirodnog, već patnja zbog ljudskog, dakle, izmjenjivog faktora. Između ponižavajućeg života i uzvišene smrti mnogima je u izmaku strpljenja smislenije izabrati ovo drugo. Budući da se znaju uzročnici patnje među svim napaćenim i ugnjetavanim narodima, nije teško odabrati cilj.

SAD su nakon Drugog svjetskog rata instalirale i podržavale mnoge terorističke i diktatorske režime, koji su proizvodili masovna ubistva i tlačenja nevinih ljudi. U posljed-

njih 50 godina većina je svjetskih diktatora i krvnika bila pod patronatom SAD; u hladnoratovskoj podjeli Svijeta tek su oni diktatori iz komunističkog bloka bili van dometa američke administracije. Od čileanskog diktatora Pinočea, preko indonežanskog krvnika Suhareta, afričkog kanibala Mobutu Sese Seko Kukua, vijetnamskog masovnog ubice Diema, i mnogih drugih u banana-republikama, Africi i Aziji – ispisivana je beščasna međunarodna uloga SAD.

Proslavljenu američku demokratiju nije zanimalo kako i sa koliko nevinih žrtava vladaju njeni podanici; bilo je bitno da vladaju i da služe interesima Vašingtona. Onoliko koliko je u SAD bilo ljudskih i demokratskih prava, u pogledu mogućnosti da se javno izražava svoje mišljenje, o ma čemu i ma kome, što treba uvažavati kao valjan uzor, toliko je u režimima pod kontrolom SAD bilo staljinističkih obračuna sa elementarnim demokratskim pravima. Ta dva lica SAD čine konstantu novije američke političke historije.

Nakon 11. septembra ta zakamuflirana konstanta postaje otvorena i bestidna deklaracija (ne)mogućnosti neovisnog, nekolonijalnog opstanka država, vlada i nacija. - *Ko nije s nama taj je priotiv nas* – poručio je Buš Junior. Jednako su, bez obzira na formu, poručivali i svi drugi svjetski diktatori. U diktatorskom poimanju Svijeta postoji jedna istina, a žrtve te istine postaju svi koji bi da imaju svoje pravo na istinu. Ovom paradigmatskom izjavom je Buš Junior odredio karakter nove američke politike, koja je samo koncentrat ranijih, uljudbeno upakovanih, nasrtaja na proklamiranu ravnopravnost država, nacija i ljudskih različitosti.

Diktatorski režimi koje su kroz noviju historiju podržavale SAD, ne bi mogli opstati bez materijalne i političke podrške Vašingtona, niti bi mogli sa toliko oholosti ugnjetavati ljudska bića i otvarati krugove nesreće. Otud je posve razumljivo zašto mnogi ljudi glavnog uzročnika svojih patnji vide u Vašingtonu. Neka se jedan od hiljadu ugnjetavanih odluči da patnju prekrati smrću časnijom od beščasnog života, to je posve dovoljno za postojanje terorističke opasnosti po SAD, ili ma kojeg drugog, posrednog ili neposrednog, uzročnika ljudske boli.

Zapadna javnost nema snage da razumije da je terorizam zloduh koji je stvoren konkretnom nepravdom, i jedino se da liječiti saniranjem te nepravde. On je razasut, neuhvatljiv, nepredvidljiv… Šta znači zbaciti jednu ili deset vlada za koje se sumnja da potpomažu antiamerički terorizam, kad su hiljade ljudi i nadalje spremni da individualno, ili u grupi, ugroze sigurnost interesa SAD? Šta znači bombardirati Afganistan, povesti rat protiv Iraka ili Irana, petog ili desetog, kad se tu jednostavno ne može uloviti terorizam? Kao odgovor na patnje, može se samo proizvesti u još većim količinama. I opet neće biti smješten ni u kakvoj državi, ni u kakvoj vojnoj formaciji, već u duhu protiv kojega je svaki konvencionalni rat u startu izgubljen.

Zapad je nakon 11. septembra samo potvrdio i iskristalizirao uzročnike za pojavu terorizma. Počinjeni su koraci koji su dodatano usložnili sve ono što je već bilo i previše traumatizirano. To što je Zapad i prije islam razumijevao fobijski, netačno, zlurado, kao podlogu za terorizam, uvjetovalo je mnogobrojne konflikte sa islamskim svijetom i u njemu. Zapad je pod patološkom predrasudom o svojoj višoj civilizacijskoj vrijednosti zapravo nagomilao kritičnu masu patnje i gnijeva u islamskom svijetu, i općenito, na Istoku. Ta tobožnja *viša civilizacijska vrijednost* Zapada bila je razlogom da se mnoga

vojno-politička pitanja van zapadnog svijeta rješavaju suprotno međunarodnom pravu, te humanističkim i slobodoljubivim principima.

U posljednjih 50 godina u raznim, uglavnom proizvedenim ratovima, izginulo je milione nedužnih ljudi, ali Zapadu nije naumpalo da pokreće *Novi američki rat*. Amerika bi kao svjetski policajac uz prava, zar ne, trebala imati i obaveze, ali po mjeri pravdoljubivog svjetskog poretka. Istočne žrtve su u percepciji Zapada uvijek imale manju vrijednost, kao da je riječ o pomoru pingvina, a ne o ljudima, kakvi su bili i oni iz Svjetskog trgovinskog centra. Taj dvojni, hipokrizijski aršin, koji se ravnao prema tržišno-političkim, a ne prema humanističkim imperativima, prouzročio je kritičnu masu nesreće, koja je potkraj 20. stoljeća postala prijetnja onima koji su tu nesreću uzrokovali.

Do prije pola stoljeća nije se moglo govoriti o Planeti kao globalnom vojnom i političkom selu. Danas, u eri komunikacijske globalizacije, sve udaljenosti, u svim smijerovima, postale su na dohvat ruke. Mogućnost zapadnih interesa da se prostiru svim merdijanima, srazmjerna je mogućnosti ugrožavanja tih interesa. Ako su tragedije Kambodže, Vijetnama, Palestine, i dr. nekada bile udaljene od svojih uzročnika, ako su ratovi vođeni a zločini činjeni hiljade kilometara daleko od onih koji su ih kreirali ili podržavali, danas je ta razdaljina bitno smanjena samom mogućnošću višeznačne distribucije informacija.

Globalizacijska ideja, koja se rodila sa tehnološkim zbližavanjem ekonomskih i drugih udaljenosti, time dobija svoj antipiod: tehnikom globalizacije koriste se i oni koji su protiv imperijalističkih nakana Zapada. Internet je ustanovljen 60-tih godina za potrebe američkog Ministarstva odbrane, kao ARPANET (mreža u razvoju), ali je on danas osnovno komunikacijsko sredstvo neprijatelja SAD, pa i samih terorista.

U kontekstu terorizma, to znači da su ciljevi i jednima i drugima, i teroristima i žrtvama, postali bliži i dostupniji. No, postoji bitna razlika između dometa jednih i drugih. Teroristi, koji su to iz očaja - vide žrtvu, dok imperijalistički teroristi nemaju božansku moć da uđu u svijest svih tih pojedinaca koji su spremni žrtvovati sebe za smrt časniju od ponižavajućeg života.

Stoga je ovakav *Novi američki rat*, u svojoj realnoj dimenziji, rat protiv duhova, i sredstvo za razmnožavanje ljudske nesreće. Taj rat se hrani gnijevom povrijeđenih, kao što se antiamerička diktatura Buša Juniora hrani proizvodnjom fobija u američkom društvu.

VIII

Amerika je složno pokrenula svjetski rat, a da njena javnost uopće nije postavila ključno pitanje o ostvarivosti zadatog cilja: može li se napadom na Afganistan, Irak ili Iran, dobiti rat protiv terorizma? Zar je moguće da tolika sila zapadnog svijeta uopće ne razmatra ishod zalaganja svojih ljudskih i neljudskih potencijala? Ostavimo po strani te bučne uspavanke koje uzvikuje američki Predsjednik, a u koje zapadna javnost, na žalost, vjeruje kao Svjedoci u Jehovu; logika ukazuje da je ratovati protiv terorizma isto kao isušivati Crno more.

Globalni terorizam nije država, nije vojska, nije pojedinac, njega je nemoguće vojno locirati i neutralizirati; to je duh koji se svakog časa može pojaviti u ma kojem globalizi-

ranom dijelu svijeta; ono što se može locirati jedino su žarišta nepravde i očaja koja proizvode terorističke odgovore na ugnjetavanja nevinih ljudi. Poglavito muslimana.

Amerikanci ne vide ni tračak realnosti. Za njih je rat tek holivudski spektakl u kome uvijek pobjeđuju Silvester Stalone i Arnold Švarceneger, koji se nikad ne vozaju u mrtvačkom sanduku. Olako su zaboravili Vijetnam i desetine hiljada svojih besmislenih smrti. Državna cenzura je zabranila slikanje žrtava Menhetna, što je u službi šminkanja i zloupotrebe bola; krajnji cilj je ubijediti javnost da rat ne boli. U američkoj svijesti rat nisu raskomadana tijela, invalidi, suze, groblja… Hajde što su slijepi da pretpostave bol koju će nanijeti drugima, ali kako ne promišljaju o sopstvenim žrtvama?! Riječ je o strateškom projektu: Amerikanci će uljepšanom slikom rata biti uvučeni u sopstvenu tragediju, a tada će već ta tragedija, kao emotivni energon, sama od sebe proizvoditi militarističku motivaciju. …Sve dok se ne stekne kritična masa apsurda za shvaćanje ovoga što se sa distance može vidjeti i pretpostaviti.

Američki životi izgubljeni 11. septembra tek su početni ulog u ovom američkom ruskom ruletu. Za smrt ljudi u Svjetskom trgovinskom centru kriva je slabost obavještajno-sigurnosnih službi SAD, a tek potom teroristi. Mogao je *Bin Laden* zamisliti šta god hoće, ali je to neizvodivo bez američke pomoći, bilo kao izdaje ili kao nespremnosti. I za nova stradanja američkih građana biće kriva sama Amerika, jer nema snage da se suoči sa unutarnjom odgovornošću za tragediju.

Bilo bi smisleno da je nakon 11. septembra počeo obračun američkog društva sa američkim slabostima, a da su žrtve shvaćene kao cijena te slabosti. Umjesto toga, Amerika na oltar sopstvene gluposti zaslaže još hiljade američkih života. Uzalud! Jer i kad za koju godinu prođe priča o Afganistanu, Iraku, Iranu i toj lažnoj zemljeni teza o tzv. *osovini zla*, Ameriku će pritiskati ista otvorena pitanja. Terorizam će biti gdje je i bio, svukud, samo će američka groblja (o muslimanskim mezarjima da i ne govorimo!) biti obogaćena besmislom. Kad bi se o stvarnosti raspravljalo sa pozicija dijaloga, a ne sa pozicija diktatorske sile – mnogi bi životi bili spašeni.

Američka javnost, predvođena militantnim Predsjednikom, bijesno urla u slavu odmazde, tražeći da naplati živote izgubljene 11. septembra. Opsjednuti su krvlju koju valja pustiti ma kome. Zauvijek je srušen mit o američkoj nadmoći. Teroristi su od Amerike napravili tragikomediju, kojoj bi se grohotom smijali da nije smrti nedužnih ljudi. Do te mjere su razvaljeni centri američkog ponosa da je teško očekivati zdravu pamet. Od nekog ko je hodao kao kralj svijeta i svemira napravljen je groteskni klovn: šaka fanatičnih terorista opalila je Americi čvoku.

Za zdravu pamet u porazu nema ničeg poraznog ako se iz poraza nastoji izvuči snaga, iskustvo, budućnost. Ali, američka je pamet oboljela mnogo prije 11. septembra, jer se odgajala u nebeskim pelenama, a ne među ovozemaljskim vrijednostima. Otuda Amerika nema snagu da poraz pretoči u pouku. Za namirivanje računa, za rat, kakav god, opredijelilo se preko 80 odsto Amerikanca. Oni ne vide da je *novi američki rat* izgubljen samim tim što će se izgubiti toliki životi, a što se Svijet tako neće osloboditi terorizma. Izgubljen je kao i onaj vijetnamski, a o čijoj dodatnoj boli svjedoče aleje grobnica diljem Amerike, i ko zna koliko rasutih žutih kosti u vijetnamskoj zemlji. Ova dva izgubljena američka rata veže, nadasve, potreba američkih vlasti da na tragediji vlastitog naroda grade hariz-

me Predsjednika i njihovih Himlera. Historija je krcata primjerima jačanja nacije na sopstvenoj, zalud prolivenoj krvi.

IX

Da li se Svijet suočava sa novim fašizmom, kakav je bio onaj koji je uzrokovao Drugi svjetski rat? Sudeći po unutarnjoj okupaciji SAD, koja se očituje u destrukciji američkih demokratskih vrijednosti, sudeći po konstrukciji i zloupotrebi tragedije od 11. septembra 2001, sudeći po otvorenim militarističkim proklamacijama administracije Buša Juniora, sudeći po strahu koji je zavladao intelektualnim duhom i medijskim prostorom Svijeta – da, pred nama je novi fašizam. To nije nacifašizam koji se zasniva na etnonacionalnom konceptu, ali nije ni daleko od njega; i ovaj, američki fašizam, neprijatelje pronalazi u različitim od sebe.

Bitnu razliku u odnosu na Hitlerov fašizam i na Drugi svjetski rat predstavlja činjenica da na Zemlji ne postoji sila koja bi se mogla suprotstaviti američkoj invaziji na slobodu Svijeta. Ko zna u šta se uzdaju vlade mnogih zemalja čiji službenici razumiju opasnost u koju je dovedeno čovječanstvo. Možda se uzdaju u protok vremena, u predsjedničke izbore u SAD, u mogućnost da opreznim porukama pokušaju sputati podivljalog američkog diktatora, kao isturenu figuru vojno-industrijskog lobija?! U podjednako bezizlaznoj situaciji nalaze se i unutarnje i vanjske mogućnosti sputavanja američkog fašizma. Unutarnji sistem SAD je okupiran po uzoru na komunističke diktatorske režime, a s vana ne postoji čak ni dostatna javna, intelektualna reakcija.

U današnjim orvelovskim, kafkijanskim okolnostima, teško je očekivati američki povratak američkim demokratskim i antifašističkim vrijednostima. Ako se to nekada i dogodi, vladavina Buša Juniora će nužno biti bilježena kao crna stranica američke i svjetske historije. A ako se ne dogodi…

Montirani proces „Pogorelica“

Od momenta kada sam saznao da se „Pogorelica" pokušava inkriminirati kao kamp za obuku terorista, preko ulaska u temu, pa do stotinjak tekstova koje sam napisao i više akcija koje sam predvodio u cilju osude ovog montiranog procesa, „Pogorelica" je za mene bila višestruko i vešeznačno centrište, nadasve u kolektivnom kontekstu, ali i u mome osobnom doživljaju.

„Pogorelica" je (bila) centrište srpsko-hrvatske operacije za preimenovanje genocidne agresije u građanski rat, i za izjednačavanje, a ako ne i zamjenu identiteta, između agresora i žrtve. Sa ličnog aspekta, bavljenje ovom temu je centrište moga novinarskog angažmana, jer nikada, kao tu, nisam bio usamljeniji pred grdnijom grdosijom, sastavljenom od političkih i medijskih zločinaca, plaćenih ubica, s-h agenata, zaštićenih mehanizmima okupirane bh. države. Temi sam prišao u gluho doba, kad su svi prali ruke od „Pogorelice", i uspio slučaj podići na nacionalnu razinu, organizirati više manifestacija, mobilizirati desetine uglednih pojedinaca i uvezati potpisivanje peticije u zemlji i inostranstvu, što je sveukupno predstavljalo moćan glas javnosti protiv reinkarnacije policije države. Pobjeda pravde u ovoj pravosudnoj montaži i sramoti posebno je profesionalno i građansko zadovoljstvo.

Možda se nekada dosegne razumijevanje bitnosti ovog slučaja, pa o samom montiranom procesu, kao i o javnim i građanskim aspektima otpora obnovi policijske države, bude sačinjena posebna knjiga.

U mojoj arhivi nalazi se stotinjak tekstova koje sam napisao, materijali za pripremu i organizaciju okruglog stola o „Pogorelici" (Sarajevo, 14. IV 2003.), originalna otvorena pisma sa potpisima koja su objavljivali članovi Društva pisaca BiH, umjetnici sevdaha, univerzitetski profesori, studentske organizacije, potom, ugledni pojedinci, tu su i imena preko 10.000 potpisnika peticije za obustavu montiranog procesa, u organizaciji Bošnjačkog fronta, te štošta još.

Od tog obimnog materijala kojim bi se mogla predstaviti priča o montiranom procesu, izdvojio sam jedan uvodni tekst iz „Waltera" i feljton u 12. nastavaka iz „Ljiljana", koji najsažetije može predstaviti monstruoznost i apsurd ovog zločina nad pravosuđem, pravdom, moralom i demokratijom.

No, prije nego što uđemo u tih 13 tesktova o „Pogorelici", predstavit ćemo vijest od 20. januara 2008. kojom se objavljuje oslobađajuća presuda u slučaju „Pogorelica", koja je na sljedeći način komentirana na webu Federalne televizije:

Direktore evo i na vrhovnom sudu je pao slucaj o navodnom islamskom teroristickom iranskom kampu Pogorelica kojeg su javnosti podmetnuli vas danasnji urednik Bakir Hadziomerovic i njegov novinar Damir Kaletovic (koji je plasirao ubjedljivo najvise fabrikacija na FTV). Pitanje glasi, posto ce sada vjerovatno oklevetani ljudi trazit odstedu, sta cete vi uradit povodom ove cinjenice. Javnost ste vise mjeseci terorisali izmisljotinama o islamskom terorizmu, atentatu na Babu, i sl. Sada je evo i vrhovni sud federacije potvrdio da se radilo o fabrikacijama (iako ste nakon prve presude krenuli da diskreditujete sud - dobra stara komunisticka taktika, argumentum ad hominem - evo i vrhovni sud je potvrdio da se radi o izmisljotini), dakle da li ce biti sankcija protiv Kaletovica i Hadziomerovica, da ne govorim o izvinjenju, to bi trebalo da bude udarna vijest u Dnevniku?"

A, evo i vijesti...

Na Vrhovnom sudu pao i "slučaj Pogorelica"

Alispahić, Mujezinović, Ljevaković, Veladžić i Ikić oslobođeni i za navodni pokušaj atentata na Fikreta Abdića...

20.01.2008. 09:59

Jedan od najčuvenijih sudskih procesa u BiH, vođen u slučaju "Pogorelica", a potom preinačen u "pokušaj atentata na Fikreta Abdića", nakon višegodišnjeg povlačenja po sudskim klupama, ali i pritvaranja optuženih, okončan je pravosnažnom oslobađajućom presudom, saznaje "Dnevni avaz".

Neuobičajena žalba

Vrhovni sud Federacije BiH oslobodio je trojicu bivših visokih funkcionera AID-a Bakira Alispahića, Irfana Ljevakovića, Envera Mujezinovića te dvojicu bivših policijskih zvaničnika USK Edhama Veladžića i Ejuba Ikića.

- Na ovu odluku kojom je potvrđena prvostepena oslobađajuća presuda, više ne postoji pravo žalbe, niti ikakav redovni ili pravni lijek - saopćio nam je advokat Asim Crnalić, branilac Mujezinovića i Veladžića.

Nakon što je protiv njih prvobitno otpala optužba za obučavanje terorista u kampu "Pogorelica", Alispahić, Ljevaković, Mujezinović, Veladžić i Ikić oslobođeni su 2006. godine pred Kantonalnim sudom Sarajevo i tačke optužnice koja ih je teretila za poticanje na ubistvo Fikreta Abdića. Neuobičajeno za bilo koji sudski proces, žalbu na presudu Kantonalnog suda uložilo je Federalno tužilaštvo, tačnije tužilac Vlado Mišković.

Optuženi će tražiti odštetu

Procesom je nanesena velika materijalna šteta državi, zbog visokih sudskih troškova, koji su proizašli čak i iz plaćanja svjedoka. Tako je, kako su mediji izvještavali, čak 150.000 dolara iz budžeta plaćeno za izvještaj o "Pogorelici" koji je sačinio navodni međunarodni stručnjak za terorizam Rohan Gunaratna.

Već je izvjesno da to državi neće biti jedini trošak, jer, kazao nam je advokat Crnalić, optuženi će tražiti odštetu za vrijeme provedeno u pritvoru, kao i zbog povrede časti i ugleda, odnosno duševnih boli koje su pretrpjeli zbog ovog sudskog postupka. (Dnevni avaz)

(http://www.rtvfbih.ba/forum/viewpost.wbsp?ForumID=16&ThemeID=119)

Odbranom okrivljenih u montiranom procesu Pogorelica, mi branimo moralni dignitet 200.000 žrtava genocidne agresije, i pečatamo optužnicu protiv istinskih zločinaca i terorista. Ako popustimo i dozvolimo da se naše pravo na odbranu svih bh. građana okrivi za terorizam i špijunažu, tada smo završili priču o Bosni. Otud valja razumjeti da je ovaj proces montiran protiv svih naših žrtava, unesrećenih, raseljenih porodica, pobijenih i silovanih, protiv naših ubijenih godina, protiv svega što smo izdeverali samo zato što smo željeli živjeti u ozračju multietničke tolerancije i čovjekoljublja.

Žrtva na optuženičkoj klupi

Nemoguće je smisliti opasniji napad na kredibilitet bosanske žrtve od onog koji su montirajući slučaj *Pogorelica* izveli pravosudni organi, terećeći državne funkcionere RBiH za krivična djela *terorizma, špijunaže, organiziranog kriminala*. U bošnjačkoj povijesti se nije dogodila tako okrutna agresija na pravdu i istinu. Čak je i montirani proces iz 1983. *mala beba* u odnosu na montažersku morbidnost slučaja *Pogorelica*, samim tim što se '83. dešavala u ambijentu totalitarne države, u kojoj su se ideološka opredjeljenja Izetbegovića i drugova smatrala verbalnim deliktom. *Pogorelica* je višeznačno morbidnija! Prvo, jer se događa u političkom ambijentu koji ima sve unutarnje atribute pravne i demokratske države. Drugo, jer se sudi državnim službenicima za obavljanje zakonom utvrđenih dužnosti, a time i državi BiH, za nevjerovatnu krivicu odbrane suvereniteta i golih života, u situaciji kad su embargom na oružje bh. država i njeni ljudi bili osuđeni na propast. Treće, sudski postupak je proceduralno šupalj i nedoslijedan, a u proizvoljnosti seže čak do mahalskog dobacivanja sudskog osoblja okrivljenima, što je u literaturi, ne računajući na stvarnost, izmaštao Franc Kafka u romanu *Proces*.

Slučaj *Pogorelica* je stoga ključna tačka za razumijevanje ambicija da se satanizacijom bošnjačke žrtve aboliraju genocidni projekti, omogući izjednačavanje krivice za bh. rat, kako bi se sa pozicija fabricirane *istine o građanskom ratu* zaštitila s&h teritorijalna osvajanja. *Pogorelica* je višeznačna, i paradigmatska, jer ovaj slučaj svjedoči o slojevitosti svekolikih opasnosti koje u budućnosti prijete bh. državi i bošnjačkom narodu. To je iskustvo koje se ne smije zaboraviti u pravovremenom čitanju neutihlih ambicija naših susjeda i njihovih međunarodnih lobija – da nestane bh. države. Najmanje su tu bitni ljudi kojima je suđeno. Bitan je princip – da se ne može suditi funkcionerima bh. države zato što su, u skladu sa zakonima bh. države, obavljali zadatke od značaja za odbranu bh. države i njenih građana.

Žrtve kao teroristi

Federalno tužilaštvo je podnijelo Vrhovnom sudu FBiH zahtjev za sporovođenje istrage (br. KT-1/02 od 15. IV 2002.) protiv osumnjičenih Bakira Alispahića, Irfana Ljevakovića i Envera Mujezinovića zbog sumnje da su u toku 1995. i početkom 1996. počinili krivična djela *špijunaže, terorizma i organiziranog kriminala*. Time se tvrdi da je kamp za obuku *Pogorelica* bio *špijunsko i terorističko* leglo, što po logici znači da je *Pogorelica* bila strano, ilegalno tijelo u odnosu na legalne institucije bh. države; Pogorelica time dobija status terorističkog štaba kakav je bio onaj, nepoznati, u kome je kovan plan za napad na

SAD 11. septembra; odnosno, ni u jednoj suverenoj državi ne može postojati nešto što je *špijunsko*, i *terorističko*, a da to bude dio državne, odbrambene infrastukture; ne može, valjda, država *špijunirati* sama sebe, ili *terorizirati* sama sebe!; svaki oblik ovakve obuke, iza kojeg stoji država, po prirodi je antiterorističkog karaktera, s ciljem da obavještajnom i preventivnom djelatnošću zaštititi državne interese; stoga je suludo, logički neodrživo, nadasve pogano, kriviti bh. državu što je u stanju rata i ratne opasnosti obučavala svoje ljude za antiterorističke i obavještajne poslove; jedine instance za koje bi Pogorelica mogla biti tzv. *teroristički kamp*, jesu vojne hunte Radovana Karadžića i Mate Bobana, čiji se genocidni programi za uništenje bh. države, evo, realiziraju i danas, drugim sredstvima, ali s istim ciljevima.

Marionetsko pravosuđe, dakle, smatra da je Pogorelica bila kamp odakle je bh. država nekog *špijunirala i teroristički ugnjetavala*, a na svojoj teritoriji. Makar da je pronađeno da su se u Pogorelici kovali planovi za terorističke akcije po Beogradu i Zagrebu, nekako bi se i moglo povjerovati u taj teroristički epitet; eto, George Bush Jr. je neki dan cijelom svijetu obznanio spisak osoba koje će po raznim zemljama likvidirati CIA, ali to niko ne smatra terorizmom, jer će se valjda ti javni osuđenici na smrt likvidirati antiterorističkim mecima; *teroristička krivica* se u *Pogorelici*, pak, odnosi na bh. teritoriju, i ratnu stvarnost, što je budalaština samo po sebi.

Pošto bh. država nije mogla špijunirati samu sebe, biće da joj je smrtni grijeh što je kanila špijunirati svoje lične agresore; to je isto kao kad bi za pokušaj samoubistva optužili nekog čovjeka, oboljelog od gripe, zato što je popio antibiotik; suvereno pravo svake države je da svoje ljude osposobljava za odbranu, što je bh. država činila u kampu *Pogorelica*; nije valjda trebalo kapitulirati pred genocidnom agresijom Srbije i Hrvatske, kako bismo dva metra ispod zemlje dokazivali svoju privrženost pacifističkim idejama?!!; onaj ko ne bježi od istine očas će razumjeti da je oslobodilačka borba Oružanih snaga RBiH primjer antifašizma, antiterorizma, humanizma, tolerancije, pacifizma, a što je produkt političke volje državnih, ratnih organa RBiH!

Naše pravosuđe, sklepano i od ratnih konobara Mate Bobana, eto, ne misli tako. Prvo o tom, njihovom, tzv. *terorizmu*. Cjelokupna borba za naš goli opstanak je antiteroristička, a o čemu svjedoči količina pobijenih civila od strane četnika i ustaša, odnosno, prirodna ravnopravnost koju su uprkos svim iskušenjima u toku agresije uživali i Srbi i Hrvati u svim mjestima pod kontrolom ARBiH; temelj ideološkog programa patriotskog fronta od početka je činila zaštita svih građana bez obzira na njihovu nacionalnu pripadnost; za razliku od sistema odbrane pod kontrolom Predsjedništva RBiH, horde HVO i VRS su kao ideološku okosnicu svoga bitka imale – genocid; bh. patriotske snage nisu rušile crkve, ravnale groblja, ubijale civile, a ako je i bilo nekoliko zločinačkih incidenata, to nikako ne ugrožava pravilo zaštite svih bh. građana; tačno je, dogodila se jedna Grabovica, dogodili su se jedni Kazani, ali ti zločini nisu pravilo, već incident, za razliku od zločina HVO i VRS koji su bili, i do danas ostali, genocidno pravilo osvajačkog rata; naši armijski i policijski funkcioneri, među kojima su i oni koji su osumnjičeni za terorizam i špijunažu u *Pogorelici*, najzaslužniji su što se bol žrtve nije pretočila u revanšizam nad nedužnim civilima srpske ili hrvatske nacionalnosti, nad njihovim vjerskim ili kulturnim objektima, jednako kao što su srpski i hrvatski ratni funkcioneri jedini odgovorni

za planiranje, raspirivanje i realiziranje genocidne, kulturocidne i sakralocidne pomame u fašističkim hordama HVO-a i VRS. Otud je neviđen paradoks optuživati za terorizam predstavnike bh. vlasti, koji su u godinama rata konkretnim djelima branili ideju tolerancije i suživota, kao nacionalni interes, kičmenog, bošnjačkog naroda.

Mrtav proces na aparatima policijske države

Federalnom tužilaštvu sve ove činjenicu nisu značile ništa. Oni su, jednostavno, imali partijski zadatak, za razliku od istražne sudije Vrhovnog suda Jasminke Putice koja je podnijela ostavku, jasno je, iz moralnih razloga, odbivši da bude egzekutor u montiranom procesu. Prije nego je uočila neizlječivu bolest policijske države Zlatka Lagumdžije, prije nego je razumjela da su moral, pravo i pravda strane kategorije za nakaznost vladajućeg siledžijstva, sudija Jasminka Putica je pokušala urazumiti Federalno tužilaštvo, kao izvršnog montažera slučaja Pogorelica. Sudija Putica je upozorila Federalno tužilaštvo na kvalifikaciju "*krivičnog djela terorizam*", te u službenom dopisu naznačila da je za takvu kvalifikaciju – "*potrebno da (okrivljeni) u namjeri rušenja Federacije, njenog ustavnog poretka ili njenih najviših organa izvrše otmicu neke osobe ili neko drugo nasilje, prouzroče eksploziju, itd., (…) a ni jedna od navedenih radnji nije u činjeničnom opisu u zahtjevu za sprovođenje istrage*". No, Federalno tužilaštvo je sa neskrivenom drskošću nastavilo montažu procesa, valjda u ubjeđenju da Lagumdžijina vlast nema alternativu, da će vladati vječno, kao Komunistička partija Kine, kako su to javno preporučili naučnici iz Kruga 99.

U toku dvoipomjesečne istrage ispuhali su dokazni prijedlozi Federalnog tužilaštva, okrivljeni su podnijeli prijedloge za ukidanje mjere pritvora, ali im je Federalno tužilaštvo produžilo pritvor za još dva mjeseca, ustanovivši da su okrivljeni – opasni po *sigurnost građana*. Bivši funkcioneri bh. države su, eto, manijaci koji zaskaču građane po cesti, gologuzi otvaraju mantile, ženama otimaju tašne, kradu djecu, mlate pošten svijet, a možebit i da kolju po kućama, što su, biće, već negdje dokazali, čim Tužilaštvo pouzdano zna da su – *opasni po sigurnost građana*. Pa da su toliko opasni, valjda bi Sarajevo, Tuzla, Zenica, Bihać, itd. još 1992. bili etnički očišćeni, i to temeljito kako su očišćena i najmanja sela pod okupacionom kontrolom HVO-a i VRS! Niti bi, recimo, Ljubiša Marković ikada postao srpski načelnik sarajevske općine sa bošnjačkom većinom!

Nakon sedmomjesečnog istražnog postupka okrivljenima je, u finišu predizborne kampanje, 30. IX 2002., ukinut petomjesečni pritvor. Saslušano je oko 70 svjedoka, oborene su i obesmišljene sve fantastične montaže, montirani proces je doveden do kraja, do apsurda, ali je uprkos svemu – nastavljen. Okrivljeni nisu oslobođeni optužbi koje se ničim nisu mogle dokazati, što dokazuje da u pravosuđu i dalje sjede ideološki poslušnici Zlatka Lagumdžije, koji sa sumanutom upornošću kreiraju nove izmišljotine, konstrukcije, krivine, s ciljem držanja mrtvog procesa u životu, na aparatima. Javnost je ukidanje pritvora okrivljenima, i dopuštanje da se brane sa slobode, pogrešno razumjela kao oslobađajuću presudu. Kao nekad golootočani, ili zatočenici iz '83., tako ni okrviljeni u slučaju *Pogorelica* nemaju građanskih prava, oduzeti su im pasoši, ograničeno kretanje, oni žive zatvorski život u svojim kućama, što svjedoči da slučaj *Pogorelica* – nije završen. U kredibilitet bosanske žrtve i bh. borbe za opstanak i dalje je uperena kleveta, kao ogavna

mogućnost da se zločinci i zločinački projekti nagrade za genocidni terorizam počinjen nad građanima ove zemlje.

Kritična tačka sudbine

Civilizacija 20. stoljeća zgražavala se nad montiranim procesima u komunističkim zemljama, odslikanim, ili predviđenim, u Orwellovoj i Kafkinoj literaturi, gdje je dovoljna kleveta pa da ljudsko biće bude gonjeno, tlačeno, ubijeno. Kafka je opisao jedan nevjerovatan svijet čijoj je totalitarnoj okrutnosti obrnuto srazmjerna komotnost, nonšalancija, bedastoća sa kojom se uništavaju ljudski životi. Slučaj *Pogorelica* upravo nalikuje na tu kretensku, zadriglu sliku države, u kojoj pravosudni službenici, 'nako, odoka, režu sudbine, k'o drvosječe drva, tumačeći zakone kao što kokoš tumači mravlja jaja. Nema tu straha od odgovornosti, od mogućnosti da ih neko sutra upita šta su činili, kao da u ovoj zemlji ne postoji sutrašnje vrijeme, koje je, doduše, možda rezervirano za neke druge ljude, s onu stranu Drine i Une.

Ko će, recimo, odgovarati zbog toga što niko ničim nije mogao dokazati da se na Pogorelici nije radilo o – *«tajnom špijunsko-terorističkom kampu»* - već o legalnom specijalističkom, antiterorističkom kursu pod kontrolom legalnih organa bh. države? Valjda je neko kriv što su neki ljudi odležali 150 dana zatvora, što su im maltretirane i šikanirane familije, što su pretrpjeli strašnu bol, i što je trpe i danas, trpeći upornost policijske države da dokaže neto što je suludo dokazivati?! Jer, ako je Pogorelica bila *teroristički i špijunski kamp*, onda je logikom odgovornosti bh. država bila ista takva, za razliku od osvajačkih s&h hunti koje time dobijaju atribute suvereniteta i legaliteta.

Napose, čak ni američki dokumenti NE tvrde da je riječ o *špijunskom i terorističkom kampu*, već Pogorelicu nazivaju – *obavještajnim trening centrom u Fojnici*. Ova ilustracija ukazuje da je i *Pogorelica*, mnogo više nego slučaj tzv. *Alžirske grupe*, bila namijenjena dodvoravanju antiislamskoj histeriji, u kojoj domaći (š)pijuni nisu mogli biti sudionici bez izmišljanja tzv. *bošnjačkog terorizma*.

Ko zna koliko će još trajati sramni proces *Pogorelica*, kao jedinstvena s&h šansa da se cjelokupna odbrana bosanskih života metne iza rešetaka, kao *špijunska i teroristička*, a da mjesto bosanske čistote zauzmu genocidni projekti Srbije i Hrvatske, kojima se preko *Pogorelice* obezbjeđuje viza za budućnost?!

Naša žrtva je izgubljena sve dok se kriminalne optužbe ne oslobode državni funkcioneri RBiH, i dok se slučaj *Pogorelica* u našim svijestima ne nađe kao sveprisutna paradigma o spoznaji ambicije naših neprijatelja. Pogorelica je kritična tačka naše sudbine, jer se kroz njenu prizmu prelama naše pravo na život. Odbranom okrivljenih u ovom montiranom procesu, mi branimo moralni dignitet 200.000 žrtava genocidne agresije, i pečatamo optužnicu protiv istinskih zločinaca i terorista. Ako popustimo, ako dozvolimo da se naše pravo na odbranu svih bh. građana okrivi za *terorizam i špijunažu*, tada smo završili priču o Bosni. Otud valja razumjeti da je ovaj proces montiran protiv svih naših žrtava, unesrećenih, raseljenih porodica, djece čiji su roditelji pobijeni, majki čiji su sinovi pobijeni, protiv naših ubijenih godina, protiv svega što smo izdeverali samo zato što smo željeli živjeti u ozračju multietničke tolerancije i čovjekoljublja. Ovo je kritično mjesto bošnjačke sudbine.

"Walter", 25. XII 2002.

I.

Egzekutori bošnjačke žrtve

U odrastanju svake nacije postoji mjesto na kome se stiče punoljetstvo. Za Bošnjake, Pogorelica je pitanje sudbine. Izgubiti bitku za Pogorelicu, značilo bi izgubiti pravo na budućnost!

Slučaj *Pogorelica* je sudbonosno mjesto bošnjačke povijesti! Nikada prije, pa ni u toku genocidne agresije, bošnjački narod se nije našao pred takvom kušnjom. Glasanje za neovisnost BiH je bila stvar prkosa, odbrana golih života je bila stvar nagona, a ovo je već pitanje pronicljivosti, sabranosti, sagledavanja stvarnosti dublje od fasade, od onoga što se vidi vazda ćoravim okom. Kao što se zreo čovjek razlikuje od djeteta po tome što stvarnost ne prihvata zdravo za gotovo, već je razaznaje u slojevitostima, tako se i zrele nacije odlikuju shvaćanjem da se realnost tvori od mnoštva nevidljivih sila koje se jedino mogu pretpostaviti. Očitu montažu slučaja Pogorelica tvore globalni interesi podjele BiH na srpsku i hrvatsku provinciju. To je veza koju treba prepoznati kao otvoreni front za uništenje bošnjačkog naroda.

Nadmoć montaže nad istinom

Od raspleta *Pogorelice* ovisi opstanak Bošnjaka i Bosne, jer će ishod ovog montiranog procesa odrediti karakter agresije na RBiH. Ako se putem policijskog pravosuđa i montiranog procesa "dokaže" da su državni službenici RBiH bili «teroristi», tada će se cjelokupna borba za opstanak bh. države i bošnjačkog naroda podvesti pod terorizam, što će legitimizirati osvajačke ratove Srbije i Hrvatske protiv RBiH. Ako se, pak, dokaže da je riječ o monstruozno montiranom procesu, s ciljem satanizacije bošnjačke žrtve, bošnjački će narod zadržati superiornu moralnu poziciju, bez koje je nemoguće spriječiti sve dominantnije procese srpsko-hrvatske destrukcije bh. države.

Uprkos tragičnom iskustvu, bošnjački narod svijet gleda i tumači svojim očima. Misli se, ako smo mi ovako dobri, ako smo spremni na praštanje, na povlačenje, zašto bi nam neko želio i činio zlo; uporno se ne razumijeva prirodna zakonitost, po kojoj je slabost inspirativna za strasti agresije. Jedno je bošnjačka plemenita volja da se, uprkos svemu, život u BiH gradi na univerzalnim vrijednostima dobrote, praštanja, bliskosti, razdvajanja naroda od zločina koji su u njihovo ime počinjeni; drugo je, pak, realitet koji nema veze sa bošnjačkom civilizacijskom ambicijom. Dramaturška matrica začeta u ratu, svoj istovjetan nastavak ima u miru: Bošnjaci pokušavaju da se brane i budućnost da grade na vrijednostima tolerancije, dok srpski i hrvatski separatisti koriste bošnjačku naivnost i korak po korak ostvaruju svoje ciljeve; u tom mirnodopskom nastavku rata nema masovnih grobnica i prisilnih deportacija, ali grobnica postaje svaka kuća u koju se nije vratio njen vlasnik, a deportacija postaje svaki odlazak u preseljeništvo koji je iznuđen organiziranim terorizmom pod srpskom i hrvatskom apartheidskom vlašću u BiH. Većina Bošnjaka, pak, nije spremna i sposobna pogledati stvarnosti u lice, jer bi to suočenje nosilo otvaranje rana koje jedva što su zašminkane u ambijentu glupave iluzije koja se

zove: Bosne će biti, samim tim što je Bosne i dosad bilo. Na žalost, Bosne će u stvarnosti bivati sve manje, budući da zločin nad bošnjačkim narodom nije smješten na pijedestal obaveze da se ukinu rezultati genocida, koji danas imaju ustavni karakter na 76 odsto bh. teritorije.

E da se ne bi dogodilo to ispostavljanje računa za počinjene zločine nad bošnjačkim narodom, što bi podrazumijevalo superiornost bosanske političke volje, kao i demontiranje osvajačkih projekata Beograda i Zagreba – smišljena je *Pogorelica*, kao ključna transmisija znakova i značenja agresije na Bosnu i Bošnjake. Bez *Pogorelice*, kao mogućnosti da se bošnjačka žrtva opogani terorizmom, srpski i hrvatski genocidni projekti bi nosili značenje zločina; ovako, s montažom *Pogorelice*, na talasima svjetske antiislamske pomame, bošnjačka žrtva postaje agresor, a četnički i ustaški teroristi vizionarski saveznici Georgea Busha Jr.

Genocid nad Bošnjacima ne bi bio sporan da se njegova pravna kategorizacija tiče samo desetak likova koje će procesuirati Haški tribunal; sporne su obaveze koje proizilaze iz odgovornosti za genocid, a to je u najmanju ruku poništavanje pozakonjenih rezultata zločina, što bi Srbiju i Hrvatsku vratilo s onu stranu bh. granica. Budući da i Srbija i Hrvatska imaju moćnije lobističke mreže u svjetskoj diplomaciji, pa i po liniji kršćanske transverzale, a pošto Bošnjaci politiku razumijevaju k'o sijelo-veselo, logična je nadmoć montaže nad istinom. Bošnjaci bi s malo pronicljivosti, na ime krebiliteta svoje žrtve, mogli odbraniti budućnost Bosne, jednako kao što su Jevreji na ime holokausta dobili Izrael. No, bez bošnjačkog strateškog promišljanja realiteta, ne postoji mogućnost nadigravanja srpsko-hrvatske spletke, koja svoje ključno mjesto ima u slučaju *Pogorelica*.

Staljingrad u našoj avliji

Protekle dvije godine vladavine SDP-Alijanse, produžene ruke srpsko-hrvatskog dogovora iz Karađorđeva, i egzekutora bošnjačke žrtve, trebale su bošnjačkoj javnosti pojasniti sve moguće dileme. Odlazak s vlasti ne znači i odlazak iz projekta. Napose, činjenica da je montirani proces osumnjičenim u slučaju *Pogorelica* i danas u punom jeku, kazuje da se u BiH nije promijenilo ništa. Isti luciferi drže iste konce u rukama, svjesni da svoju krivičnu odgovornost za zloupotrebu funkcija mogu preduprijediti samo ako monstruozni projekat *Pogorelica* dotjeraju do kraja. Istovremeno, Bošnjaci u ovoj kušnji također nemaju izbora; dopustiti da se Pogorelicom dovrši montažni projekat sataniziranja antiterorističke borbe ARBiH, značilo bi dati antiteroristički pasoš četničkim i ustaškim zločincima. Nema nikakve dileme oko ishoda slučaja Pogorelica: neko mora biti žrtva! Ili oni koji su zlotvorili taj proces, zloupotrijebivši državne institucije u najrigidnijem staljinističkom maniru, ili oni koji su kao državni službenici RBiH osumnjičeni za terorizam, čime se pred sudom našla referendumska volja bh. građana.

Kad bi u našoj zemlji bilo neovisnog pravosuđa, odavno bi se već vodio proces protiv funkcionera FOSS-a i Federalnog tužilaštva, za koje postoji pregršt dokaza da su montažom Pogorelice pokušali diskreditirati pravni sistem ove zemlje, te na velika vrata vratiti totalitarnu, komunističku ulogu policije i sudstva. A pošto je naša zemlja skrpljena lutka na klatnu međunarodne zlovolje, Pogorelica još uvijek traje po zlomisli, i po instrukcijama smijenjenog direktora FOSS-a Munira Alibabića Munje. Kao što se zalud ganja

Radovan Karadžić dok njegov zločin, imenom Republika Srpska, ima ustavni karakter, tako je zalud bila i Ešdaunova smjena Munira Alibabića, budući da zlodjela *Hermana Geringa* i danas žive u punom mraku i kreiraju budućnost bh. države.

Bošnjačka javnost podhitno mora razumjeti stravičnu opasnost koja se krije iza posljedica slučaja *Pogorelica*. To razumijevanje mora biti odlučno, masovno, aktivno, beskompromisno. Prvo što valja razumjeti jeste da osumnjičeni za *Pogorelicu* nisu oslobođeni montiranih optužbi time što im je nakon sedmomjesečnog zatočeništva dopušteno da se brane sa slobode; proces traje, sa novim, još monstruoznijim montažama i izumima, tipa dovođenja nekakve ublehe za vještaka da procjeni da li je ili nije *Pogorelica* bila teroristički kamp. To znači da je operacija za satanizaciju bošnjačke žrtve i ovog časa u punom jeku, što od bosanske javnosti zahtijeva aktivan, otvoreni gard prema staljingradu u našoj avliji.

Bošnjačka javnost, u najširim slojevima, mora biti informirana o činjenicama koje dokazuju montažu procesa *Pogorelica*, te o kršenju postulata pravne države od strane šefova FOSS-a i Tužilaštva; dalje, bošnjačka javnost mora zauzeti aktivan stav u pogledu tumačenja pogubnosti ovakve zloupotrebe državnih institucija, te u startu zahtijevati prekidanje ovog sramnog procesa i procesuiranje svih onih koji su počinili zlodjelo gonjena, hapšenja, uništavanja nevinih ljudi i maltretiranja njihovih porodica. U odrastanju svake nacije postoji mjesto na kome se stiče punoljetstvo, time što kolektivna svijest odbija mogućnost ma kakvog kompromisa oko pitanja koje zadiru u samu nacionalnu opstojnost. Za Bošnjake, *Pogorelica* je to mjesto. Izgubiti bitku za *Pogorelicu*, značilo bi izgubiti pravo na budućnost!

Naredni mjeseci, sve do neminovnog oslobađanja osumnjičenih u ovom montiranom procesu, moraju biti označeni kontinuiranim, i svakovrsnim, podastiranjem dokaza o nevinosti osumnjičenih, i o kriminogenosti onih koji su montažom *Pogorelice* promovirali policijsku državu i kafkijanski terorizam. Što bude duže trajalo insistiranje SDP-ovskih piona da se ni za šta osude bivši funkcioneri bh. države, to će bivati deblji, moćniji i upotrebljiviji dossier o terorističkoj i zločinačkoj ulozi kvislinške politike i antibošnjačkog, karadžićevsko-bobanovskog pravosuđa.

Pitanja u svojstvu omči

U međuvremenu, bosanska će javnost istrajavati na pitanjima: Kako je moguće da državni funkcioneri sprovode «terorističke aktivnosti», a da niko od tog tzv. terorizma nije stradao ni prije ni poslije?; Ako je državni funkcioner terorista, da li je teroristička i država čiji je funkcioner?; Kako su osumnjičeni mogli «iskoristiti svoje funkcije» za terorizam, ako su «planiranje, odabir i upućivanje polaznika na obuku na Pogorelicu odvijali striktno unutar državnih institucija MUP-a RBiH i SDB-a, a nikako izvan institucija sistema», o čemu postoji dokumentacija?; Ako se bh. država u toku rata bavila terorizmom, čime su se bavile četničke i ustaške okupacione snage?; Ako smo baš toliki teroristi, pa zašto se pod kontrolom ARBiH nisu dešavale masovne egzekucije, deportacije, rušenja bogomolja i sravnavanja grobalja, što je bila ideološka osnova i specijalnost HVO-a i VRS?; Kako se osumnjičeni u slučaju *Pogorelica* mogu sumnjičiti za terorizam kad nema dokaza da su kao državni funkcioneri djelovali «u namjeri rušenja Federacije, njenog ustavnog

poretka, niti da su izvršili otmicu neke osobe, ili neko drugo nasilje, prouzročili eksploziju, i sl.», kako je već opisano krivično djelo terorizma?; Kako državni funkcioner može odgovarati za terorizam, ako je za to krivično djelo potrebno da djeluje u namjeri rušenja organa vlasti, tj. samog sebe?; Zašto osumnjičeni nisu oslobođeni optužbi nakon što ni jedan od 70 svjedoka nije potvrdio izmišljotine FOSS-a i Tužilaštva da se na Pogorelici radilo o «tajnom špijunsko-terorističkom kampu»?; Šta bio radila obavještajna služba ako neće špijunirati neprijatelje države? Po toj logici trebalo bi pohapsiti i za terorizam osuditi sve agente CIA-e i raznih cija?; Kakav je to «teroristički kamp» ako je i IFOR, tj. Američka armija, nakon upada u kamp, u svom dokumentu (LM-00004-02) ustanovila da se radilo o običnom centru za obuku, koji nije imao «ni jedan sigurnosni uređaj, niti pokazatelj elektronskog upravljanja i kontrole komunikacija, niti jednog stražara na putu ili unutar objekta, niti minskih polja na terenu, niti i jedan paket koji ukazuje da moguće akcije, te da oko kampa nije bilo nikakve ograde, zida, žice, a da su na svim vratima bile obične brave...» Da je u Pogorelici bilo ičeg tajnog, pa valjda bi se ta tajnost čuvala zaštitnim sistemima!; Zašto je sporan jedan ratni centar za obuku bh. policajaca, a nisu sporni centri za obuku terorista u RS koji i dan danas djeluju?; O kavim se to radi «velikim količinama raznog naoružanja, municije i eksplozivnih sredstava», kad ni IFOR nije našao ništa izuzev naophodnih uzoraka za nastavne svrhe?; Ako su u Pogorelici već obučavani islamski džihad-ratnici, tj. teroristi, kako je moguće da ti momci sve ove godine budu na visokih pozicijama u AID-u, tj. FOSS-u, kao značajni saradnici Haškog tribunala? Valjda bi se bavili terorizmom da su za to obučavani?; Zašto je nakon svjedočenja, i odbijanja da potvrde montirane laži, iz FOSS-a otpušteno 20 uposlenih koji su pozvani kao svjedoci?; Kakav je to tzv. terorizam, ako je utvrđeno da se na Pogorelici obuka vršila kroz izmišljene igrajuće situacije, kroz fiktivne pismene i seminarske vježbe, što radi policija svake države koja je država?; S kojim pravo su tužitelji provocirali, vrijeđali svjedoke i prijetili im, tipa: «Ovaj svjedok laže»?; Ko je Rohan Gunaratna koga Vrhovni sud upravo imenuje za vještaka, da kao totalni duduk, tj. *Sejdo Bajramović*, izvještači kako je *Pogorelica* bila teroristički kamp?; Kako da vjerujemo u nepristrasnost zamjenika Federanog tužioca Vlade Miškovića, jednog od ostrašćenih reditelja ovog procesa, koji je kao sluga ratnog zločinca Mate Bobana obavljao tužilačku funkciju u Herceg-Bosni u vrijeme kad se dogodio ustaški zločin u bošnjačkom selu Ahmići?; Zna li Visoki predstavnik dokle se u ovom montiranom procesu zaglibilo u kršenju tužilačkih ingerencija, da ta hajdučija ugrožava cjelokupan pravosudni sistem u Federaciji?: Napose, shvataju li montažeri i sponzori slučaja Pogorelica da jednostavno ne postoji način da dobiju rat za satanizaciju bošnjačke žrtve. Što se prije povuku, bolje je za njih. Oni su gubitnici, prije ili poslije. Jer, ovo je borba za bošnjački opstanak. Borba za život!

„Ljiljan“, br. 519-520, 30. XII 2002.

II.

U bosanskoj kući ne mogu opstati pravednik i zločinac

Pogorelica je bila škola u kojoj se učila zaštita bosanskohercegovačkog građanina, pred genocidnom, zlodjelima osvjedočenom najezdom velikosrpske i velikohrvatske agresije

Kao što su Kuba i Kina jedine preživjele komunističke zemlje u Svijetu, tako je i proces *Pogorelica* jedini živi montirani sudski proces u Evropi koji se vodi po obrascima komunističkih diktatura, u kojima se ideologizirano, partijsko pravosuđe razračunava sa stvarnim ili izmišljenim *narodnim neprijateljima*. Proces Pogorelica otud ima evropski politički značaj, tim prije što se događa pod nezvaničnim protektoratom OHR-a, kao advokata *zapadnog modela demokratije*. Za evropsko političko mnijenje bi moglo biti skandalozno da predstavnici njihovih vlada u BiH, koji su krojači tzv. *reforme pravosuđa*, ne reagiraju, ili čak podržavaju, postojanje jednog ovakvog procesa, u čiju se monstruoznu montažu svako s lakoćom može uvjeriti.

Komunizam uživo

Posljednjih godina Kina i Kuba postaju veoma zanimljive turističke destinacije. Stotine hiljada turista, pogotovo iz bivših komunističkih zemalja, odlaze da vide posljednje godine života jednog zauvijek izumrlog, komunističkog svijeta. Budući da je *Pogorelica* jedini preživjeli ostatak nekadašnjih Staljinovih gulaga, Rankovićevih *golih otoka*, općenito, tog komunističkog progoniteljskog identiteta – nedvojbeno je da bi ovaj montirani proces trebao imati širi medijski i politički, ali i kulturološki i turistički tretman. Sputani palanačkim, socrealističkim naslijeđem, nemaštovitošću i poslovičnom zagubljenošću, a o patriotizmu da i ne govorimo, mi ovog časa ne možemo pretpostaviti da bi mnogi evropski studenti prava, političkih nauka, historije, književnosti (teme: Kafka, Orwell, Havel, Solženjicin, i dr.) sa interesovanjem došli u BiH da prate jedini montirani politički proces u Evropi. Ono što uče iz udžbenika o strahotama komunističkih obračuna sa neistomišljenicima, ovdje bi mogli vidjeti uživo, i u drastičnijem obliku, samim tim što se proces *Pogorelica* događa u zemlji u kojoj su formalno na snazi demokratski, a ne totalitarni zakoni.

Proces *Pogorelica* je višeznačan, inspirativan, izazovan, kako za evropsku političku i sociokulturnu javnost, tako i za izumiruću patriotsku svijest u BiH. O ovoj se pravosudnoj montaži može pisati i govoriti sa aspekta praktičnog izučavanja modaliteta funkcioniranja ideologiziranog pravosuđa, tog bratskog jedinstva tužilaštva i suda, gdje je svejedno ko je sudija a ko tužilac; može se izučavati dvojni moral međunarodne politike u BiH, koja na sva zvona govori o deideologizaciji pravosuđa, i imperativima neovisnog sudstva, a zapravo mirno zvjerla u jedan proces koji je od glave do pete montiran u režiji policijske države i koji se uporno nastavlja, bez obzira što se okrivljenima već mjesecima ne može

dokazati ta montažna krivica; o *Pogorelici* je, zatim, moguće govoriti s aspekta zapadnog fabriciranja straha od tzv. *islamskog terorizma*, zarad mobiliziranja i pridobijanja javnosti za agresiju na Irak, tj. za pljačkaški rat za iračku naftu; i ono najbitnije, *Pogorelica* je, kao ništa dosad, staklenik za buđenje i odgajanje bosanskog patriotizma, u uvjetima elementarnih nepogoda, budući da se Pogorelicom zadire u jedinu preostalu svetost bosanskog čovjeka: pravo na odbranu pred genocidnom agresijom.

Šta će se sve ostvariti od ovih mogućnosti koje su zlobni, maloumni i kratkovidi montažeri Pogorelice nesvjesno ponudili svojim nasiljem nad pravnom i demokratskom državom, ponajviše zavisi od marketinga Pogorelice. E, tu dolazimo do vječnog, tragičnog pitanja bosanske, a pogotovo bošnjačke stvarnosti, a to je – nepostojanje nacionalnih institucija koje bi se bavile aktivnom, djelatnom zaštitom nacionalnih interesa. Vidite, sjajno je što Islamska zajednica slavi 120 godina, i što će BZK Preporod sa tamburama i harmonikama proslaviti 100 godina, pa i to što u Adilbegovom Institutu ima nekakav Bošnjački klub gdje se ispijaju kahve i jedu sevdidžani, ali, u konkretnim situacijama, ove institucije ne mogu pružiti konkretnu podršku. Pogorelica je i više od konkretnog! Ona je sam bosanski život! Da, baš to, jer ako se bosanska borba za opstanak proglasi terorizmom, tada će se bosanski život naći na udaru tzv. borbe protiv terorizma, a u korist neutihlih, sve stvarnijih, osvajačkih projekata Beograda i Zagreba.

Strategija sevdidžana

Govorimo, dakle, o egzistencijalno bitnoj potrebi da se o uzrocima, motivima, i izvjesnim posljedicama procesa Pogorelica - vodi otvorena rasprava, da se iznose stavovi, od sijela, od džemata, od svakodnevnih razgovora, do akademskih kružoka, do samoinicijativnih autorskih oglašavanja; da se odgoneta i pretpostavlja krajnji motiv za montiranje Pogorelice, da se Pogorelica posmatra kao centrište, kao glavna operacija, u lancu odveć organizirane satanizacije bosanske žrtve…

Jedan politički narod, kome su već nanesene ogromne štete u strateškom sataniziranju njegove odbrane prava na život, morao bi osjećati više od ništa… …Ako postoji! Nacija se od čerge razlikuje po političkoj organiziranosti, po shvaćanju da budućnost postoji da bi se promišljala, a ne da bi se očekivala kao milostinja; nacija ima organiziranu pamet, nadstranačku, pluralnu, ali jedinstvenu u prirodnom nagonu da se odbrani i unaprijedi život zajednice; Bošnjaci, na žalost, uprkos tragičnom iskustvu, koje se i danas gomila, nisu izgradili instituciju koja bi štitila bošnjački život. Postoje u Bošnjaka, tu i tamo, neke solističke institucije koje mogu zadovoljiti parcijalne potrebe (npr. Islamska zajednica, vjerske, Preporod, kulturne, i sl.); no, život nacije je pluralan, i održiv tek kao jedinstvo razlika, simfonija različitih zvukova, tim u kome svako ima svoju ulogu, a gdje niko nije toliko blentav da na sebe preuzme ulogu tima. U Bošnjaka ima i ateista, i primitivaca, i džigaraša, i gidaroša, a svi oni čine jednu ogromnu snagu koju vrijedi odnjegovati i na ma kakav način angažirati. Logikom razvoja, ateista treba da je predmet interesovanja Islamske zajednice, džigaraš *Preporoda*, i sl., jer od isključivog obraćanja istomišljenicima kolektivitet ne može ojačati; niti može opstati na solistima koji na sebe preuzimaju ulogu cjeline, olimpskog autoriteta, računajući na prava, ali ne i na obaveze prema narodu; niti može dugoročno opstati ovako, SLUČAJNO, kako su opstali Bošnjaci, postajući iz dana

u dan sve tanji, i sve manji. Ovo je mogući odgovor na pitanje zašto se u Bošnjaka na *Pogorelicu*, kao omču za vješanje budućnosti, gleda kao na seosku fudbalsku utakmicu u Bikodžama u kojoj je svejedno ko će pobijediti.

Apsolutna izbezumljenost, zagubljenost, sitnosopstvenička prestrašenost naše javnosti pred procesima zakopavanja bosanskog bola dokazuju da je bošnjačka borba za opstanak bila stvar nagona, a ne političke volje. Bošnjaci nisu opstali zbog Bosne, već zbog glava na ramenima, kojim je danas svejedno šta će s Bosne biti. Jer da je drukčije, da je bošnjačka odbrana bila nacionalna, a ne nagonska, danas bi nesuđena bošnjačka zajednica imala aktivan odnos spram nastavka agresije za uništenje Bosne i Bošnjaka.

Analizirala bi se globalna strategija za smirivanje strateški uznemirene BiH, pod okriljem srpske i hrvatske hegemonije; krajnji cilj je neizvodljiv bez minorizacije bošnjačkog političkog i ekonomskog suvlasništva nad BiH, a što je opet neizvodljivo bez remontiranja istine o agresiji na BiH; nužno je obrnuti značenje bosanske žrtve, na račun legalizacije zločinačkih i genocidnih projekata Srbije i Hrvatske koji treba da u budućnosti čine stvarnost bosanskih livada i planina.

Plotuni u čast genocida

Za sedam operativnih dejtonskih godina nama se naslikalo sve što je potrebno da razumijemo kako se ratne pozicije i aspiracije nisu nikud pomakle; ... izuzev u unutrašnjost odbranjene teritorije. Sada slijedi finiš projekta. Američka zavjera protiv svjetskog poretka, zvana *rat protiv (tzv. islamskog) terorizma*, poslušila je kao katalizator, turbo-punjenje, za ubrzanje procesa uništenja BiH. Već dvije godine se na diplomatskoj sceni, iza naših leđa, vode pregovori o davanju suvereniteta Kosovu u zamjenu za pripajanje Republike Srpske Srbiji. Ibretimo se zbog izjave Lagumdžijinog prijatelja Zorana Đinđića da bi suverenitet Kosova otvorio novu raspravu o balkanskim granicama; pa Srbija upravo priželjkuje suverenitet i onako izgubljenog Kosova, kako bi sa RS zaokružila svesrpske teritorije. Ono što mi ne želimo da vidimo kao velikosrpski plan za definitivnu podjelu BiH, u Srbiji već živi kao otvorena ambicija; recimo, Predrag Marković, istoričar, poručuje: *Veliki cilj Srbije je integracija sa prekodrinskim Srbima koji su privremeno odeljeni od matice. Naš veliki istorijski zadatak je integracija sa Republikom Srpskom*.

Nakon postdejtonskog, velikosrpskog očitovanja političke i naučne svesrpske javnosti, samo bi mrtav Bošnjak mogao sumnjati u vjerodostojnost globalnog plana za uništenje BiH. Istodobno, traje unutarnja agresija na istinu, pa dok Bošnjaci šute o svojim stradanjima, Živko Radišić u Jerusalemu tvrdi da je pod kontrolom ARBiH bilo 400 konc-logora za Srbe, a Nikola Špirić traži isti tretman za Radovana Karadžića i Aliju Izetbegovića. Ne treba sumnjati ni da je eskalacija organiziranih terorističkih napada na bošnjačke povratnike stvar jasne strategije, koja treba da međunarodne mentore uvjeri kako je dejtonska BiH uzrok napetosti i nesigurnosti, i kako treba tražiti konačno rješenje za Balkan, u kome bi Kosovo postalo suvereno, a pola Bosne postalo dio Srbije. Dok je BiH obeščašćena, odjekuju plotuni u čast godišnjice RS! Hrvatski separatisti, kojima je odveć domovina Hrvatska, a ne BiH, kao što i Hrvatska odveć tzv. Herceg-Bosnu tretira kao dio svoje teritorije (npr. univerzitetska saradnja sa Sveučilištem u Mostaru, finansij-

ska pomoć bojovnicima HVO, i sl.) – svoju šansu vide u novom prekrajanju balkanskih granica, na štetu BiH.

Tvrđava bosanske žrtve

E, sad, kakve veze sve ovo ima sa *Pogorelicom*? Proces *Pogorelica* je glavni koridor za preoblikovanje pozicija agresora i žrtve. Jedina validna odbrana bh. države, pred aktuelnim nasrtajima na njen integritet i suverenitet, jeste istina o genocidnoj agresiji na BiH, i s druge strane, istina o poštivanju ljudskih prava svih bh. građana od strane legalnih organa bh. vlasti u toku agresije. Vašingtonski i Dejtonski sporazumu su u bh. stvarnost uveli strašnu moralnu neprincipijelnost, jer su nagrađeni genocidni projekti Srbije i Hrvatske. Po moralnim i humanističkim parametrima, ovi bi projekti morali odumrijeti u korist moralno superiornije bosanske ideje, koja je konkretnim djelima, poštivanjem ljudskih prava pripadnika svih bh. naroda – odbranjenja u vremenima velikih iskušenja. U bosanskoj kući, jednostavno, ne mogu opstati pravednik i zločinac!!! Budući da je zločinac fizički jači, i da ima jače lobističke pozicije u svjetskoj diplomatiji, koja je odveć pijačarska, pokrenut je proces oljagavanja bosanske pravednosti, s ciljem uništenja te moralne superiornosti.

Kreatori ove operacije udarili su u srce bosanske moralne superiornosti, nasrnuli su na funkcionere bh. države koji imaju nesumnjive zasluge za zaštitu svih bh. građana u toku agresije. Nasrnuli su na najgori mogući način, optuživši osvjedočene i djelima dokazane antiteroriste za – *terorizam*. Riječ je o morbidnoj drskosti kakva je svojstvena zločincima poput Ratka Mladića, koji je uoči pokolja u Srebrenici, žrtvama, bošnjačkim dječacima, koji će ostati bez očeva, dijelio čokolade.

Bilo bi dobro da bosansko društvo konačno razumije dokaze o nastavku agresije za uništenje BiH. I da se probudi iz bijele smrti, iz sna i iluzije čija dubina podsjeća na drugi svijet. Bilo bi dobro da u pamet i u snagu prizovemo svoje moralne obaveze prema uspomeni na preko 200.000 naših, pobijenih ljudi.

Nevine bosanske žrtve su, upamtimo, naše najveće oružje u odbrani bosanske budućnosti! Te žrtve su jedina tvrđava koju neprijatelji Bosne ne mogu osvojiti. ...Ako im mi svojim zaboravom to ne omogućimo. Vrijeme je da počnemo pamtiti i na sav glas govoriti o onome što zaboraviti nećemo!

Za početak bi federalne tužioce i sudije Vrhovnog suda trebalo odvesti na jedan turistički obilazak hiljade sarajevskih mezarova, desetine hiljada i danas uplakanih majki, sestara, jetima, a onda im pokazati sve sačuvane pravoslavne i katoličke bogomolje, sve vraćene srpske stanove, i ono najvažnije – sve sačuvane srpske i hrvatske živote. *Pogorelica* je bila škola u kojoj se učila zaštita bosanskohercegovačkog građanina, pred genocidnom, zlodjelima osvjedočenom najezdom velikosrpske i velikohrvatske ideje. *Pogorelica* je srčika naše moralne superiornosti! I zato je ne smijemo izgubiti!

"Ljiljan", br. 521, 13. I 2003.

III.

Amerika je dozvolila Pogorelicu

«Enklave bez odbrane, uključujući Sarajevo, pale bi u ruke Srbima. Moglo je biti na stotine hiljada mrtvih. Dozvolite da ponovim kako vjerujem u to da smo donijeli ispravnu odluku” – rekao je američki ambasador Peter Galbraith u povodu američkog odobravanja iranske vojne pomoći bosanskoj vladi.

Prošle sedmice je 11 univerzitetskih profesora iz Sarajeva obznalilo oštar stav da je slučaj *Pogorelica* samo dno totalitarne države i policijskog pravosuđa. Ovi su naučnici založili svoj akademski ugled kao garanciju da je *Pogorelica* montiran proces. Normalno bi se društvo tim povodom moralo zabrinuti za stanje svog demokratskog zdravlja. Političke stranke su se *Pogorelicom* bavile tek u predizbornoj kampanji, kao monetom za zgrtanje glasova. Ni Visoki predstavnik ne reagira na nedvosmislenu poruku da montirani proces *Pogorelica* ugrožava stabilnost pravne države. Uistinu, ko još nakon monstruozne montaže *Pogorelice* vjeruje u građansku sigurnost!?

Ovom zlu se vrijedi suprotstaviti istinom o bosanskom stradalništvu i činjenicama koje svjedoče da je ratna vlast, konkretnim djelima, štitila multietničko biće BiH.

Opasni instruktor za pravljenje ključeva

Montaža procesa *Pogorelica* siledžijski opstaje na klimavim, totalitarnim štulama, jer je svaku konstrukciju moguće oboriti istinom i pravnom logikom. Jedna od takvih spletki jeste zanemarivanje, a time i ponižavanje i vrijeđanje stava američke administracije od strane Federalnog tužilaštva i Vrhovnog suda. U prošlim smo tekstovima naveli dio izvještaja IFOR-a, tj. Američke armije, o upadu u kamp *Pogorelica*, na osnovu kojeg je bjelodano da Amerikanci u *Pogorelici* nisu pronašli ama baš ništa što bi upućivalo na tzv. teroristički kamp. Amerikanci nisu uočili ni stražare, ni ograde, ni minska polja, što samo po sebi kazuje da je Pogorelica bila otvorena, i bezazlena, kao i svaka legalna škola.

U Rješenju o sprovođenju istrage Vrhovni sud na sljedeći način, između ostalog, obrazlaže tzv. *osnovanu sumnju*: …(da su osumnjičeni) *iskoristili svoje funkcije (…) i uspostavili saradnju sa obavještajnom službom Islamske Republike Iran – MOIS čija im je teroristička djelatnost bila dobro poznata, (…te da su) angažovali za ovu obuku u svojstvu instruktora određen broj pripadnika MOIS-a, među kojima (…) Alishhahi Alisghara, instruktora za izradu ključeva (…)*. Ovaj *kurs za izradu ključeva* je ilustracija raznih gluposti koje je posijao Vrhovni sud.

Ono drastičnije jeste drskost Vrhovnog suda da Iran proglasi *terorističkom državom*, samim tim što za legalnu iransku obavještajnu službu tvrdi da sprovodi terorističke aktivnosti. Vrhovni sud je ‘nako, odoka, odrezao Iranu kvalifikaciju za teorizam, iako je Iran prvi priznao RBiH i u BiH učinio mnoge hairove. Neko bi se morao zapitati nad kabadahijskom komotnoću Vrhovnog suda, koji sebi daje za pravo da vrijeđa prijateljske

države, i time ugrožava diplomatske veze BiH. To ni u kojem slučaju ne može biti pravo Vrhovnog suda!!!

Bosanci su preživjeli zahvaljujući naoružanju

Kad govorimo o navodnoj iranskoj umiješanosti u obuku na Pogorelici, valja reći istinu - da je vojno prisustvo Islamske Republike Iran u BiH volja Sjedinjenih Američkih Država! Šta ćemo sad!!! Na osnovu izlaganja Petera Galbraitha, američkog ambasadora u Hrvatskoj, pred Domom komiteta za međunarodne odnose SAD, u maju 1996., jasno je da je Amerika podržavala vojnu pomoć bosanskim snagama koja je, preko Hrvatske, stizala (i) iz Irana. Galbraith je, između ostalog, rekao:

"Bosanska vlada zatražila je dozvolu za tranzit oružja kroz Hrvatsku za svoju armiju pod opsadom. Glavni snabdjevač bio bi Iran. Naša administracija je odlučila da ne reaguje, što je značilo da nemamo prigovor. Vjerovao sam tada, a sada još i više, da je naša administracija donijela ispravnu odluku. Bosanci su preživjeli zahvaljujući naoružanju" – rekao je ambasador Galbraith, te naveo čitav niz statističkih podataka kojima dokazuje da kršenje embarga na oružje bio jedini način da preživi bosanski narod. – *"Enklave bez odbrane, uključujući Sarajevo, pale bi u ruke Srbima. Moglo je biti na stotine hiljada mrtvih. To je bio kontekst naše odluke. Dozvolite da ponovim kako vjerujem u to da smo donijeli ispravnu odluku"* – rekao je Galbraith misleći na dozvolu da bosanska vlada primi iransku vojnu, a time i stručnu pomoć.

Ova je pomoć po američkom mišljenju omogućila opstanak Bosne i bosanskog naroda. Po mišljenju Federalnog tužilaštva, Vrhovnog suda i njihovih ideoloških sponzora u likovima Munira Alibabića i Zlatka Lagumdžije – krivi smo jer smo se izborili da preživimo. Po njima, treba naći krivce za naš opstanak u životu. No, prije toga, monteri Pogorelice se moraju sudariti sa Amerikom. Dokumenti svjedoče da je pomoć opstanku Bosne i Bosanaca – američka volja. Prema tome, neka prvo Amerikance optuže za tzv. terorizam, jer je Amerika dozvolila iransku vojnu pomoć, a time, navodno, i *Pogorelicu*.

„Ljiljan", br. 522, 20. I 2003.

Amerika je dozvolila Pogorelicu (II)

Budući da se kompletna montaža procesa Pogorelica zasniva na tvrdnjama Federalnog tužilaštva i Vrhovnog suda da je državna Iranska obavještajna služba teroristička organizacija, što znači da je i Iran teroristička država, te da je slijedom te logike iranska pomoć ratnoj bh. vladi imala za cilj tzv. terorističke aktivnosti – čini se iznimno značajnim podastiranje činjenica da su iransku vojnu pomoći Bosni i Hercegovini dozvolile Sjedinjene Američke Države

Federalno tužilaštvo, dakle, za terorizam optužuje i Ameriku, samim tim što je ova zemlja podržavala, pa i nezvaničnio organizirala, iransku vojnu pomoć odbrambenim snagama ratne bh. vlade. U cilju rasvjetljavanja ovog ključnog momenta u razotkrivanju montiranog procesa *Pogorelica*, u ovom ćemo tekstu navesti, u skraćenoj verziji, izlaganje tadašnjeg ambasadora SAD u Hrvatskoj Petera Galbraitha, koje je 30. maja 1996. imao pred Domom Komiteta za međunarodne odnose SAD. Galbraith je, između ostalog, rekao:

Bilo bi na stotine hiljada mrtvih!

«Prije dvije godine, bosanska vlada zatražila je od hrvatske vlade dozvolu za tranzit oružja kroz Hrvatsku za svoju armiju pod opsadom. Glavni snabdijevač oružja bio bi Iran. Hrvatska vlada je zatražila naše mišljenje. Naša administracija je odlučila da ne reagira, a ja sam rekao Hrvatima da nisam dobio direktive. Hrvati su shvatili ovu reakciju i kasniji razgovor kao da ne bismo imali prigovor na njihovu ulogu kad je u pitanju pomoć Bosni. Vjerovao sam tada, a sada i još više, da je naša administracija donijela ispravnu odluku. Bosanci su preživjeli zahvaljujući naoružanju. Naposlijetku, oružje koje je stiglo iz drugih zemalja pored Irana, omogućilo je Bosancima da kompenziraju vojnu neravnotežu spram Srba, povrate dio teritorije i tako pomognu da se poploča put ka Daytonu.

Bosanska vlada i bosanski narod bili su u očajnom stanju u vrijeme kad su Hrvati postavili pitanje. Srbi, naoružani oružjem stare Jugoslovenske armije, zauzeli su 70% bosanske teritorije. Srbi su brutalno očistili teritoriju od bošnjačkog i hrvatskog naroda. Već tada je više od 100.000 Bosanaca, uglavnom civila, bilo ubijeno. Goražde, sa oko 40.000 stanovnika, trpjelo je brutalan napad i bilo je suštinski bez odbrane. Jednako pod prijetnjom bile su i druge enklave, Srebrenica sa 30.000 stanovnika, Žepa sa 16.000, Bihać sa 160.000 stanovnika i Sarajevo sa 320.000 stanivnika. Da sve bude gore, ako je uopće i moglo biti gore od ovoga, Bošnjaci i Hrvati su upravo vodili opaki jednogodišnji rat zbog 30% bosanske teritorije koju Srbi nisu zauzeli. U prvom diplomatskom uspjehu bilo koje vrste od početka rata na Balkanu, američka diplomatija je proizvela novi politički dogovor između Bošnjaka i Hrvata – Federaciju BiH.

Bosanski narod koji je nenaoružan stajao spram srpskog agresora, jedva je preživio zimu 1993-94. Bez pomoći, sumnjali smo da bi preživjeli još jednu godinu. To je tada bio kontekst naše odluke.

Dozvolite da na trenutak analiziram posljedice koje bi nastupile da smo dali negativan odgovor. U takvim okolnostima, vrlo krhka federacija Bošnjaka i Hrvata bi doživjela kolaps, budući da bi Bosanci posumnjali u iskrenost svojih hrvatskih saveznika. Enklave, bez odbrane, uključujući Sarajevo, pale bi u ruke Srbima, gladi i hladnoći. Bilo bi na stotine hiljada mrtvih!

Shvatio sam da su mnogi članovi Kongresa preferirali treću alternativu, unilateralno ukidanje embarga na oružje. Vjerujem da bi jednostrano ukidanje ambarga isprovociralo Srbe da krenu na enklave koje nisu bile u stanju da se brane. Ne vjerujem da se bilo kakav program za obuku i opremanje bosanske armije mogao započeti i postaviti tako brzo da se spasu enklave. Znači, jednostrano ukidanje embarga na oružje natjeralo bi nas da odaberemo između slanja američkih borbenih trupa da sačuvaju enklave i izbave naše saveznike u UN-ovim snagama za zaštitu, ili ostanemo po strani dok enklave padaju i naši saveznici iz UNPROFOR-a bivaju napadani. Po mom mišljenju, niti jedna od ovih opcija nije bila održiva. Dozvolite da ponovim kako vjerujem u to da smo donijeli ispravnu odluku. To ne znači da je bilo lako odlučiti.»

Rusi su šutnjom odobravali iransku pomoć

Nakon Galbraithovog uvodnog izlaganja uslijedila su pitanja i diskusije članova Komiteta za međunarodne odnose SAD. Predsjedavajući Gilman je upitao ambasadora Galbraitha – «zbog čega nije bila izviještena američka javnost o američkoj dozvoli Iranu da pošalje naoružanje u Bosnu?». Galbraith je odgovorio da je riječ o «informacijama povjerljive prirode», te dodao: «Ali, zvaničan stav je bio poznat svima koji su pratili situaciju, a to je da se nismo protivili ovom prilivu naoružanja u Bosnu kroz Hrvatsku. O ovome se naširoko izvještavalo u sredstvima informisanja. Bilo je očigledno da se nismo protivili! Iz mojih razgovora sa evropskim ambasadorima u Zagrebu, mogu reći i to da su i Rusi znali za ovaj uvoz oružja za Bosance preko Hrvatske. Ni jedna od ovih zemalja se nije žalila hrvatskoj vladi» – rekao je Galbraith, te dodao: «Namjera je bila da im damo do znanja da se ne protivimo».

Na osnovu Galbraithovog izlaganja je očigledno da je Amerika i zvanično, a još više nezvanično, držala sve konce u rukama u pogledu iranske tehničke i stručne pomoći bosanskim braniteljima u toku agresije i trajanja embarga na oružje, koji je jedino pogađao legalnu bh. vlast. Legalni, antiteroristički centar za obuku *Pogorelica*, u kome je predavanja držalo i nekoliko iranskih oficira, bio je time plod američke volje. Ambasador Galbraith je naveo podatak da u BiH nije bilo više od 500 američkih Iranaca. Uistinu, šta znači tih par stotina iranskih nastavnika, koji nisu počinili ni jedan zločin, u odnosu na desetine hiljada srbijanskih i hrvatskih vojnika, koji su pod komandom Beograda i Zagreba sprovodili genocid na teritoriji susjedne države?!!

„Ljiljan“, br. 523, 27. I 2003.

V.

Lažov kome se ne smije vjerovati

Vrhovni sud je za vještaka u procesu Pogorelica imenovao Rohana Gunaratnu, samozvanog eksperta za Al-Kaidu, koji će, kako se tvrdi, za 200.000 dolara honorara Pogorelicu proglasiti terorističkim kampom. Iako Vrhovni sud tvrdi da je Gunaratna "vještak međunarodne reputacije", činjenice ukazuju da je riječ o običnom manipulatoru koji zgrče novac na širenju islamofobije, i koji ni na jednom sudu u Svijetu nije vještak. U ovom tekstu objavljujemo ogorčene reakcije australijske i malezijske javnosti na Gunaratnin pokušaj da u ovim zemljama izmisli tzv. islamski terorizam.

Na prijedlog Tužilaštva, Vrhovni sud je izdao Naredbu kojom se za vještaka za terorizam i antiterorizam u procesu Pogorelica imenuje Rohan Gunaratna, za koga Vrhovni sud tvrdi da je *«vještak međunarodne reputacije»*, ali ne zna, jer ne navodi, iz koje je zemlje taj Rohan. Po mišljenju pravnih eskperata, Vrhovni sud NIJE SMIO imenovati vještaka za terorizam, jer time negira osnovne principe materijalnog i procesnog krivičnog zakonodavstva.

Vrhovni sud, odnosno istražna sutkinja Mirjana Perišić, u Naredbi kaže: *"Obzirom da na listi sudskih vještaka na području BiH nije evidentiran vještak stručnjak za ovaj vid vještačenja a ne postoji ni dovoljno opremljena ustanova ili državni organ u mjeri u kojoj bi to zadovoljilo potrebe suda to se za vještaka angažuje vještak međunarodne reputacije u predmetnoj oblasti a isti nije sa ovdašnjeg govornog područja"*. Vrhovni sud time ponižava desetine domaćih stručnjaka, koji imaju i međunarodnu reputaciju iz ove oblasti, kao i institucije kao što su Fakultet kriminalističkih nauka i Fakultet odbrane i sigurnosti. Na prijedlog da se imenuje neovisni tim domaćih eksperata, sutkinja Perišić je u odbijenici navela: *Da bi se izbjegla svaka vrsta pristrasnosti, angažovala sam vještaka stranog državljanina koji ima visoke međunarodne referense iz oblasti vještačenja*. Dakle, sutkinja smatra da su domaći stručnjaci a priori pristrasni, čime ponižava njihov naučni dignitet, a kao manu im navodi i to što su – sa ovdašnjeg govornog područja.

U jednoj izjavi sutkinja Perišić je kazala: *"Ujedinjene nacije su predložile Gunaratnu. Sud je to uzeo u razmatranje i prihvatio. Mi izuzetno cijenimo mišljenje Kofi Anana"*. Teško je povjerovati da je Gunaratnu predložio lično Kofi Anan, samim tim što Gunaratna ni na jednom sudu u svijetu nije, osim kod nas, imenovan za sudskog vještaka.

U bh. javnosti su se već čula mišljenja da Gunaratna dolazi da za honorar od 200.000 dolara Pogorelicu proglasi terorističkim kampom. Postoje informacije da je Gunaratna nabavljen preko Britanske obavještajne službe i četničkog lobija u Londonu, jer se tražio *ekspert za Al-Kaidu* koji će potvrditi unaprijed serviranu montažu. Baška je pitanje: kakve veze *ekspert za Al-Kaidu* ima sa *Pogorelicom*?

Vrhovni sud ima sve argumente da proces okonča, jer ni jedan od 70 svjedoka nije potvrdio ništa od konstrukcija iz optužnice. No, Vrhovnom sudu, očito je, ne treba istina, već neko ko će potvrditi laž.

U australijskoj i malezijskoj javnosti, ali i drugdje, pročitana je i ismijana Gunaratnina navodna *stručnost za Al-Kaidu*. Da bismo potkrijepili teze da je riječ o svjetskom trgovačkom putniku, koji dobro zarađuje na širenju islamofobije i izmišljanju tzv. islamskih terorista, pronašli smo i preveli znakovite stavove koji su se o Gunaratni pojavili u Maleziji i u Australiji, gdje je ovaj samozvani ekspert za Al-Kaidu pokušao da izmisli tzv. islamski terorizam, kako bi unovčio svoju cirkuzantsku *spasiteljsku misiju*.

Saopćenje Australijskog muslimanskog komiteta

Rohan je apsolutno smiješan izvor podataka o terorizmu

* Postoji cijela armija tzv. specijalista za terorizam koji putuju svijetom sijući senzacionalne tvrdnje o muslimanskim zajednicama na Zapadu, podstičući strah i nepovjerenje, te započinjući kampanje za građanske slobode u ime borbe protiv terora. Mnogi su se potrudili da keširaju 11. septembar, ali samo je nekolicina otišla tako daleko kao Rohan Gunaratna. On je na svojoj internet stranici sam sebe predstavio kao priznatog eksperta za terorizam. Nedavno je posjetio Australiju gdje je istupio sa brojnim tvrdnjama o navodnom postojanju nekoliko terorističkih grupa ubica-djece koje operišu u Australiji, a koje se navodno skrivaju iza humanitarnih organizacija.

* Prvi javni istupi R.G. datiraju iz 1997. godine kada je istupio sa smiješnim tvrdnjama da su Tamilski tigrovi kreirali odijelo u skladu sa visokom tehnologijom, a u svrhu samoubilačkih napada. Naime, ovo odijelo omogućuje da prilikom eksplozije glava samoubice nije uništena već se transformiše u smrtonosni projektil koji nekada putuje i po 200 jardi. Nevjerovatno?!

* U Hronici San Franciska 18. septembra 2001. R.G. ukazuje na period izdržljivosti koji samoubica-terorista provede u sekularnom društvu: On živi u vašoj zemlji. On nosi odjeću poput vaše. Dobro se provodi. I iako dolazi iz siromašne zemlje u bogatu Ameriku… Baš niko nije rekao R.G. da su kidnaperi bili iz Saudijske Arabije, dakle ne iz siromašnih zemalja.

*Associated Press izvještava 20/11/01 da R.G. tvrdi, opet bez dokaza, kako - islamski teroristi planiraju napad na jahte jer se iste smatraju prestižnima budući da su pune bogatih Amerikanaca.

Iz otvorenog pisma australskog univerzitetskog profesora Dr. Victora Rajakulendrana Rohanu Gunaratni

Vi širite kolektivnu mržnju u ovoj multikulturalnoj zemlji!

Vaše ponašanje tokom nedavne posjete Australiji ostavilo je mnoge sa dilemom o vašoj ulozi, te vašem kredibilitetu tzv. stručnjaka za međunarodni terorizam. Vaši sponzori, baš kao i vi, za australsku javnost misle da je sačinjena od gomile neznalica kojoj se može nametnuti bilo što. (…) U povodu nesretnih zbivanja u vezi sa 11/9 u New Yorku, Vi odlučujete da dođete u Australiju kako bi izvukli dobit iz situacije. To ste uradili znajući vrlo dobro da Vas sredstva javnog informisanja u Velikoj Britaniji, SAD ili u Kanadi neće tražiti kako bi raspravljali o „međunardnom terorizmu". (…) Lično sam potegnuo pitanje Vaših optužbi, te dokazao da su netačne. Zbog ovoga biste mogli biti naći i na sudu. (…) Zbog Vašeg stava moglo bi se postaviti pitanje da li ste uistinu pravi stručnjak za „međunarodni terorizam" ili tek ubačeni agent.

Rohan, nepristrasni vještak Vrhovnog suda već je presudio:

Al-Kaida obučava bosanske muslimane!!!

Rohan Gunaratna, stručnjak za Al-Kaidu, odnosno bazu, kako se zove organizacija Osame bin Ladena, o prisustvu ove organizacije na Balkanu kaže: Sve ćelije Al-Kaide osposobljene su za napade na diplomatske, pa i vojne ciljeve zapadnih zemalja, kojih na Balkanu ima veliki broj. Al-Kaida je najaktivnija u BiH. Al-Kaida obučava bosanske muslimane i pomaže im bar od devedesete godine. Ne radi se samo o mudžahedinima koji su došli iz drugih zemalja, radi se prvenstveno o domicilnom stanovništvu, obučavanom u Avganistanu i u samoj Bosni. Bin Laden ima značajno prisustvo u Bosni. Sve demantije koji tim povodom stižu iz Sarajeva treba dočekati sa skepsom.

"Ljiljan", br. 525-526, 10. II 2003.

VI.

Prema pisanju Slobodne Bosne, američki pukovnik David Hunt, zapovjednik komandosa koji su 15. februara 1996. upali na Pogorelicu, u svjedočenju pred Vrhovnim sudom je, navodno, kazao da je na Pogorelici planiran napad na Američku ambasadu, a da su glavno oružje tzv. terorista trebale biti:

Bombe punjene grahom i balegom

Istinski motiv upada IFOR-a na *Pogorelicu* ***15. februara 1996. bilo je slabljenje pozicije bh. delegacije na Konferenciji u Rimu, koja se događala isti dan kad je izveden spektakularni medijski desant. Time je IFOR prekršio Memorandum potpisan sa Armijom RBiH i MUP-om RBiH po kome su se strani instruktori iz BiH trebali povući 16. februara. Pogorelica bi ostala zaboravljena da se nije dogodio 11. septembar 2001. i da hronični plaćenici nisu vidjeli šansu da se satanizacijom Bošnjaka i izmišljanjem tzv.*** *islamskog terorizma* ***promoviraju u partnere svjetske antiterorističke koalicije.***

Sa pojačavanjem i širenjem pritiska javnog mnijenja da se okonča monstruozni proces *Pogorelica*, raste panika među policijskim, sudskim i medijskim montažerima, koji postaju svjesni da bosansko društvo neće dopustiti povratak komunističkog karavakta. Umjesto da razumiju da su izgubili rat za satanizaciju bosanske žrtve, da se povuku, oni srljaju dalje, i dublje. Prošle sedmice je Vrhovni sud uzeo izjavu od hrvatskog građanina i zatvorenika Fikreta Abdića, kao relevantnog izvora informacija o *Pogorelici*. Drugo, velikosrpski magazin *Slobodna Bosna* napravio je vjerovatno najmorbidniju konstrukciju o *Pogorelici*, podastirući svjedočenje jednog američkog oficira koji je navodno ustvrdio da je *Pogorelica* bila teroristički kamp. Naspram ovog novog juriša za satanizaciju odbrambeno-oslobodilačke borbe, gotovo neprimjetno je prošla izjava Alije Izetbegovića, data Vrhovnom sudu, u kojoj se nedvosmisleno argumentira da je *Pogorelica* montiran proces. Krenimo redom…

Novopečene terorističke klevete

Uhapšeno *Oslobođenje* je donijelo tekst koji se po uredničkoj opremi doima kao konačna presuda o *Pogorelici*, jer se u naslovu poručuje: *Idejni tvorci Cerić, Izetbegović i Čengići*, a u podnaslovu *Realizatori Bakir Izetbegović, Mujezinović, Ljevaković*. U nadnaslovu saznajemo da je riječ o svjedočenju Fikreta Abdića o *Pogorelici*, a zapravo se radi tek o običnom stranačkom saopćenju za javnost Abdićevog DNZ-a. Stavove jedne minorne, hronično destruktivne i velikosrpske stranke, *Oslobođenje* bezrezervno promovira kao opće, definitivne, institucionalne. Tek na kraju teksta saznajemo da je riječ o saopćenju DNZ-a, a prethodno je stvoren utisak da se radi o informaciji iz Vrhovnog suda. Pa da informacija i nije iz DNZ-a, već iz Vrhovnog suda, opet bi bilo nenormalno da se Abdićevom svjedočenju daje urednička intonacija presude, konačne istine, tim prije što je samo pozivanje Abdića za svjedoka u slučaju *Pogorelica* potpuno izlišno. Jedina

Abdićeva veza sa *Pogorelicom* jeste prokazana konstrukcija iz optužnice o navodnim pripremama atentata na Abdića, koja je svojedobno nastala u kuhinji Franje Tuđmana s ciljem da se diskreditira bošnjačko rukovodstvo, kao navodno spremno i sposobno da likvidira svoje protivnike. Šta bi Abdić, kao živa žrtva izmišljenog atentata, mogao relevantnog reći o *Pogorelici*? Jakako, ono što je potrebno montažerima.

Abdić tvrdi da su – *"idejni tvorci formiranja kampa za obuku teroristista Pogorelica bili Alija Izetbegović, Mustafa Cerić…"*, dakle, politički i vjerski vođa bošnjačkog naroda, te da je – *"pitanje dana kada će novopečeni teroristi biti aktivirani za potrebe njihovih ideologa"*. Svako pametan će u ovome prepoznati opasnu klevetu čiji cilj je da se bošnjački narod nađe u fokusu svjetske borbe protiv tzv. *islamskog terorizma*. Tvrditi da *"zabrinjavajuće veliki broj ljudi"* može svakog dana biti aktiviran u terorističkim akcijama je ništa drugo nego opako zazivanje antiterorističke intervencije protiv bošnjačkog naroda. Autori DNZ-ovog saopćenja, kao i urednici *Oslobođenja*, jako dobro znaju da nema ni jednog jedinog dokaza koji bi ukazivao da su Izetbegović i reis Cerić i jednim gestom zazivali ili činili kršenja ljudskih prava, a kamo li bili *"idejni tvorci kampa za obuku terorista"*.

Ključno pitanje koje treba postaviti naspram ovih, ali i svih drugih klevetničkih tvrdnji da su državna struktura RBiH, ali i Islamska zajednica, podržavali obuku terorista glasi: Postoji li i jedan jedini dokaz o ma kakvom organiziranom terorističkom činu koji je u toku agresije, ali i poslije, podržavan ili izveden u organizaciji bošnjačkih struktura? Tvrdnja da *"zabrinjavajuće veliki broj novopečenih terorista svaki dan može biti aktivirano"* – vrhunski je idiotizam! Logičku stupidnost konstruktora ove tvrdnje najbolje dokazuje sintagma "novopečeni teroristi". Terorista je, valjda, neko ko je izvršio teroristički čin, a pošto nije, jer bejagi tek treba da bude *aktiviran* - ne može biti *novopečeni*. Budući da je Pogorelica rasformirana u februaru 1996., *zastrašujuće veliki broj* bi mogao biti samo staropečenih terorista, ali i ta varijanta propada jer se za ovih sedam godina nije zbilo nikakvo *aktiviranje*. Doduše, jedino je nakon 11. septembra 2001. aktivirana ambicija Beograda i Zagreba da, uz pomoć svojih *abdićevaca*, a la Lagumdžija i Alibabić, optuživanjem Bošnjaka za tzv. *islamski terorizam*, preoblikuju karakter bosanske žrtve.

Eksplozivni faktor graha

Slobodna Bosna je navodno *"iz visokih diplomatskih izvora"* dobila tekst svjedočenja pred Vrhovnim sudom FBiH američkog pukovnika Davida Hunta, zapovjednika komandosa koji su 15. februara 1996. upali na *Pogorelicu*. Šta rade povjerljivi dokumenti Vrhovnog suda u *visokim diplomatskim izvorima*?!! Ne znači li to da je Vrhovni sud marioneta u rukama stranih službi, čim strane službe raspolažu povjerljivim sudskim materijalima?!! Povjerljivost Huntovog svjedočenja implicirana je u činjenici da je SB morala taj dokument dobiti iz vana, budući da ga, podrazumijeva se, nije mogla dobiti od Vrhovnog suda. Da je Vrhovni sud smio dati Huntovo svjedočenje u javnost, SB bi ga dobila javnim putem, a ne tajno, iz *visokih diplomatskih izvora*. Ova činjenica negira neovisnost Vrhovnog suda, ali i odriče vjerodostojnost navodnom Huntovom svjedočenju.

Huntovo svjedočenje je generalno u suprotnosti sa izvještajem IFOR-a, tj. Američke armije (oznaka: TAJNA, MEMO, LM00004-02), pod naslovom *"Izvještaj o raciji IFOR-a na Bosansko-Iranski obavještajni trening centar u Fojnici"*. U ovom dokumentu se ni na

jednom mjestu Pogorelica ne tretira kao špijunski ili teroristički, već isključivo kao obavještajni centar za obuku. U tački 4. ovog Izvještaja se kaže: «*Niti jedan sigurnosni uređaj nije otkriven u bilo kojem od objekata ili bilo gdje drugo. Nema pokazatelja elektronskog upravljanja i kontrole komunikacija kao što su dvosmjerne radio stanice. Na vratima ovih objekata su bile ugrađene jednostavne brave. Tokom upada nije pronađen ni jedan stražar na putu ili unutar objekata. Oko kampa nije postavljena ograda/zid/žica. Nisu pronađena minska polja na terenu*» – piše, između ostalog, u Izvještaju.

Naspram ovog zvaničnog dokumenta, SB podastire sumnjivo svjedočenje Davida Hunta, koji navodno tvrdi: *"Pronašli smo makete Američke ambasade u Sarajevu i uputstva o napadu na nekoliko međunarodnih institucija u BiH"*. Ovoj suludoj tvrdnji vrijedi suprotstaviti tačku 11 IFOR-ovog Izvještaja: *"Nije pronađen niti jedan paket čiji sadržaj ukazuje na moguće akcije protiv IFOR-a"*, što znači da nije pronađen ni jedan sadržaj koji bi ukazivao na ma kakva teroristička dejstva, jer bi svaki takav sadržaj bio tumačen kao opasnost za IFOR, tj. Američku armiju. Kako je onda Hunt mogao tvrditi da su se – *"polaznici obučavali za ofanzivno-teroristička dejstva"*, te sa planirali napad na Američku ambasadu, itd, itd.?!

Dalje, valja se zapitati: A zašto bi to bosanska vlada po završetku rata planirala napade na Američku ambasadu i međunarodne institucije, kad je od vojnog i političkog prisustva međunarodnog faktora ovisio, i danas ovisi, mir i opstanak Bosne i Bošnjaka? Dakle, riječ je o savršenoj gluposti!

Grah iz poznate kuhinje

Navodno, po svoj prilici izmišljeno Huntovo svjedočenje, krcato je budalaštinama koje u cijelosti negira izvještaj IFOR-a (LM00004-02). U svjedočenju ima čak takvih budalaština koje graniče sa filmskom, *007* fantastikom. Primjerice, Hunt je navodno kao dokaz za pripremu terorističkih aktivnosti naveo da je na *Pogorelici*, zajedno sa detonatorima, uskladišteno i sto kilograma amonijum-nitrata, što može zazvučati kao hemijski spoj za atomsku bombu. Zapravo, amonijum-nitrat je obično gnojivo, tj. đubrivo, tj. hemijska zamjena za balegu. Čini se da bi i pronalazak sto kila prave balege bilo sumnjivo, pogotovo u kombinaciji sa detonatorima. Nije valjda da Hunt zamišlja da bi bombe od balege bosanskih krava mogle biti opasne po život! A to, otkud se sintetička balega našla na Pogorelici, baška je opasno pitanje. Biće da bi za terorizam trebalo optužiti i seljaka koji je đubrivo nekad sklonio u objekat na Pogorelici.

Druga Huntova nebuloza, kako piše SB, jesu – «*bombe sakrivene u posudama za grah*». *Hunt je, navodno, rekao: - «Radi se o prilično jednostavnoj napravi. Eksploziv se, naime, nalazi na površini sadržaja onoga što je u posudi. Prilikom širenja zrna graha ona potiskuju eksploziv, detoniraju ga i dolazi do eksplozije. To je vrlo vješta bomba za koju nije potreban uređaj za tempiranje, ni točno određeno vrijeme*». E, sad, kad bi ta grahologija bila i moguća, postavlja se pitanje njene realizacije. Da bi se uz pomoć eksplozivnog, nadimajućeg graha izvršio napad na Američku ambasadu, prvo bi trebalo nekako odobrovoljiti američkog ambasadora i njegove saradnike da baš pojedu grah koji je spremljen na *Pogorelici*. Trebalo bi, valjda, da Alija, reis Cerić, Bakir, Irfan i drugi donesu kazan graha pred Američku ambasadu, a da Amerikanci bržebolje navale da jedu grah i da svi poek-

splodiraju. Možda bi se toliko naduli gasovima da bi kao odvezani baloni poletjeli iznad Sarajeva, dok bi Hari Varešanović pjevao: Poletjela golubica sa Baščaršije…

Ono što je čudno u ekskluzivnom objavljivanju navodnog Huntovog svjedočenja u SB, jeste količina plitkoumnosti sa kojom su medijski montažeri *Pogorelice* objavili ove neviđene gluposti. Taj pukovnik David Hunt je vjerovatno pametniji čovjek u odnosu na ovog *Monty Phytona* iz SB.

IFOR je prekršio Memorandum

U javnosti su ostali nepoznati motivi upada IFOR-a na *Pogorelicu* 15. feburara 1996. godine. FOSS-ovi mediji uporno ponavljaju budalaštinu da su se time navodno predupríjedili teroristički napadi na Američku ambasadu i sjedišta međunarodnih organizacija. Citirani Izvještaj IFOR-a govori drukčije, kao i činjenica da se na teritoriji pod kontrolom bh. vlade ni dotad, a ni do danas, nije dogodio ni jedan, ni najbezazleniji napad na sjedišta međunarodnih organizacija. Riječ je o kleveti kojom se sedam godina poslije *Pogorelice* Munir Alibabić i njegova mreža pokušavaju dodvoriti Amerikancima i postati partneri u svjetskom ratu protiv terorizma. A kako bi to mogli, ako ne izmisle tzv. islamski terorizam!? Munjolozi su odveć svjesni da četnički i ustaški živi terorizmi nikoga ne zanimaju, osim žrtve koje niko ni za šta ne pita.

Istinski motivi upada IFOR-a na *Pogorelicu* stvar su diplomatske kuhinje, jer je tom halabukom trebalo oslabiti pozicije bh. delegacije na Konferenciji u Rimu, koja se događala isti dan kad je izveden upad na Pogorelicu. To je u svojoj izjavi Vrhovnom sudu naveo i Alija Izetbegović, koji je rekao da je za upad čuo - *«za vrijeme Konferencije u Rimu 15.2.1996. kada su mediji javili da su vojnici IFOR-a otkrili kamp u kojem su se još uvijek nalazili iranski instruktori»*.

Pogorelica na čekanju

Ključna misao u Izetbegovićevom pismenom svjedočenju pred Vrhovnim sudom glasi: «Da su Pogorelicu shvatili kao terorističku obuku, što se sada nakon sedam godina čini, sigurno bi zahtijevali oštrije mjere, pa i krivično gonjenje odgovornih». Uistinu, do unazad godinu dana, Pogorelica je bila mrtvo slovo na papiru, sve dok vlast SDP-Alijanse, Lagumdžije i Munje, nije skopčala da bi izmišljanjem jednog terorističkog kampa mogla postati vječiti partner u borbi protiv terorizma. U protivnom, neko bi morao objasniti šta je Pogorelica radila svih ovih godina.

Nekoliko dana prije upada IFOR-a na Pogorelicu, general (rahmetli) Talijan, u ime Armije RBiH, i Bakir Alispahić, u ime MUP-a RBiH, potpisali su sa generalom Wesleyem Clarkom Memorandum po kome je 16. februar datum do kada strani instruktori trebaju okončati svoju misiju. Upad na Pogorelicu se dogodio baš kada su čelnici republičkog MUP-a, 15. februara 1996., otišli da obiđu realizaciju obaveza preuzetih potpisanim Memorandumom, kada su i uhapšeni od IFOR-a. Dakle, IFOR je prekršio potpisani Memorandum, jer nije imao šta tražiti na *Pogorelici* sve do 17. februara. Bosanskoj vladi nije dopušteno da realizira dogovor o odlasku stranaca, zašta je rok bio 16., a ne 15. februar kada je IFOR izvršio upad. Međutim, 15. feburara se održavala Konferencija u

Rimu, na kojoj je trebalo sputati superiornu poziciju bh. delegacije. Neko je smislio da bi upad na *Pogorelicu*, i optuživanje bosanske vlade za kršenje dogovora o odlasku stranih instruktora, mogao biti kvalitetno vruć krompir za ušutkavanje bh. delegacije. Bosanska delegacija je ušutkana, ali su ostale posljedice koje su nakon 11. septembra 2001. pretvorene u najjače oružje Tuđmanovih i Miloševićevih pristaša ideje o podjeli BiH. Ta ideja je neostvariva bez satanizacije bosanske žrtve, i bošnjačkog naroda, koji bi tek u defanzivi mogao biti suicidno spreman da otćuti realizaciju dogovora iz Karađorđeva.

Na svu sreću, bošnjački narod je duboko svjestan da na defanzivu nema pravo, jer nema ni najmanjeg razloga da se stidi svoje civilizacijske misije u vremenima teških iskušenja, kada su Ujedinenje nacije podržavale genocid za uništenje Bošnjaka, naroda koji je uprkos svemu na mržnju uzvraćao ljubavlju, na ubistvo životom, na divljaštvo kulturom, na kršenja Povelje UN – poštivanjem Povelje UN… Bošnjaci su, konačno, potpuno svjesni svoje moralne superiornosti u odnosu na cijeli svijet, koji je tri i po godine podržavao njihovo istrebljenje. Upravo zbog toga ne postoji nikakva šansa da se Bošnjaci prepuste projektu preoblikovanja u tzv. *islamske teroriste*. Oni će se do kraja braniti svim legalnim demokratskim sredstvima. To je probuđena patriotska energija dostojanstva i dobrote koja se više ničim ne može zaustaviti, i ušutkati.

Danas, kad Bošnjacima spomenete Pogorelicu, oni će vam s ponosom pokazati sačuvane pravoslavne i katoličke crkve, jevrejske sinagoge, srpske, hrvatske i jevrejske živote, kao konkretno djelo momaka koji su se u svim našim Srebrenicama i Pogorelicama obučavali da brane bosanskohercegovačku Bosnu i Hercegovinu.

„Ljiljan“, br. 527, 24. II 2003.

VII.

Wolfgangov gang

Koliko god Paddy Ashdown želio poštivati neovisnost i dostojanstvo sudija, i ostati po strani, pitanje Pogorelice, i po montažerskim uzrocima i po nesagledivim posljedicama, odveć prevazilazi pravosudne okvire, kao prvorazredno političko pitanje koje ugrožava stabilnost društveno-političkog sistema

Vrhovni sud FBiH danas je glavni faktor destabilizacije ustavnog i pravnog poretka. Vrhovni sud već mjesecima ima sve potrebne dokaze da kao neosnovan odbaci optužni zahtjev Federalnog tužiteljstva, da okonča montirani proces *Pogorelica*, i optužene proglasi nevinim. Ipak, Vrhovni sud istrajava na montaži FOSS-a i Federalnog tužiteljstva, te prihvata nove konstrukcije kako bi se po svaku cijenu antiteroristički kamp za obuku *Pogorelica* proglasio – *terorističkim*. Saslušano je oko 70 predloženih svjedoka, od kojih ni jedan nije potvrdio navode iz optužnice, što bi Vrhovnom sudu moralo biti dovoljno da donese oslobađajuću presudu, kojom bi se okočao najveći postratni potres građanske sigurnosti i dostojanstva.

Multietnički islamski teroristi

Ni u posljednjim godinama komunizma, ni u vrijeme agresije na RBiH, naše društvo nije palo na samo dno pravne nesigurnosti građanina. Zbog upetljanosti sudske vlasti u staljinističku montažu, u ideološku zloupotrebu institucije suda – ni jedan se naš građanin više ne može osjećati sigurnim. Zbog montaže *Pogorelice*, svaki je građanin svjestan da može postati bespomoćna žrtva hajdučke samovolje policijsko-pravosudnog aparata. Dovoljno je da triput u jednom danu prođe pored Američke ambasade, pa da završi na Kubi.

Sa oglašavanjima univerzitetskih profesora, umjetnika sevdaha, 21 člana Društva pisaca BiH, studenata i drugih intelektualaca, istina o pozadini montaže *Pogorelice* je dosegla tačku opće spoznaje. Nakon što je kritična masa intelektualaca i javnih ličnosti osudila ideologizirano pravosuđe, nedvojbeno slijede i drugi vidovi protesta. Ukoliko Vrhovni sud podhitno ne okonča ovaj montirani proces, niko ne može predvidjeti gdje će i kako završiti talas protesta. Bosanski patrioti, dobri ljudi, i onako su do srži povrijeđeni dejtonskim nastavkom genocida, da bi uopće više imali strpljenja da trpe i takva poniženja, kakav je ovaj sramni pokušaj poistovjećivanja bošnjačke borbe za goli opstanak sa tzv. *islamskim terorizmom*.

U startu treba biti svjestan zamke koju kriju protesti protiv *Pogorelice*. Alibabić i Lagumdžija bi mogli biti na dobitku u obje varijante: i sa trajanjem procesa, bez puno buke, i sa trajanjem protesta, sa puno buke. U prvoj varijanti oni bivaju sve bliže naručenom cilju, optuživanju bošnjačkih državnih službenika za tzv. *islamski terorizam*, čime se državna vlast RBiH, kao i cjelokupni odbrambeni rat, proglašavaju *terorističkim*, dok se aboliraju istinski, i danas aktivni s&h teroristi. U drugoj varijanti, sa nastavkom talasa

protesta, njihova će policijska i medijska kuhinja pokušati inscenirati da se radi o opasnim *islamskim ekstremistima*. Dokaz za ovo je dizanje specijalne policije, pod punom ratnom spremom, sa snajperima, bojevom municijom, bojnim otrovima i sl., i zauzimanje borbenih položaja oko FTV, zbog običnog studentskog saopćenja za javnost u kome se kritikuje policijska emisija *60 minuta*. Alibabićeva kuhinja je nastojala inscenirati oružanu, terorističku opasnost, stvoriti u javnosti uvjerenje da postoje neki opasni i do zuba naoružani studenti koji bi mogli, kao Čečeni u Moskvi, zauzeti zgradu FTV. U tom cilju su u policijskim biltenima *Slobodna Bosna* i *Oslobođenje* plasirane gluposti da iza studentskog vođe Amera Bahtijara stoje *Mladi Muslimani*, pa vehabije, pa da je rođak Omera Behmena, kao da je Behmen *dokazani terorista*, a ne slobodni građanin. Ispostavilo se da je sastav *Studentskog pokreta za normalnu BiH* - multietnički, da se na pressicama pojavljuju i Hrvati i Srbi, ali, koliko to vrijedi naspram poplave laži i obmane.

Nastojanja da se svi protesti protiv *Pogorelice* prikažu kao *islamski ekstremizam* na svu sreću su u stratu demantirana činjenicom da su otvorena pisma univerzitetskih profesora, umjetnika sevdaha, kao i književnika, potpisivali i nebošnjaci. Među bošnjačkim potpisnicima ima tako krupnih imena, odveć historijskih, da bi samo manijaci mogli te velike ličnosti dovesti u kontekst tzv. *islamskog terorizma*.

Svejedno, ne treba smetnuti s uma da izborni gubitnici, Lagumdžija, Munja & comp., imaju strateški cilj da proizvode haos, destrukciju, nesigurnost i strah, jer im je to jedini način da nekome dokažu kako je njihova frtaljska vlast bila stabilnija od ove. Oni su priželjkivali da studenti dođu pred zgradu FTV, jer su imali pripremljen scenario da provjerenim metodama izazovu konflikt za koji bi optužili studente. Zbog toga su studenti u zadnji čas odustali od protesta pred zgradom FTV.

Crveni kmeri su opstali

Već mjesecima traje medijska haranga na Paddyja Ashdowna, visokog predstavnika u BiH. Njegov je *grijeh* što je 21. X 2002. s funkcije direktora FOSS-a smijenio Munira Alibabića, čime je samo formalno obezglavljen server Lagumdžijine policijske države. Alibabić je otpustio 200 iskusnih i stručnih službenika FOSS-a, kako bi na njihova mjesta instalirao komunističke kadrove. Usput je instalirao i malo svoje familije, valjda u uvjerenju da će u toj fotelji dočekati penziju. Usput je razvijao i privatni biznis, u uvjerenju da kao samozvani antiterorista ne može odgovarati za kriminal. Ashdownova smjena Alibabića imala je samo formalno značenje, jer je smijenjeni direktor i dalje nastavio komandovati svojim kadrovima. No, *crveni kmeri* su postali svjesni da će kad-tad doći kraj Alibabićevoj uzurpaciji FOSS-a, i da sa Paddyjem Ashdownom neće imati tal oko svakovrsnog uništenja Bošnjaka, kakav su imali sa Wolfgangom Petritschem. Otud je Ashdown postao glavna meta policijskih biltena *60 minuta, Slobodne Bosne, Oslobođenja* i srbofilskih nintelektualaca iz *Kruga 99.* Putem ovih medija na talambase je hvaljena Alibabićeva glupava izjava – *da ga je Ashdown smijenio baš u momentu kad je on lično trebao uhapsiti Radovana Karadžića*. Zadrigli primitivizam Bakira Hadžiomerovića u glavnom političkom magazinu FTV najbolja je ilustracija ove harange na Ashdowna; tu nema objektivnosti, zadrške, pristojnosti, argumenata, postoji samo i jedino pijačarsko arlaukanje protiv Ashdowna, koje više ima veze sa divljanjem na fudbalskoj utakmici, nego sa

i najgorim, komunističkim novinarstvom. Serija napada na Ashdowna također svjedoči da je cilj Alibabićeve medijsko-policijske mafije destabilizacija BiH, jer je rušenje autoriteta OHR-a upravo ono što je potrebno srpskim i hrvatskim separatistima, kako bi dokazali da BiH ne može funkcionirati, te da je treba definitivno podijeliti.

Wolfgang Petritsch je pripremio sve elemente za konačnu dekonstrukciju BiH. Uz pomoć SDP-Alijanse rastruio je historijsku šansu koju je pružala Odluka o konstitutivnosti; izrežirao je lažne tzv. ustavne promjene i Izborni zakon, kojima se učvrstila Republika Srpska; na štetu multietničnosti prekrajao je općinske granice, pa je Žepče postalo hrvatski grad, itd, itd. Samo je falila još jedna karika u lancu pa da se Karadžićevim i Bobanovim projektima odvežu krila: trebalo je Bošnjake optužiti za tzv. *islamski terorizam*.

Lagumdžijin i Alibabićev šef Wolfgang Petritsch svim se srcem uključio u režiju montiranog procesa *Pogorelica*. Za razliku od Ashdowna, koji principijelno tvrdi da ne želi vršiti pritiske na rad pravosuđa ni u kojem slučaju, vrli se demokrata Petritsch i te kako uključio u režiranje procesa *Pogorelica*. Čak je angažovao svog specijalnog izaslanika za ovaj slučaj, Matijasa Zona, koji je pokazao toliko drskosti i nepoštivanja pravosuđa, da je predmetom *Pogorelica* mahao i prije nego što je proces počeo. Dakako, sudije nisu smjele reagirati u zaštitu svoje časti, jer im je Petritschev OHR bio hljebodavac, što je pravosuđe dovelo u poziciju ideološke marionete.

Krivosudni komunisti

No, koliko god Ashdown želio poštivati neovisnost i dostojanstvo sudija, i ostati po strani, pitanje *Pogorelice*, i po montažerskim uzrocima i po općedruštvenim posljedicama, odveć prevazilazi pravosudne okvire, i tiče se i te kako OHR-a. *Pogorelica* je prvorazredno političko pitanje, sa opakim posljedicama po stabilnost sistema, tim prije što je tzv. neovisno pravosuđe do grla upetljano u živo blato ideologizacije pravosuđa. Budući da je OHR vodio kampanju za reformu pravosuđa, te da je insistirao na zapadnoevropskoj standardizaciji i neovisnosti sudske vlasti, OHR bi morao razumjeti svoju nadležnost u slučaju destrukcije svoga projekta.

Više je nego jasno da su Vrhovni sud, Tužiteljstvo i policijsko-obavještajni organi zatečeni promjenom političkog ambijenta, te da nisu očekivali da bi za očigledne zloupotrebe položaja, u svrhu političkih obračuna, nekada mogli odgovarati. Oni su svjesni da bi okončanje procesa Pogorelica vodilo traženju krivične odgovornosti za sve koji su montirali ovaj proces. Riječ je o tek nekoliko Lagumdžijinih i Alibabićevih namještenika, poglavito iz Tužiteljstva, koji svakodnevno opsjedaju i ucjenjuju istražnu sutkinju Mirjanu Perišić, ali i druge. Ta nekolicina krivosudnih komunista, pod komandom Munira Alibabića, osnovni je uzročnik nesagledivih šteta koje trajanje montiranog procesa Pogorelica nanosi pravnoj državi, demokratskom poretku i građanskoj sigurnosti.

„Ljiljan“, br. 528, 3. III 2003.

VIII.

Pisci u talibanima

Potpisnici peticija protiv montiranog procesa Pogorelica ne vrše pritisak na neovisno pravosuđe, samim tim što neovisno pravosuđe – ne postoji. Vrši se pritisak na ideologizirano, policijsko pravosuđe, kao preživjeli ostatak komunističkog režima. Traži se deideologizacija pravosuđa, traži se borba protiv nacionalizma, što je vrhunski domet borbe za demokratiju i građanske slobode.

U našoj povijesti nije zabilježena erupcija spontanog demokratskog otpora, kakva se posljednjih mjesec-dva javlja po pitanju montiranog procesa *Pogorelica*. Doduše, u postkomunističkom periodu *Pogorelica* je prvi, a nadajmo se i posljednji sudski proces koji je montiran po komunističkom obrascu. Procese muslimanskim intelektualcima iz 1948, 1975. ili 1983, razumljivo, nije ni mogao pratiti nikakav oblik demokratskog otpora, samim tim što je količina unutarnjeg straha u totalitarnom društvu bila toliko žestoka, da se niko nije ni usuđivao pomisliti na javni otpor.

Debilski debalans

Aktuelni otpor za dlaku je izbjegao rastućoj poplavi straha i neisigurnosti. Ogromna većina Bošnjaka razumijeva suštinu, ali se ne kani uključiti u kampanje koje se vode. Bošnjaci, dominantno, razumiju da je cilj montiranog procesa *Pogorelica* da se optuživanjem žrtve za tzv. islamski terorizam aboliraju i u legalitetu učvrste srpski i hrvatski genocidni projekti u BiH; Bošnjaci razumiju da je *Pogorelica* omča oko njihovog vrata, ali i dalje istrajavaju na svojoj genetskoj falinki, gledajući pridase, u svoja posla i u svoju avliju, u kukavičluku i u jadu, u samoobmani da subina Bosne nije i njihova individualna sudbina.

Ipak, činjenica je, talas protesta u vezi sa montiranim procesom *Pogorelica*, kao nikad do sad, bitno je smanjio ovaj debilski debalans, jer je veliki broj bošnjačkih prvaka i smrtnika ipak odlučio da lične slabosti podredi općem cilju. Kao što je poznato, dosad su kolektivna otvorena pisma, sa zahjtevima da se obustavi montirani proces *Pogorelica*, i da se krivično gone oni koji su napakovali policijsko-pravosudnu montažu – potpisali sarajevski univerzitetski profesori, umjetnici sevdaha, studenti, te članovi Društva pisaca BiH. Koliko god se plaćenički mediji trudili da ignoriraju i izvrgnu podsmijehu ova pisma i izvrijeđaju njihove potpisnike, niko ne može poreći da se, sa izuzetkom studenata, radi o poznatim i priznatim imenima nauke, muzike, književnosti. Tezu da u pozadini stoji nekakav islamski ekstremizam, najbolje opovrgava multietnički sastav potpisnika, a nadasve, moralni i profesionalni kredibilitet ovih javnih ličnosti. Niti bi neki pravoslavni ili katolički potpisnik ustao u zaštitu *Pogorelice* da je riječ o kampu tzv. islamskih terorista, niti bi ma ko od njih založio svoje cijenjeno i decenijama građeno ime za nešto beščasno, opasno, zlo, s čim nema blage veze; potpisnike, kao bh. građane BiH, vrijeđa, i užasava, činjenica da se u društvu u kome žive događaju montirani procesi i reinkarnacije boljševičke, policijske države.

Bijes gubitnika

Svako bi normalan razumio ozbiljnost upućenih poruka. Ne bi 21 književnik tek tako izišao iz svog književnog okvira i uputio alarmantnu političku poruku. No, Oslobođenje je otvoreno pismo pisaca izvrgnulo ruglu, i naslovilo ga u nadnaslovu kao: Otvorena pripovijetka… S jedne strane je neprofesionalizam i neviđena drskost da se prekraja značenje teksta koji je potpisalo 21 književno ime; s druge strane je manifestacija navijačke strasti u tzv. neovisnoj novini, koja sebi daje za pravo da ponižava 21 književnika, među kojima ima i starijih od našeg najstarijeg, moralno posrnulog, dnevnog lista. Tog dana je urednik u Oslobođenju bio Ramo Kolar, koji ni u 21. stoljeću, uprkos filozofskom imidžu i bajatim godinama, nije uspio postati član Društva pisaca.

Federalna televizija je u centralnom Dnevniku prenijela agencijsku vijest da su oglasili pisci, i zašto su se oglasili, ali nije pomenuto ni jedno ime. Urednici FTV znaju da je opasno zaobići ovu vijest, ali i da je još opasnije pomenuti imena pisaca. U našem narodu ime Abdulaha Sidrana odjekuje k'o stećak. Narod nekakvim neimenovanim piscima i ne mora vjerovati, ali se Sidranu vjeruje. Sidranova je riječ nadvremena. Svaka, pa i ova o *Pogorelici*.

No, policijski magazin Slobodna Bosna, u čijem je osnivanju s časnim namjerama sudjelovao i Abdulah Sidran, našeg je najznačajnijeg živog pisca nazvala – patuljkom. Sidran ne bi bio ovako ogavno vrijeđan da se sa još 20 svojih kolega nije javno suprotstavio policijsko-pravosudnom zlu čiji je medijski server Slobodna Bosna. Za jednog drugog pisca, koji po godinama može biti otac svima u redakciji SB, ovaj je magazin napisao da – nosi mastan šešir na još masnijoj glavi. Svi drugi potpisnici ironično su nazvani – klasicima. Iako je oglašavanje pisaca bilo nesporni politički događaj sedmice, SB se nije bavila ni pismom, ni motivima pisaca, već je smisao pronašla u vrijeđanju pisaca. Mora se biti moralni i mentalni garib, kažnjen i od Boga i od naroda, pa da se s toliko strasti uživa u morbidnom vrijeđanju uglednih ljudi. Mora se biti talentiran za zlo, za poganluk, za poraz. Ovaj policijski magazin je i sa oglašavanjem pisaca raspoznao da će ostati na tamnoj strani historije. …Bio je to bijes gubitnika.

Ovo (ni)je naša smrt

Na talasu protesta oko *Pogorelice* u BiH su se po prvi put dogodile neke pojave. Prvo, nikada dosad ni univerzitetski profesori, ni umjetnici sevdaha, ni članovi Društva pisaca, nisu organizirano ustali po pitanju nekog političkog problema, u zaštitu građanskih prava i sloboda koje ugrožava sama država. Drugo, po prvi put se jedna kampanja oko bh. pitanja vodi i preko interneta, u organizaciji bh. dijaspore. Na sajtovima Bosanskog kongresa, Bošnjačkog fronta i na sajtu Bosnjaci.net, već sedmicama traje potpisivanje peticije za prekid ovog montiranog procesa. Dosad su hiljade bh. građana potpisali internet peticiju, te poslali pisma podrške.

Naspram ovog historijskog nastojanja za prevazilaženje genetske paranoje u Bošnjaka, ipak, još uvijek žive trendovi straha i gledanja pridase. O tome svjedoči nekoliko internet poruka koje su upućene pomenutim sajtovima, a koje govore same sa sebe. One svjedoče razliku između građanske hrabrosti i patriotizma svih onih koji su ustali protiv montiranog procesa *Pogorelica*, i svih ovih koji iskreno vjeruju da se bosanska tragedija ne tiče

njihovih bosanskih života. Mnogi su 1992. vjerovali i govorili da – ovo nije njihov rat – pa ih više nema među živima.

Briljantni bezobrazluk

Oslobođenje je nenadmašno! Zija Dizdarević je objavio tekst Zamah bošnjačke desnice u kome proteste protiv montiranog procesa Pogorelica naziva – mladomuslimanstvom, talibanizmom, fašizmom. Eh, eto, nek' i prof. dr Jagoš Dujović, umjetnica sevdaha Ljubica Berak ili književnik Željko Grahovac, koji su javno protestirali protiv Pogorelice – saznaju da su talibani i mladomuslimani. Talibani su, haman, i Avdo Sidran, i Beba Selimović, i prof. dr. Ibrahim Bušatlija, i svih oni 50-tak potpisnika ove tri peticije. Svi oni, piše Zija – stimulišu radikalizaciju društvenog ambijenta do koketiranja s fašizacijom. Šta reći na ovaj briljantni bezobrazluk?!! Otćutati? – opasno je. Zija i drugi Munjini medijski agenti pokušavaju upornim ponavljanjem laži i kleveta proizvesti snagu istine. Objašnjavati kako protesti protiv Pogorelice nemaju veze sa ekstremizmom, već su tipična, antikomunistička, antinacionalistička, građanska borba za pravnu državu i neovisno, neideologizirano pravosuđe? – pa to je već rečeno u svim otvorenim pismima.

Pisci su posebno naglasili egzistencijalnu bitnost borbe protiv svakog nacionalizma, ali Zija to ne vidi, jer neće da vidi, jer hoće da vidi ono čega nema. Stoga ga podsjećamo na ključni pasus iz otvorenog pisma 21 pisca: „Manifestacije policijske države nisu usmjerene ka proganjanju nacionalizma i ekstremizma, kao zla koje i danas razara Bosnu i Hercegovinu, već su usmjerene ka izmišljanju tzv. islamskog terorizma, kako bi razni karijeristi stekli naklonost međunarodnih faktora." Šta ćemo sad? Da vjerujemo Ziji koji tvrdi da su pisci talibani, ili da vjerujemo u ono što piše, a piše da su pisci antinacionalisti?!

Prije će biti da je Zija Dizdarević štiti retrogradne, pa i nacionalističke pojave, jer proganja i nacionalizmom označava kristalno čisto zalaganje za antinacionalističko i deideologizirano društvo. Trpanjem bošnjačkih antinacionalista i legalista u odoru talibana i mladomuslimana, Zija, zapravo, osokoljuje srpski i hrvatski kleronacionalizam i separatizam. On svjedoči da ovdje žive - Bošnjaci na liniji vehabizma i talibanizma – koji su kao takvi nužno u mreži Osame Bin Ladena, pa prema tome četnički i ustaški projekti BiH ne bivaju nikakva smetnja demokratiji. Otud je Zija Dizdarević – nacionalista.

Na kraju treba ukazati na jednu jeftinu zamjenu teza. Ne vrši niko pritisak na neovisno pravosuđe, samim tim što neovisno pravosuđe – ne postoji. Vrši se pritisak na ideologizirano, policijsko pravosuđe, kao preživjeli ostatak komunističkog režima. Traži se deideologizacija pravosuđa, što je vrhunski domet borbe za demokratiju i građanske slobode. Oni koji štite ovakvo, orvelovsko, kafkijansko, pravosuđe, poput Zije Dizdarevića i komunističkih intelektualaca iz Kruga 99 - upravo su oni čuvari retrogradnih, antidemokratskih obrazaca u našem društvu.

„Ljiljan", br. 529, 10. III 2003.



www.avaz.ba

Dnevni avaz

Najtiražniji bh. politički dnevnik • ponedjeljak, 24. 2. 2003. • Sarajevo • Godina VIII • Broj 2639 • 1 KM, 6 kn, 35 din, 0,70 €





Protest zbog „Pogorelice“

PISCI PROTIV POLICIJSKIH MONTAŽA

Pismo između ostalih potpisali Abdulah Sidran, Nijaz Alispahić, Alija Kebo, Željko Grahovac • Pisci zahtijevaju da OHR i nadležni državni organi obustave proces, te da se pokrene pitanje odgovornosti

Grupa članova Društva pisaca Bosne i Hercegovine potpisnici su pisma kojim su se obratili bh. javnosti izražavajući svoje protivljenje „povodom reinkarnacije orvelovskog ambijenta policijske države kroz montirani proces Pogorelica“.

- Manifestacije policijske države su usmjerene ka izmišljanju takozvanog islamskog terorizma kako bi razni karijeristi stekli naklonost međunarodnih faktora - stoji na početku pisma.

3. strana



PODRŠKA GRAĐANA BiH U INOZEMSTVU NEVINO OPTUŽENIM BOŠNJACIMA

Peticija sa 10.000 potpisa za obustavu procesa Pogorelica

12. strana

jutarnje novine

Sarajevo, petak, 4. IV 2003., broj 733, 1KM/6KUNA, www.jutarnje.ba, e-mail: redakcija@jutarnje.ba

Aktuelnosti | jutarnje novine 11

Peticija 10.000 građana BiH za obustavljanje montiranog procesa Pogorelica

Sudstvo naspram javnog mnijenja


Alispahić

Pogorelica je jedini montirani proces u postkomunističkoj Evropi. To je samo dno policijske države. To je strava i užas koju su nam poslali boljševički tirani poput Zlatka Lagumdžije i Munira Alibića, kako bi se izmišljanjem tzv. islamskog terorizma dodvorili međunarodnoj zajednici. To je kritična tačka bosanskog opstanka. Jer, ako se djelima dokazani antifašisti i borci za zajedničku BiH optuže za terorizam, onda je optuženo i naše pravo na budućnost - kaže književnik i publicista Fatmir Alispahić, član Duštva pisaca BiH

…. Dizdar, Stockholm, Švedska, …ustafa Orić, Stockholm, Švedska, …imzo Vidimlić, Stockholm, Švedska, …alko Mušić, Stockholm, Švedska, …ensur Gogović, Stockholm, Švedska, …erkeza Gogović, Stockholm, Švedska, …ikret Ferhatović, Stockholm, Švedska, …asan Omerović, Stockholm, Švedska, …vdulah Aljić, Stockholm, Švedska, …asan Smajlović, Stockholm, Švedska, …asim Jakupović, Stockholm, Švedska, … Švedska, Esad Bašić, Stockholm, Švedska, Nusret Alibegović, Stockholm, Švedska, Muhamed Hodžić, Stockholm, Švedska, Adila Hožić, Stockholm, Švedska, Atif Bilić, Stockholm, Švedska, Mustafa Šefkić, Stockholm, Švedska, Asim Mujadžić, Stockholm, Švedska, Ibrahim Musić, Stockholm, Švedska, Paša Džananović, Stockholm, Švedska, Ismet Džananović, Stockholm, Švedska, Selmir Zupčić, Stockholm, Švedska, Mirza Tuco, Stockholm, Švedska, Ševala Tuco, Stockholm, Švedska, …

Berlin

Halid Hasić, Stockholm, Švedska, Hajrudin Bajramović, Stockholm, Švedska, Šemsudin Bajramović, Stockholm, Švedska, Fadil Halilović, Stockholm, Švedska, Velija Aljić, Stockholm, Švedska, Haso Osmanović, Stockholm, Švedska, Omer Mustafić, Stockholm, Švedska, Bajro Osmanović, Stockholm, Švedska, Ramiz Hodžić, Stockholm, Švedska, Mehmed Vehabović, Stockholm, Švedska, Edib Osmančević, Stockholm, Švedska, Hajrudin Osmanović, Stockholm, Švedska, Hajrudin Alić, Stockholm, Švedska, Admir Gušić, Stockholm, Švedska, Almir Alibegović, Stockholm, Švedska, Suada Muminović, Stockholm, Švedska, Hajrudin Gigović, Stockholm, Švedska, Mirnaz Penjo, Kakanj, BiH, … Muris Mujčinović, Minhen, Njemačka, Amer Mujčinović, Sarajevo, BiH, Aida Mujčinović, Sarajevo, BiH, Fata Hadžić, Sarajevo, BiH, Mersiha Džanko, Sarajevo, BiH, Hatema Hubanić, Sarajevo, BiH, Husein Hubanić, Sarajevo, BiH, Mušan Kadrović, Sarajevo, BiH, Anes Omerhodžić, Breza, BiH, Sadik Omerhodžić, Breza, BiH, Enisa Omerhodžić, Breza, BiH, Nevzeta Vehabović, Toronto, Kanada, Ahmet Vehabović, Toronto, Kanada, Asim Kulić, Izbod, BiH, Sakiba Kulić, Izbod, BiH, …

Članovi Društva pisaca BiH koji su potpisali Otvoreno pismo u povodu reinkarnacije policijske države kroz montirani proces „Pogorelica“

1. Zilhad Ključanin
2. [illegible] Talić
3. [illegible]
4. [illegible]
5. [illegible]
6. Alija Kebo
7. [illegible]
8. Damir [illegible]
9. Hakim [illegible]
10. Nenad Tanović
11. [illegible]
12. Amir Talić
13. [illegible]
14. A. Sidran
15. [illegible]
16. [illegible]
17. [illegible]
18. [illegible]
19. [illegible]
20. [illegible]
21. Fatmir Alispahić

IX.

SDA proglašena terorističkom organizacijom

U povjerljivoj Informaciji FOSS-a, od 25. II 2003., SDA se dovodi u vezu sa tzv. islamskim terorizmom, te se nude proizvoljni, ničim utemeljeni dokazi o uvezanosti Alije Izetbegovića i još nekih članova SDA sa Al-Kaidom i Osamom Bin Ladenom. Dakako, ni u ovom dokumentu, kao ni kroz montirani proces Pogorelica, niti općenito u bilo kojoj varijanti povezivanja Bošnjaka sa tzv. islamskim terorizmom – niko ne navodi ni jedan konkretan teroristički čin.

Američki rat protiv tzv. *islamskog terorizma* na silu će biti uguran u našu zemlju. Kad svjetske tv mreže počnu izvještavati o obračunu sa Bosanskim Muslimanima, *članovima Al Kaide*, tada će bošnjačka kičma Bosne biti slomljena, pa će se kao jedini ishod iz izrežirane krize nametnuti podjela BiH na srpsku i hrvatsku provinciju. Trenutno traje intenzivna montaža izmišljenih dokaza u uvezanosti SDA, Alije Izetbegovića i bosanskih patriota sa Osamom Bin Ladenom. Povjerljiva Informacija Federalne obavještajno-sigurnosne službe (FOSS), od 25. februara 2003. godine, upućena IPTF-u i nekim ambasadama zapadnih zemalja, dokazuje da se privodi kraju velika operacija za propagandno sataniziranje bošnjačkog naroda. Činjenica da je ova Informacija namijenjena i proslijeđena nekim zapadnim ambasadama kazuje da se FOSS oteo kontroli državnih organa, i da svojim šefovima smatra osobe poput američkog ambasadora Cliforda Bonda.

Perfidna laž

FOSS već više od mjesec dana ignorira zahtjev nadležne komisije Federalnog parlamenta da dostavi podatke o slučaju smijenjenih službenika, a istovremeno ovakvu povjerljivu informaciju šalje stranim vladama, umjesto Vladi i organima Parlamenta pod čijom kontrolom, navodno, djeluje. Države čija tajna služba polaže račune stranim vladama, a ne svojoj vladi, nemaju ni suverenitet, ni državnost. Ponašanje FOSS-a, kojim i danas rukovodi smijenjeni Munir Alibabić, svjedoči da državna obavještajna služba uopće ne misli priznati promjenu vlasti, što je drskost koja kazuje da otuđeni FOSS ima debelu zaleđinu u ambasadama nekih zapadnih zemalja, koje na ovaj način ne priznaju izbornu volju, ali i legalno izabranu vlast. O tome svjedoči i negiranje volje zvanične vlasti da se za direktora FOSS-a imenuje Sead Kikić. Ako legalna vlast ne može iskoristiti svoje legitimno pravo da za direktora najbitnije državne službe, koja odslikava suverenitet, imenuje koga ona hoće, onda to više nije vlast, već privid vlasti. Vlast ima onaj ko drži obavještajnu službu! Trenutno, do daljnjeg, na vlasti su Zlatko Lagumdžija i Munir Alibabić, jer FOSS nesmetano nastavlja kriminalne operacije s ciljem destabilizacije BiH, sataniziranja Bošnjaka i stvaranja haosa koji bi bio pogodan za svrgavanje SDA s vlasti, putem zabrane SDA, prijevremenih izbora, ili na neki treći način. FOSS koji danas djeluje bez kontrole legalnih organa vlasti, samim tim što tu vlast na različite načine negira, ima dimenziju vojne pučističke hunte, kriminalne organizacije, mafijaškog ganga, koji u ime

države može počiniti svako zlo, a da toj državi ni za šta ne odgovara. Definitivno, nekim je moćnim zapadnim silama potreban i takav FOSS i ovakva razvlaštena vlast.

Otud je logično što se FOSS u svome Izvještaju zapadnim vladama potrudio da SDA dovede u vezu sa *islamskim ekstremizmom i terorizmom*. Isto su, prisjetimo se, u pripremama i u toku genocidne agresije činili Slobodan Milošević, Radovan Karadžić, Franjo Tuđman, Mate Boban i dr. tvrdeći da se obračunavaju sa *islamski fundamentalistima*. Njihova perfidna laž bila je ključna brana svjetskoj zajednici da zaustavi troipogodišnji pokolj Bosanskih Muslimana pred tv kamerama. Današnja propagandna priprema je ojačana 11. septembrom i američkim ratom protiv tzv. islamskog terorizma, što znači da su bošnjačke pozicije stravično nepovoljnije, u odnosu na pozicije četničkih i ustaških terorista, koji nestrpljivo čekaju da dovrše nedoklani krvavi pir.

Pritisak za redefiniciju Dejtona

Namjera uništenja Bosne i Bošnjaka može se odvijati po dva scenarija: prvi je pokušaj da se bošnjačka kičma Bosne, optuživanjem za veze sa Al Kaidom, stavi u potpunu defanzivu, u panično stanje mirovanja, kako niko ne bi odreagirao na već skrojeni plan pripajanja Republike Srpske Srbiji; druga je mogućnost da se, u slučaju bošnjačkog protivljenja uništenju Bosne započne, odnosno nastavi agresija obustavljena 1995. godine, čiji bi ciljevi ostali isti: ubijanjem i iznurivanjem prisiliti Bošnjake da predaju bosansku državnost. Ovaj put, na talasu svjetske antiislamske histerije, u okruženju koje vapi da dobije vizu za svoju krvoločnost – Bošnjaci ne bi imali nikakve šanse. Ne bi mogli očekivati više ni političku, finansijsku i vojnu pomoć islamskog svijeta, jer su mnogi prijatelji umjesto zahvalnosti i poštovanja dobili izgon. Ne bi mogli očekivati ni pomoć od sebe samih, jer se dogodilo toliko što stvarnih što izrežiranih izdaja patriotizma da bi planina naroda gledala kako da pobjegne iz Bosne, i od Bosne. Napose, ljudi bježe u iseljeništvo i bez rata, uz pomoć organizacija, potpomognutih zapadnim vladama, koje postdejtonskim raseljavanjem Bošnjaka realiziraju prećutni nastavak genocida. U srbijanskoj javnosti je ustupanje suvereniteta Kosovu, u zamjenu za pripajanje RS Srbiji već uobličena ambicija, više puta ponavljana i od najviših državnih funkcionera, što znači da moćna svesrpska diplomatska mreža odveć lobira za takav rasplet svana podgrijavane tzv. *dejtonske krize*. Erupcija terorističkih napada na bošnjačke povratnike i obnovljene džamije u RS, kao i friška eskalacija misterioznih eksplozija u Mostaru, govori o punoj koordiniranosti s&h hegemonističkog faktora, s namjerom dokazivanja da je nužna redefinicija Dejtonskog sporazuma. Ta redefinicija, dakako, ne bi išla ka poništavanju rezultata genocida u ustavnom biću BiH, što je godinama jedina kočnica normalizaciji bh. prilika, već bi išla ka konačnoj legalizaciji sveg zla koje je počinjeno s&h genocidnim osvajačkim ratovima.

Dejtonski sporazum je, po svojoj prirodi, privremeno rješenje, jer ne garantira samoodrživost bh. države; postoje samo dva smijera dejtonskog klatna: ili će Bosna krenuti ka Bosni, ili ka Srbiji i Hrvatskoj. Budući da bh. patriotske snage dosad nisu prižile značajniji otpor dejtonskoj nedorečenosti, tražeći povratak BiH u svoje prirodno stanje, za koje je 1992. glasalo 64 odsto bh. građana, a da su za to vrijeme Beograd i Zagreb nastavili raditi na ciljevima zacrtanim u Karađorđevu, logično je što danas imamo situaciju da se pod redefinicijom Dejtona podrazumijeva – kraj Bosne. U montaži ovog uvjerenja apso-

lutno je nebitno što je to pogoršanje bezbjednosne situacije stvar organiziranog državnog terorizma Srbije i Hrvatske; niko se ne bavi uzrocima, motivima, krajnjim ciljevima, već samo posljedicama, finalnim proizvodom, koji treba da posvjedoči da je bosanska državnost uzrok stalnih napetosti, te da je treba i poslije dejtonske redefinicije konačno redefinirati. Sa eskalacijom terorizma u BiH nemaju ništa ni bh. Srbi i hb. Hrvati, jer u njihovo ime, kao i dosad, odlučuju Beograd i Zagreb; oni se tome, dakako, ne protive, jer je deset nacističkih godina u njima stvorilo uvjerenje da im je toplije uz susjedne metropole, nego uz Sarajevo. Bošnjaci pogotovo nemaju blage veze sa zaoštravanjem bezbjednosne situacije, oni su tek puke žrtve koje očekuju da konačno njihovi politički predstavnici kažu koju riječ.

Smrtonosna letargija

Tek nedavno, u intervjuu beogradskom NIN-u, predsjednik SDA i bošnjački član Predsjedništva BiH Sulejman Tihić konačno je odrezao ispravnu misao u vezi s pitanjem o mogućnosti pripajanja RS Srbiji. Tihić je rekao da bi to – *izazvalo rat*. S Tihićem se možemo ili ne moramo slagati u pogledu mogućnosti da se takav rat povede, u slučaju da neko proglasi otcjepljenje RS, ali je činjenica da bi ulazak u rat za odbranu bh. suvereniteta bio jedini ispravan odgovor na ovakvu mogućnost. No, jedan Tihićev intervju preko Drine, i jedna valjana misao, ni u kojem slučaju nisu adekvatan odgovor naspram moćne, osmišljene, do u tančine isprogramirane strateške operacije za uništenje Bosne i Bošnjaka.

Vlade nekih zapadnih zemalja, u koordinaciji sa Beogradom i Zagrebom, i svojim polugama u BiH, koje su instalirali Zlatko Lagumdžija i Munir Alibabić, temeljito sprovode strategiju satanizacije Bošnjaka, s ciljem njihovog političkog paraliziranja, kako bi se što jeftinije došlo do konačnog rješenja za BiH, zacrtanog još u Karađorđevu, a zakalemljenog u martu 1994. Vašingtonskim sporazumom, kada smo po prvi put čuli da će BiH biti podijeljena popola. Nevjerovatna je ta smrtonosna količina letargije koja vlada u bošnjačkom intelektualnom establišmentu, poglavito u SDA, čiji se politički umovi ponašaju kao da se sve ovo događa nekome drugom, i kao da oni sami nisu isključivo pozvani da na klevetu odgovore istinom. Očito se radi o hroničnoj bolesti bošnjačke politike, u kojoj su interesi pojedinca do daljnjeg ubogo ostali iznad interesa kolektiviteta. Burne reakcije javnosti, prije svega izvanstranačke javnosti, na opasne procese satanizacije Bošnjaka, otkrile su letargičnost bošnjačke politike, a nadasve SDA. Ispostavilo se da grupa književnika, grupa sevdalija, ili grupa univerzitetskih profesora, čiji posao nije da se bave strateškim promišljanjem političke stvarnosti, imaju više sluha i invencije nego sama SDA, u kojoj sjede osobe koje jako dobro žive na račun svog navodnog bavljenja politikom. Ma koji od navedenih protesta ima više pronicljivosti u pogledu krajnjih namjera projekta satanizacije Bošnjaka, nego što je to SDA izrekla u svim dosadašnjim, mlakim, gnjecavim, saburli obraćanjima javnosti.

Kao kajmak u fildžanu

Proces koji nas okružuje je toliko opasan da ga treba akceptirati kao ratnu prijetnju, samim tim što prijeti uništenjem Bosne, koja se, dakako, ne može uništiti bez politič-

kog ili vojnog uništenja Bošnjaka. Umjesto da SDA razumije peticije i upozorenja koja su potpisali ugledni i pametni ljudi, umjesto da otvori front za odbranu istine o Bosni i Bošnjacima, i da u taj front mobilizira nešto više od svog stranačkog mindera, SDA se razvlači k'o kajmak po kahvi u fildžanu. Ni deseci napisa o krajnjem satanizatorskom cilju montiranog procesa *Pogorelica*, ni burne reakcije izvanstranačke javnosti, nisu bile dovoljne da SDA trgnu iz letargije, i upute na aktivan, kontinuiran i nepokolebljiv odbrambeni stav prema zahuktavanju agresije na Bosnu i Bošnjake.

Budući da se svaka agresivnost hrani količinom i kvalitetom prepuštenosti onoga ko je napadnut (bošnjačka tragedija nudi mnoštvo takvih primjera; npr. faktor predavanja oružja četnicima), dogodilo se da SDA, kao politička organizacija, dođe na tapet borbe protiv tzv. *islamskog terorizma*. Jednako kao što se Tuzla, Zenica, Sarajevo, s početka agresije, nisu branili u Bijeljini, Zvorniku, Višegradu, tako se ni SDA nije branila kada je trebalo odlučnije braniti osumnjičene u montiranom procesu *Pogorelica*, odnosno, braniti Bosnu i Bošnjake pred strategijom satanizacije. Pošto je SDA ovu agresiju upustila do svojih vrata, logično je što se dogodilo da danas, kao posljednji momenat u osvajanju terena Lagumdžijinih i Munjinih agenata, imamo optuživanje SDA za tzv. *islamski terorizam*. SDA će počiniti grešku ako, nakon upoznavanja sa dokumentima koje u ovom tekstu ekskluzivno objavljujemo, počne braniti sebe, jer bi to bilo i licemjerno, i kontraproduktivno. Treba braniti Bosnu i humanističku čestitost bošnjačkog naroda, bosanskih branitelja, koji su izdržali iskušenja troipogodišnje genocidne agresije, i koji su uprkos svemu na zločin uzvratili tolerancijom i dobrotom prema svojim komšijama.

Ka likvidaciji legaliteta

U povjerljivoj Informaciji FOSS-a, od 25. II 2003., SDA se dovodi u vezu sa tzv. *islamskim terorizmom*, te se nude proizvoljni, ničim utemeljeni dokazi o uvezanosti Alije Izetbegovića i još nekih članova SDA sa Al Kaidom i Osamom Bin Ladenom. Dakako, ni u ovom dokumentu, kao ni kroz montirani proces *Pogorelica*, niti općenito u bilo kojoj varijanti povezivanja Bošnjaka sa tzv. islamskim terorizmom – niko ne navodi ni jedan konkretan teroristički čin. U pomenutoj Informaciji FOSS-a čak se tvrdi da – *ne postoji nikakav dokument, dokaz ili slično koji ukazuje na postojanje ove strukture* – ali se uprkos tome cijela konstrukcija bazira na floskuli koja nema značenja, a koja glasi: - Prema informacijama iz raznih izvora… Dakle, prema tim *informacijama iz raznih izvora* FOSS tvrdi da je SDA teroristička organizacija, samim tim što je upletena u mrežu Osame Bin Ladena. Po *informacijama iz raznih izvora* bi se moglo tvrditi i da je Osama Bin Laden na platnom spisku američkog Predsjednika, ili da je Munir Alibabić po narudžbi CIA-e likvidirao Nedžada Ugljena. Svukud kolaju razne informacije, ali se one ne mogu uzeti za ozbiljno bez opipljivih dokaza. Dakle, to ne znači ništa za legalistički ambijent, ali može značiti sve u ambijentu ambicije da se SDA proglasi terorističkom organizacijom.

U toku dvogodišnje vladavine SDP-Alijanse mogli smo se uvjeriti da međunarodnim faktorima i njihovim ovdašnjim plaćenicima, lažnim zagovornicima multikulturalnosti, uopće nije smetala činjenica da su samo Bošnjaci glasali za multietničku opciju, a da su bh. Srbi i hb. Hrvati opet glasali za mononacionalne stranke. Čak šta više, to je proglašeno tzv. *demokratskim promjenama*, iako je bilo bjelodano da su za promjene glasali samo

Bošnjaci. Spremnost da se demokratijom zove samo bošnjačko glasanje za SDP, za situaciju u kojoj će Srbi i Hrvati vladati Srbima i Hrvatima, a u kojoj će Bošnjacima vladati Ljubiša Marković & comp. – ukazuje na tendenciju da srpsko bude srpsko, hrvatsko da bude hrvatsko, a bošnjačko da postane zajedničko. Jedina brana ovom konceptu je pobjeda SDA na izborima 2002., odnosno bošnjačka kolektivna odluka da se uskrati povjerenje SDP-Alijansi. Vladavina SDA, na teritoriji kojom bi trebali vladati ljubišemarkovići, brka planove s&h političkog i ekonomskog poklapanja teritorije sa bošnjačkom većinom. Otud treba razumjeti ambiciju Lagumdžijinog i Munjinog servera da i prije isteka četverogodišnjeg mandata pomaknu SDA sa vlasti.

Brojni napisi u *Oslobođenju i Slobodnoj Bosni* o navodnom pogoršanju bezbjednosne situacije nakon izbora imaju za cilj da prikažu kako je SDA faktor haosa, a kako je SDP-Alijansa jedini faktor stabilnosti. Istovremeno, autori paranoje ne pominju terorističke napade na bošnjačke povratnike u RS i u zapadnoj Hercegovini, koji traju sa istim intenzitetom bez obzira da li Bošnjacima vladala SDP-Alijansa ili SDA. Najočitiji primjer strateškog stvaranja haosa od strane Munjinih snaga bilo je sazivanje specijalne policije oko zgrade FTV-a, zbog studentskog saopćenja za javnost i kritikovanja emisije *60 minuta*. Posljednji materijal koji je izišao iz FOSS-a svjedoči o dvije činjenice: prvo, da Ashdownova smjena Munira Alibabića nije imala nikakvog efekta, jer njegovi namještenici odrađuju posao za svog smijenjenog šefa; drugo, FOSS je potpuno uključen u ambiciju izbornog gubitnika Zlatka Lagumdžije da proizvodi haos, kako bi dokazao da jedino vladavina SDP-Alijanse garantira mir među Bošnjacima, te da može pod kontrolom držati te izmišljene *islamske esktremiste*. FOSS je pomenutom povjerljivom informacijom otišao korak dalje, čini se do kraja, jer nastoji sadašnju vlast, tj. SDA, povezati sa Al Kaidom i isposlovati njeno uklanjanje.

Montiranje premontiranog

FOSS se, dakle, bavi konstruiranjem navodnih dokaza da u nekadašnjem AID-u – *od 1992. postoji frakcija radnika i šefova službe koja je finansijski, familijarno i na druge načine povezana sa SDA. – Ovu frakciju njeni pripadnici zovu MOS Muslimanska obavještajna služba. Prema informacijama iz raznih izvora (kojih?, ima li dokaza?, op.a.) uloge Fatiha El-Hasaneina (i dr.) su ključne u slučaju operacija tzv. MOS-a. (...) Oni su visoko rangirani u SDA i ponašali su se kao služba u službi – kaže se u Informaciji FOSS-a, te u fusnoti pojašnjava: - Fatih El Hasanein, osnivač TWRA, dugogodišnji prijatelj dr. Hasana Turabija, generalnog sekretara terorističke organizacije Muslimanska braća, za čije se veze za Osamom Bin Ladenom zna. Prema našim izvorima Hasanein je organizovao sastanak Turabija sa bivšim predsjednikom predsjedništva republike BiH* (teško je povjerovati u baš toliku nepismenost autora ove informacije pa da ne znaju da se Predsjednik države, kad mu se ne spominje ime, piše velikim početnim slovom, kao i Predsjedništvo i Republika, ili se pak i na taj način, pravopisnim ponižavanjem državnih institucija RBiH, pokušavaju dodvoriti mentorima, op.a.). Ova opasna kleveta, kojom se predsjednik bh. države Alija Izetbegović dovodi u vezi sa najvećim teroristima i terorističkim organizacijama u svijetu, također je, kao i sve drugo, zasnovana na udbaškoj motodologiji rekla-kazala.

A da je i ova informacija FOSS-a usmjerena na dalje montiranje i onako premontiranog procesa Pogorelica dokazuje fusnota u kojoj se kaže: - *Neke informacije (opet rekla-kazala! koje?! čije?!, op.a.) ukazuju na to da je TWRA u BiH osnovala kampove za vojnu a moguće i terorističku obuku. U tom smislu se može povezati i činjenica da je u kampu Pogorelica pronađeno nekoliko tel. brojeva ljudi iz vrha TWRA.* Ti navodni pronalasci telefonskih brojeva, kao i u slučaju jednog od osumnjičenih u tzv. alžirskoj grupi, krajnja su neozbiljnost, jer ne svjedoče ni o čemu. Ovaj, kao i neke druge navodne dokaze u kampu Pogorelica, očito je, neko je poturio, ili pak izmislio. Jedini opipljiv dokaz u povodu svih izrečenih optužbi bi mogao biti samo teroristički čin. A pošto se nije dogodio ni jedan teroristički čin u režiji bh. države i organa kojima je komandovao Alija Izetbegović, svi navodni dokazi ove vrste su puko natezanje konstrukcije koja za neovisno i normalno pravosuđe ne bi smjela imati nikakvog značenja.

Morbidna dimenzija klevete

U nastavku Informacija FOSS-a objašnjava – *početak radikalizacije službe bezbjednosti* – te kao primjere navodi: *trening terorista na Pogoreličkom kampu, likvidaciju političkih protivnika*… Stop!!! S kojim pravom FOSS uzima sebi za pravo da i prije okončanja sudskog procesa tvrdi da su se na Pogoreličkom kampu obučavali – teroristi?!! Po maksimi na kojoj počiva pravna država svako je nevin dok mu se krivica ne dokaže, i samo bi sud mogao u presudi izreći takvu kvalifikaciju da su se – *na Pogoreličkom kampu obučavali teroristi*. Ako si obavještajna služba uzima za pravo da presuđuje, mimo suda, onda je potpuno jasna opća zloupotrijeba zakonskih ovlaštenja FOSS-a. Drugo, FOSS kaže: *likvidacija političkih protivnika* - kao da je Alija Izetbegović organizirao pomor opozicije, ubijajući svakog ko nije SDA. Monstruoznost ove klevete ogleda se u činjenici da na teritoriji pod kontrolom ARBiH nikada nije likvidiran ni jedan politički protivnik, ni SDA, ni SDP-a. Jednostavno, ovdje nije ubijen ni jedan, ničiji, politički oponent!

Srpstvo i kroatstvo je poplavljeno političkom krvlju, a ubistvo Zorana Đinđića je samo kap u poluparnom oceanu. Kod nas, pak, postoji neke plemeniti feler. Alija Izetbegović i SDA su i u toku agresije omogućili takve političke slobode da je u periodu 1992. – 1995., recimo u Tuzli, SDA medijski razvaljivana gore i žešće nego u sarajevskim medijima svih ovih godina. (Osobno sam u toku agresije napisao nekoliko stotina tekstova u kojima sam kritikovao SDA i Izetbegovića za derogiranje Plarforme Predsjedništva RBiH, za islamsko farbanje ARBiH, i to stilom kojima danas pišem o kvislinškoj vladavini SDP-a i Zlatka Lagumdžije; SDA me je u decembru 1992. proglasila *četnikom i neprijateljem muslimanskog naroda*, ali mi niko nikad nije ugrozio fizičku sigurnost, iako sam bio na čelu novine koja je u konstruktivnoj namjeri proganjala ratne greške SDA; ovo sam imao potrebu reći kao živi svjedok političke tolerancije SDA.) Istovremeno dok je SDA tolerirala i podržava politički pluralizam, uvažavajući medijske nasrtaje na sebe kao imperativ demokratije, na teritorijama pod kontrolom SDS-a i HDZ-a je vladao zloduh vojno-političke hunte; godinama poslije rata na ovim teritorijama je politički pluralizam bio mrtav, jer se politička različitost, kao u svakom boljševizmu, plaćala glavom. Već prve godine nakon rata, u septembru 1996., u gradovima u kojima je vladala SDA vijorile su se zastave Združene liste i opozicija je djelovala u punom ambijentu slobode. Pojavio se potom

i DNZ Fikreta Abdića čiji portparol danas tvrdi da su Izetbegović i reis Cerić – teroristi. Još u toku rata na teritoriji pod kontrolom ARBiH su nastale brojne nevladine organizacije koje su promovirale antinacionalizam, i u suštini hranile opoziciju vladajućoj SDA; godinama poslije rata, općine pod vlašću SDS-a i HDZ-a nisu dale ni primirisati ma kakvoj ideji *otvorenog civilnog društva*. Izetbegoviću i SDA se može zamjeriti mnoštvo neprincipijelnosti, političkih, glupavih i kratkovidih promašaja, ali im se nikad neće moći zamjeriti da su progonili političke protivnike i gušili politički pluralizam. Naprotiv, SDA je djelima dokazala da poštuje činjenicu da je komunizam mrtav. Vjerovatno je to ponajviše zasluga samog Izetbegovića, koji nije želio da njegova vlast političkim protivnicima čini ono što je komunistička vlast učinila njemu. Sve ovo je valjalo reći da bi se razumjela istinska morbidna dimenzija klevete iz Izvještaja FOSS-a da je Izetbegovićeva vlast – *likvidirala političke protivnike*.

Ambasade u funkciji haosa

Dalje se kroz Izvještaj FOSS-a, udbaškom argumentacijom rekla-kazala, neki službenici AID-a, kao funkcioneri SDA, dovode u vezu sa Al Kaidom. Primjerice, kaže se da su Enam Arnout i Al Hasan Nebil kroz donacije i obavještajne podatke pomagali Al-Kaidu, a da su bili u vezi sa Nedžadom Ugljenom. Opet, drugi nekakav službenik AID-a je, navodno – *bio u kontaktu sa Al Mealijem koji je blizak Osami Bin Ladenu*. Itd, itd. Poruka FOSS-ovog povjerljivog izvještaja se sažima u sljedećem: SDA je u mreži Al-Kaide i Osame Bin Ladena.

Bilo bi legalistički da ambasade zapadnih zemalja koje su dobile ovaj Izvještaj, mimo organa vlasti, taj Izvještaj upute Vladi Federacije i da kažu da poštujući suverenitet ove zemlje, i legalne institucije, ne mogu prihvatiti povjerljivi Izvještaj koji im se upućuje bez znanja Vlade, te da od Vlade traže objašnjenje - zašto FOSS, kao služba Vlade, djeluje samostalno, u maniru pučističke hunte. Tada bi im federalna vlast mogla odgovoriti da neki zapadni ambasadori priječe mogućnost dovođenja FOSS-a pod kontrolu vlasti, i da su ti ambasadori isključivi krivci za destabilizaciju sigurnosnog stanja u BiH, čim podržavaju anarhističko i antidržavno djelovanje Federalne obavještajne službe. No, stvari stoje malo drukčije!

Upravo su neke od ambasada kojima je upućen Izvještaj osnovni generatori hajdučije FOSS-a, destrukcije suvereniteta i delegitimizacije legalnih organa vlasti. Oni kojima je upućen ovaj Izvještaj zapravo i podržavaju FOSS u nastojanju da ne prizna izbornu volju birača i vlast SDA. Napose, to se vidi iz posljednje rečenice ovog Izvještaja, koja nedvojbeno ima stranačku, ideološku poruku. Ta rečenica glasi: *Budući FOSS neće biti zasigurno mjesto za ideologizirane individualce zakopane i indoktirinirane sa raznim vrstama ekstremnog treninga, a bit će mjesto za one koji neće biti podložni centrima moći*. Prije nego iskomentiramo ovu budalaštinu, treba se osvrnuti na logičku nepismenost autora Izvještaja. Oni *ideologizirane* pojedince nazivaju *individualcima*, što je inkompatibilno, jer individualizam ne podliježe ideologizaciji.

A sada, glavno. Kakav *budući FOSS*? Nije valjda da neko u FOSS-u planira budućnost FOSS-a, sporeći pravo legalnoj vlasti da rukovodi strategijom budućnosti obavještajne službe? Dalje, otkud pravo FOSS-u da donosi sudove o *ideologizaciji i indoktrinaciji*, kad

FOSS nije organ partije, već organ vlasti. Doduše, u vrijeme komunizma, KPJ i UDBA su bili jedno te isto, pa će biti da je po srijedi naslijeđe prošlosti. Dalje, otkud pravo FOSS-u da tvrdi kako *neće biti podložan centrima moći*? Ne znači li to da FOSS upravo promovira svoju pučističku, gusarsku misiju, u kojoj nikakvom centru moći neće biti odgovoran? Jedini centar moći kome FOSS mora biti odgovoran, po ustavu i zakonu, jeste legalna vlast, ali FOSS, činjenično, negira tu mogućnost odgovornosti. Zapravo, ovom posljednjom rečenicom FOSS promovira svoje protuustavno i protuzakonito djelovanje, za potrebe jedne opozicione i demokratskim putem svrgnute partije, čiji razvlašteni lider postaje ključni faktor destabilizacije pravnog i ustavnog poretka. Zadatak FOSS-a bi bio da prikupi dokaze o sudelovanju Zlatka Lagumdžije i Munira Alibabića u rušenju ustavnog poretka, umjesto što negiranjem podređenosti organima vlasti i sam sudjeluje u protuustavnim i protuzakonitim aktivnostima. Suverena bi država zbog ovakvih oblika ponašanja svoje najbitnije službe proglasila vanredno stanje, jer organizirana i nelegalna grupacija faktički radi na rušenju ustavnog poretka i ugrožavanju sigurnosti i države i građana. Fabriciranje laži o SDA kao o terorističkoj organizaciji iz mreže Al-Kaide je ništa drugo do zazivanje svrgavanja legalne vlasti i prizivanja rata protiv Bosne i Bošnjaka.

Pritisci kožnih mantila

Montirani proces *Pogorelica* je centrište ove operacije. Optuživanje SDA za veze sa Al Kaidom je samo stepenica više u monstruoznim konstrukcijama, čime se treba opravdati i (ne)uračinjivi postupak Vrhovnog suda da za vještaka pozove samozvanog eksperta za Al Kaidu Rohana Gunaratnu. Dosad se pozivanje Gunaratne nije imalo čime pravdati, jer ovaj trgovac islamofobijom nije vještak ni na jednom sudu, nije nikakav stučnjak za pitanja terorizma, već je samoproglašeni ekspert za Al-Kaidu koji po svijetu zarađuje pare proizvodeći strah od tzv. *islamskih terorista*. Kao i svakom orvelovskom ratu, i ovom je američkom potreban unutarnji strah, kao gorivo za rat, tako da Gunaratna ima pune ruke posla. Kao plaćenik Britanske obavještajne službe, Gunaratna je poslat Vrhovnom sudu da za 200.000 dolara *Pogorelicu* proglasi terorističkim kampom. No, ostalo je pitanje: Šta ima szv. ekspert za Al-Kaidu tražiti na Pogorelici? Evo, sad ima, jer je FOSS iskonstuirao laž da su Predsjednik Predsjedništva RBiH Alija Izetbegović, SDA i brojni bosanski branitelji uvezani sa Al-Kaidom.

Istovremeno se nastavlja policijska misija magazina *60 minuta*. U posljednjem izdanju sačinjen je prilog o *Pogorelici*, gdje je objavljeno svjedočenje Davida Hunta (vidi Ljiljan br. 527), te najavljeno prebacivanje slučaja sa Vrhovnog suda Federacije na državni Sud BiH. Huntovom svjedočenju ćemo se zavratiti u jednom od narednih nastavaka, jer se taj iskaz može smatrati totalnom glupošću, budući da je krcat logičkim šupljinama. No, dovoljno je i pitanje: A zašto je Hunt sedam godina skrivao činjenicu koju danas obznanjuje da se na Pogorelici, navodno, planirao napad na Američku ambasadu, odnosno, zašto je uopće prešutan jedan tako opasan *teroristički kamp*? Odgovor je jednostavan: Nije se još bio dogodio 11. septembar.

Ono što vrijedi danas navesti kao zamjenu teza izrečenu u magazinu *60 minuta*, ali i od strane predsjednika VSFBiH jeste tvrdnja da – *dio javnosti vrši pritisak na Vrhovni sud*. Upravo je suprotno. Policijsko-medijska struktura Lagumdžije i Alibabića prijet-

njom da će slučaj prebaciti na Sud BiH vrši direktan pritisak na Vrhovni sud FBiH, budući da su se na ovom sudu, prema pouzdanim informacijama, stvari izmakle kontroli, jer sudije više ne žele trpiti stalne, višemjesečne obilaske i prijetnje FOSS-ovih agenata policijske države. Kao problem se ispostavlja javni i demokratski stav pisaca, univerzitetskih profesora, umjetnika sevdaha, studenata, a ne govori se o tim stalnim pritiscima kožnih mantila, o kojima već bruji sarajevski pravni esnaf. Napose, ostavka sutkinje Jasminke Putice, i pogoršano zdravstveno stanje sadašnje sutkinje Marine Perišić, valjda imaju svoje razloge. Očito je da predsjednik Vrhovnog suda smatra normalnim to policijsko opsjedanje sudija, jer se na to sviklo u komunističkom režimu, dok je svaki demokratski oblik progovora o ideološkoj ovisnosti pravosuđa a priori – pritisak. Kao što smo ranije rekli, sigurno je da niko ne bi pomišljao da govori o procesu Pogorelica da do te mjere nije očita upetljanost pravosuđa u obrasce totalitarne države. To je činjenica koja, kao obične građane, zabrinjava sve one koji su javno reagirali. Riječ je o demokratskom zalaganju za neovisnost i objektivnost pravosuđa i takvi se stavovi javnosti samo u komunističkom ambijentu mogu smatrati štetnim.

Na kraju valja reći da je konfrontacija FOSS-a i pravosuđa sa demokratijom i zakonima ove zemlje otišla toliko daleko da prijeti anarhijom. Nesporno je da Lagumdžija i Munja priželjkuju talase protesta, kako bi to prikazali kao anarhiju koju generira SDA. Međutim, anarhija i podrivanje ustavnog poretka upravo potiče od struktura bivše vlasti, koje podržavaju neke zapadne ambasade. Ovakve sulude Informacije, kakva je 25. II izišla iz FOSS-a, imaju za cilj buđenje otpora koji bi bio prikazan kao buđenje tzv. islamskih terorista. Stoga treba biti maksimalno oprezan u osmišljavanju svakog koraka. Nedopustivo je dopustiti dalje mafijaško haranje policijske države, kao što je nedopustivo ma kakvo reagiranje po ovom pitanje koje u naslovu ne bi nosilo znakovlje legaliteta, demokratije, državnosti, multikulturalnosti. U svakom narednom koraku treba objašnjavati da su Lagumdžija i Munja jedini faktori haosa u BiH.

Rat koji je otpočet za razvlašćivanje legalnih organa vlasti – opasan je i pun zamki. Taj rat se može dobiti samo svenarodnim angažmanom svih intelektualnih potencijala, ali i definitivnom odlučnošću da se prozovu ti međunarodni dužnosnici koji podržavaju faktore anarhije i haosa. Taj rat se ne može dobiti sutra. U njega se moralo krenuti jučer.

„Ljiljan“, br. 530, 17. III 2003.

X.

FOSS pod komandom Beograda

Analiza beogradskih vojno-političkih stratega iz grupe APIS, pod naslovom Državni projekat za islamsku Bosnu, otkriva da Alibabićev FOSS djeluje kao dio velikosrpske obavještajne strukture, te da povjerljive informacije dostavlja u Beograd, odakle dobija i instrukcije za dalji rad. Zjednički projekat beogradskog APIS-a i FOSS-a je kreiranje i montaža dokaza o uvezanosti bošnjačkih funkcionera sa Al-Kaidom.

Dosad smo mogli tek logički prepostavljati vezu između montiranog procesa *Pogorelica* i namjere da se klevetničkim optuživanjem Bošnjaka za tzv. *islamski terorizam* zaštite beogradske i zagrebačke osvajačke pozicije u BiH. Mogli smo i u policijskim potjernicama FOSS-a, *Slobodne Bosne i Oslobođenja* tek nazirati istinske autore izmišljanja tzv. *islamskog terorizma*, s ciljem satanizacije bh. države i političke i odbrambene minorizacije Bošnjaka. No, danas sa sigurnošću možemo dovesti u realnu vezu, pa čak i u nekim segmentima dokazati, mogućnost da je montirani proces *Pogorelica* kreiran u Beogradu, kao kruna sveobuhvatne strategije za uništenje BiH i njenog kičmenog naroda. Naime, u posjedu smo materijala koji su sačinili beogradski obavještajci i geostratezi, a koji po svemu odgovara medijskoj i policijsko-pravosudnoj kampanji koja se vodi u vezi s procesom Pogorelica, ali i s ciljem optuživanja Bošnjaka za veze sa Al-Kaidom i Osamom Bin Ladenom. Povjerljivi izvještaj FOSS-a, upućen IPTF-u i nekim zapadnim ambasadama, čije smo dijelove predstavili u prošlom nastavku, potpuno je nastao na materijalu koji su izmontirali i prilagodili svrsi beogradski obavještajci. To nam ukazuje da Federalna obavještajna služba čini organizacioni i operativni dio velikosrpske vojno-obavještajne strukture, jednako kao što i Krug 99 čini ekspozituru Srpske akademije nauka i umjetnosti (SANU), kao ideologa velikosrpskog projekta.

Napose, otpuštanjem 200 službenika FOSS-a, i zapošljavanjem penzionera, prekaljenih udbaša, među kojima ima i onih koji su direktno stigli iz Beograda, Alibabić je Federalnu obavještaju službu posve vratio pod komandnu i ideološku kontrolu Beograda.

Fotosi s Pogorelice u posjedu APIS-a

Nakon raspada SFRJ hrvatski politički, pravosudni i medijski vrh po prvi put je konektiran na obavještajni i geostrateški server u Beogradu, a razlog tom srpsko-hrvatskom urotničkom bratstvu i jedinstvu treba tražiti u zajedničkoj ambiciji Beograda i Zagreba da optuživanjem Bošnjaka za tzv. *islamski terorizam* oslabe međunarodni kredibilitet bh. države, odnosno, da ojačaju svoje separatističke pozicije i ambicije.

O čemu se, dakle, radi?

Velikosrpska politika opremljena je moćnim kadrovskim potencijalima, koje je Beograd obrazovao decenijama. Stručna analitička i propagandna nadmoć Beograda na Balkanu pokazala je svoju djelotvornost u vrijeme velikosrpskih invazija na Hrvatsku i

Bosnu, ostajući na međunarodnoj sceni godinama u strateškoj prednosti, uprkos zločinima za koje su svi znali. Srbi, bolje od svih na Balkanu, znaju kako se vodi država. Ta decenijama odgajana velikosrpska (geo)strateška laboratorija danas djeluje u okviru grupe APIS (Analize – Procene – Informacije – Sinteze), koja na prostorima ex-Jugoslavije i u Svijetu umrežava sve faktore koji mogu biti uključeni u ostvarivanje velikosrpskih interesa. Nepotrebno je reći da APIS čine najjači srpski obavještajci i geostratezi, koji su zanat ispekli u KOS-u JNA i SDB-u SFRJ. Oni su i danas, kao APIS, finansirani od savezne vlade, i zapravo čine mozak obavještajne i geostrateške infrastrukture Beograda.

Na oficijelnoj web stranici grupa APIS za sebe kaže: *Grupa APIS radi analize, procene, informacije i sinteze iz oblasti geopolitike, vojne politike, kretanja u vojno-industrijskom kompleksu, ratne veštine, borbe protiv terorizma, delatnosti obaveštajnih službi, psihološko-propagandnog rata i drugih nekonvencionalnih načina uspostavljanja dominacije u svetu.*

Predstavit ćemo najupečatljivije dijelove iz obimnog teksta pod naslovom *Državni projekat za islamsku Bosnu*, čiji je glavni dio posvećen *terorističkom kampu Pogorelica*. Tekst je nastao prošle godine, što se vidi po nekim datumima i formulacijama. Ono što odmah pada u oči jeste da je 26 stranica teksta ilustriranio jedino fotografijama sa Pogorelice, i to onim koje su napravili pripadnici Američke armije prilikom upada u kamp. Ove fotografije, pored Amerikanaca, jedino je još, prema našim informacijama, dobio Alibabićev FOSS, za potrebe dokumentiranja optužnog materijala koji je predat Federalnom tužiteljstvu. Dakle, fotografije koje su načinjene nakon upada Američke armije na Pogorelicu nisu bile u posjedu FOSS-a prije dolaska Munira Alibabića na čelo ove službe. To je i logično, jer Američka armija nije ni mogla dokumentaciju o upadu u kamp dostaviti službi protiv čijeg je kampa intervenirala. Fotografije su dostavljene u FOSS na zahjtev tadašnjeg direktora Alibabića. Postoje samo dva kanala kojima su fotografije mogle doći do APIS-ovih stratega i obavještajaca: ili preko Američke armije, ili preko FOSS-a. Teško je povjerovati da bi Američka armija sebi mogla dopustiti tako jeftino gubljenje profesionalnog digniteta kao što je predavanje povjerljivih fotografija srbijanskim obavještajcima. Takav aranžman sigurno ne bi uključivao objavljivanje fotografija na internetu, jer ta činjenica nameće zaključak da Američka armija radi za velikosrpske stratege. Prije će biti da je Alibabićev FOSS zloupotrijebio američko povjerenje i fotose dostavio u Beograd, svojim šefovima, pod čijim instrukcijama radi, a što dokazuje identičnost stavova jednih i drugih.

Terorizam bez nedjela

Jedini momenat koji upućuje na moguću vezu Američke armije sa beogradskim obavještajcima, jeste svjedočenje pukovnika Davida Hunta, onog što se sedam godina poslije dosjetio da je *Pogorelica* bila *teroristički kamp*. Naime, postoje opasne sličnosti između materijala čije ćemo dijelove predstaviti, i Huntovog svjedočenja koje su promovirali policijski bilteni *Slobodna Bosna* i Magazin *60 minuta*.

Analitičari Apisa u uvodu navode da je – *posle Dejtonskog sporazuma u muslimanskom delu BiH sve stavljeno u službu nastavka džihada, pa čak i tzv. državne institucije, kakva je bila Agencija za istraživanje i dokumentaciju, što je, pre svega, posledica prisustva iranskog obaveštajno-bezbednosnog faktora*.

Analitičari dalje opisuju početak procesa Pogorelica – *kojim se bivši čelnici MUP-a i AID-a terete da su počinili neka od najtežih krivičnih dela, pored ostalih, terorizam, špijunažu, nedozvoljeno posedovanje oružja…* Već ovdje primjećujemo identične obrasce optužbe, kao i nelogičnosti, jer se krivičnim delom terorizma smatra ustavno pravo državne obavještajne službe da špijunira, dakle, da prikuplja informacije bitne za bezbjednost države, kao i pravo policijskih organa da posjeduju oružje. Općenito, suludo je tvrditi da policija nedozvoljeno poseduje oružje.

Srbijanski analitičari dalje objašnjavaju kako sam sudski proces *Pogorelica* nije dovoljno sveobuhvatan, te pozivaju *relevantne međunarodne institucije koje raspolažu informacijama i mehanizmima za delovanje protiv terorizma da se umešaju: - U protivnom čitav slučaj sa pomenutim licima će završiti ili njihovim puštanjem iz pritvora* (po ovome se da zaključiti da je materijal nastao prije oktobra 2002., op.a.) *ili osudama koje neće obuhvatiti čitavu islamsku terorističku mrežu, tako da će problem ostati i ugrožavaće ne samo BiH već i okolne zemlje i Evropu*.

Potpuno je jasno da srbijanski analitičari smatraju da proces *Pogorelica* nije dovoljan kako bi se iskorijenila islamska teroristička mreža protiv koje se, budući da *ugrožava Evropu*, vjerovatno treba povesti rat. Nama ne preostaje ništa drugo nego da na ove opasne gluposti uzvratimo pitanjem: Ako u Bosni postoji ta *islamska teroristička mreža*, kako je moguće da nikada niko nije stradao od tog terorizma? Isto važi i za državni kamp *Pogorelica*. Kako nešto može biti *terorističko* bez terorističkih zlodjela? Da bi neko postao ubica valjda mora prvo nekoga ubiti!? Po ovoj logici bi svako ko oštri nož, ko u ruci drži sjekiru, ko čisti pištolj i sl. – bio ubica.

Povelik dio Apisove analize posvećen je *saradnji Irana i bosanskih muslimana*. U trećem i četvrtom nastavku (br. 522 i 523) objavili smo dijelove svjedočenja američkog ambasadora u Hrvatskoj Petera Galbrihta pred Domom komiteta za međunarodne odnose SAD, 30 maja 1996. godine. Galbriht je rekao da se iranska pomoć bosanskoj vladi realizirala uz podršku i znanje Amerike, jer je to bio jedini način da se spasu – stotine hiljada života. Srbijanski analitičari tvrde da je – *iz Teherana, preko Istambula, Zagreba i Splita u BiH ubačeno preko 14 hiljada tona različitog naoružanja u vrednosti 200 miliona dolara, a od svake isporuke Hrvatska vojska je uzimala 30 posto*. Navedeni podaci nisu nikakva ilustracija tzv. *islamskog terorizma*! Da Srbija nije napala Bosnu i Bošnjake, ne bi bilo rata, a da UN nisu držale genocidni embargo na oružje, nikada bosanska vlada ne bi primala iransku pomoć, jer bi legalno nabavljala oružje, recimo, iz Austrije. Jedina alternativa uzimanju iranske pomoći bilo je neuzimanje iranske pomoći, odnosno – smrt. Prema tome, kao što je to naveo američki ambasador Galbriht, iranska pomoć je spasila i Bosnu i Bošnjake.

Antiislamski Dejtonski sporazum

Srbijanski analitičari dalje predstavljaju glavne dijelove – *interne studije međunarodnog islamističkog vođstva*, u kojoj se navodno govori o antiislamskoj namjeri Dejtonskog sporazuma. Sama formulacija naslova djeluje kao laž. Koliko znamo, ne postoji nikakvo *međunarodno islamističko vođstvo*. A i da postoji, ne bi se zvalo *islamističko*, već islamsko. Cilj ovog poglavlja je da iskonstruira protivljenje *islamističkog vođstva* Dejtonskom

sporazumu koji je osujetio *planove stvaranja islamske države na Balkanu*. Krajnji cilj je, jakako, zaštita Republike Srpske, koja se kao genocidna tvorevina treba shvatati kao manje zlo, od tzv. *islamskog terorizma* koji prijeti Dejtonskom sporazumu i mirovnim snagama u BiH.

Na jednom mjestu *islamističko vođstvo* navodno tvrdi da je - *cilj NATO snaga raspoređenih u BiH da spreče pohod islama na Balkan*. Ovdje mu ga dođe vareno-pečeno da islamističko vođstvo ima projekat *pohoda islama na Balkan*, koji je, eto, uprskan jer je došao NATO. A da nije došao NATO cijeli bi Balkan bio zahvaćen tim *pohodom islama*. *Islamističko vođstvo* bi sjelo u traktor i zašlo po Balkanu da farba kuće u zeleno, da u zahode unosi flaše vode, da tjera ljude da ne hodaju po kući u cipelama, itd, itd. Srbi, definitivno, ne mogu dalje od Kosovske bitke; oni i u 21. stoljeću bježe od svojih turskih gena.

Kako bi se nastavio islamistički pohod, tj. rušenje Dejtona - *Generalštab muslimanske vojske je u Teheranu* (ne kaže se kad) *imao susrete sa vođama terorista i obaveštajnih službi Irana, Libije, Sirije, Libana, Sudana, Pakistana i Avganistana, uključujući i više vođa Hezbolaha i Al-Kaide. – Oni su raspravljali o prebacivanju dodatnih boraca-terorista i oružja u BiH kako bi ona bila u stanju da se nosi s invazijom međunarodnih snaga i zahtevima kasnije eskalacije islamističkog džihada na Balkanu i u Zapadnoj Evropi* – kaže se u analizi. Dakle, saznajemo da od pohoda islama nije ugrožen samo Balkan, već i Zapadna Evropa, što će reći da će onaj traktor sa islamističkim vođstvom pohoditi i London, Pariz, Madrid, Berlin, itd., s posebnim akcentom na Vatikan, gdje će papi metnut fes na glavu, a sve crkve bojicama obojit u zeleno; predjevat će se imena, pa će se svaki Hans prozivat jal Huso, jal Haso, dok će svaka Christina ili Pauline za početak dobiti mahramu. …Mora da će tako izgledati ta *eskalacija islamističkog džihada u Zapadnoj Evropi*, o čemu svjetsku javnost obavještavaju srbijanski vojno-politički analitičari.

Kako su islamisti crtali Ambasadu SAD

Analitičari zaključuju da je cilj studije *islamističkog vođstva da – gradi čvrsto uverenje da su sporazumi Dejton-Pariz suštinski anti-muslimanski i da je oružana borba džihad osnovna metoda za ostvarenje islamske države u BiH. - Ono što studiji daje posebnu važnost jeste da su autori vrhovne vođe mudžahedina i snaga bosanskih muslimana koje su s njima delovale. Obrazovano je duhovno i ideološko opravdanje za odupiranje sporazumu Dejton-Pariz, uključujući nametanje oružanih sukoba međunarodnim trupama*. Ovdje, dakle, pronalazimo istu onu klevetu koju zastupaju FOSS, Slobodna Bosna i pukovnik Hunt, tvrdeći da se na Pogorelici spremao napad na Američku ambasadu, o čemu navodno svjedoči maketa neke zgrade koja podsjeća na Ambasadu. Da je to uistinu bilo tako, Američka bi armija sravnila Pogorelicu sa zemljom 1996. godine, a bošnjački bi narod od srca aplaudirao čišćenju američkih i bošnjačkih zajedničkih neprijatelja. Zar je potrebno ponavljati da su Bošnjaci Ameriku doživjeli kao svog spasioca, o čemu svjedoče i salve oduševljenja prilikom Clintonove posjete Sarajevu. Napose, na teritoriji pod kontrolom ARBiH nikada, ni prije, ni poslije, nije ni mrko pogledana, a kamo li napadnuta i jedna zapadna institucija ili njen predstavnik. Za razliku od Republike Srpske i zapadne Hercegovine gdje su zapadnjaci i vezivani za bandere i prevrtani u kolima od strane demokratske rulje.

Autori, potom, kažu da je – *prvo eksplicitno upozorenje Americi međunarodno islamističko vođstvo objavilo poslednjih dana decembra 1995. preko kominikea Islamskog komiteta za odbranu prognanih (ICDP), kao tela sastavljenog od istaknutih vođa arapskih religioznih grupa koje su u bliskom kontaktu sa arapskim mudžahedinima u Bosni*. Navodna prijetnja Americi je naslovljena kao: *Čuvajte se grešnog baratanja pitanjem mudžahedina*, a u tekstu je rečeno da je – *sasvim moguće da će do sukoba doći jer mudžahedini ne nameravaju da ostanu pasivni*. Sve u svemu, i ovo potpada pod temu: Kako mali Perica zamišlja džihad. Pa, da ne trošimo džabe prostor objašnjavajući bjelodanu glupost.

Sljedeće poglavlje analize nosi naslov: *Teroristički kampovi kao rezultat ocene da je sporazum iz Dejtona nepravedan i da je jedini put ostvarenje Islamske državu u Bosni, džihad*. U uvodu se kaže: *Samo utemeljenje objekata za obuku terorista namenjenih za suprotstavljanje međunarodnih snagama započeto je još u jesen 1995., čim su dejtonski pregovori počeli da pokazuju znake napretka, a jedan od prvih takvih objekata nalazio se u Gradačcu. Ovaj objekat je bio namenjen za pripremu operacija protiv međunarodnih snaga, sabotaže, bombaške napade, ubijanje pojedinačnih vojnika međunarodnih snaga. Objekti iste*

Otkud perike u Iranu?

Ispod 11 fotografija koje je prilikom upada na Pogorelicu načinila Američka armija, srbijanski APIS je sačinio potpise čiji sadržaj se prethodnih mjeseci mogao pročitati u fossovskim medijima. – Pored upotrebe klasičnih eksploziva, teroristi su se u ovom kampu obučavali i za izradu eksploziva od priručnih materijala. Na fotografiji 8 mogu se videti džakovi azotnog đubriva. Prisjetimo se, pukovnik David Hunt je svjedočio a što su prenijeli SB i 60 minuta) o bombama punjenim grahom i balegom (vidi Ljiljan br. 527). Hunt je rekao: Također smo našli 300 funti amonijum nitrata koji se koristi kao umjetno gnojivo, ali se može iskoristiti i kao smrtonosno eksplozivno sredstvo. Dakle, APIS je najmanje pola godine prije svjedočenja imao koordinte Huntovog svjedočenja.

Još jedan potpis pod fotografiju dovodi u vezu Huntovo svjedočenje sa APIS-ovim materijalom. – Snage IFOR-a su takođe pronašle i operativne planove za izvođenje terorističkih akata, uključujući i kartonske makete kuća i drugih građevina, koje su korišćene za aktivnu pripremu terorističkih operacija. Sjetimo se da se Huntu od neke makete sedam godina poslije prikazala zgrada Američke ambasade.

Sljedeći potpis jednako je groteskan: - Jedna od prostorija (fotografije 9 i 10) u kampu je služila teroristima kao salon za maskiranje. Većina stvari, perike i naočare sa neutralnim staklima, koje su u njemu pronađene, bile su iz Irana. Ispada da su se teroristi maskirali čak na planini, problačili se u žene, a onda maskirani putovali do Sarajeva da prepadaju Amerikance. Posebno je zanimljiv podatak da su perike iz Irana, jer je Iran zemlja u kojoj perika nema amabaš nikakve funkcije: žene su svakako zamotane, a muškarci su muškarci. Hunt je i o ovome svjedočio: Pronašli smo sobu za kamuflažu u kojoj su se koristile boje za maskiranje. Ma jaštaradi, ko je vidio nenašminkanu ženu, pogotovo s perikom iz Irana!

namene nalazili su se u Tesliću, Petrovu, Modriči, Bosanskom Šamcu, Bosanskom Brodu, Derventi, Zenici, Podbrežju, Fojnici. Alal, bre, vera! Srbijanski vojni analitičari ne znaju da su od svih pobrojanih baza tzv. *islamskih terorista* samo Zenica i Fojnica na teritoriji pod kontrolom *muslimanske vojske*! Oni terorističke baze lociraju u Tesliću, Modriči, B.Šamcu, itd., dakle, u Republici Srpskoj! Neznanje ih je odvelo na pravi put.

Potom se bave kampom u Pogorelici – *kao jednim od ključnih dokaza priprema za državni terorizam i terorizam protiv snaga IFOR-a. – Kamp je bio smešten u skijaškoj kolibi koja je pripadala Handžar diviziji. (…) Sredinom 1993. u BiH je oživela Handžar divizija sa svom svojom fašističkom kulturom i uživljenošću u ulogu dostojnih naslednika SS prethodnika. Sastojala se od 2500-3000 elitinih vojnika raspoređenih u Sarajevu i 6000-7000 jakih snaga za dopunu u Fojnici. Vodili su je veterani iz Avganistana i Pakistana*.

Samo je jedan pozitivac

Riječ je, dakako, o totalnoj izmišljotini. Jedina ovdašnja veza sa Handžar divizijom iz Drugog svjetskog rata jesu gluposti koje su tuzlanski *Preporod* i vlast SDP-a počinili u Tuzli. Prvo je *Preporod* objavio hvalospjevnu knjigu o Handžar diviziji, pokušavši uspostaviti ideološki, dakle fašistički kontinuitet između Handžar divizije i ARBiH, te negirati kontinuitet antifašističke borbe u ratovima za slobodu 1941.-1945. i 1992. – 1995. Tim projektom tuzlanskog *Preporoda* je nanesena ogromna, nesagledіva šteta antifašističkom kredibilitetu ARBiH, jer su i Beograd i Zagreb dobili servirano svjedočanstvo, i to od relevantne nacionalne instance, da ARBiH njeguje tradicije pomagača Adolfa Hitlera. Drugu glupost počinila je administracija Selima Bešlagića kada je jednoj ulici u Tuzli dala ime jednog bošnjačkog esesovca. Čak i ako je Handžar divizija eventualno odigrala pozitivnu ulogu u zaštiti Bošnjaka od genocida, nju su krasile njemačke ss uniforme i ona nije smjela biti bošnjački argument za budućnost. No, sve ovo nema veze sa tvrdnjom srpskih analitičara da je u okviru ARBiH djelovala nekakva nova Handžar divizija, sa Avganistancima i Pakistancima *koji su se uživljavali u ulogu dostojnih naslednika svojih SS prethodnika*. Ispade da je Handžar divizija u Drugom svjetskom ratu postojala u Avganistanu i Pakistanu.

U nastavku, potkrepljujući teze o terorističkom kampu *Pogorelica*, APIS objašnjava kako je policijsko-obavještajna struktura RBiH bila – *instrument državnog terorizma i organizovanog kriminala*, kako je nosila - *obeležja akata državnog terorizma u smislu izvođenja terorističkih akata po nalogu državnog vrha*, te kako se koristila – *ucenama, pretnjama, premlaćivanjima, kompromitacijama i sl.* Kao jedini pravednik u tom *terorističkom mraku* pojavljuje se Munir Alibabić, koji pokušava da herojski stane u kraj *terorizmu*, ali mu ne da Alija Izetbegović. Od brojnih pasusa kojima beogradski stratezi veličaju Alibabićevu *pravednost* izvojit ćemo, recimo, ovaj: - *Izetbegović izdaje naređenje Muniru Alibabiću da napravi izveštaj o svim kriminalnim aktivnostima MUP-a BiH. Taj izveštaj je bio završen 27.07.1994. godine* (Otkud li oni sve ovo znaju?, op.a.). *U izveštaju su iznesene sumnje o umešanosti u izvršenje i prikrivanje teških krivičnih dela, kao što su nestanci lica, ubistva, itd. Umesto očekivanog Izetbegovićevog poziva, Alibabić je premešten u odeljene vezano za Interpol. Munir Alibabić je ovo premeštanje shvatio* (otkud oni mogu znati šta je on shvatio?, op.a.) *kao pokušaj uklanjanja i zataškavanja cele stvari*.

Medijske paralele

Pošto je propala Alibabićeva *herojska misija* da spase MUP od *kriminala i terorizma*, kako navodi APIS – *nastavljeno je sa kriminalnim aktivnostima i izdavanjem naloga za izvođenje akata terorizma a za račun SDA koja je sebe smatrala državom*. Zanimljivo je da se ova formulacija da je – SDA sebe smatrala državom – prije neku noć čula i u Magazinu *60 minuta*.

APIS navodi da je – *AID modelovan po iranskom konceptu koji se tiče potpunog nadzora građana na teritoriji muslimanskog dela BiH, a ogleda se u tome da vlast uz pomoć tajne policije održava kontrolu nad vlastitom populacijom i obezbeđuje uticaj među terorističkim grupama*. No, oko 400 službenika AID-a nikako nije moglo vršiti potpuni nazor

Alibabić skrivao pokušaj ubistva Alije Izetbegovića

Prošle sedmice Munir Alibabić nije silazio sa naslovne stranice Oslobođenja, čime je naš najstariji dnevni list još jednom potvrdio da je najbolji u svijetu, komunizma. Budući da je Alibabić danas navodno običan građanin, i uz to od OHR-a smijenjeni državni funkcioner, čudnovato djeluje njegovo višednevno pojavljivanje na naslovnoj stranici Oslobođenja. Kako je moguće da neko ko je u političkom smislu niko i ništa bude toliko politički bitan pa da sjedi na naslovnoj stranici? Odgovor, jakako, znamo.

Ono što je znakovito u ovim Alibabićevim prikazivanjima jeste njegova tvrdnja da je spasio život Aliji Izetbegoviću, a sad mu Alija, ko biva, ružno vraća, umjesto da mu bude zahvalan. Nalov teksta je: Izetbegoviću sam spasio život, a sada me pljuje, mada Alibabić ne pominje kako je to spasio život predsjedniku države, niti kako ga to bivši predsjednik države sada pljuje.

Da ovdje ima pravne države Federalno tužilaštvo bi pokrenulo istragu u povodu ove Alibabićeve izjave. Dakle, on tvrdi da je spasio život tadašnjem predsjedniku države, ali o tome nikog nije obavijestio, što je bio dužan učiniti kao funkcioner MUP-a. Postavljaju se pitanja - da li je Alibabić nakon što se spasio život Izetbegoviću zaštitio atentatore i sakrio njihove tragove, ili je pak i sam bio dio plana da se ubije predsjednik države, pa se u posljednji čas predomislio i spasio mu život. Ova Alibabićeva tvrdnja bi u pravnoj državi morala biti istjerana na čistac, jer javnost po prvi put saznaje da je Izetbegović trebao biti ubijen. Činjenica da je Alibabić o tome šutio godinama, ukazuje da možda krije planere ovog terorističkog čina.

svakog građanina. Ali, moglo je preko 10.000 ljudi! APIS tvrdi da je upravo toliko bilo agenata AID-a. – *Među njima je bilo oko 1400 dobro uvežbanih operativaca. Poređenja radi, u vreme SFRJ, SDB je imala oko 350 operativaca u istoj oblasti. Među službenicima AID-a bilo je oko 500 članova Aktivne islamske omladine Adnana Peza*. Veliko je pitanje da li AIO i danas ima 500 aktivnih članova, a kamo li 500 agenata. No, i ovdje je očit taj koordinirani beogradsko-fossovski pokušaj predimenzioniranja ove organizacije, koja je montažerima tzv. *islamskog terorizma* zanimljiva zbog svoje islamske eksplicitnosti. U

Bošnjaka, koje treba optužiti za tzv. *islamski teorizam*, vlada deficit islamskih znakova, i otud je AIO stalna meta optuživanja u raznim varijantama i kombinacijama. Prisjetimo se samo slučaja Topalović gdje je AIO bez ikakvih dokaza proglašena krivom, jer ne navodno nagovorila Topalovića da počini zločin. I ne samo to… U općoj antimuslimanskoj pomami glasilo Kruga 99 *Revija slobodne misli* je optužilo i Islamsku zajednicu da je stvorila ubicu Topalovića. – *Oni javno osuđuju krvavi zločin. Međutim, to je potpuno nebitno. Ključno pitanje je šta su učinili da do ovoga ne dođe* – piše u uvodniku posljednjeg broja časopisa Kruga 99. Dakle, *potpuno je nebitno* što IZ osuđuje zločin. Bitno je da je IZ kriva što nije ništa učinila da spriječi Topalovića u činjenju zločina. Pa koja je to morbidna šizofrenija!!! Kako je IZ mogla kontrolirati zločinački mozak Muamera Topalovića? Trebao je, haman, reis Cerić hodati za Topalovićem zadnjih 30 godina? Ali bi onda trebao hodati i za svakim drugim Bošnjakom, jer ko zna u kome se još krije poremećeni um. Optužbe Kruga 99 na račun IZ i reisa Cerića su do te mjere bolesne, da bi ih vrijedilo podvrgnuti psihijatrijskom tretmanu. Ali, nisu slučajne. Beogradski APIS tvrdi da su – *slično kao i u Iranu, u muslimanskom delu BiH mozgovi čitave operacije u islamskim verskim zajednicama*. Kad povežemo optužbu Kruga 99 i APIS na račun Islamske zajednice, sa izjavom Fikreta Abdića datom Vrhovnom sudu da je reis Cerić jedan od organizatora *Pogorelice*, onda možemo nazrijeti da se proganjanje Aktivne islamske omladine bilo samo prvi korak. Iduća je Islamska zajednica koja, čini se, danas nema ni volje, ni snage da shvati da njena misija nije samo organiziranje i naplaćivanje dženaza.

Kako se odbraniti

Naveli smo samo najupečatljivije dijelove APIS-ove analize, koji govore o istosmjernim tendencijama FOSS-a i velikosrpskih stratega. Postoje još brojni dokazi koji, po obavještajnim i operativnim karakteristikama, svjedoče da su podaci iz APIS-ove analize mogli biti dobijeni isključivo putem FOSS-ovih kanala, što znači da Federalna obavještajna služba čini dio velikosrpske obavještajne mreže. Primjerice, APIS raspolaže sa svim, i najsitnijim, detaljima iz dossiera *Pogorelica*, i to u onoj formi u kojoj su predati Federalnom tužiteljstvu. Za nas koji znamo istinu o svome stradalništvu, o čestitoj moralnoj i patriotskoj misiji ARBiH i bosanskih branitelja, mnogi od ovih navoda izgledaju suludo, a najčešće – smiješno. Međutim, nas niko ne pita za mišljenje. Projekat satanizacije Bošnjaka, uključujući i analizu APIS-a, nije namijenjen nama, već svjetskoj diplomatskoj javnosti, koja vjeruje onome što pročita, pogotovo ako je to upakovano u obavještajne stilske standarde. Trenutno, ta je javnost zasuta materijalima tipa APIS-ove montažerske analize, koja je uvjerava da je bošnjački narod toliko opasan, i povezan sa tzv. islamskim terorizmom, da i njega i njegovu državu treba politički razoružati. Napose, lažno svjedočenje pukovnika Hunta je direktno uzrokovano uspješnim djelovanjem fossovso-beogradske obavještajne mreže. Zamislimo tek koliko je bitnih ljudi u svijetu Bosnu i Bošnjake vidjelo kroz analizu APIS-a.

Kad se u diplomatskom svijetu stekne kritična masa uvjerenja da su Bošnjaci opasni po bezbjednost Evrope, a u korelaciji sa izrežiranim pogoršanjem bezbjednosnog stanja u BiH, tada će se redefinicija Dejtona, u interesu stabilnih država, Srbije i Hrvatske, nametnuti kao ishod koji će svi podržati. Na žalost, naša je bošnjačka politika dunđerajska,

polupismena, i uz to sitnošićarđijska, pa malo ko uopće shvaća da je ovo što nam se danas događa jedna vrsta rata, u kome gubiš ako u njemu ne učestvuješ. Logično bi bilo da su bošnjački akademski uglednici dosad oformili tim koji će pratiti ova kretanja, te istinom i činjenicama odbijati udarce iz našeg šesnaesterca. Ma jok! U nas se politika zavukla u mrežu vlastitog gola, računajući da je naš teren iza bijele crte, tamo gdje jedino možemo evidentirati koliko smo golova fasovali. Ako mislimo preživjeti, tu imbecilnost valja podhitno mijenjati.

Lovrenović optužio pisce za šovinizam

Književnik Ivan Lovrenović posljednjih je sedmica zajmio pisati o Pogorelici. Prvo je u kolumni u Danima osudio bošnjačke pisce (dakle i Željka G. i Nenada T. i one koji se osjećaju Bosancima) što su napisali peticiju za obustavljanje montiranog procesa Pogorelica. Rekao je, otprilike, da nije književničko da se pača u politiku. Eto, i da nije, ali bi prvo Ivan to trebao svojim primjerom pokazati. Ivan đe šta radi, samo rasprtljava političke teme i dileme. Pogotovo otkad mu je ponuđen mastan transfer da uđe u Silajdžićevu Stranku za BiH.

U tekstu Književnost, služenje i savjest Ivan kaže da je ZABLUDA misliti - da riječ pisca po određenim političkim i društvenim pitanjima ima ogromnu težinu, što je bila izjava jednog od potpisnika peticije. Odmah potom Ivan tvrdi da riječ pisca IMA UBITAČNU TEŽINU i UTJECAJ kad se veže za ideologiju, naciju, partiju, ali da to više nije riječ pisca, (…) već služnika vjerskog zanosa. Na Ivanovu žalost, protest 21 pisca nije nosio nikakve znakove ideološkog, vjerskog, nacionalnog, partijskog zanosa. Tako krupnu otpužbu bi trebalo nečim i dokazati. To je jednako monstruozno kako kad bismo sad razvili tezu da Ivanove kolumne imaju ubitačnu težinu i uticaj jer se vežu za ideologiju ustaštva, katoličkog zanosa, itd. itd. Javni govor bi trebao podrazumijevati ozbiljnost i istinitost.

Potom je Ivan, opet, u uvodniku u Danima, napisao da je – Bošnjacima netko uspio podvaliti motiv Pogorelice kao motiv po važnosti ravan malne samomu Sudnjem Danu. Bilo bi lijepo da je Ivan u pravu, pa da Pogorelica nije sudnji dan za Bošnjake, ali ako se bošnjačka odbrana golih života proglasi tzv. islamskim terorizmom, onda Pogorelica nema šta drugo biti nego sudnji dan. No, Ivan misli da su svi jednako krivi za rat, a to svjedoči sljedećom rečenicom: Historija obiluje dokazima kako su svi na podjednak način krvavi ispod kože. Ne bi se reklo, jer ni jedan Bošnjak u Zapadnom Mostaru nema status spomenika, kakvog Ivan, hvala Bogu, ima u Sarajevu.

U posljednjem broju Ferala Ivan se opet dobavezao Pogorelice. Kao i FOSS, i APIS, i SB, i Oslobođenje, Ivan bez dvojbe tvrdi da je riječ o – terorističkom kampu na planini Pogorelica. I za njega je svako kriv dok se ne dokaže, što je obrazac totalitarnog pravosuđa koje je 13. XI 2001., tzv. Patriot Actom, za potrebe hapšenja tzv. islamskih terorista, restaurirala američka administracija. Biće da i Ivan misli kako prema svakome ko je osumnjičen za tzv. islamski terorizam ne treba imati milosti, jer je sumnja dovoljna za krivicu, i tu niko ne može biti nevin dok mu se krivica ne dokaže. Tzv. Alžirska grupa je najbolji primjer.

Dalje, Ivan tvrdi da su osumnjičeni za Pogorelicu u peticijama nazivani «nacionalnim junacima». Ovu neistinu, koje je Ivan kao citat stavio u navodnike, niko nigdje nije napisao. Izmišljena je.

Ivan dalje piše: - Kampanji su se u posljednje vrijeme pridružili i neki pisci bošnjačke nacionalnosti (zašto se Ivan plaši reći da se radi o 21 piscu, koji su u svome pismu potcrtali da je nacionalizam najveća opasnost za budućnost BiH?, op.a.) otvorenim pismom što ga je potpisao i i Abdulah Sidran, koji ovom gestom ne pokazuje prvi put da odlično zna osjetiti i na svoj način poduprijeti potrebe Stranke demokratske akcije kada je ova u sedlu. Dakle, i ostalih 20 pisaca su instrument potreba SDA, čime im Ivan odriče autorski dignitet, pamet, indivudualitet, napose, ono što su željeli reći otvorenim pismom. Ivan im je zalijepio etiketu SDA, pa im sad džabe članske karte SDP-a.

Ivan kaže da protesti protiv montiranog procesa Pogorelica nose – diskurs, napadno agresivan, a po riječniku i repertoaru figura prepoznatljiv kao potpuno tipičan etnonacionalizam, s jakim elementima šovinizma. Bilo bi pošteno da je naveo makar jedan takav šovinistički citat. U taj izmišljeni šovinizam bezbeli je svrstana i sljedeća rečenica iz protesta 21 pisca: Manifestacije policijske države nisu usmjerene ka proganjanju nacionalizma i ekstremizma, kao zla koje i danas razara BiH, već su usmjerene ka izmišljanju tzv. islamskog terorizma, kako bi razni karijeristi stekli naklonost međunarodnih faktora. Ivan bi trebao objasniti čitaocima Ferala šta u ovom stavu ima etnonacionalističko i šovinističko.

Ivan još navodi da je – jednu od najmjerodavnijih sintetiziranih ocjena o cijelom fenomenu dao komentator Oslobođenja Zija Dizdarević. Prisjetimo se (vidi Ljiljan br. 529, str. 32), Dizdarević je proteste protiv Pogorelice nazvao – zamahom bošnjačke desnice, mladomuslimanstvom, talibanizmom i fašizmom.

Mjerodavno i sintetizirano, nema šta!

„Ljiljan“, br. 531, 24. III 2003.

XI.

Od Srebrenice do Pogorelice

Pogorelica je zlodjelo OHR-a i Wolfganga Petritcha, i stoga OHR i Peaddy Ashdown imaju obavezu da prekinu i sankcioniraju zlo koje je stvoreno u ime autoriteta OHR-a

U neformalnim razgovorima sa službenicima OHR-a novinari su saznali da će Pogorelica (p)ostati *bošnjački grijeh*, kojim se ublažavaju i razvodnjavaju svi grijehovi s&h genocidnih projekta u BiH, ali i afere tipa *Orao* i *Eronet*. Stranci posebno insistiraju na uravnilovci između s-h mafijaških i kriminalnih afera sa *Pogorelicom*, što je suluda kombinacija, budući da je nebeska razlika između svega što jeste *Pogorelica*, kao legalni državni Centar za obuku koji je u montiranom procesu oklevetan kao baza terorista, i nečega što je bjelodani kriminal; to bi bilo isto kao kad bismo poredili pljačkaše banke sa čuvarima banke. No, u toj se kombinatorici krije jedna jeftina navlakuša za javno mnijenje, koje bi moglo pomisliti da, eto, i Bošnjaci moraju biti krivi za nekakvu aferu, a da se uopće ne razaberu razlike između kriminalne i političke, efemerne i egzistencijalne prirode navedenih slučajeva. Afere *Orao* i *Eronet* bi mogle biti ravne nekakvom pronalasku kriminala kod bošnjačkih političara, recimo, ovih mafijaša iz SDP-a. To s-h mafijaštvo se po sadržaju i posljedicama nikako ne može porediti sa značajem montiranog procesa Pogorelica, od kojeg ovisi sudbina Bosne i Bošnjaka. Kako god da se završe afere *Orao* i *Eronet*, to ne može imati posljedice na političku budućnost bh. Srba i hb. Hrvata. Montirani proces Pogorelica, pak, već je nanio velike štete aktivitetu bošnjačkog političkog faktora, koji se zagubljen batrga u mreži kleveta, bez snage i odlučnosti da urlikne istinu o genocidu koji se odvijao pod supervizijom međunarodne zajednice. Eventualna pobjeda montaže i klevete u procesu Pogorelica, od Bošnjaka bi napravila zečeve koji bi se trzali na svaki pomen riječi: genocid, Aladža, Armija RBiH, selam…

Ključno mjesto opstanka

Po službenicima iz OHR-a, ne postoji mogućnost da Bošnjaci ostanu čisti, jer bi ta moralna superiornost demontirala projekat podjednake krivice, na kojoj se gradi klimava bh. budućnost. Uvažavanje bošnjačke čestitosti otkrilo bi terorističku i kriminalnu nakaznost s&h projekata, koji već deset godina čine i određuju bh. stvarnost. Ako bi Bošnjaci u medijskoj i političkoj percepciji ostali ono što jesu, antifašisti, antiteroristi, humanisti i bosnoljubi, to bi od međunarodnih mentora iziskivalo napor za dresiranje i kultiviranje i danas bijesne i primitivne s-h politike u BiH. Jefitinije je, i jednostavnije, četnički i ustaški otrov razmutiti sa bošnjačkim serumom, i za cijelu BiH dobiti jedno polovično rješenje koje neće biti ni rat, ni mir, ni demokratija, ni totalitarizam, već jedna konfliktna nedorečenost koja se svakog časa može preliti u nastavak rata. Za sedam godina smo se osvjedočili da protok mrtvog vremena nosi odumiranje Bosne, jer se pod uticajima Beograda i Zagreba betoniraju i sa hegemonističkim maticama odomaćuju osvajačka postignuća, dok sve bosansko skapava u čekanju nečega što se, haman, neće ni dogoditi. Bošnjački

život ovisi od postojanja bh. države, kao zajednice koja na cijeloj bh. teritoriji ima jednako značenje; budući da Bosne ima samo na 24 odsto bh. teritorije, a i tu sve manje, jer se privatizacijom uzima ono što se nije uzelo oružjem, logičan slijed će biti potpuno zatiranje političke validnosti bošnjačkog naroda, čime će se, za desetak godina (ako već nije?) izgubiti smisao postojanja bh. države. Montirani proces Pogorelica je, stoga, bitan kako bi se potkresala krila ma kakvoj bošnjačkoj ambiciji da se suprotstavi projektima i procesima dokusurivanja Bosne. Činjenica da je ovaj proces pokrenut šest godina nakon sumnjivog upada američkih snaga u Centar za obuku na Pogorelici, te da je izmišljanje tzv. *islamskog terorizma* u Bošnjaka otpočelo nakon 11. septembra, na talasu svjetske i domaće - poltronske antiislamske histerije, kazuje o intencijama kreatora globalne strategije za BiH. Ako se državni funkcioneri RBiH optuže za tzv. *islamski terorizam*, optužit će se i međunarodno priznata RBiH, dakle, cijeli sistem, što će značiti totalno povlačenje u defanzivu bošnjačke politike, koja neće smjeti ni pisnuti o ma kakvoj ugroženosti kičmenog bh. naroda, ali i bosanske ideje. Otud je otpor prema krajnjem cilju montiranog procesa Pogorelica ključno mjesto opstanka bh. države, a time i bošnjačkog naroda.

Ignoriranje javnog mnijenja

U metodologiji predstavljanja uzroka i posljedica ovog montiranog procesa najteže je objasniti klevetu, odnosno – kako se od jedne legalne i sa civilizacijskog stanovišta primjerne pojave, kakva je bio Centar za obuku Pogorelica, uopće uspio proizvesti slučaj u kome se bh. država sumnjiči za tzv. *islamski terorizam*. Ta teškoća u objašnjavanju nečega što se podrazumijeva usložnjava se činjenicama koje svjedoče da na *Pogorelici* nije bilo nikakvih ilegalnih, protuzakonitih, a time ni terorističkih elemenata, naspram čega postoji, i traje, čitav niz neutemeljenih, proizvoljnih optužbi koje se ničim ne mogu dokazati. Dogodio se splet nečasnih namjera i pogodnih okolnosti, i 1996. kada su američke snage, kako je rekao pukovnik David Hun – «iz političkih razloga» upale na Pogorelicu, i 2002. kada su političko-policijski čelnici SDP-Alijanse, Zlatko Lagumdžija i Munir Alibabić u reinkarnaciji ovog slučaja vidjeli svoju šansu da postanu američki partneri u tzv. ratu protiv terorizma. Kako je 1996. upad na Pogorelicu koristio za pritisak na bosansku delegaciju na Rimskim dogovorima, s ciljem poruke Izetbegoviću – «da ne može profitirati od pozicije jedinog nevinog u dejtonskoj priči», tako je i izvlačenje slučaja iz zaborava 2002. dobilo dvojaku političku ambiciju: prvo, domaće moralne i patriotske ušare su u izmišljanju tzv. islamskog terorizma u Bošnjaka ugledale mogućnost da postanu miljenici srpske i hrvatske politike, što se vidjelo, recimo, po Lagumdžijinom lizanju s našminkanim velikosrbima, tipa Đinđića, Svilanovića i dr.; drugo, srpska i hrvatska genocidna hegemonija najednom je u spoju 11. septembra i Pogorelice spoznala jedinstvenu šansu da moralni i historijski rebalans preokrene u svoju korist, što se ubrzo pokazalo veoma efektnim, jer je klevetnička storija o tzv. *islamskim teroristima* zaglušila svaku mogućnost progovora o 200.000 ubijenih u četničkim i ustaškim pogromima.

Za pravnu državu, u kojoj djeluje neovisno, neideologizirano i časno pravosuđe, oko svega ovoga ne bi bilo nikakve dileme: takav sraman proces ne bi nikada ni bio pokrenut, niti bi mogao na nepostojećim argumentima, dakle klevetama, trajati bezmalo godinu dana. Ne bi se moglo dogoditi ni da nakon oglašavanja preko 50 univerzitetskih profeso-

ra, u četiri odvojene grupe, te 21 pisca, i mnogih drugih, što nedvojbeno predstavlja glasan i odlučan sud javnosti, ovaj proces ostane na istim montažerskim pozicijama. Neko vrhovniji od Vrhovnog suda bi konačno razumio da se sva ta ugledna naučna i umjetnička imena ne bi pačala u politička politička pitanja, da se ne radi o ugrožavanju temeljnih vrijednosti demokratskog i humanističkog društva. Jer, ako to nije tako, onda bi sva ova imena non-stop visila po novinama, javljajući se u različitim povodima, od fudbalske utakmice do tržnog barometra. Barem 90 odsto onih koji su se oglasili u povodu Pogorelice nisu osobe od javnog prisustva, čak šta više, izbjegavaju pojavljivanja u dnevne svrhe, te je stoga njihov građanski čin odbrane pravne države trebalo razumjeti kao najozbiljnije upozorenje da je ideologizacija policije i pravosuđa prevršila mjeru podnošljivosti. Na žalost, okupirani mediji su, uglavnom ignorirali ove javne proteste. Federalna tv, recimo, uopće nije pomenula da je druga grupa sarajevskih univerzitetskih profesora, predvođena Mustafom Imamovićem i Zdravskom Grebom, uputila otvoreno pismo protiv montiranog procesa *Pogorelica*. U normalnoj zemlji bi javno oglašavanje takvih uglednika bilo prvorazredni medijski događaj. U zemlji policijsko-pravosudne diktature, ovakav se događaj uopće ne bilježi. Sve to kazuje da postoji debelo uvezan totalitarni lanac koji u zatočeništvu drži mogućnost izgradnje slobodne pravne države, koje ovdje neće biti sve dok postoji proces kakav je *Pogorelica*, i dok se s onu stranu zakona ne nađu svi oni koji su zloupotrijebili državne funkcije u svrhu kreiranje jednog opakog kafkijanskog procesa, čime su destabilizirali pravni i demokratski poredak.

Sve to svjedoči da je cilj montiranog procesa Pogorelica debelo urezan u globalnu strategiju za BiH, i da iza svega stoje međunarodni centri moći, koji pravosudnim i obavještajnim organima, upetaljnim u kršenje zakona, garantiraju nedodirljivost. (Situacija sa podržavanjem hajdučije u FOSS-u, koji, kao raspuštena banda, odbija nadređenost vlasti ove zemlje, najbolje govori o uticajima i zadnjim namjerama međunarodnih proizvođača strateškog haosa u ovom dijelu BiH.)

Pogorelica kao nastavak Srebrenice

Šta nam je činiti? Kada je 1992. bilo očito da evropska politika podržava Karadžićeve i Bobanove genocidne bande, a da žrtvama genocida, umjesto oružja, šalje užižljenu rižu i otrovne lijekove, nikome nije naumpalo da se preda. I tada se moglo kazati: nemamo nikakvih šansi, Evropa stoji iza ubica. Eh, Evropa i danas stoji na istim pozicijama iz 1992. i sa istom prisnošću sarađuje sa separatistima koji razaraju multietnički, evropski duh Bosne. Za bosansku budućnost nema nikakve razlike između ubijenog i raseljenog Bosanca, između roba u četničkom ili ustaškom konc-logoru, i radnika u fabrici koju su u Tuzli, Maglaju ili Sarajevu privatizirali Karadžićevi ili Bobanovi sljedbenici. To, dakako, znači da agresija traje, sa istim ciljevima, ali kroz drukčije oblike govora. To znači i da se agresiji treba suprotstaviti, prirodnim nagonom za samoodržanjem, shvaćanjem da je jedina alternativa otporu – nestanak: u obliku smrti, ili u obliku poniženja, svejedno je.

Pojava i uporno trajanje montiranog procesa Pogorelica svjedoče o nakaznosti posljednjih namjera globalnog rješenja za BiH. Zalud što su Bošnjaci uprkos prepuštenosti na nemilost zločincima, uprkos iznurivanju glađu i smrću, uprkos izdaji međunarodne zajednice – ostali antiteroristi i zaljubljenici u zajedničku Bosnu; zalud što su pristali i da

plaho ne pominju svoje stradalništvo i 200.000 mrtvih; zalud što su imali volju da preko bola šutke pređu, ne bi li odobrovoljili, omekšali animozitet svojih komšija… Za sve to nema nikakve nagrade. Ima KAZNA, koja stiže kao opomena, a koja svjedoči da nije po Božijoj volji da se zarad ma kakvih ciljeva prelazi preko uspomene na 200.000 ubijenih i ko zna koliko onih čije su duše ostale za čitav život neizlječivo ranjene. Očito je da nema stabilne budućnosti Bosne sve dok istina o genocidu ne postane dio nasušne stvarnosti: kao tuga, i kao opomena.

Istini o stradalništvu danas već pripada i montirani proces Pogorelica, jer čini kariku u jedinstvenom lancu strategije za uništenje Bosne i Bošnjaka. Između Srebrenice, i svih naših Srebrenica, gdje su činjeni monstruozni zločini, i Pogorelice, kao načina da se žrtva optuži za svoje stradanje, postoji tamna logička nit, koja se može vidjeti tek ako se pogleda iz pozicije osovine zla koja nije odustala od projekta otpočetog 1992. godine. Teško je osporiti činjenice da su s&h separatisti činili masovne zločine u zauzimanju i čišćenju zamišjenih etnonacionalnih teritorija; no, te se činjenice mogu ublažiti strateški programiranom šutnjom, ali se mogu i potpuno neutralizirati, kao obavezujući faktor, ako se odbrambeni sistem žrtve osudi za tzv. *islamski terorizam*. Otud su Srebrenica i Pogorelica dva čina u istoj drami, čija dramaturška intencija, zasad, upućuje na nestanak Bosne i Bošnjaka.

Odgovornost Paddyja Ashdowna

Nema drugog puta koji bi mogao promijeniti inerciju našeg nestajanja, osim da se uspravimo u moralnoj i etičkoj superiornosti, bez straha, bez sitnih računica koje nemaju nikakvog značenja, i da odvažno, košto i priliči ljudskim bićima koja ne zaboravljaju nanesenu bol, glasno i jasno kažemo: Bili smo, i jesmo, žrtve genocida, ali nas ta agresija nije uspjela uzdrmati u našoj nakani da gradimo zemlju u kojoj će sloboda i tolerancija biti orijentir društvene podobnosti. Baš tako – podobnosti, jer svaka zemlja opstaje zahvaljujući mjerama svoga društvenog interesa. Bosne nema dokle god se u njoj na pijedestalu legaliteta drže zločinački projekti, i dokle god antifašistička i slobodoljubna misija bosanskih branitelja nastoji prikazati kao tzv. *islamski terorizam*.

U ovoj borbi za opstanak ne postoje zaobilazni putevi, prečice, snižene cijene, rasprodaje, trgovine. Ova se bitka dobija punim plućima, i u nju ne vrijedi ulaziti s pola srca. Ni svoju djecu, ni sebe, ni budućnost, ne možemo voljeti s pola srca. U ovu se bitku ide svim potencijalima.

Dakle, ko je odgovoran za montažu procesa *Pogorelica*? Ko je taj ko može prekinuti ovu agoniju koja uskovitlava bosansku vjeru u pravednost i dobronamjernost institucija vlasti? Ko je, napose, sve ovo započeo? Odgovor je jednostavan, i potkrepljiv argumentima: *Pogorelica* je zlodjelo OHR-a i Wolfanga Petritcha, i stoga OHR i Peaddy Ashdown imaju moralnu i zakonsku obavezu da se djelotvorno izjasne o svome zločinu. OHR, kao što je montirao i podstrekavao proces *Pogorelica*, danas mora demontirati svoje zlodjelo, i to tako što će bh. pravosuđu vratiti njegovo dostojanstvo. Pravosuđe ne može postati časno sve dok se ne oslobodi svoga sudjelovanja u kršenju zakona, i dok se ne obračuna sa mangupima u svojim redovima koji su pomislili da će bosanski Berija, Munir Alibabić, i bosanski Staljin, Zlatko Lagumdžija – trajati vječno.

U antrfileu ćemo iznijeti samo jednu od nepobitnih činjenica o sudjelovanju Wolfganga Petritcha i OHR-a u montaži procesa Pogorelica. Pa nek onda Paddy Ashdown govori o tome kako se ne namjerava miješati u rad neovisnog pravosuđa, kad pred sobom dobije dokaze da je upravo njegov OHR, u namjeri da izmisli tzv. islamski terorizam kroz montirani proces Pogorelica, sputao mogućnost izgradnje neovisnog pravosuđa. Paddy Ashdown ima otvoreni poziv da se suoči s odgovornošću OHR-a za montažu Pogorelice. I to prije nego što mu se podastru svi dokazi koji nepobitno svjedoče da je OHR jedina adresa koja je forsirala ideologizaciju pravosuđa i koja to zlo mora prekinuti.

Tako su pisali DANI

Petritscha u Hag

"Obavijestili smo Vrhovni sud i tužioca da će slučaj 'Pogorelica' ostati na Vrhovnom sudu", saopćio je Ured visokog predstavnika. U ovoj jednoj rečenici sadržan je sav jad i bijeda uloge Wolfganga Petritscha i njegove administracije u BiH. Pozivajući se na neku svoju odluku iz avgusta prošle godine, kojom je, opet, sam sebe proglasio nadležnim da određuje nadležnosti sudova, Visoki predstavnik je obavijestio sud o tome da treba da sudi!? U skladu sa birokratskom praksom Monarha i njegovih skutonoša, usput je i ovom prilikom negirano da se vrši bilo kakav pritisak na nezavisno sudstvo i tužilaštvo. Ruganju i ironiji nikad kraja, reklo bi se, jer UVP zaista govori istinu: oni ne vrše nikakav pritisak na nezavisno sudstvo jer takvog sudstva u ovoj zemlji i nema! Sva fingirana nezavisnost odlazi u paramparčad u momentu kada kroz faks Vrhovnog suda prođe obavještenje Matthiasa Sonna kojim činovnik OHR-a daje na znanje najvišoj sudskoj instanci u Federaciji da se prihvati Pogorelice. Zaista, zašto sudije Vrhovnog suda primaju astronomske plate? Ako zamjenik predsjednika Vrhovnog suda i predsjednik federalnog udruženja sudija Vlado Adamović kaže da je sudiji jako teško donijeti suprotnu odluku od one koju je donio OHR u slučaju nekog političara ili "običnog građanina", onda tu maskaradu već jednom treba prekinuti. Zašto Wolfgang Petritsch, kao pravi monarh, pored zakonodavne i izvršne, jednostavno ne preuzme i sudijsku i tužilačku funkciju i ne presudi u slučaju Pogorelica i u svih 9.500 pogorelica koje čekaju rješenje na Vrhovnom sudu? A poslije toga može suditi i u Haagu.

"Ljiljan", br. 532, 31. III 2003.

XII.

Pogorelicom protiv Haškog tribunala

Pored optuživanja žrtve za tzv. islamski terorizam, čime se aboliraju i betoniraju genocidni projekti, cilj montiranog procesa Pogorelica je i rasturanje Haškog tribunala, budući da je Tribunal ogroman dio optužnih materijala zasnovao na dokumentima koje su priredili osumnjičeni državni funkcioneri RBiH. Zamislite šta će se dogoditi ako Rohan Gunaratna izvještači da su saradnici Osame bin Ladena servisirali Haški tribunal?

Iz dana u dan izbijaju novi aspekti montiranog procesa *Pogorelica*. Otkriva se savršeno zamišljeni projekat s&h hegemonističkih interesa. Dosad smo mogli argumenitrano govoriti o ambiciji Beograda i Zagreba da kroz optuživanje državnih funkcionera RBiH za tzv. *islamski terorizam* aboliaju četnička i ustaška zlodjela i učvrste osvajačke projekte. Međutim, projekat *Pogorelica* skriva još savršenije scenarije u korist preoblikovanja istine o genocidnim agresijama na Bosnu i Bošnjake. Ako se zna da je ekipa AID-a, koja se danas sumnjiči za tzv. *islamski terorizam*, bila prvorazredni suradnik Haškog tribunala i Carle del Ponte, te da se većina optužnica protiv srpskih i hrvatskih zločinaca zasniva na dokumentaciji koju je prikupio AID, onda je jasno da bi realizacija Pogorelice dovela u pitanje validnost brojnih procesa na Haškom tribunalu.

Kako optužiti žrtvu

Za razliku od Bošnjaka, kojima se mogla dogoditi sramota kakva je proganjanje i lagano ubijanje generala Mehmeda Alagića, Srbi i Hrvati nemaju namjeru ni proganjati, ni napuštati svoje ljude. Bez obzira što je, u ovom poređenju, nebeska razlika između antifašističke misije generala Alagića, i genocidnih gadosti s&h haških optuženika. Postoji nekoliko logičkih razloga zbog kojih S&H namjeravaju upotrijebiti sve mogućnosti da diskreditiraju i vremenom dovedu u pitanje Haški tribunal.

Kako god da se završi priča sa Tužbom BiH protiv SRJ pred Svjetskim sudom pravde, ona neće moći izmijeniti historijsku činjenicu da se s&h zločincima sudilo pred Haškim tribunalom. To nisu samo pijani i *infantilni* rezervisti, tipa Erdemovića, već funkcioneri koje je postavila narodna vlast. Dakle, historijska odgovornost time obuhvata čitav sistem, tim prije što je taj sistem, zahvaljujući Dejtonskom sporazumu, nadživio Haški tribunal. Momčilo Krajišnik ili Biljana Plavšić mogu s ponosom sabirati haške dane, jer jer njihova historijska zaostavština ima ustavni karakter. Tako je i sa pričom o Radovanu Karadžiću. Svi oni se terete za zlodjela koja imaju oblik djela, za zločine koji su doveli do formiranja Republike Srpske. Ta nelogičnost ne može opstati na dužu stazu. Ili će se Republika Srpska pridružiti svojim tvorcima, kao zlo čiji će se legalitet ukinuti, ili će se njeni tvorci pridružiti legalitetu. Isto važi i za 27 odsto teritorije FBiH, gdje su Hrvati postali većina, iako su do agresije činili većinu samo na 16,60 odsto bh. teritorije.

Svesrpsko i svehrvatsko planiranje budućnosti nema nikakvog razloga da se zasniva na ukidanju genocidnih postignuća Radovana Karadžića i Mate Bobana. Tim prije što je međunarodna zajednica posvjedočila spremnost da podrži rasparčavanje Bosne i getoiziranje ekonomski opljačkanih Bošnjaka. Njima se ne rentira odustati od teritorijalnog proširenja zarad nekakve multietničke ideje koja je jedino autentični bošnjački nacionalni interes. Logično, njihov je interes objedinjavanje svih Srba, odnosno svih Hrvata u jednoj zajednici. Ne postoji šansa da, najednom, zbog naprasite ljubavi prema Bošnjacima, odustanu od tog ujediniteljskog cilja. Tim prije što ih na to niko ne obavezuje. Postoji samo jedan put za blokiranje te hegemonističke logike, to je realizacija Tužbe BiH protiv SRJ, čime bi se otvorila vrata za ustavni povratak BiH u svoje prirodno stanje, od prije početka agresije na RBiH. No, dok traje neizvijesnost oko ishoda Tužbe, s&h obavještajci i propagandisti rade svoj posao. Njihov je cilj u međuvremenu što više oslabiti, satanizirati bošnjačko političko biće, survati ga u defanzivu, zašta im se pružila jedinstvena šansa nakon 11. septembra, i nakon dolaska kvislinške strukture SDP-Alijanse na vlast. Demokratski slom SDP-Alijanse je pobrkao račune, poremetio planove, jer taman se uhvatio savršen kadrovski lanac koji bi manirom policijske države, upakovanim u foliju tzv. *demokratskih promjena*, za godinu-dvije uništio bošnjački narod. Uprkos povratku SDA na vlast opstala je zahuktana ambicija Lagumdžijinih i Alibabićevih še-

Usluga Beogradu

Ovih dana Haško tužiteljstvo se našlo u nezavidnoj poziciji. FOSS je svojim naredbodavcima u Beogradu dao oružje kojim će se tući sa Carlom del Ponte i kojim će dotući ostatak Bošnjaka. Bivši Jevrosimin "profesionalac" prikazao je promjenu podataka u ličnim kartama nekolicine ljudi iz AID-a kao argument da je ta mjera ali i čitava služba falsifikatorska. Alibabić je zaboravio na Pravila o radu SDB, gdje se propisuje da tako važna služba raspolaže, pored ofanzivnih, i defanzivnim operativno-tehničkim sredstvima radi sigurnosne zaštite objekata i ljudi, pa između ostalog i sa - "sredstima za izradu propusnih i drugih bezbjednosnih dokumenata". Alibabić bi se morao prisjetiti da li su on i SDB, i koliko, odradili operativnih kombinacija u zemlji i inozemstvu, i da li su njegove kolege radile pod pseudonimima, promjenjenim imenima i prezimenima, pasošima i ličnim kartama? Ne, on dobro zna da je i to sastavni dio posla u zaštiti ustavnog poretka svake zemlje, pa valjda i napaćene Bosne.

Ovakva usluga četnicima iskomplicirala je posao Carli del Ponte koja mora činiti dodatne napore da dokazuje da je dokumentacija o agresorkim planovima i zločinačkim poduhvatima koju su SDB i AID BiH dostavili Haškom tribunalu zaista originalna odnosno vjerodostojna. Jer advokati inspiratora zločinačke agresije Miloševića, Krajišnika, Brđanina, Stakića i drugih koriste ubojito Alibabićevo oružje da bi odbranili što se odbraniti ne može – prigovaraju Haškom tužiteljstvu: "dokumentacija je falsifikat, jer se bivši funkcioneri SDB i AID u slučaju Pogorelica upravo procesuiraju za falsifikat ličnih isprava".

fova, koji se ne mire sa mogućnošću da im propadne plan povezivanja Bošnjaka sa Al-Kaidom i tzv. *islamskim terorizmom*. Otud danas legalna vlast ne može uspostaviti kontrolu nad Federalnom obavještajnom službom, kojom i dalje komanduje smjenjeni direktor, niti može, a pitanje je i koliko hoće, uhvatiti se u koštac za boljševičkim pravosuđem koje su u tandemu ideologizirali Wolfgang Petritsch i Zlatko Lagumdžija. Političari iz SDA, u većini, nisu stekli nacionalnu svijest da vide dalje od poslaničkih plata, od rahatluka što ga nudi poslušnička politika, pa se ne kane plaho zamjeriti šefovima svojih sudbina. Na žalost, nisu svjesni da će, ako nastave gledati pridase, u paketu svi biti pometeni, jer će s&h agentura učiniti sve da se SDA, prije isteka mandata, makne s vlasti. Zapravo, to je jedini način da se nastavi projekat obezglavljivanja Bošnjaka, koji se otpočeli Lagumdžija i Alibabić, po nalogu Beograda, uz podršku Zagreba, i uz suglasnost Petritschevog OHR-a.

Teroristi Haškog tribunala

Ako je jasno da Srbija i Hrvatska nemaju ni računa, ni namjere, da vode politiku po mjeri naših multietničkih iluzija, i da će učiniti sve da zaokruže i od historijskih odgovornosti očiste osvajačke projekte Slobodana Miloševića i Franje Tuđmana, onda je posve logično očekivati da će se na njihovom što javnom, a što tajnom udaru naći sve što remeti sliku osvojene budućnosti.

Haški tribunal i dosad je bivao meta vladinih i paravladinih snaga po Srbiji i Hrvatskoj. Srbi i Hrvati su pokazali jednu logičnu osobinu zrelih nacija, a to je zaštita ljudi za koje se vjeruje da su doprinijeli budućnosti nacije. Ne ulazimo sada u moralne aspekte tih doprinosa. Bitan je taj refleks, to shvaćanje da se svoji ljudi ne smiju ostaviti na cjedilu. Kod nas je, pak, drukčije, mi i dalje mislimo da je Alagićeva sudbina samo njegova, ili da se *Pogorelica* ne tiče nas, već je to privatna stvar osumnjičenih. Mi smo svjesni nevinosti

Alibabić protiv State Departmenta

Misija UN u BIH raspolaže analitičkim materijalom "Vidovi globalnog terorizma u 1995. i 1996. godini", koji je sačinio State Department SAD za potrebe Misije u BiH. Materijal ima opći dio, a zatim sukus terorističkih prijetnji koje potiču iz određenih država. U poglavlju "Iran" nema ama baš niti jedne riječi o BiH niti o eventualnoj terorističkoj djelatnosti porijeklom iz Irana na tlu BiH. S druge strane, na osnovu Alibabićevih podvala i montaža, ideologizirano i poslušničko Federalno tužiteljstvo,a potom i Vrhovni sud, preuzeli su sljedeću konstrukciju: "Nakon što su se prethodno dogovorili, uspostavili saradnju sa obavještajnom službom Islamske Republike Iran – MOIS, čija im je teroristička djelatnost bila dobro poznata..." Šta ćemo sad? Ko laže? State Department ili Alibabić sa "neovisnim i nepristrasnim" pravosuđem? To je bar svakome jasno. Čak i američkom pukovniku Davidu Huntu koji tvrdi: "Za nas nisu bili problem Bosanci, za nas su bili problem Iranci, i tada i sada". Postavlja se pitanje: Zašto se onda vrši gonjenje Bosanaca? Odgovor se sam nameće: Zato jer je Beogradu i Zagrebu potrebno da zločinačke projekte u BiH aboliraju optuživanjem Bošnjaka za tzv. islamski terorizam.

optuženih, ali ne kanimo reagirati. Srbi su svjesni zlikovništva svojih optuženika, ali se svom silom trude da ih izbave iz dometa zakona i odgovornosti za zlodjela. Međutim, u s&h nakani da se potare Haški tribunal ne leže samo ovi motivi za spasenje nacionalnih junaka.

Diskreditacija Haškog tribunala nosila bi ogromnu korist za osvajačke projekte u BiH. Realizacija montiranog procesa *Pogorelica*, i osuđivanje saradnika Haškog tribunala za tzv. *islamski terorizam*, bacilo bi sjenu na vjerodostojnost optužnih zahtjeva, procesa, presuda. Dakle, neko ko je navodno planirao da napadne Američku ambasadu, da ubija civile grahom i balegom, kako to tvrdi američki pukovnik David Hunt, najednom bi isplivao u prvi plan kao lice koje je Haškom tirbunalu dostavilo, u ime bh. države, preko 200 različitih predmeta sa desetine hiljada stranica dokaznog materijala. Sa eventualnim osuđivanjem osumnjičenih u montiranom procesu *Pogorelica*, survao bi se Haški tribunal, čiji je ogroman dio dokaznog materijala zasnovan na radu ljudi koji se sumnjiče za tzv. *islamski terorizam*.

Srpskim, hrvatskim i kvislinškim montažerima Pogorelice odgovara i odugovlačenje procesa, jer se na vreloj vatri drži stanje sumnje u Haški tribunal. Zapravo, Vrhovni sud FBiH nema na osnovu čega donijeti osuđujuću presudu, jer dosad nije dokazano ništa od konstrukcija koje su naveli FOSS i Tužilaštvo. Poseže se za novim, još ispraznijim montažama, tipa dovođenja Rohana Gunaratne iz Šri Lanke, samozvanog eksperta za Al-Kaidu, da za 200.000 dolara (ko to plaća?) posvjedoči kako je Pogorelica bila baza Osame bin Ladena, ili, tipa pozivanja za zaštićenog svjedoka nekog u Ameriku izbjeglog Bošnjaka, koji je bio na obuci u Iranu, ali ne i na Pogorelici. Pa kakve to veze ima?! Sudi li se u ovom procesu Iranu ili državnim funkcionerima RBiH?!! Kako je moguće da o nekom predmetu svjedoči neko ko nema veze s tim predmetom? Ako je, pak, po srijedi proces Iranu, onda je to drugi par cipela, a kojim državni funkcioneri RBiH nemaju ništa. No, očito je, u ovom montiranom procesu se traži glava ljudi koji su u toku agresije predstavljali bh. državu, i to iz dva razloga: prvi, da je žrtva optuži za terorizam, drugi, da se time degradira Haški tribunal koji je, navodno, za saradnike imao tzv. *islamske teroriste*, iz mreže Osame bin Ladena. Kad bi se ralizirala takva konstrukcija, tada bi sve što je radio Haški tribunal moglo biti dovedeno u pitanje. Definitivno, Srbi i Hrvati znaju šta rade.

"Ljiljan", br. 533, 7. IV 2003.

Državni terorizam nad tzv. alžirskom grupom

Bezmalo sedam godina nakon zločina SDP-Alijanse nad nevinim ljudima iz tzv. alžirske grupe, koji su zbog „krivice" porijekla i boje kože izručeni u logor smrti Guantanamo na Kubi, u našoj javnosti još uvijek nema kritične mase suosjećanja sa ovim ljudima i njihovim porodicama, a nema ni ozbiljnije političke akcije kojom bi se tražilo krivično gonjenje nalogodavaca ovog zločina. Bio sam svjedok nekoliko protesta koje je supruga jednog od zatočenika, Nađa Dizdarević, organizirala u Sarajevu, a na kojima se nije pojavio niko iz bošnjačke političke elite – da podrži borbu za pravdu. Danas je općeprihvaćeno da je izručenje tzv. alžirske grupe bilo u najmanju ruku greška, pa i samim tim što oni koji su tvrdili više ne tvrde da se radi o „razbijenoj ćeliji Al-Kaide". No, iz tog stava ne proizilaze ni akcije ni sankcije. Otud sa posebnim zadovoljstvom ovoj knjizi prilažem tri teksta objavljena u jeku zločina nad tzv. alžirskom grupom, iako sam se ovog slučaja doticao u desetinama kasnijih tekstova. Dakle, pošto nisu „pritvoreni i krivično gonjeni oni koji su montiranim procesom tzv. alžirskoj grupi fašizirali naš pravni sistem", a što sam tražio u januaru 2002., pred sobom imamo državni terorizam koji štiti zločine nad nevinim ljudima. Neko mora odgovarati za patnje nanesene šestorici ljudi i njihovim porodicama. U protivnom, ovo i dalje nije pravna, ovo je policijska država!

Osvit državnog terorizma

Ako ne budu pritvoreni i krivično gonjeni oni koji su montiranim procesom tzv. alžirskoj grupi fašizirali naš pravni sistem – bit će ozvaničen najcrnji vid državnog terorizma. Niko neće biti siguran, jer će se policija i pravosuđe služiti metodom fašističke države.

Svjetski rat protiv terorizma je izgubljen onog časa kada su prekršena pravna, demokratska i humanistička načela. Amerika je bez ikakve potrebe poziciju žrtve i moralne superiornosti podredila militarističkom siledžijstvu. *Patriot Act*, kojim se ratno pravo nadređuje civilnim i demokratskim vrijednostima, otvorio je vrata svekolikom razvaljivanju zapadnih vrijednosti. U BiH, koja je okupirana političkim provincijalizmom, ispoljen je sumanuti koncentrat *antiterorističke* histerije.

Mi smo jedini od početka upozoravali na ove procese. Tri mjeseca poslije hapšenja tzv. alžirske grupe u BiH demokratska javnost otvoreno govori o zloupotrebi države u tlačenju ljudi kojima se ne može dokazati krivica. Toj osudi pridružuju se i neke međunarodne organizacije. Postavlja se logično pitanje: da li će se državne instance prizvati pameti i da li će neko krivično odgovarati za neviđenu kafkijanizaciju građanskih prava i sloboda?

Raspad svjetskog pravnog poretka

Naporedo sa sve snažnijim zapadnim otporom zloupotrebi američkih vrijednosti, Bušova administracija tone dublje. Valjda u spoznaji da ne može natrag. Povlačenje iz procesa hapšenja američke slobode značilo bi priznavanje odgovornost za antiamerikanizaciju Amerike. Amerika mora dotaknuti dno. Teško je povjerovati i da bi bh. vlasti (Alijanse za promjene) mogle otvoriti proces istrage protiv svojih ljudi koji su sramnim procesom tzv. alžirskoj grupi fašizirali bh. državu, poručivši građanima da se više niko ne može osjećati sigurnim.

Trenutno se pred očima civilizacije odvija besramno kršenje Ženevske konvencije; Amerikanci uhapšene talibane briju i odvode u vojni logor na Kubi. Prvo, s kojim pravom ih briju, kad je brada izraz *garantiranih vjerskih sloboda* ovih ratnih zarobljenika (nije li to iživljavanje?), a drugo, s kojim pravom im sude oni, a ne međunarodno pravosuđe. Ako su SAD, logikom jačeg, sebe metnuli iznad UN-a i međunarodnog prava, onda je ovo uvod u orvelovski teror i raspad svjetskog poretka. Naša država je u tom procesu uvučena na stranu zla.

Komunistička upotreba policije i pravosuđa

Proces tzv. alžirskoj grupi najdrastičniji je primjer državnog terorizma u BiH. Hapšenje šestorice Alžiraca u oktobru 2001., koji su (bili) državljani BiH, u svjetskim je medijima najavljeno gromoglasno. SFOR je saopćio da je – u Bosni razbijena ćelja Al-Kaide, a generalni sekretar NATO-a Džordž Robertson da je – *najmanje jedan od njih imao redov-*

ne kontakte sa vodstvom Al-Kaide. Bosanska javnost je s pravom podržala hapšenje tako opasne terorističke skupine za koju se tvrdilo da je planirala napade na Ambasadu SAD u Sarajevu. Kad se ispostavilo da za tri mjeseca trajanja pritvora osumnjičenima nije iznesen nijedan konkretan dokaz – bosanska javnost je ostala mutava. Zašto?

Valjda zato što ove državljane BiH alžirskog porijekla većina bh. domorodaca ne doživljava kao svoje ljude. *Oni su Alijino maslo*. Otud imamo osjećaj da se sve ovo događa u Alžiru, a ne u Bosni. Zapravo smo nemoćni da razumijemo da ovdje nije riječ tek o nekakvim afričkim sudbinama, već o BOSANSKIM ZAKONIMA. A od zloupotrebe ili kršenja tih zakona ovisi pravna sigurnost svakog od nas. Dakle, u procesu tzv. alžirskoj grupi nisu ugroženi nekakvi bosanski Alžirci, nego – mi sami! Ako se dozvoli takva manifestacija državnog terora, uskoro ćemo se u režimskim kazamatima umjesto naturaliziranih Bosanaca nalaziti mi.

Proces tzv. alžirskoj grupi po pravnim karakteristikama podsjeća na komunističku upotrebu policije i pravosuđa. Mislilo se da u ovoj zemlji više nikad mrak neće gutati ljude, a zakon biti mrtvo slovo na papiru. Kafkin *Proces*, koji počinje rečenicom – *Neko je oklevetao Jozefa K.* – preselio se iz literature u našu stvarnost, u kojoj kleveta može biti osnov da vas se zatvori i da vam se oduzme državljanstvo. Dakle, neko je u antiislamskoj histeriji smislio da ovi ljudi planiraju napasti Ambasadu SAD u Sarajevu.

Vrhovni sud u živom blatu

U ovom tekstu ćemo kao paradigmatski uzeti primjer osumnjičenog Ait Idir Mustafe, i zbog toga što se ovaj građanin, svojom komunikativnošću i vedrinom, najsnažnije inkorporirao u bosansko društvo. Stotine njegovih prijatelja, a prvenstveno karatista čiji je bio trener, od prvog trenutka nisu vjerovali da bi Mustafa mogao imati ikakve veze sa onim zašta ga optužuju. Njegova krivica je bila što je kao humanitarac, ekspert za kompjutere, imao uobičajeni poslovni kontakt sa drugom dvojicom osumnjičenih. U njegov dom, gdje živi sa suprugom Sabihom i sinom, u maniru Gestapoa je 18. X 2001, oko tri ujutro, upala Policija, uhapsila ga, pretresla kuću, pokupila kompjuter, diskete, mobitel i notes. Izvršeno je vještačenje pokupljenih stvari, ali ništa nije nađeno.

Istog dana je Vrhovni sud FBiH donio Rješenje (Kri-98/01) kojim mu se u trajanju od mjesec dana određuje pritvor. Iako je Mustafa osporio sve navode iz prijave, istražni sudac je u obrazloženju naveo da je - iskaz osumnjičenog u vezi s navedenim činjenicama u kaznenoj prijavi. Kako, pobogu, ako je čovjek osporio navode koji ga terete!!!

- Obzirom da se radi o kaznenom djelu međunarodnog terorizma (…) određena je mjera pritvora imajući u vidu da osumnjičeni borakvom na slobodi mogao uništiti, sakriti, ili krivotvoriti dokaze i tragove važne za kazneni postupak, kao i uticajem na svjedoke ometati kazneni postupak, a posebno dovršiti pokušano kazneno djelo, (…) ukazujući da je pritvor neophodan radi sigurnosti građana – kaže se, između ostalog, u ovom Rješenju, a da se ne navodi ni jedan jedini dokaz po osnovu kojeg Ait Idir Mustafa ima veze sa *kaznenim djelom međunarodnog terorizma*. Slijede logična pitanja: kako bi to Ait Idir Mustafa mogao *uništiti ili krivotvoriti dokaze*, ako nema nikakvih dokaza ni za njegovo pritvaranje, kako bi *mogao dovršiti pokušano kazneno djelo,* ako nema dokaza da ga je pokušao izvrši-

ti, kako bi mogao *ugroziti sigurnost građana*, itd. itd.?!! Ove nevjerovatne logičke šupljine svjedoče u kakvo se živo blato uvalio Vrhovni sud Federacije.

Pinočeovsko pravosuđe

Sutradan je, po svome advokatu Namiku Silajdžiću, Ait Idir Mustafa uputio žalbu u kojoj je na osnovu svih ovih nelogičnosti dokazivao da je *pritvor neosnovano određen*, te je predložio da se pritvor ukine. Kao što se u ovoj sumanutoj pomami moglo i očekivati, Krivično vijeće Vrhovnog suda je žalbu ocijenilo kao neosnovanu, te svojim grotesknim stavovima zapravo posvjedočilo da je proces montiran. U Rješenju (Kv-77/01 od 23.10.2001.) dosegnuto je samo dno pinočeovskog poimanja pravne države. U Obrazloženju Rješenja Krvično vijeće tvrdi da – *postoje konkretni podaci koji su dovoljno valjani da bi ukazivali da je osumnjičeni izvršilac krivičnog djela*, te da – *prikupljeni materijali sadrže dovoljno podataka*. Kakvih? Pazite sad ovaj citat!!! - *Kod osumnjičenog Ait Idir Mustafe pronađen je mobilni telefon sa više memorisanih brojeva a prema njegovoj sopstvenoj izjavi, on se poznaje sa dvojicom ostalih osumnjičenih u ovom predmetu*. ZEMLJO OTVORI SE! Pa kakve to veze ima?! Čovjek je optužen da je izvršio *krivično djelo međunarodnog terorizma u pokušaju* zato što, čovječe Božiji – *ima mobilni telefon*. I zato što ima *memorisanih brojeva*. I zato što poznaje dvojicu takođe osumnjičenih, koji su takođe humanitarci. U ovoj opakoj komediji od pravosuđa dalje se veli: *Svi ovi podaci daju ozbiljne indicije o međusobnoj vezi svih osumnjičenih*. To znači da niko nikog ne smije poznavati, niti imati ičiji telefonski broj, jer ako taj zgriješi, i ti si kriv što si ga poznavao. Ako je Mustafa kriv što je poznavao onu dvojicu, onda bi trebalo pohapsiti i sve koji su poznavali Mustafu? U ovoj zemlji su samo u vrijeme Informbiroa glave letjele ‘nako, zato što si poznavao nekog ko je oklevetan.

Kriv si zato što kažeš da nisi kriv

Vrhovni sud je po osnovu Rješenja (Ki-101/01 od 30.10.2001.) odredio sprovođenje istrage zbog postojanja osnovane sumnje da su: …*djelujući kao organizirana teroristička grupa, u namjeri da nanesu štetu SAD-u, planirali nanošenje nasilja kojim bi doveli u opasnost život ljudi i imovinu SAD-a, posebno Ambasade SAD-a u Sarajevu, u kom smislu su preduzeli organizirano posmatranje objekta i ljudi u Ambasadi SAD-a, radi utvrđivanja kretanja zaposlenog osoblja*… - kaže se, između ostalog, u ovoj pravosudnoj fantaziji koja više liči na patološku paranoju Ilije Čvorovića iz filma Balkanski špijun, nego na iole ozbiljan pravni akt.

U istom aktu se navode i iskazi okrivljenih (Belkacem Bansayah, Saber Lahmar, Ait Idir Mustafa, Boudella Hadž, Boumediene Lakhdar, Nechle Mohamed), u kojima svi redom negiraju optužbe za koje svakako ne postoje dokazi. Međutim, istražni sudac ponavlja glupost i konstatira sljedeće: *Imajući u vidu načine odbrana okrivljenih te materijalne dokaze koji se nalaze u spisu, istražni sudac smatra da ima dovoljno elemenata koji pružaju osnovanu sumnju da su okrivljeni počinili kazneno djelo*… Dakle, istražni sudac je svoju odluku temeljio na *načinima odbrane okrivljenih*. Kako? Okrivljeni kaže da nije kriv, a sudac tome što okrivljeni izjavljuje da nije kriv vidi da je okrivljeni kriv. Ko biva, ne bi on

govorio da nije kriv ako već nije kriv. Pa takve lakrdije od prava nije bilo ni u Staljinovom Sovjetskom Savezu!

Pošto mjesec dana pritvora nije bio dovoljan da se izmisle dokazi na osnovu kojih bi se podigla optužnica protiv tzv. alžirske grupe, Vrhovni sud je osumnjičenim 16. 11. 2001. (Kv-84/01) produžio pritvor za još dva mjeseca. I ovdje je ponovljeno da bi *osumnjičeni boravkom na slobodi mogli dovršiti pokušano krivično djelo međunarodnog terorizma*, opet bez ikakvih dokaza. – *Postupak iz objektivnih razloga nije okončan budući da nisu izvršena potrebna vještačenja* – kaže se u Obrazloženju.

Vrhunac skandala

Istog dana događa se najskandaloznija stvar u cijelom slučaju. Rješenjem (02/1-13-4-101) Federalni MUP oduzima državljanstvo BiH Ait Idir Mustafi i ostalim iz grupe. Zašto je ovo vrhunac skandala? Zato što je zamjenik ministra Tomislav Limov donio Rješenje kojim se kažnjava državljanin BiH za koga u momentu oduzimanja državljanstva nisu postojali dokazi da je kriv. Limov je Ait Idir Mustafi oduzeo državljanstvo BiH – *zbog osnovane sumnje da je počinio pokušaj krivičnog djela međunarodnog terorizma*. Na osnovu *osnovane sumnje* nikome se ne može oduzeti državljanstvo BiH! Može, tek ako se ta sumnja dokaže pred pravosudnim instancama. Zbog toga je akt Tomislava Limova ortodoksno zlodjelo zloupotrebe policije i državnog terorizma najgore vrste! Jer samo u fašističkim režimima osumnjičeni mogu biti okrivljeni bez dokaza ili okončanja sudskog postupka. U demokratskim, svako je nevin dok mu se krivica ne dokaže. Budući da Bosancima alžirskog porijekla kojima je doministar Limov oduzeo državljanstvo nije dokazana krivica - državljanstvo im treba biti vraćeno, a oni koji su fašizirali bh. državu trebaju biti smijenjeni, pritvoreni i krivično gonjeni. Zasad, oni su jedini – teroristi.

"Walter", br. 43, 23. I 2002.

Mudžahedin Bušov sin

Zapad će, strateškim izazivanjem opravdanog bošnjačkog gnijeva, pokušati da izmisli radikalni islam u Bosni. Bošnjački intelektualci su historijski odgovorni za odbranu Bošnjaka od ove klevete.

Nakon izručenja tzv. alžirske grupe, premlaćivanja demonstranata u Sarajevu i saopćenja Alijanse da je *sve bilo po zakonu* – uništenje Bošnjaka i države Bosne i Hercegovine postaje sve opipljivija stvarnost! Budući da se bošnjačke institucije ne suprotstavljaju agresiji, moglo bi se zaključiti da je prva rečenica ovog teksta paranoična laž. Na žalost, hiljade dokaza svjedoče da fizički, kulturno, ekonomski nestajemo, i da će se fašisti iz Alijanse sve okrutnije razračunavati sa kusurom bh. patriotizma. Laž nisu ove činjenice, laž su institucije i pojedinci koji sebe formalno određuju bošnjaštvom i islamom! Laž su, jer ovo nije vrijeme za šutnju i šićar, već za borbu i istinu!

* * *

Sudeći po apolitičnoj drogiranosti bošnjačkih institucija - Bošnjaci ne postoje. Hrvatska Alijansa nas je u privatizaciji opljačkala do gole kože, a da se nikakav gazija-mislilac nije dosjetio da je trebalo na vrijeme okupiti bh. ekonomsku pamet i izgraditi strategiju. Ne zbog bošnjačke, već zbog bosanske budućnosti, koje nema bez ekonomski, a time i politički, ravnopravnih Bošnjaka! Mogla se ta pamet još prije godinu dana okupiti oko Bošnjačkog dijaloga, ali su svi u tom pokretu vidjeli opasnost za svoju palanačku žabokrečinu. Umjesto da Bošnjaci do danas imaju mrežu kritične intelektualne mase, koja bi iznjedrila konsenzus o neupitnim interesima, Bošnjaci imaju tek ove virtualne institucije. To što VKBI okuplja penzionere, to što Preporod ima tamburašku sekciju, to što IZ misli od Bajrama do Bajrama – ma to nema veze sa stvarnošću! Opipljivi ataci traže konkretno djelovanje.

Zbog mutavosti bošnjačkih institucija, protesti u Sarajevu su tumačeni, kao *djelo islamskih ekstremističkih organizacija*. Oni koji su demonstrirali najmanje su krivi za to. Zašto se tamo nisu našli ugledni bošnjački intelektualci? Zašto nije proteklih dana organiziran okrugli sto, potpisivanje peticije, press konferencija, ili ma koji drugi vid javnog suprotstavljanja bošnjačke inteligencije zlu koje je počinjeno? Zato što smo svoju genetsku manu pretvorili u vrlinu, pa sabur mećemo tamo gdje mu nije mjesto. Sabur je potreban kad je priroda jača od insana, a ne da bi insan bio hajvan. Državni zločin koji je obilježio protekli mjesec bošnjačke je institucije stavio na dosad najveću kušnju. No, umjesto da postoje, tamo se jeo kadaif.

Stvarnost nam je gora nego što to na površini izgleda. Bošnjački um se ne bavi ni površinom, očitošću, a kako bi tek sofisticiranom mrežom višeslojne dejtonske agresije. Bošnjački um ne tangiraju svakodnevni gubici, u vidu privatizacijske pljačke ili preseljavanja ljudi. Da li se posljednjih mjeseci sastala bošnjačka pamet - da analizira i uspostavi strategiju naspram krstaške binladenizacije Bošnjaka, čiji je cilj da se ojačaju s&h sepa-

ratističke pozicije; naspram procesa gušenja medijskih i dijaloških sloboda, nakon što nas je uzjahala Alijansa; naspram činjenice da je policijski aparat u Sarajevu okupiran od Hrvata, među kojima ima i *bivših* ustaša? Itd. Ne, u Bošnjaka nema dijaloga, nema borbe, ima samo sudbina. To je osobina kukavica.

***

Kome onda isporučiti hipotezu o strateškom pokušaju Zapada da proizvede novu radikalizaciju Bošnjaka? Amerika danas štanca svoje tzv. neprijatelje, da bi imala protiv koga ratovati, jer je bez toga neostvariva deamerikanizacija i boljševizacija SAD. Afganistan je tek predjelo. Slijede Irak, Somalija, pa i Iran. Bošnjaci su visoko rangirani na listi kandidata.

Zapadni stratezi su i 1992. znali da Bošnjaci nisu radikalisti, da vole sex, pivo & rock'n'roll. Zato su nam držali embargo na oružje, kako bi stvorili stanje očaja, u kome je dolazak mudžahedina logičan slijed. No, mudžahedini su u BiH došli preko Hrvatske, uz podršku Zapada. Baš kao što je i Bin Laden instaliran zapadnom voljom. Mi smo imali nesreću da bošnjačka politika ništa od ovoga ne razumije. Ako je slika radikalnog islama u Bosni 1992. trebala Zapadu kao opravdanje za politiku iz Karađorđeva, ta potreba je danas drukčije namjene. Američki imperijalizam čezne za *Afganistanom* u Bosni. Ali, Bošnjaci loču, drogiraju se i prevrću više nego ikad. Kako od pijanih i veselih Bošnjaka napraviti radikalne islamiste? Lijepo, odglumit će ih neko drugi.

Sjećamo li se Radovlja kod Visokog? Prije koji mjesec SFOR je pretersao ovo selo. Naši *demokratski* mediji to su prećutali. Na udaru vojnog prepada, hapšenja, ispitivanja, pretresanja, pred uperenim američkim puškama, našli su se bošnjački civili, vjernici, starci, žene i djeca! Pet američkih vojnika je uperilo cijevi u Seada ef. Goraliju i spriječilo ga da dođe do džamije i klanja akšam. Amerikanci su upali u kuću porodice Valjevac, i tamo na namazu uhapsili 80-godišnju staricu Munibu! Hodali su joj po kući u čizmama, istrgli telefonski kabl, odlijepili itisone sa stepenica… Američki prevodilac je preko megafona urlao: *Predajte se!*

Šta je, dakle, cilj ove gluposti? Odgovor je istoznačan i na pitanje o procesu tzv. alžirskoj grupi. Zašto je američkim lutkarima trebalo da marionetskim procesom u Sarajevu potcrtaju nevinost uhapšenih? Mogli su ih, u skladu sa kaubojskim zakonima, sami odmah uhapsiti i sprovesti na Kubu. Jer da im je stalo do procesa u Sarajevu, do legaliteta, do poštivanja procedure, poštivali bi i Odluku Doma za ljudska prava. Ne! Cilj i ove predstave je bio izazivanje gnijeva kod Bošnjaka, kako bi se proizveo medijski utisak o *radikalnom islamu u Bosni*. Tlačenje nena i djedova u Visokom nije proizvelo nikakvu reakciju. Ovo drugo jeste. Baš u traženom, vizuelnom, mudžahedinskom, pakovanju. Za to su krive bošnjačke institucije i intelektualci. Jer dokle god pustimo da se o bošnjačkim pitanjima govori bez učešća bošnjačkih institucija i prvaka - dotle ćemo biti ono što drugi hoće.

Dakle, da vidimo koji će se to bh. uglednici okupiti da napišu protestno pismo američkom Predsjedniku zbog sumanutog trpanja Bosne i Bošnjaka u kontekst tzv. islamskog terorizma?

"Walter", br. 44, 6. II 2002.

Zašto je Zlatko Lagumdžija skrivao dokaze o nevinosti tzv. alžirske grupe

Hitlerisanje Bosne

Od alžirske Vlade Lagumdžija je na vrijeme obaviješten da su šestorica osumnjičenih – nevini. * Gdje su nestala pisma alžirskog MIP-a? * Ambasada BiH u Vašingtonu obaviještena da na Kubi ima (još) državljana BiH * Da li na Kubi ima Bošnjaka za koje ne znamo?!!

Na državnim medijima u BiH objavljena je *nezvanična informacija* da bi državljani BiH alžirskog porijekla (Belkacem Bansayah, Saber Lahmar, Ait Idir Mustafa, Boudella Hadž, Boumediene Lakhdar, Nechle Mohamed) mogli biti oslobođeni iz američkog konclogora na Kubi i poslati u Alžir. Jedino bi, prema ovim nezvaničnim informacijama, Bedlkacem Bansayah mogao biti zadržan u zatočeništvu.

Građaninu kome okupirani medijski sistem nije do kraja popio pamet preostaje da se, po logici stvari, upita: Otkud tzv. *alžirska grupa* na Kubi? Takva informacija dosad nikad nije objavljena u zvaničnom obliku! Bila su to tek naklapanja. Nakon fašističkog postupka bh. vlasti, koje su građanima alžirskog porijekla nezakonito oduzele bh. državljanstvo, i koje su ih uprkos oslobađajućoj presudi i odluci Doma za ljudska prava predale *pod mandat SFOR-a* (?!) – za ove se ljude nije zvanično ništa čulo. *Otišli na službeni put*. Sad odjednom državni mediji javljaju da su oni na Kubi i da će biti deportovani u Alžir. Ovakva količina kriminalne bahatosti, neozbiljnosti, bezobrazluka, hitlerisanja - ravna je stilu Slobodana Miloševića!

Terorizam nad bosanskim zakonima

Kvislinške vlasti SDP-Alijanse, predvođene lažovom i narodnim izdajnikom Zlatkom Lagumdžijom, i te kako su svjesne da su počinile zločin nad pravnom državom u BiH, ali im sluganstvo Bušovoj Americi omogućava da teroriziraju zakone ove zemlje. Svjesni su zla koje su počinili samim tim što su se nakon počinjenog zločina nad ovim ljudima i njihovim bosanskim porodicama, uvukli u mišije rupe, k'o zadnje kurve na planeti.

Objavljivanje informacije o oslobađanju tzv. *alžirske grupe*, u medijima koji su pod kontrolom kvislinške vlasti, nije ništa drugo nego vrhunac moralne perverzije. Vlast koja je danima bježala od suočenja sa istinom o počinjenom zločinu, sad odjednom dopušta da se objavi da su ti ljudi živi, da su nevini, da će biti na slobodi, kao da se ništa nije dogodilo. Pa ako su nevini, oni nisu trebali biti ni hapšeni, ni zatvarani, ni deportovani na Kubu! To se znalo i prije nego što su predati američkim trupama u BiH (koje imaju mandat SFOR-a, a ne okupatora!).

U prilici smo da u ovom tekstu objavimo dva ekskluzivna materijala koja svjedoče o umiješanosti vlast SDP-Alijanse, a posebno samog Zlatka Lagumdžije, kao šefa MIP-a, u skrivanje pravovremenih informacija kojima se moglo spriječiti deportovanje tzv. alžirske *grupe* na Kubu. Drugi materijal se tiče odnosa bh. Ambasade u Vašingtonu prema zvaničnoj obavijesti američkih vlasti da se u zloglasnom logoru nalaze državljani BiH i da

ih mogu posjetiti, što ovi, naravno, nisu učinili. I za ovo drugo isključivi je krivac Zlatko Lagumdžija, jer se pod njegovom upravom nalaze i bh. Ambasade. Idemo redom.

Uzaludna krađa dokumenata

Sjeća li se iko još one provale u prostorije Vlade, u jeku afere sa tzv. *alžirskom grupom*? Javnost, dakako, nije obaviještena šta je bio cilj ove provale u režiji i izvedbi Lagumdžijinih obavještajaca. Cilj je bio da se pokupi korespondencija MIP-a sa Ministarstvom inostranih poslova Alžira, na osnovu koje je bilo jasno da je riječ o nevinim ljudima, koji nikada ni za kakvo krivično djelo nisu gonjeni u Alžiru. Naime, Lagumdžijin MIP je na talasu američke islamofobijske paranoje i izmišljanja terorizma u BiH bio uvjeren da će od Alžira dobiti potvrdu američkih (dez)informacija da je riječ o opasnim teroristima. U tom cilju upućena su brojna pisma sa urgentnim zahtjevom da alžirske vlasti dostave policijske dossiere ovih ljudi. U međuvremenu je stvar sa tzv. alžirskom grupom otišla preduboko u kršenje osnovnih ljudskih prava; Tomislav Limov je već protuzakonito pooduzimao bh. državljanstva brojnim naturaliziranim Bosancima; šestorica osumnjičenih su se već predugo, bez ikakvih dokaza, nalazila u bh. zatvorima; dokaz da su ti ljudi nevini automatski bi vodio priznavanju vlasti SDP-Alijanse da je počinila stravična kršenja ljudskih prava i zloupotrebe zakona! Stoga je trebalo uništiti dokaze o njihovoj nevinosti koje Vlada Alžira dostavila Lagumdžijinom MIP-u. Ipak, to je samo privremeno rješenje, jer će se uskoro objaviti stav Vlade Alžira koji je na vrijeme, dakle i prije izručenja, upućen na adresu Lagumdžijinog MIP-a. O pitanju tzv. alžirske grupe raspravljala je i alžirska Narodna skupština, ali ni o tome, dakako, ništa nisu izvijestili naši slobodni, neovisni i demokratski mediji. Jer bi stav Narodne skupštine Alžira razotkrio monstruoznu pozadinu fašističkih postupaka Vlade Zlatka Lagumdžije.

Dokazi da Lagumdžija laže

O ovome svjedoči i izjava našeg sagovornika iz MIP-a, koji je iz razumljivih razloga želio ostati anoniman: - *Prvo smo tražili informaciju od Alžirske ambasade u Rimu, da nam dostave podatke o tim ljudima. Isti akt je nešto kasnije proslijeđen i do Vlade Alžira u kome smo tražili da nam dostave podatke da li su ovi ljudi pod bilo kakvom istragom, da li se vodi krivični postupak, i da li je za nekim od njih izdata međunarodna potjernica. Alžirski ambasador u Rimu je u telefonskom razgovoru sa Zlatkom Lagumdžijom potvrdio da su ti ljudi pred alžirskim zakonima potpuno čisti, da se protiv njih ne vodi nikakav postupak, i da se mogu vratiti u Alžir kad god žele. Alžirski ambasador u Rimu je poslije, kada je saznao da prijeti mogućnost izručenja, nazvao MIP i izričito prenio stav Vlade Alžira da ovi ljudi ne smiju biti izručeni. Ambasador je zvao i na dan izručenja, ali ga sekretarica nije htjela spojiti ni s kim od nadležnih* – kaže naš izvor iz MIP-a.

Od istog izvora iz Sarajeva dobili smo i fax koji je 8. marta 2002. upućen bh. ambasadoru u Vašingtonu Igoru Davidoviču, od strane novinarke “Miami Heralda” Carol Rosenberg, a koji je stigao i do Lagumdžijinog MIP-u,. U pismu se kaže:

- *Moje ime je Carol Rosenberg. Novinar sam “Miami Heralda” u Floridi, i provela sam posljednja dva mjeseca u američkoj bazi Guantanamo Bay na Kubi prateći događaje oko američkog vojnog zatvora. Tamo me je komandant obavijestio da su ambasade u*

Vašingtonu, čiji državljani se nalaze u kampu, obaviještene o tome i da im je ponuđena mogućnost da izvrše konzularnu posjetu. Dakle, moja pitanja su sljedeća: Da li ste obaviješteni da u kampu ima vaših državljana? Koliko njih? Da li ste poslali nekoga dole da ih posjeti? – kaže se u pismu novinarke Carol Rosenberg.

Na osnovu ovog pisma je očito da je Lagumdžijinom MIP-u stigla obavijest da se u američkom konclogoru na Kubi nalaze i državljani BiH. Da li je riječ o tzv. *alžirskoj grupi* (kojima je oduzeto državljanstvo BiH!), ili nekim drugim bh. državljanima – nepoznato je. Očito je da je MIP još ranije obaviješten o tome, i da je odbio poslati delegaciju u konzularnu posjetu, što i jeste jedno od interesovanja novinarke "Miami Heralda".

Bosanska javnost od Zlatka Lagumdžije treba dobiti odgovore na sljedeća pitanja: Zašto MIP nije posjetio bh. državljane zatočene na Kubi? Da li se na Kubi nalazi još državljana BiH? Da li su to Bošnjaci? I napose, da li bi javnost konačno mogla dobiti na uvid dokumente koje je Vlada Alžira na vrijeme slala Vladi SDP-Alijanse, upozoravajući da su ljudi iz tzv. alžirske grupe – NEVINI?

"Walter", br. 49, 17. IV 2002.

Medijski zločin nad Sanelom Sjekiricom

Slučaj bosanskog prognanika i španskog studenta Sanela Sjekirice prototip je za razumijevanje tehnike rada medijskih tvornica terorizma. Na ovom primjeru moguće je čitati i tumačiti i razne druge slične konstrukcije. Govorimo o Sjekirici, a mogli smo i o Sabahudinu Fijuljaninu, ili nekom trećem nevinom čovjeku koji je žrtva trgovaca lažima. Medijski šnajderi sačekuju svaki događaj na koji se može nakalemiti laž o tzv. islamskom terorizmu. Dovoljan im je bezazleni povod da od nevinog čovjeka – pod uvjetom da je musliman – naprave svjetskog teroristu. Učinili su to od Sanela Sjekirice.

Zašto sarajevski mediji podmeću terorizam vlastitoj državi

Kako je Sjekirica pao u MEDije

Sanel Sjekirica je, ni kriv ni dužan, nego nevin, napravio najveću moguću podvalu ovdašnjim „antiterorističkim“ medijima, pa i njima sličnim političarima. Kad je mladi Mostarac osumnjičen da je učestvovao u napadima na madridske vozove, domaćim „antiteroristima“ pala je sjekirica u med. Krenule su najprije televizijske konstrukcije iz već poznate „antiterorističke“ kuhinje srednjoškolskog FTV Deska. Državna televizija odmah je najavila pad političkih dionica ove države, a novinar Šimić pretpostavio je krah međunarodnog ugleda državne Bosne i Hercegovine. Tako smo konačno saznali da naša državna TV brine o ugledu zemlje, što nas je iskreno obradovalo, koliko i da ugled postoji, te da se na nas može ugledati makar nesusjedna Ruanda, zajedno sa našim susjedima koji su nam ugled srozali genocidom i rušilačkim poduhvatima.

„Slobodna Bosna“ objavila je kako je Sjekirica samo jedno od djece koju vrbuju tzv. islamski teroristi, te nadovezala čitave storije o uvezanosti ovog momka sa zeničkim i sličnim kampovima za obuku u podmetanju TNT eksploziva (naslov: „Sanel Sjekirica studirao je, družio se, dijelio stan i bio u stalnom kontaktu sa Al Qaidinim teroristima i Španjolskoj!). „Oslobođenje“ je na naslovnoj optužilo ovog mladića da je terorist, ne osjećajući danas potrebu za direktnijim demantijem ovakvih kleveta (naslov: „Španska ćelija Al-Kaide obučavana u Zenici“). Istina zaboravilo se na to da je Sanel Sjekirica već 12 godina državljanin i Španije, te da je od tada, čak u dva navrata, boravio na odmoru.

„Dani“ su iz pera „antiterorističkog“ istražitelja Esada Hećimovića iscijedili storiju o Sjekirici kao zakrvavljenom mudžahedinu koji je iskoristio gostoprimstvo i uvezao se sa 11. septembrom i sličnim 11. datumima. Usput, uz novinu su prodavali i Kafkin „Proces“. Pa ga još kopirali u Hećimovićevom tekstu. Kataklizma žurnalizma je završila u krešendu slobodnog izlaska Sanela Sjekirice iz policijske stanice u Madridu.

U odnosu na ovdašnje dokazane i oprobane medijske „antiteroriste“, daleko je sofisticiranija „antiteroristička“ kampanja FTV. Njihova podmetanja neodoljivo podsjećaju na one terorističke naprave. Sjekiricom su se bavili vrlo degutantno iz dnevnika u dnevnik, a kada se najavio, prijavio, javio, došao u špansku policiju, preko FTV-a smo saznali da se – „predao“. Zatim su objavili kako ga španska policija „ispituje o njegovim vezama sa teroristima i terorističkim aktom u Madridu“. Kad je momak pušten na slobodu, FTV je dodala detalj: „Pušten je uz uslov da se mora javljati dva puta mjesečno španskoj policiji“. Otkud baš ovaj detalj da bude bitan našem FTV-u i otkud da ga oni znaju? Pa sudeći po onim gadostima koje su objavljivali svom svakako sluđenom pretplatničkom gledateljstvu, nisu Sanela mogli tek tako pustiti na slobodu.

Zato se, dakle, sarajevski mediji ponašaju kao srpsko-hrvatski velikodržavni logističari? Zašto im i u čije ime trebaju tolike količine laži i podmetanja? Plaćenički mentalitet ne može biti jedini motiv ovog profesionalnog i moralnog ponora. Moglo bi se reći da su sarajevski mediji izvršili kolektivno samoubistvo. I to Sjekiricom.

„Walter“, br. 106, 27. IV 2004.

Medijske tvornice terorizma

SDP i mediji Lagumdžijine hunte dosad su me proglasili "vođom islamske revolucije u BiH", "komandantom vehabija", "komesarom Patriotske lige", "političkim vođom novog bošnjačkog rata"... Ove opasne klevete ne zanimaju nikog, osim žrtve. Zato će i medijski zločin nad Sanelom Sjekiricom otići u zaborav. ...Kao i svako zlo kome je danas izložen izgubljeni bošnjački narod.

Šta bi se desilo da neki čovjek ubije nekog čovjeka, da mediji izvijeste o ubistvu, a da ubica nastavi rahat hodati dunjalukom, jer su policija i sudstvo namjerili da previde slučaj? Digla bi se neviđena gužva. Pljuštala bi saopćenja za javnost, pravili bi se okrugli stolovi, mediji bi bili krcati tekstovima o ovom neviđenom slučaju – da neko ubije čovjeka, a da za to ne odgovara.

Bosanski progananik i španski student Sanel Sjekirica je ubijen u medijskom kamenovanju od strane medija Lagumdžijine hunte. – "Mediji su uništili moj život u Španiji" – rekao je Sjekirica nakon što su SDP-ovi mediji danima obavještavali da – "osumnjičenik spada u skupinu druge generacije odškolovanih domaćih ekstremnih mudžahedina koji su pripremani za akcije poput one izvedene u Madridu". Kraj priče znamo. Španska policija je nakon 72 sata istrage i držanja u pritvoru Sjekiricu pustila da živi život slobodnog građanina. Sve što je o njemu rečeno – laž je. Da je makar ta konstrukcija plasirana kao pretpostavka! Naprotiv, SDP-ovi mediji su sa sigurnošću tvrdili da je Sjekirica "terorista Al-Kaide". Šta ćemo sad?

Nevin čovjek je stradao, a da za to niko nije odgovarao.

Neovisni plaćenici

U našem listu namjerno nismo u jeku medijske gužve tematizirali ovaj slučaj, jer nas je interesiralo nešto mnogo bitnije: da li ovo društvo ima mehanizme koji su spremni da s moralnog, ali i pravnog stanovišta, zaštite građanina koji je izložen ma kakvoj torturi koja ugrožava njegovo pravo na dostojanstvo? Prošlo je bezmalo mjesec dana nakon medijskog zločina nad Sanelom Sjekiricom, ali ni jedna vladina ili nevladina organizacija, a pogotovo one koje se bave navodnom kultivizacijom medijskog prostora, nisu našle za shodno da jednu jedinu riječ progovore o ovom slučaju. Dakle, naše društvo neće da ima mehanizme za zaštitu ljudskih prava, kada se radi o ljudima koje SDP-ov "antiteroristički" agitprop ljaga kao tzv. islamske teroriste.

Dejtonskih je godina u Sarajevu debelim političkim parama izgrađena skalamerija tzv. neovisnih i nevladinih institucija, od kojih ni jedna nije posvjedočila neovisnost od djelovanja srpsko-hrvatskog hegemonističkog klana, čije interese u političkom Sarajevu predstavlja krnji SDP. Doduše, jedini izuzetak je protest Helsinškog komiteta u vezi zločinačke ekstradicije tzv. alžirske grupe. No, Helsinški je komitet potom, na talasu propovijedi kardinala Vinka Puljića, tvrdio da se u Sarajevu ugrožavaju ljudska prava Hrvata, a

da nikad poslije nije tematizirao ugrožavanje bošnjačkog naroda, pa i kroz ove strateške, kontinuirane optužbe za veze sa tzv. islamskim terorizmom. Ta tzv. demokratska alternativa, u vidu desetine tzv. nevladinih organizacija, utopila se besramno u infrastrukturu SDP-a, jednako kao što su onomad Islamska zajednica, "Preporod" i još neke bošnjačke instance djelovale pod skutima komunisticizirane SDA. Otud se ne može vjerovati institucijama kakve su, recimo, Vijeće za štampu, Krug 99, i sl., jer je cjelokupan vladin i nevladin sistem naslonjen na ideološko servisiranje od strane međunarodne politike u BiH, koju totalitarno određuju OHR i Američka ambasada. Budući da je međunarodna politika u BiH, još iz vremena agresije, skrojena po šnitu dogovora iz Karađorđeva, logično je što se njena ideološka infrastruktura danas usmjerava na sataniziranje bošnjačkog naroda, u svim varijantama, jer je defetizacija bošnjačke politike uslov za napredovanje i okončavanje s&h hegemonističkih planova. Zato se neće dogoditi da taj vrli "nevladin", "demokratski", "multikulturalni" establišment osudi, barem, kamenovanje bošnjačke djece u Neumu i ranjavanje dvije bošnjačke djevojčice. Taman posla da sad Krug 99 napravi sesiju na temu zloupotrebe medijskih sloboda u slučaju ljaganja Sanela Sjekirice. Tu čak ne može prevagnuti ni elementarni humanistički osjećaj, činjenica da je jedan nevin čovjek pogođen opasnom klevetom, koja bi ga mogla koštati, malo je reći, raznih neprijatnosti. Takvi, pogođeni klevetom, završavali su u konc-logoru na Kubi, a Sanela Sjekiricu je samo korak dijelio od zle sudbine. Da se pitaju medijski kreatori njegovog progona, on bi već bio na Kubi, jer bi krivica bez dokaza bila dokaz za njegov tzv. islamski terorizam. Valjda je u ovoj nesreći bilo i sreće, jer se španska politika debelo opekla od svoje srljanje u ratni zločin koji ni po čemu nije španski. Valjda je španska politika sačuvala toliko pameti da ne ganja lažne tzv. islamske teroriste.

Mi smo već svikli da živimo sa stalnim nasrtajima na istinu o genocidnoj agresiji na Bosnu i Bošnjake. Dotle smo sviknuti da se više ne ibretimo kad se pred očima javnosti ubija nevin čovjek. Hajde da razumijemo s&h plaćenike iz SDP-ovih medija, ali kako da razumijemo šutnju bošnjačkih institucija i intelektualaca. Eto, nije kvislinški Krug 99 mogao napraviti sesiju o zločinu nad Sanelom Sjekiricom, ali, zašto to nije učinio, recimo, Filandrin "Preporod"?! Šta bi falilo pozvati 50-tak intelektualaca da raspravljaju o društvenom ambijentu u kome se može dogoditi "slučaj Sjekirica"?

Promocija opasnog komesara

Demokratsku tišinu koja prati medijsko ubistvo Sanela Sjekirice osjetio sam prije nešto više od tri godine na svojoj koži. Mnogo prije 11. septembra, sa dolaskom SDP-Alijanse na vlast, razbuktala se strategija sataniziranja Bošnjaka, što dokazuje da je riječ o srpsko-hrvatskom projektu, koji se slučajno poklopio sa američkom antiislamskom histerijom. Danas su složna braća.

A da je SDP 2000. naumio uvesti policijsku državu, i biti poluga mafije iz Karađorđeva, vidjelo se prvih mjeseci vladavine. Moj "grijeh" je bio što sam ukazao da SDP nema pravo prozivati kadrove SDA za kriminal, kad u svojim redovima ima okorjele kriminalce, koje policijska i pravosudna mafija ne kani goniti. Odgovor je bio strahovit.

SDP me 2. marta 2001. optužio da sam na čelu "opasne političke grupacije" koja "osim neonacističkog načina blokade zakonodavne, izvršne i sudske vlasti, neonacističkog na-

čina izmišljanja i gebelsovskog ponavljanja laži o ljudima iz Alijanse, ima i partijske odrede koje čine ekstremistički, agresivno i teroristički nastrojene Vehabije", koji će "već sutra, nakon sukoba koje očekuju, biti graničari sa mudžahedinskim načinom političke i terorističke borbe". "Priča o revoluciji je bila i osnovni cilj boravka Iranske ambasade na ovim prostorima" – kaže se u dokumentu, čiji policijsku nepismenost potvrđuje i miješanje Irana sa "vehabijama".

Iako sam javno tražio objašnjenje i zaštitu od svih mogućih instanci, od policije i pravosuđa, od OSCE-a i OHR-a, od Vijeća za štampu i Helsinškog komiteta… - niko se nije oglasio. Na osnovu šutnje, kao znaka odobravanja, javnost je mogla pomisliti da se sve ove instance slažu sa ocjenom SDP-a da sam ja vođa islamske revolucije u BiH, komandant terorističkih partijskih odreda, da prevodim mudžahedine koji će biti nekakvi graničari u nekakvom sukobu…

Budući da su SDP-ovi mediji prenijeli stav SDP-a, i da su se reklame za novine vrtile po lokalnim tv stanicama, mnogo je ljudi saznalo kako sam grdno opasan. Narednih sedmica sam primijetio da je nekim poznanicima nelagodno ako se susretnu sa mnom. Razumljivo, šta se pošten svijet ima pozdravljati sa "komandantom terorista".

Dvije godine poslije ovog događaja na naslovnoj stranici "Slobodne Bosne" je objavljeno da sam na tajnom skupu u Mehurićima imenovan za "komesara Patriotske lige", koja planira da počne rat kako bi Bošnjaci izašli na Drinu. Rečeno je da sam politički vođa "novog bošnjačkog rata". Ovaj tekst se i dan danas može pronaći na internetu, i to na nekoliko velikosrpskih web-magazina. Iako sam bio svjestan opasne klevete koja se sručila na mene, ovaj put nisam tražio ničiju zaštitu. Iskustvo me poučilo da svi koji se predstavljaju kao zaštitnici demokratije, slobode štampe i ljudskih prava, zapravo jedino štite kreatore satanizacije Bošnjaka.

Otud me ne čudi šutnja koja se nadvila nad medijsko ubistvo Sanela Sjekirice. Bošnjaci su još daleko od shvaćanja da je ubistvo svakog našeg čovjeka zapravo ubistvo nas samih.

„Saff", br. 120, 15. V 2004.

Izbor

U ovom je poglavlju izbor tekstova koji na široj razini zahvataju fenomene obnove boljševizma i policijske države, odnosno slučajeve izmišljanja tzv. islamskog terorizma.

Teror „antiterorizma" je sa dolaskom SDP-Alijanse na vlast postao dominantna crta političke atmosfere, u kojoj je novi establišment demokratizaciju razumio kao izjednačavanje krivice ili progon žrtve. Otud poglavlje otvaramo tekstovima od prije 11. septembra, iz kojih je moguće razumjeti ideološku spremnost SDP-Alijanse da svoje komplekse identiteta i niže vrijednosti kompenzira iracionalnim progonom svojih glasača, dakle, Bošnjaka.

Za samo sedam-osam godina pređen je ogroman put od iživljavanja nad bošnjačkim i muslimanskim svetinjama, preko montiranih procesa, progona nevinih ljudi, pa čak i kulturne baštine, pa do bestidnog, transparentnog podsticanja islamofobijske hajke od strane državne obavještajne službe i međunarodnih instanci.

La bandiera prasetina

Da li će SDP umjeti mirno podnijeti pobjedu?

U lukavačkim selima Dobošnica i Turija, gdje živi stopostotni bošnjački živalj, pobjeda SDP-a je proslavljena "okretanjem prasadi". Okupljeni SDP-ovci su odanost ideji izrazili manifestacijom konzumiranja svinjskog mesa. Riječ je o ljudima koji su odrasli u seoskim muslimanskim porodicama, tako da je jedan broj njih premijerno probao "zabranjeno meso". Priča podsjeća na kaubojske romane, kad Zagor Te Nej, da bi zadobio povjerenje indijanaca, mora kušati mozak živog skalpiranog majmuna. Tako su eto ovi Bošnjaci dovedeni u situaciju da lojalnost novoj vlasti potvrđuju prasećom legitimacijom. Nesretno prase se našlo u ulozi portparola SDP-a, jer jer mu je namijenjeno da sa ražnja uputi poruku muslimanskim vijernicima ovih bošnjačkih sela da su nastupile demokratske promjene, one na koje pozivaju i SDP i OSCE. Dakako, riječ je o nakaradluku naših provincijalnih mentaliteta, koji ne biraju načine da se naslade crkavanjem komšijine krave. Kao što su gladijatori u predhistorijsko vrijeme poraženima odsijecali testise, kod nas se, u ovo pretpolitičko vrijeme, poraženima negira pravo na suverenitet duše. Postoji li razlika između instaliranja moćnih koncertnih razglasa na munarama džamija, čime se maltretiraju "otpadnici", i ovog pečenja prasadi, čime se vuku za nos sela koja su odvajkada, i prije SDA, držala do muslimanske tradicije i običaja? U našoj političkoj prašumi čak su i opšti pojmovi rasparčani na ideološke različitosti. Kao što SDA antifašizam poistovjećuje s komunizmom, tako i SDP zazire od bošnjačke kulturne tradicije. Kao što SDA prezire Hasana Kikića, tako SDP prezire Ahmeda Muradbegovića. Amabaš sve može postati fudbalskom loptom. Dovoljno je da se jedni vežu za određeni pojam, drugi će istog časa zauzeti poziciju antipoda. Ta bahanalija od ideologiziranog mesojedstva čini se kao paradigma ovih razlika. Vjerski običaj Bošnjaka-muslimana našao se ni kriv ni dužan u mlinu euforije, koja ne bi smjela da bošnjačku tradiciju dovodi na giljotinu ideoloških animoziteta. SDA će biti i proći, kao i SKJ, a islamski običaji u Bošnjaka će nadživjeti sve te mjesečeve mijene. Pomenuti krkanluk ugrožava demokratske promjene, jer će se do jeseni učvrstiti i proširiti ili pak rasuti aktuelno bošnjačko povjerenje u SDP. Ova futurotvorna stranka se deklarirala protiv revanšizma, a za toleranciju, što uistinu lijepo zvuči. No, u Dobošnici i Turiji prasad nisu okretali oficijelni glasnogovornici SDP-a. Činili su to mještani, novopečeni SDP-ovci, oni što su od preliminarnih rezultata do danas izazvali više tuča nego za cijelu godinu. Inkvizitorska proslava pobjede dovela je ova sela do ivice potezanja oružja. Tamošnji Bošnjaci kojima je politika sporedna stvar, kao i oni iz SDA, mogu otrpiti i uvažiti pobjedu SDP-a, ali ne i blasfemiju svojih svetinja. Navijačima iz SDP-a je, s druge strane, malo što su demokratski potukli SDA-ovce; oni sada žele da vide njihovu poniženost, koja je najočitija kad se gazi po uzvišenim pejsažima identiteta. Da se radi samo o inadžiluku čovjek bi mogao i zatvoriti jedno oko; ali na rafalnom udaru su se našle bošnjačke svetosti, i ljudi kojima se ne smije otimati pravo da drže do svog dostojanstva, satkanog od višestoljetne tradicije. Hajduci iz SDP-a da-

nas legitimiziraju SDA-ovsku platformu za jesenje izbore. Ovi opasni crveni momci nisu mogli učiniti bolju uslugu SDA-u nego da kroz bošnjačka sela poput pobjedničkog barjaka pronesu prasad, raspale ražanj i odašalju poruku o karakteru promjena. SDA ništa drugo i ne priča osim da će SDP, ako dođe na vlast, zatvarati džamije, zabranjivati vjeru i sl. Čak se ni u SDA nisu dosjetili takvog prasećeg argumenta kakav im je ponuđen iz oklevetanog tabora.

Sve ovo se događa, valja reći, u selima koja su u toku rata, u odnosu na užu tuzlansku regiju, podnijela najteže žrtve. U akciji spajanja srpskih snaga iz Smoluće sa Ozrenom, 26. VIII 1992., preko Dobošnice je protutnjao genocidni stampedo, kada je u dva dana ubijeno 108 ljudi. Oko 30 civila, staraca, žena i djece, zaklano je sjekirama. Popaljene su i minirane kuće. Do kraja rata stradalo je 200 ljudi. Pijansko spominjanje šehida u kontekstu ideološkog obračuna sa SDA ima značenje totalnog odsustva pameti, morala i samopoštovanja. Politika je, dakako, samo sredstvo. To što u pozadini tog mentalnog sklopa stoje socijalne i ine frustracije ne opravdava komotnost SDP-a da svoje ime i kredibilitet prepusti haharima svake vrste, koji su do jučer, samo u obrnutom smijeru, gazili neke druge svetinje.

„Oslobođenje“, 25. IV 2000.

Selam na ražnju

Zar vlast u Maglaju nema šta raditi osim zabranjivati tradicionalne pozdrave?

"Visoki dužnosnici i dio medijske logistike SDA su nakon propasti projekta 'Lukavačko prase' otpočeli novu fazu kampanje laži i obmane protiv SDPBiH" – kaže se na početku saopćenja za javnost SDP Maglaj izdatog u povodu reakcija na zabranu upotrebe selama u javnom govoru od strane Općinskog vijeća Maglaj.

Krajem aprila objavljeno je saopćenje SDP Lukavac u kome se kaže: "Imamo saznanja da je to slavlje (okretanje prasića na ražnju u bošnjačkim selima, op.a.) u nekim slučajevima bilo neprimjereno, provokativno, pa čak i da je bilo vrijeđanja vjerskih osjećanja građana. Takva ponašanja oštro osuđujemo".

Slijedom logike ispada da je SDP Lukavac "dio medijske logistike SDA", a da su u prvoj fazi "kampanje laži i obmane" sudjelovali gruntovno antinacionalistički listovi "Oslobođenje" i "Dani", koji su pisali o slučaju neprimjerene proslave pobjede SDP. Sve njih SDP Maglaj naziva "sljedbenicima Gebelsovog načela", a eto upravo se uvjerismo u plitkost te neistine s početka teksta.

"Dani" su u posljednjem "barometru" kao katastrofalan potez ocijenili "Rezoluciju OV Maglaj o korištenju obilježja i upotrebi pozdrava". "Dani" zaključuju da "SDA nije mogla dobiti bolji argument za optužbe o neprevladanom boljševizmu Lagumdžijinih socijaldemokrata".

Ovaj slučaj otvara dva nova momenta u političkoj svakodnevnici. Prvo, SDP pokazuje slabost spram imperativa da do jesenjih izbora afirmira zdrav odnos prema biračkom tijelu, koje valja i sačuvati i proširiti; drugo, antinacionalistički mediji pokazuju spremnost da konstruktivnom kritikom utiču na jačanje demokratske alternative. Paranoidna reakcija SDP Maglaj pokazuje da odnos ovih pojava ne funkcionira na konstruktivnoj razini, jer ispada da su svi koji misle drukčije "medijska logistika SDA".

Kako se moglo dogoditi da SDP-ovska vlast u Maglaju pored stotine životnih problema posegne za uređivanjem javnog ophođenja? Ako odgovor potražimo u bliskoj prošlosti, kada su nacionalne stranke preuzimale vlast, uočit ćemo slične obrasce. Čak je i građanska Tuzla, na talasu servilnosti prema SDA, doživjela uklanjanje brojnih antifašističkih obilježja, naziva ulica, škola, ustanova. Danas se podobnost mjeri drugim čistkama. Prostodušna svijest armije genetskih poltrona, koje je stvarala podanička povijest, ovih se mjeseci seli u bolje sutra. Valjda dokazati odanost novoj vlasti, bez obzira koliko te akrobacije zvučale šizofreno. Samo prije nekoliko godina smo živjeli pod pov. instrukcijom "da se što manje upotrebljava broj tri", a već se danas, samo u obrnutom značenju, ideološka validnost mjeri prasetinom i selamom. Nezreli politički identiteti funkcioniraju na toj površinskoj razini, gdje jal crvena jal zelena kravata imaju veću težinu od suštine stvari. "Gospodo rudari Muslimani, od danas pa ubuduće taj prljavi i teški posao radit će Srbi i Hrvati, a vi ćete se šetkati i naređivati" – bila je životna izjava predsjednika SDA

Tuzle koji je potom dogurao do ministra zdravstva. Između te stupidarije i Rezolucije OV Maglaj o pozdravljanju – nema bitne razlike. I jedna i druga groteska nastale su s ciljem dodvoravanja ideološkoj centrali, koja obično nema srca da vrati i osudi taj ekstremno vijeran poklon. Biće da je iz tog karakternog sklopa potekla ideja maglajskih revolucionara da progonom selama označe demokratske promjene. Nije riječ o pravilu, već o izuzetku, jer ni jedna druga SDP-ovska vlast nije došla na tako umnu ideju. Tu se otvara pitanje funkcioniranja infrastrukture SDP-a, čija hijerarhija već drugi put guta autogolove. Nije dobro da centrala SDP-a ne zna za štetnu namjeru svoje općinske organizacije, a pogotovo je bedasto da preko te blamaže pređe kao da se nije ni dogodila. Tim prije što se ovakvi propusti mjere konkretnim gubicima biračkog tijela.

Javnost će očito biti kritički otvorena prema političkoj opciji od koje se očekuje demokratsko ponašanje, a ne kopiranje totalitarnih obrazaca. Ne postoji razlog zbog kojeg bi se SDP-u tolerirali propusti, jer javnosti ne trebaju formalne promjene. Od SDP-a ne samo da se očekuje da ne čini greške idolatrijske naravi, već i da podrži konstruktivan kritički sud o sebi. SDP Lukavca nije ništa izgubio time što se ogradio od "neprimjerenog slavlja koje vrijeđa vjerska osjećanja građana".

Vrh SDP-a očito nema snage da kaže da je maglajska Rezolucija primjer pogrešnog i štetnog shvaćanja demokratskih promjena. To unutarstranačko poltronstvo momentalno godi, ali dugoročno škodi. Tek distanciranjem od Rezolucije o selamu, i iniciranjem njenog ukidanja, SDP ima šansu da drugi autogol pretvori u svoj poen, te da spriječi eventualne buduće izljeve gluposti i naopakog doživljavanja socijaldemokratske i multietničke platforme.

„Oslobođenje", 27. VI 2000.

Satanizirаnje mudžahedina

Građansko pravo mudžahidina je da imaju slobodu vjeroispovijesti, zbora i dogovora, u okvirima koji ne narušavaju prava i slobode drugih. Oni ta prava u ovom društvu nemaju!¨

Multikulturni listovi pod ideološkom kontrolom *lidera budućnosti* posljednjih su dana krenuli u akciju spašavanja ravnogorskih četnika. Sprovodeći dejtonsko sveto pismo, psalm o poistovjećivanju krvnika i žrtve (VXCCC–IIX), ovi plaćenici su teme o četništvu zamijenili paranoičnim temama o mudžahedinima i vehabijama. Cilj je proizvesti utisak da su vehabije najveća prijetnja miru u BiH. Kad se izbezumljena javnost ubijedi da su mudžahedini paradigma ekstremizma u BiH, i to uvoznog, onda će nam četnici i ustaše doći kao domaće životinje, kao dio kulturne i političke baštine. I onako su već pod zaštitom države.

Strateško poganjenje bh. patriotske svijesti rezultiralo je svikavanjem na okupirane č&u dijelove BiH. Postalo nam je normalno da bh. država živi na jedva 24 odsto svoje teritorije. Tu se uzgajaju s&h ljudska prava, dok se bošnjačka izvoze na doradu u kamenolome RS i batinolome HB, pa odatle u prekookeanske nedođije. Bosne nestaje isključivo zbog ustavne legalizacije fašizma, oličenog u nacističkom apartheidu bh. Srba i hb. Hrvata. Taj apartheid vlada na 76 odsto bh. teritorije; imanentno je zatočen za različitost, za antifašizam i multikulturalnost, a time i za državu BiH. Taj apartheid je u većini!!! Nasilje nad bošnjačkim povratnicima je prirodan rezultat ustavne legalizacije genocidnih ideologija. …I onda vam se pojave slinavi plaćenici da uzroke nestabilnosti BiH tumače prisustvom mudžahedina!

Ugursuzluk Bosanskih Muslimana u posljednjoj deceniji mjeri se umijećem služenja svojim dušmanima. Kad je Karadžiću to najviše trebalo, Alija je držao mitinge po Foči i Kladuši i najavljivao da će se muslimani toliko namnožiti da će Srbi i Hrvati uskoro biti manjina. Alijina tužna historijska sudbina sva je određena ovakvim stvarima. U njegovom stilu i vehabijska braća su se nekoliko puta uslikala po mjeri antibosanske propagande. Posljednji put, priredivši jalove proteste u povodu banjalučkih događaja, koji su spika protumačeni kao, tobejarabi, revanšizam. Među njima je mnogo načitanih i pametnih ljudi i pravo je čudo kako si dozvole ovakve greške u koracima.

Međutim, prvo valja napraviti ogromnu razliku između tih nekoliko mirnih, neincidentnih javnih protesta vehabijske braće, i nacističkog divljarenja četnika i ustaša. Potom, treba napraviti ogromnu razliku između višegodišnjeg medijskog i političkog sataniziranja vehabijske braće, i činjenice da ovi ljudi dosad nisu nikome naudili: nisu nikog kamenovali, nisu nikog pretukli, nisu nikog ubili… Njihovo je građansko pravo da imaju slobodu vjeroispovijesti, zbora i dogovora, u okvirima koji ne narušavaju prava i slobode drugih. Oni ta prava u ovom društvu nemaju! Oni su unaprijed osuđeni da budu protuteža s&h ekstremizmu.

Naše najstarije novine su neki dan posvetile pola stranice nekakvom anonimnom pismu u kome tobože roditelji djece iz Studentskog doma u Nedžarićima saopćavaju da tamo - *pod maskom običnih vjernika postoji grupa ekstremista, sumnjivih i mutnih tipova, koji sebe nazivaju vehabijama i vrbuju našu naivnu djecu u svoje redove. - Uspjeli su u svoje redove uvući studente koji nikada nisu išli u džamiju, pa se bojimo da to ne ode u neku dalju fazu fanatizma i ekstremizma*. Anonimni roditelji od upravnika traže da se - *glavnim akterima zabrani takav vid strateškog djelovanja*. Prvi je problem što jedna ozbiljna novina tretira providno anonimno pismo. Drugi je problem što je sadržaj tog pisma do te mjere glupav, da ga ni komunizam ne bi svario. Van svake pameti je, uopće, komentirati tu šizofreniju.

Naša druga državotvorna novina se konektirala na stvaranje dževe oko mudžahedina. U Bočinji je dramatično, po potrebi. Odatle je nekakav Ljubo Ćurković, lider povratnika, poručio da će - *sve srpske porodice ponovo iseliti ako se ne isele mudžahedini*. On tvrdi da - *mudžahedini ugrožavaju sigurnost onih koji su se vratili*, pa postavlja ultimatum: - *Zajednički život Srba sa mudžahedinima je moguć samo ukoliko oni promijene način života!* To je isto kao kad bi bošnjački povratnici u Foču, ako ih ima, kazali da je život sa Srbima moguć samo ako Srbi prestanu objedovat krmetinu; i ako konačno počnu i žive i mrtve sunetiti. U protivnom, jel, Srbi treba da se isele iz Foče. I sad zamislite neku novinu u RS koja bi objavila ovakvu glupost. To može samo ovdje, u ovoj moralnoj i patriotskoj vukojebini, gdje svakovrsni kretenluci žive na pijedestalu mogućeg. Taj Ljubo Ćurković bi svijetla obraza prekrajao vjerske običaje. Hajde što je on mahnit, ali ovdašnje novine taj apartheidski ultimatum časno prenose kao relevantan faktor stanja u Bočinji! Ne saznasmo ni kako to *mudžahedini ugrožavaju sigurnost povratnika*. Znano je zasad da su se pijani srpski povratnici iživljavali nad preostalim mudžahedinima u Bočinji, kad su, urlajući četničke pjesme, pečeno prase donijeli pred privatnu kuću u kojoj je klanjan džuma-namaz. Mora da su im instruktori bili iz lukavačkog SDP-a. Da su se mudžahedini drznuli da zaštite svoja vjerska prava, sva bi se sila lafinaške multikulture sručila na njih. Njihovo pravo je da nemaju prava.

U proganjanju mudžahedina najgrlatiji su oni što su sami sebe proglasili lučonošama otvorenog civilnog društva, multikulture, tolerancije… Pa kako to, majka mu stara! Valjda i za mudžahedine ima mjesta u tom otvorenom društvu? Ili, društvo nije otvoreno! Kakvo je to multi ako ne sadrži različitost? I pravo na različitost! Kakva je to tolerancija ako vam smetaju jehovini svjedoci, pankeri, derviši, ljevičari, protestanti, vehabije, anarhisti, rokeri, akšamlije ili navijači? Man'te lafine! Sloboda otvorenog društva omeđena je granicama zakona. Ona se ruši proganjajem naših ustavnih prava na razlike. Između četnika i ustaša koji progone bošnjačke povratnike, i lažnih bh. demokrata koji progone mudžahedine – nema bitne razlike. Na odnosu prema mudžahedinima čita se kulturna, demokratska i humanistička zrelost našeg društva.

Do dna je postalo jadno i providno braniti i pravdati s&h ekstremizam tim neodrživim sataniziranjem mudžahedina.

„Walter", br. 26, 13. VI 2001.

Federalni radio proglasio Institut sevdaha terorističkom organizacijom

Multikulturni ekstremisti

Postoje li granice drskosti i morbidnosti medijskih agenata Munira Alibabića i Zlatka Lagumdžije? NE POSTOJE. Nema kraja toj patologiji koja se hrani izmišljanjem *islamskog terorizma* na svakom koraku. Samo bi izvitoperen um mogao osnivanje naučno-istraživačke ustanove Institut sevdaha dovesti u vezu sa – *nacionalizmom, terorizmom i fašizmom*. Nisu to učinili redovni medijski organi policijske države, *Slobodna Bosna* i *Oslobođenje*; učinio je to Federalni radio, u emisiji Crno, bijelo, sivo, putem svoje urednice Dunje Jelovac, inače, dugogodišnje saradnice Senada Avdića.

Srbi i Hrvati kao bošnjački nacionalisti

Preko 1000 ljudi koji su bili prisutni na promociji Instituta sevdaha, Fondacije Omera Pobrića, 14. II 2003. u BKC-u, svjedoci su kulturnog i naučnog digniteta ove svečanosti. U uvodnim obraćanjima su Dr. Selma Ferović i Mr. Tamara Karača-Beljak, naše dvije najpoznatije naučnice iz oblasti sevdalinke, govorile o značaju osnivanja ove institucije. Potom je pročitano pismo člana Savjeta Instituta akademika Abdulaha Sidrana. Potom su veliki orkestar i hor Omera Pobrića izveli deset nepoznatih sevdalinki. To je sve.

Federalni radio nije zabilježio ništa od svega ovoga. U najavi priloga u povodu osnivanja Instituta sevdaha rečeno je sljedeće: *Govorimo o danas živim posljedicama duge i mračne historije zloupotrebe kulture u nacionalističke i svake druge nečiste političke ciljeve*. Dakle, profesorice Ferović i Karača-Beljak su bile tu da promoviraju *nacionalističke ciljeve*? Bezbeli je riječ o bošnjačkom nacionalizmu. Ali, sastav promotora, kao i članova Savjeta Instituta je multietnički! Kako Tamara Karača, Josip Pejaković, Gordana Topić, Gradimir Gojer i drugi nebošnjaci koji su se okupili oko Instituta sevdaha mogu biti u službi bošnjačkog nacionalizma?!! Svima njima autorica priloga poručuje: - *Zahvalni smo im što su nam servirali gotovo idealan primjer na kojem možemo govoriti o svim prethodnim pokušajima upotrebe kulture od strane političara za tzv. više ciljeve* – te sljedećom rečenicom vrijeđa i organizatore i publiku: - *Potrudili su se da publiku čini socijalni sloj podoban za manipulaciju*. Ovdje su izrečene grube neistine. Dogodila se svečanost koja nikakve veze nije imala sa politikom, izuzev u ambiciji autorice da vidi nešto čega nema. Niko od govornika nije pomenuo ni jednu riječ koja bi konotirala političko značenje. Govorilo se o kulturi! Drugo, ulaz je bio slobodan, oglas je emitiran ne nekoliko rtv stanica, tako da niko nije mogao pozvati publiku čiji je *socijalni sloj podoban za manipulaciju*. Autorica nije navela ni jedan primjer te izmišljene *manipulacije*. Činjenica da se u publici našlo barem 50-tak sarajevskih univerzitetskih profesora, 20-tak književnika, te brojne javne ličnosti i viđeniji intelektualci, da je bila nazočna sarajevska čaršijska krema, svjedoči da se radi o svjesnom sataniziranju ovog kulturnog događaja.

Napose, Institut je namjerno osnovan na Valentinovo, koje je palo na treći dan Bajrama, tako da su svi govornici posebno isticali tu znakovitu koincidenciju koja svjedoči da se u sevdahu stapaju i multikulturalnost, i ljubav, i bošnjačko-muslimanski kulturološki otisak prsta. Pravi bi nacionalisti sigurno izbjegli osnivanje Instituta sevdaha

na Valentinovo, kao kršćanski praznik koji nema nikakve veze za islamskom tradicijom. U Bosni, pak, sve što se tiče kršćanske tradicije, prožima se i sa multikulturalnim bićem bošnjačkog naroda.

Umjetnici sevdaha su u vezi sa terorizmom

U nastavku teksta moram govoriti u prvom licu. Autorica je iskasapila intervju sa mnom, kao sa jednim od promotora Instituta, i tendencioznim komentarima pokušala na silu dokazati da je riječ o *nacionalističkom događaju*. Rekao sam: *Da bismo opstali mi se moramo brinuti o svojim vrijednostima, a sevdalinka je naša bosanskohercegovačka zajednička vrijednost*. Dakle, iako sam potencirao sevdalinku kao multikulturalnu činjenicu, autorica zaključuje da je – *Alispahić kao prioritet istakao osvješčivanje i to naravno nacionalno, bošnjačkog naroda i to ni manje ni više nego sevdalinkom*.

Na pitanje o političkim konotacijama u vezi sa Institutom sevdaha, rekao sam: *To je stvar bolesti nekih medija da čisti kulturološki čin dovedu u vezu sa politikom*. Dakle, iako sam bio decidan da je osnivanje Instituta sevdaha čisti kulturološki čin, autorica zaključuje da je – *Alispahić svjestan činjenice da ovakav jedan skup u našoj zemlji mora imati i političke konotacije*.

Bez obzira na moju decidiranost, autorica srlja dublje u povezivanje Instituta sevdaha i politike. Čak šta više ona umjetnike sevdaha povezuje sa – terorizmom! A evo i kako. Autorica kaže: *No da je u cijeloj priči politika itekako prisutna govori i podatak da je grupa izvođača sevdaha potpisala peticiju za oslobađanje od optužbe svih procesuiranih za slučaj Pogorelica i time stekla krajnje negativan imidž u javnosti*. Prvo, Institut sevdaha nema nikakve veze sa ovom peticijom, niti je Pogorelicu ili peticiju iko pomenuo, niti su na promociji Instituta nastupili Beba Selimović, Ljubica Berak, Meho Puzić i većina onih koji su potpisali peticiju za Pogorelicu. Drugo, tvrdnja o *krajnje negativnom imidžu u javnosti* je stvar ličnog mišljenja autorice, a ne objektivnosti Federalnog radija.

Potom autorica govori o sarajevskim demonstracijama protiv rata u Iraku i zaključuje da su tamo – *bili umjetnici i intelektualci koji nisu učinili ništa zbog čega bi ih se dovodilo u vezu sa terorizmom i zbog toga još uvijek uživaju povjerenje javnosti*. Slijedom logike, potpisnici peticije za Pogorelicu su – u vezi sa terorizmom, pa ne uživaju povjerenje javnosti. Opet, kakve to veze ima sa Institutom sevdaha!?

Kao biber po pilavu u prilogu slijedi izjava bivšeg boksera i sadašnjeg profesora književnosti Envera Kazaza. Kazaz kaže: *Univerzitetski profesori, Akademija nauka i sva intelektualna bulumenta vrlo dobro radi na instaliranju novog fašizma u Bosni i Hercegovini*.

Autorica je konačno dobila što je tražila: Institut sevdaha je *instaliranje novog fašizma*. Prethodno je već, ona sama, Institutu sevdaha nalijepila etikete *nacionalizma* i *terorizma*.

Ako je briga o sevdalinci *fašizam* i *terorizam*, onda su četnici i ustaše tek violinisti koji kamom sviraju na ljudskim vratovima.

„Walter“, br. 46, 6. III 2002.

Fijuljanina treba braniti u Pogorelici

Međunarodne vojne snage se na prostoru ex-Jugoslavije sve više ponašaju kao bahati okupatori, a sve manje kao mirovna misija. Sjećate se da je na Kosovu jedan vojnik KFOR-a silovao i ubio Albanku. Nedavno su četvorica pijanih američkih vojnika usred Zagreba razrušila «zid plača», sagrađen od cigli na kojima su familije ispisale imena nestalih bojovnika; hrvatska javnost zagovara otkazivanje gostoprimstva. U ovom pogledu, mi smo najveće žrtve. Američki vojnici ne prosipaju silu ni kod četničkih, ni kod ustaških terorista, već nad bošnjačkim civilima. Sjećate li se šta se dogodilo prije nešto više od godinu dana u Radovlju kod Visokog? SFOR je navodno ganjao teroriste na aerodromu, a zapravo na udaru vojnog prepada, hapšenja, ispitivanja, pretresanja, pred uperenim američkim puškama, našli su se bošnjački civili, vjernici, starci, žene i djeca!

Gusari, kauboji, insekti

U posljednjih godinu dana bilo je više slučajeva koji svjedoče da je SFOR sve manje mirovna, a sve više antiislamska misija. Umjesto da se obračunavaju sa živim terorizmom, sa četničkim i ustaškim teroristima koji kontinuirano narušavaju mirovni sporazum, koji na bošnjačke povratnike bacaju bombe, a u RS je terorizam svakodnevna pojava, dakle – genocidni rat, SFOR se obrušava na bošnjačke civile. Ako je Sabahudin Fijuljanin uistinu nešto skrivio, ako postoje dokazi da je planirao neki teroristički napad, ja ću biti prvi za to da se taj čovjek krivično procesuira. Ali, mi to ne možemo znati, samim tim što je Fijuljanin van dometa našeg pravnog sistema, dakle, suvereniteta. Naš građanin je kidnapovan u našoj zemlji, od snaga koje hajdučki ne priznaju zakone naše zemlje. Ako SFOR ne priznaje pravo bh. države da štiti ili krivčno goni svoje građane, onda ne samo da ne priznaje bh. državu, već ne priznaje ni naše građanske živote, kao nešto što pripada bh. državi, a ne gusarima i kaubojima koji sa bh. građanima mogu raspolagati kao sa insektima. Desetak dana nakon 11. septembra napisao sam da je na pomolu rađanje novog fašizma, američkog fašizma, koji će biti opasniji od njemačkog utoliko što je, zasad, nepobjediv. Ovo što nam se događa logičan je sljed te po civilizaciju opasne američke šizofrenije, seljakluka, krkanluka, tog hitleroidnog mišljenja da je Amerika uvijek u pravu, da su Amerikanci nadljudi, da je američki kamiondžija vredniji od arapskog učenjaka, da se sa svim drugim ljudima, a pogotovo muslimanima, može i treba postupati kao sa hajvanima, jer to siledžijstvo jača američku fašističku krv... Kidnapovanje Fijuljanina otud nema veze sa tzv. borbom protiv terorizma, već je cilj tog kaubojskog divljanja da se svima nama stavi do znanja da za američke snage u Bosni ne postoji zakon ove zemlje. Uostalom, i snage Adolfa Hitlera bi u svim okupiranim mjestima prvo ubile nekoliko ljudi, pa onda nazivale «dobar dan», tek da se zna na šta je sve spreman okupacioni režim. Fijuljanina, stoga, čitam kao poruku bošnjačkom narodu. Ili, čak, kao bačenu rukavicu.

Deportacija na Kubu

Slučaj Sabahudina Fijuljanina nije izdvojiv iz cjelokupnog antibošnjačkog ambijenta. Fijuljanin je tek karika u lancu, u kome je jučer bila tzv. Alžirska grupa, a u kojem sutra može biti svako od nas. Filjuljanina je, dakle, nemoguće uspješno braniti tek sa pozicija njegove sudbine. Jednako kao što se u ratu Sarajevo nije trebalo braniti na Jevrejskom groblju, već u Foči ili Višegradu, niti Tuzla na Brčanskoj malti, već u Zvorniku ili Kalesiji. Kritična tačka sa koje treba voditi Fijuljaninovu odbranu, ali i sve druge odbrane žrtava antiislamske histerije i zahuktale antibošnjačke kampanje, jeste – Pogorelica. Na slučaju «Pogorelica» najbistrije se vidi ono što nam se događa. Dakle, legalni antiteroristički kamp legalne države, koja je u stanju rata, u stanju goloruke odbrane golih života, proglašava se «terorističkim», kako bi se udovoljilo aktuelnom tzv. antiterorističkom ratu, a bivši funkcioneri suverene države se optužuju za terorizam, čime se, zapravo, naša cjelokupna borba za opstanak označava terorističkom. O Fijuljaninu je nemoguće i nepravedno govoriti sa neke druge tačke, osim sa ove, koja svjedoči o istinskim nakanama onih koji bi da kroz satanizaciju Bošnjaka opogane kredibilitet bošnjačke žrtve, a ojačaju krstaški, genocidni fašizam četničkog i ustaškog projekta u BiH. Front protiv Bošnjaka je jedinstven, proračunat, sabran, i stoga, bošnjačka odbrana ne smije biti razdvojena samo na Fijuljanina, ili samo na Pogorelicu, ili samo na hapšenje bošnjačkih generala. Sve naše žrtve su likovi u istoj drami. Stoga, o Fijuljaninu treba govoriti kroz Pogorelicu, i o Pogorelici kroz Fijuljanina, a o svima njima, opet, kroz procese bošnjačkim intelektualcima iz 1975. ili 1983. godine. Vi se pitate – šta će uraditi bh. javnost? Koja, kakva bh. javnost?!! Naša je javnost gostovanje Šabana Šaulića u Sarajevu za 40.000 maraka. Mogli bi nam sve džamije deportovati na Kubu, a ne jednog Sabahudina, a da naša opijena javnost ne prestane drmati glavama poput majmuna u zoo vrtu, u zloduhu srbijanskog folka, španskih serija i vize za tragičnu budućnost. Na kraju, sjetite se ko je izišao na ulicu da protestira zbog zločinačke deportacije tzv. Alžirske grupe, a taj se zločin ticao svakog našeg čovjeka?! Nakon 11. septembra nad nama je počinjeno toliko nepravdi da nam je mjesto na ulicama, u stalnim protestima, raspravama, okruglim stolovima, u kontinuiranom otporu agresiji na bošnjačku žrtvu... Umjesto borbe za opstanak, kritična masa našeg svijeta se sikira ko je napravio dijete nekakvoj meksikanskoj ždronfulji, u nekakvoj meksikanskoj sapunici. Kamo sreće da je Sabahudin, možda bi se javnost počela zanimati za njegovo, a zapravo svoje – zatočeništvo.

„Saff“, br. 86, 15. XII 2002.

Hodže američkog islama

New York Times piše da će Amerika u Bosni diskreditirati džamije, proganjati uticajne Bošnjake, hapsiti i ubijati neistomišljenike

Američki titanik pouzdano tone pod kormilom najmoćnijeg luđaka nakon Adolfa Hitlera, američkog predsjednika Džordža Buša Juniora. Svi narodi, izuzev pijanih Rusa, suglasni su da je Bušova politika zlo za civilizaciju. Bušova kaubojština je objedinila Svijet. Ali, protesti od Istoka do Zapada ne mogu obuzdati Bušov mračni zlum. On se dublje ukopava u uzroke američke sramote. Upravo je pobjednički obznanio još dva američka poraza: prvi, da će širom Svijeta likvidirati *neprijatelje Amerike*, a to bez presude može postati svaki od nas; drugi, da će Amerika finansirati popravljanje medijske slike o sebi. Jedna od zemalja u kojima će se vršiti ove operacije, kao tvrdi *New York Times*, biće i Bosna i Hercegovina.

***

Amerika u Evropi nema pouzdanijih prijatelja od Bošnjaka. Uzrok tome je zahvalnost za okončanje genocidnog rata. Ipak, Amerika u Bošnjacima traži neprijatelje! Prijateljstvo Bošnjaka-muslimana nije profitabilno za *novi američki rat*. Otud će se represijom pokušati iznuditi bošnjački otpor.

Strategija *informacijskih operacija protiv neprijatelja podrazumijeva – diskreditaciju ili smanjenje uticaja džamija i vjerskih škola, te otvaranje škola u kojima bi se učio umjereniji muslimanski pogled na svijet*. Pominjanje BiH, u kontekstu *snažne propagande kojom bi se promijenili rastući negativni stavovi prema SAD*, znači da se operacija odnosi na Bošnjake. Ne utiču džamije valjda na Srbe i Hrvate?!! Drugo, u islamskom svijetu ne postoji umjereniji islam od ovog koji žive Bošnjaci; u bošnjačkom islamu džamije nemaju bitnog uticaja, pa i zbog toga što je većina hodža odgojena u komunističkom vaktu i poslušničkom duhu; dvogodišnja antibošnjačka haranga SDP-Alijanse je pokazala koliki su strašljivci ti islamski službenici; šutali su dok frtutma prođe, kako bi sad hodali k'o oslobodioci; među takvima nema onih koji bi se ma kome zamjerili, osim bošnjačkom narodu, našta su već svikli u komunizmu i alijizmu.

Američki plan za remontiranje javnog mnijenja u biti je islamocidan. Šta imaju džamije sa demonstracijama u Koreji ili Njemačkoj? Civilizacija je, za razliku od Buša, neopterećena religijskim faktorom. I istočni i zapadni kritičari Bušovog militarizma su iznad zatucanosti koja svaku misao podređuje vjerskim predznacima. Američki rat protiv tzv. *islamskog terorizma* najveći je poraz doživio u antibušovskom otporu onih javnosti koje su kršćanske. Civilizacija je odveć multilateralna, da bi se mogla paliti na primitivne, pećinske obrasce mišljenja, kakav je ovaj američki, koji terorizam razumjeva kroz islam, a ne kroz opće zlo koje nema veze ni s jednom religijom.

Otpor prema kabadahijskoj politici Buša Juniora nepravedno se naziva antiamerikanizmom. To je otpor prema globalnom seljakluku, a ne prema dostignućima američkog

života. Uostalom, da je problem u Americi, a ne u Bušu, pa valjda bi se po Njemačkoj ili Koreji i prije 10-20 godina organizirale tzv. *antiameričke demonstracije*! U posljednjih 50 godina toliko je snažna bila opsjednutost svijeta *američkim snom*, da je ignorirana nakaznost američke vanjske politike. Blagodareći Bušovom siledžijstvu, Americi se danas spočitavaju zločini koji su bili zaboravljeni zbog globalne privrženosti amerikanizmu. Jednako kao što su Jevreji genocidom u Palestini opoganili uspomenu na holokaust, tako je i Buš prosipanjem sile ogadio *američki san*. Američka zastava je bila ikona odrastanja brojnih generacija u svim dijelovima svijeta, a danas, zapaljena, biva ikona otpora kočijaškom porobljavanju svijeta. Buš je za 20-tak mjeseci vladavine uništio ono što su cijelo 20. stoljeće stvarale generacije pametnih i nadarenih Amerikanaca. Samo totalni degenerik može počiniti takvu štetu.

***

Činilo se da Buša neće zanimati to što ga nekakvi smrtnici diljem Svijeta smatraju degenerikom. Ali, svaki vožd teži božanskom prijestolju. Na tom bespuću uklanja heretike. Zato Ministarstvo odbrane SAD kreće u operaciju (3600.1: IO) preoblikovanja mišljenja, što je nemoguće odvojiti od ovlasti agenata CIA-e da likvidiraju neistomišljenike. Paradoks je da su najveći prijatelji Amerike danas svi oni koji razumijevaju antiamerikanizam Buša Juniora.

Bušova politika proganjanja neistomišljenika i remonta pameti, u BiH je imala promociju i prije nego je, ovih dana, dobila zvanični karakter. Već godinu dana živimo u spoznaji da naš građanin može biti uhapšen bez ikakvih dokaza, pa i deportovan u *Aušvic* na Kubi (*Alžirska grupa, Pogorelica, Fijuljanin...*) Svjedoci smo sistemske satanizacije uglednih Bošnjaka, a da nismo ni znali da CIA ima ovlasti da sprovodi – *agresivne informacijske taktike protiv utjecajnih ljudi...* Tek sada se uočava uloga Magazina *60 minuta, Slobine Bosne, Oslobođenja*.

Priča se na tome ne završava. Ona je uvijek gora od zvanične slike. Zvanično, javno, besramno, Amerikanci će u BiH likvidirati neistomišljenike, te gasiti medije koji kritički pišu o Bušovoj politici. Zvanično, *diskreditirat će džamije*, što znači da će u redu za odstrijel biti svi koji idu u džamije. Opstat će samo oni što se budu divili Bakiru Bezistanu, Senadu Tuki i njihovom šefu Alibabi Mumiji. Jerbo su oni hodže američkog islama!

Bosnu jedino može spasiti sve snažniji evropski otpor Bušovim antiameričkim, opasnim glupostima. Dotad, Bosna je Amerika, a Amerika su Pale.

„Walter“, br. 70, 25. XII 2002.

Zločin nad sobom

Zločin Mumera Topalovića ne može se tek olako prihvatiti kao mudžahedinsko maslo. Nevjerovatna je njegova ispovijest da je krenuo za Beograd da ubije Miloševića. Više je nego sumnjivo njegovo pojavljivanje na naslovnici Slobodne Bosne prije nekoliko mjeseci. Šta je Topalović radio u srbijanskim zatvorima? Otkud znamo da je bio tamo?

Zločin koji je nad čestitom hrvatskom obitelji, u Kostajnici, na Badnju veče, počinio hajvan Muamer Topalović, ne pripada ni bošnjačkoj, ni muslimanskoj interesnoj sferi. Taj zločin odgovara jedino hrvatskim i srpskim separatistima, kao i svim pomoćnim snagama koje u islamofobijskoj satanizaciji Bošnjaka vide prečicu ka podjeli BiH po dogovoru iz Karađorđeva. Topalović je mogao znati da će svojim zločinom *iz vjerske netrpeljivosti*, Bošnjacima i islamu nanijeti ogromne štete. Baš zato njegovo priznanje nije logično. Kao što su nelogične mnoge popratne pojave u vezi sa ovim zločinom.

* * *

Prva logička šupljina pojavila se u obraćanju kardinala Puljića, prije nego što se saznalo ko je ubica. Kardinal je zločin tumačio kao agresiju na katoličanstvo, te je ushićeno, patetično, gotovo s radošću, savjetovao katolicima da ostanu pribrani, jedinstveni, itd. Kako je kardinal mogao znati da zločin nije izvršio nekakav katolik, iz osvete, recimo? Njegov nastup je na neviđeno govorio da je ubica musliman. Kardinal ili je znao to što mi nismo znali, ili je iskoristio ljudsku bol da širi vjersku netrpeljivost.

Nakon misteriozno ekspresnog hapšenja zločinca, uslijedio je vatromet bezobrazluka. Fosilni komentator *Oslobođenja* Mirko Šagolj i njegov nasljednik Senad Tuka uglas su, razonodno zaključili da je - *ovaj zločin rezultat povratka nacionalnih stranaka na vlast*. Po hiljaditi put treba ponoviti da SDS i HDZ nisu nikad ni silazili s vlasti, a da su Bošnjaci jedini 2000. glasali za multinacionalnu opciju; to što Bošnjaci nisu 2002. glasali za SDP, nije problem Bošnjaka, već SDP-a. Dakle, Šagoljeva i Tukina optužba se odnosi na SDA! Zločin je, po njima, rezultat povratka SDA na vlast, tj. bošnjačkog demokratskog izbora. Slijedom zle logike, krivi su Bošnjaci.

Drugi komentator *Oslobođenja*, Antonio Prlenda, izvalio je jednako poganu laž: *Ovo višestruko ubojstvo u obiteljskoj kući u Kostajnici definitivno je uključilo BiH u krvavi svjetski trend terorizma*. *Oslobođenje*, dakle, smatra da se terorizmom može zvati samo zločin koji počini musliman. Bosna, po *Oslobođenju*, nije znala šta je terorizam sve dok Topalović nije ubio troje katolika i *uključio nas u svjetski trend terorizma*. Sve bošnjačke žrtve u ratu, i poslije rata, očito su bile obične kokoši čije se smrti ne zovu umiranjem, već krepavanjem.

Ni jedan teroristički udar na bošnjačke povratnike u posljednjih sedam godina, a godišnje ih se dogodi prosječno 300, nije ponukao ni visokog predstavnika, ni razne premi-

jere, da obiđu prestrašene i ožalošćene ljude. Koji je to zvaničnik obišao porodice mučki ubijenih povratnika, Murata Badića ili Melihe Durić?! Sjajno je što se državni šefovi našli u Kostajnici, ali je sramno što nikad ničim nisu pokazali da postoje i bošnjačke žrtve jedinog organiziranog terorizma u BiH.

***

U stilu prozirne manipulacije, u kojem se zloupotrebljava tragedija obitelji Anđelić, počelo se tvrditi da iza Topalovića stoji neka islamska organizacija koja ga je nagovorila da počini zločin. Uzgred, niko se ne ibreti što je u Brčkom sjedište Četničkog ravnogorskog pokreta za koji zna da organizira terorističke napade na Bošnjake. Islamske organizacije koje su na silu trpane u vezu sa Topalovićem nikada nisu činile ili podržavale zlo. Ni jedna islamska organizacija ne može biti toliko antiislamska da u jeku antiislamske histerije organizira ubijanje hrvatskih seljaka.

Biva sumnjivo i lijepljenje plakata po Mostaru, kojima se u ime islama Bošnjaci pozivaju da ne slave Novu godinu. Plakati su, kao naručeni, osvanuli dan-dva poslije ubistva, da dokažu postojanje muslimanskog ekstremizma. Demokratskom logikom, nema ničeg spornog u pravu ma koje muslimanske organizacije da širi islamska shvaćanja. Ako su kazali da Nova godina nije muslimanski praznik, pa nisu učinili nikakvo nasilje! No, čini se da je akcija plakatiranja povezana sa zločinom u Kostajnici. Od islamskih organizacija se moglo očekivati da barem tih proključalih dana zalede svoje, ionako smrznute aktivnosti. No, plakate je mogao polijepiti i Senad Tuka.

Ova situacija nas još jednom vraća na pitanje dolaska mudžahedina u Bosnu. Pouzdani izvori kazuju da su mudžahedini u BiH uvezeni u režiji zapadnih zemlja, kako bi se oslabio kredibilitet bh. oslobodilačke borbe, a ojačale genocidne i osvajačke pozicije Beograda i Zagreba. Bilo je to vrijeme najžešćih sukoba HVO sa ARBiH i nije postojala logička mogućnost da HVO propusti ma kakvu pomoć svojim neprijateljima. Na mig Franje Tuđmana, i uz sljepilo Alije Izetbegovića, mudžahedini su se obreli u Bosni, a da većina njih nije znala da će imati ulogu strašila. Britanski agenti kostimirani u mudžahedine su nastavili širiti lažni islam, mjerkajući među Bošnjacima buduće saradnike.

Otud se zločin Muamera Topalovića ne može tek olako prihvatiti kao mudžahedinsko maslo. Nevjerovatna je njegova ispovijest da je krenuo za Beograd da ubije Miloševića. Sumnjivo je njegovo pojavljivanje na naslovnici Slobodne Bosne. Šta je Topalović radio u srbijanskim zatvorima? Otkud znamo da je bio tamo? Možda je bio na obuci u Velikoj Britaniji? Možda je njegov zločin, kao i dolazak mudžahedina u BiH, izrežiran na Zapadu? Jer je taj zločin bio potreban svima, samo ne Bošnjacima i islamu.

"Walter", br. 71, 8. I 2003.

Hoće li najveća žrtva rata osvanuti u mraku mira

Bošnjaci su danas najpotlačeniji narod u Evropi

Strateška politička, ekonomska i kulturna minorizacija, kao i autodestrukcija bošnjačkog naroda, dosegla je kritičnu tačku nakon koje se možemo pitati: postoje li Bošnjaci kao politički narod? S jedne strane agresori na Bosnu i Bošnjake nastavljaju započeti projekat drugim sredstvima, ali s istim efektima, a s druge, bošnjački narod ne čini ništa da se tome suprotstavi. Za vitalnost Bošnjaka potpuno je svejedno da li im neko u ratu ubio čovjeka, ili ga u miru raselio, da li mu u ratu imovinu odvezao kamionom, ili je u miru porobio u privatizacijskoj pljački, da li mu u ratu porazio Armiju, ili je u miru razoružao, u naoružanom okruženju…

Abolicija agresora

Stotine raznih medija, udruženja i intelektualaca koji sebe promoviraju kao tzv. borce za multikulturu, nikada ni riječ nisu progovorili o očiglednim pojavama minorizacije Bošnjaka. Zar može biti bosanske Bosne bez ravnopravnih Bošnjaka?! No, oni su plaćeni da izmišljaju tzv. bošnjački ekstremizam, kao jedini način da se aboliraju genocidni agresori.

Površna novinska analiza začas može predstaviti glavne tačke obezglavljivanja Bošnjaka, dok bi nas temeljita studija itekako uvjerila da su Bošnjaci već duboko u procesu nestajanja. Na žalost, u Bošnjaka danas niko ne piše takve studije, jer ne postoji politička volja za strateškim pogledom u budućnost.

Bošnjački narod nema pravo na život na dvije trećine bh. teritorije, gdje je prije deset godina bio žrtva genocida, a gdje je danas žrtva apartheida. Bošnjaci su danas najpotlačeniji i najprogonjeniji narod u Evropi!

Odluka o konstitutivnosti je, zahvaljujući Petritschu i Lagumdžiji, postala mrtvo slovo na papiru, jer se tzv. ustavne promjene nisu ni dogodile. Bošnjački narod nema ustavnu zaštitu ni tamo gdje je u većini. Ne poštuje se bošnjačka demokratska volja. Na ključnim pozicijama u policiji i pravosuđu ostali oni protiv kojih su Bošnjaci glasali, jer su nas pokušali vratiti u 1948. i 1983. godinu.

Montirani procesi

Pozicioniranje Lagumdžijine hunte je odluka OHR-a, koji snosi odgovornost za demokratsko obespravljivanje Bošnjaka. Ni OHR, ni razni lažni borci za multietničku BiH se ne sikiraju što se na funkcijama državnog i federalnog tužioca nalaze lica koja su u paradržavi Mate Bobana obavljala tužilačke funkcije, a da im nikad nije naumpalo da procesuiraju zločine u Ahmićima, Stocu, Zapadnom Mostaru… Oni su podobni, ali za šta?! Za montirane procese protiv Bošnjaka, čime se ne samo pokušava relativizirati od-

nos agresora i žrtve, već se i bošnjački narod tjera u stanje straha i pravne nesigurnosti. U režiji OHR-a i Lagumdžijine hunte dosad je iz javnog života izbačeno oko 300 vrhunskih bošnjačkih kadrova koji, kao u vremenima Golog otoka, nemaju prava na javno postojanje. Zločinci su 1992. prvo ubijali bošnjačke intelektualce, a ovi današnji ih brišu, isparavaju iz života, kao što čini Veliki brat u Orwellovoj 1984. Pošto je policijsko-pravosudna mafija zadržana na istim pozicijama, procesi se nastavljaju. Recimo, po sljedećem obrascu: Bošnjaku koji je kandidat za direktora Carine formalno se izrežira krivična prijava, ni za šta, kako bi ga se izbacilo iz igre dok na njegovo mjesto ne uskoči poslušnik. To što nikome od ovih 300 Bošnjaka nikada ništa nije dokazano, manje je bitno, jer oni sa svojim porodicama žive na sudu. Kao Jozef K. u Kafkinom romanu Proces.

Ambijent nesigurnosti pojačan je namjerom IPTF-a da među Bošnjacima stvori kontrolirani haos. Imali smo više sigurnosti dok IPTF nije našoj policiji vezivao ruke, pretvarajući policajce u evidentičare nasilja i kriminala. Vrijeme je da se postavi pitanje istinskih namjera IPTF-a i drugih međunarodnih supervizora.

Tjerali su nas na brzinsku privatizaciju, a kao posljedicu smo dobili da je bošnjačka imovina, sa bosanskim predznakom, prešla u hrvatsko-slovenačke i srpske ruke, sa velikodržavnim predznakom. Dogodila se privatizacijska pljačka, a ne privatizacija. U Sarajevu je kapital dominantno u rukama Hrvata i onih Bošnjaka koji su poslušnici ove mafije iz Karađorđeva.

U takvom ambijentu, oko 200.000 boraca Armije RBiH ne može dobiti boračku zaštitu, jer MMF zabranjuje usvajanje zakona na osnovu kojeg bi bosanski branitelji mogli svijetla obraza svojoj djeci pogledati u lice. …Kao što to i dan danas mogu bh. partizani. To nije stvar finansija, to je strategija poniženja bosanskog patriotizma! Bošnjacima se oduzima pravo na pamćenje sopstvene žrtve, a medijski i obrazovni sistem su tu da preoblikuju svijest o prošlosti.

Alaramantno stanje

Pod opravdanjem demokratizacije medija, instalirana je komunistička kontrola javnog govora. CRA je zabranila brojne medije bosanske orijentacije, a u bh. medijski prostor je uvezla srbijansku TV Pink, i to pod kriminalnim okolnostima. Federalna TV se izrodila u herceg-bosanski oglasnik policijske države, kao i Oslobođenje, čiji se profesionalni i patriotski kredibilitet pretvorio u svoju suprotnost. Ako se, ne daj Bože, ostvari namjera Lagumdžijine hunte da u jednom od montiranih procesa unište Dnevni avaz, Bošnjaci će osvanuti u totalnom mraku.

Pomoć neće moći očekivati od SDA, od Islamske zajednice, od Preporoda, od Bošnjačkog instituta, pa ni od agilnog VKBI, jer su ove bošnjačke adrese, svaka na svoj način, isuviše indolente prema alarmirajućem stanju, možda već bivše – bošnjačke nacije.

„Dnevni avaz“, 29. VIII 2003.

Lovci na ucjene

Američka ambasada je raspisala potjernicu za bošnjačkim narodom

Šaćiru je zafalilo para za rakiju. Pa se prijavio u Američku ambasadu. Tamo džabe dijele pare. Ne mora se ni kopat, ni štemat, ni nosat ciment. Treba samo rijet da si vidio nekog što bi mogao bit terorist. Šaćir je oglas pročitao u novinama. Dok je sjedio ‘nako u čitaoni. Proradiše mu klikeri! Ima jedan s brdicom, u komšiluku, što ide u džamiju, i što se garant bavi terorizmom. Otići će Šaćir u Američku ambasadu. Prijavit bradicu. Uzet pare. I kupit rakiju. I nazdravit lahkoj pari.

* * *

Nakon svenarodne pomame praćenja i klevetanja nevinih ljudi, koja je ovom zemljom vladala u vrijeme Informbiroa, evo, 55 godina poslije, nalazimo se u istom orvelovskom ambijentu. Tada su široke narodne mase ušle u funkciju denunciranja, iz dva razloga: prvo, onaj ko bi se bavio otkrivanjem narodnih neprijatelja, za sebe bi priskrbio auru pravednika; drugo, društvena vrijednost pojedinca je određivana njegovom spremnošću da bude vojnik Partije.

Danas se vrijednost pojedinca određuje njegovom materijalnom mogućnošću, i u snobovskom, i u pukom egzistencijalnom obliku. Ono što je 1948. bila Partija, danas je para. Divlji kapitalizam, koji nam je uvezen pod logotipom rušenja komunizma, stvorio je društvo monstruoznih kriterija, u kome ljudska duša stanuje u cirkusu. Strateški instalirano, opće siromaštvo, samo je izoštrilo vladavinu pare na pijedestalu, tobejarabi, božanskih vrijednosti. Ista egzistencijalna i društvena motivacija je pokretač svenarodne cinkaroške pomame, 1948. i danas, kad Američka ambasada nudi pare za informacije o teroristima.

Kao što je poznato, Američka ambasada je obavijestila bh. javnost da je otvoren – *nagradni program koji ohrabruje bh. državljane da pruže svaku vrstu informacije o terorističkim aktivnostima, a zauzvrat dobiju novčanu nagradu od Američke vlade*. Peke. Američka vlada ne bi trebala tek tako rasipati novac svojih poreskih obveznika, yazzuck je, jer u Bosni se barem ove informacije ne moraju kupovati, već se mogu pročitati u novinama. U toku 2001. i 2002. je bilo oko 600 terorističkih napada na bošnjačke povratnike u Karadžićevom entitetu. U Mostaru je poslije Dejtona ubijeno oko 40 bošnjačkih civila od strane ustaških terorista. Itd. Itd. Eto informacija!

Bilo bi logično da Američka ambasada raspisuje *nagradni program* tek kad se iscrpi kažnjavanje vinovnika svih dosadašnjih terorističkih napada po BiH. Pošto nije zakonom opaučen ni jedan ustaški ubica iz Mostara, ni jedan četnički terorista iz RS, prikupljanje novih informacija o terorizmu nema smisla. Prvo bi, valjda, trebalo riješiti zaostale predmete.

Naravno, mi znamo da Američku ambasadu ne zanimaju krstaški teroristi. Za njih je ubijanje muslimana ekološka disciplina. Kao što je to bilo i ubijanje crnaca po Americi.

Njih zanima isključivo tzv. *islamski terorizam*, koji u Bosni – ne postoji. Ali će da – postoji, kao izmišljotina, stvarnija od stvarnosti. Zato Amerikanci, kao u filmsku produkciju, ulažu u kupovinu informacija, od kojih će stvoriti negativnu fikciju. Samo separiranje informacija o terorizmu, po krstaškom kriteriju, podrazumijeva da je nebitno da li su te informacije vjerodostojne. Mušterija traži robu, a Šaćir pare.

* * *

Tekst koji je objavila Američka ambasada samo je dno krstaškog licemjerstva. Pazite ovaj citat: *Prisustvo međunarodnog terorizma i njegovih pristalica u BiH je prijetnja razvoju i stabilnosti zemlje…* Formulacija *međunarodni terorizam* se ne tiče četničkog i ustaškog terorizma, jer je riječ o lokalnom pojmu. Time je jasno da je američki nagradni program u BiH usmjeren isključivo na otkrivanje tzv. *islamskog terorizma*. Amerika time gubi antiteroristički kredibilitet, jer za nju terorizam može biti samo i isključivo *islamski*! U protivnom, svoj *nagradni program* ne bi nanišanila na *međunarodni terorizam u BiH*, nego, općenito, na terorizam, ma iz kojeg vjerskog kruga da potiče.

Amerikanci su papci. Mogli su *nagradnim programom* obuhvatiti sve terorizme, čak to i naglasiti, i opet bi dobili tražene informacije. Ali, ne, oni su se svjesno fokusirali samo na tzv. *islamski terorizam*, čime su prostački posvjedočili svoju krkansku narav. Ko biva, mi smo gazde u vašoj kući. Upravo po tim osobinama se razlikuje insan od hajvana. Hajvan će prnuti kad mu prahne, a insan će odšutati fiziološku potrebu.

Američka ambasada je raspisala potjernicu za bošnjačkim narodom. Ignoriranje živog, četničkog i ustaškog terorizma, i izmišljanje tzv. *islamskog*, direktno se tiče političke pozicije Bošnjaka, i Bosne. Sataniziranje Bošnjaka zakonomjerno vodi jačanju projekta iz Karađorđeva. Projekat se sofisticira. Nakon što su policija i pravosuđe stavljeni u službu satanizacije Bošnjaka, sada će se, nakon ubacivanja američkih nagrada u igru, na meti naći i bošnjački smrtnici. Svaki Bošnjak će moći biti osumnjičen za tzv. islamski *terorizam*, a u kubanskom ambijentu, gdje je svako kriv dok mu se krivica dokazuje (umjesto da je svako nevin dok mu se krivica ne dokaže), stvorit će se željena količina bošnjačkih stanovnika novog Golog otoka.

Sudeći po stampedu pred kioscima Lota, izgladnjeli narod je zaražen igrama na sreću. Amerikanci su ponudili novi Bingo. Groznica počinje. Svaka dobija! Dobitna kombinacija je telefonski broj: 033-49-49-49. *Prijavite oca, mater, dajđu, strinu, užu i širu familiju!* Ožeži Šaćire!

Samo, ne zaboravi, imamo i mi mrak koji jede. U ime života.

„Walter“, br. 98, 6. I 2004.

Prvi bošnjački intelektualac na udaru SFOR-ovih siledžija

Upad SFOR-ovih agenata u kuću dr. Dželala Imamovića je prvi slučaj da međunarodne snage teroriziraju nekog istaknutog bošnjačkog intelektualca. Dr. Dželal može izdržati ono što njegovi progonitelji ne mogu ni zamisliti. Ali, nismo svi jaki kao dr. Dželal. Njega smo morali braniti zbog sebe.

Tačno prije tri godine upoznao sam dr. Dželala Imamovića iz Zenice. Bilo je to u Konjicu. Na mom i njegovom proputovanju. Ja sam se vraćao iz Mostara. On je išao Neretvom, nizvodno. Susreli smo se u jednoj aščinici. Okahvenisali. Promuhabetili. Razmijenili telefone. Nikada se poslije nismo ni čuli, ni vidjeli. Često sam se prisjećao ovog slučajnog susreta, i nimalo slučajnog razgovora. Neki dan sam pročitao u novinama da su agenti SFOR-a upali u kuću dr. Dželala Imamovića. …Kao da su upali u moju kuću. Htio sam nazvati dr. Dželala. Ali, potrošio bih riječi za koje je korisnije kad se nađu u tekstu.

Rentabilna šutnja

Postoje dvije vrste ljudskih stvorova koji ne mogu ili neće da vide kako se omča oko bošnjačkog vrata steže: prvo su budale, a drugo su prostitutke. Prve je Bog obilježio, i ne može im se zamjeriti. Druge će Bog obilježiti, za našeg i njihovog života, jer nema dubljeg moralnog dna od trgovine nad ljudskom nesrećom. Ovo što se nama događa je nesreća, a kako je svaka nesreća iskušenje, razlike koje se pojavljuju između čestitih i pesnitavih karaktera su oštrije i glasnije. U nesreći se k'o na dlanu vide putevi dobra i strampuća zla. Kad u nesreći neko čini zlo, zarad lešinarskog čerupanja ranjenih, on to čini pri punoj bistrini uma. Jedina nesvijest koja u njegovoj glavi postoji je sumnja u Boga. Ponesen šansom da ugrabi ono što mu ne pripada, on zaboravlja na znakove što upozoravaju svakog smrtnika. U nesreći, takvih je znakova u izobilju. Gdje god se okreneš, vidiš tugu, i vidiš opomenu.

Možda je nerealno od običnih Bošnjaka tražiti da vide nešto što im nije dato da vide. Oni stoljećima vide ono što im se servira. Danas su zabavljeni grčevitom borbom za preživljavanje. Bošnjački očevi su najponiženiji očevi na svijetu. Strašno je kad otac gleda u gladne djetetove oči, a ne može mu objasniti da bi babo radio, a da mu ne daju, da bi zaradio, ali mu ne daju, da bi bio babo, ali mu ne daju… U grču poniženja, bošnjački otac nema kad razabrati zašto se njemu i njegovoj porodici događa socijalna obespravljenost. On nema vremena da misli. Misao o uzrocima u njegovu glavu meće okupatorski s&h medijski sistem. Otud će saznati da su krivci za njegovu patnju ti "kriminalni, teroristički, fundamentalistički, itd." bošnjački prvaci. Smjestit će u glavu još jedan poraz i nastaviti iščekivati gore od najgoreg.

Nije upitna relacija žrtva-agresor između bošnjačkog oca i s&h operatora koji kreiraju poraz bošnjačke porodice. To su konstante. Problem je u Bošnjacima koji imaju pamet da razumiju šta se događa. Oni ne samo da razumiju obrazac nastavka genocida nad Bošnjacima, već u tom projektu i učestvuju. Kako? Tako što svaki okupatorski sistem, pa i ovaj, ostavlja prostor za kvislinško bezdušje; patriotski ugursuzi su pozvani da u hibridnoj hijerarhiji društvenih vrijednosti zauzmu povlaštena mjesta u odnosu na ugnjetavane smrtnike. Mjesto se plaća, na dva načina: prvo, šutnjom koja u okolnostima okupacije i terora ima značenje odobravanja; drugo, javnim sudjelovanjem u beščašću, što se obilato nagrađuje. Bošnjački kvislinzi koji svoje sunarodnjake sataniziraju i kriminaliziraju na svakom koraku, imaju vidno mjesto u našoj percepciji opake stvarnosti. Sasvim nepravedno, zapostavljamo Bošnjake koji su zaliveni rentabilnom šutnjom. Obje se vrste ovih Bošnjaka hrane sa istog interesnog kazana. Zašto bi nas policijske potjernice Bakira Hadžiomerovića i Senada Avdića vrijeđale više od strateške šutnje bošnjačkih intelektualaca? I jedni i drugi rade u istoj firmi, samo u različitim pogonima. Njihov je produkt zajednički: uništenje Bošnjaka. To što jedni Bošnjaci za s&h interese i pare uništavaju Bošnjake, a što drugi to mirno posmatraju, naplaćujući šutnju – nebitno je. No, zastrašujuća je količina ovih što šute. To je već kritična masa bošnjačke pameti. Zato se moglo dogoditi da teroriziranje dr. Dželala Imamovića prođe bez i jedne javne reakcije.

Kukavički bošnjački um

Upad SFOR-ovih agenata u kuću dr. Dželala Imamovića je prvi slučaj da međunarodne snage teroriziraju nekog istaknutog bošnjačkog intelektualca. Kad kažemo – istaknutog – mislimo na činjenicu da je dr. Dželal poznat u narodu i priznat u struci. Nije "bezimen", kao desetine naturaliziranih Bosanaca i onih Bošnjaka koji žive islam, a koji su posljednjih godina od međunarodnih snaga maltretirani nebrojeno puta.

U normalnom narodu pojam "bezimenosti" bio bi beznačajan. Svako bi trebao biti jednak pred pisanim i nepisanim zakonom. Ipak, u našoj provincijalnoj feleričnosti poznati ljudi su "ravnopravniji" od nepoznatih. Nije nam isto kad se nešto događa osobi za koju znamo, i nekome za koga nismo čuli. Otud se mogla razumijevati šutnja koja se nadvila nad kontinuirano teroriziranje "bezimenih" islamskih vjernika. Ko biva, šta mi znamo ko su oni koje ne znamo, a pošto nema dima bez vatre, biće da tu nešto ima, da tu nisu čista posla, pa nek' sve ide svojim tokom, bez nas, k'o sa nama… Ali, eto, dogodilo se da guja međunarodnog terora nad Bošnjacima glavurdu metne na život jednog poznatog doktora, uglednog građanina, a da ni to ne promijeni obrazac ignoriranja događaja koji bi se morali ticati svih nas. Kako to odgonetnuti? Možda kroz isti onaj mentalni obrazac koji je u Sarajevu, događaje u Foči, tumačio tuđom zlom sudbinom. Ili, Podrinje je krvarilo, a u Tuzli se kahvenisalo u proljetnim baštama, i računalo se da su oni tam nešto grdno zgriješili, čim im se dogodilo da budu poklani; iluzija se raspršila sa prvom granatom, koja je posvjedočila da su svi bošnjački vratovi isti. Tako se danas gleda na teror kojemu je bio izložen ugledni zenički doktor. Ko biva, čim se njemu dogodilo da mu SFOR upadne u kuću, da mu otme kompjuter, da ga obilježi, moralo je da postoji nešto što mi ne znamo; pa nije ni taj SFOR posve bez glave pa da ljudima 'nako, iz čista mira, upada

u kuću; ima tu garant nešto sumnjivo, jer je i sam doktor sumnjiv, nosa bradu, filozofira, voli da ide u džamiju, a čim neko voli da ide u džamiju, tu nistu čista posla…

Kukavički bošnjački um je sklon krivicu tražiti u žrtvi, otpisati žrtvu bez suđenja, pripisati joj ono zašta je oklevetana… Obrnut proces od ovog podrazumijevao bi karakternu kičmu koja se neće povijati pred vjetrovima jačeg, ali ne i pravednijeg. Iz fukaraštinske žablje perspektive, pravda je uvijek na strani jačeg. Iz moralne, stvari izgledaju drukčije.

Sa moralnog stanovišta bilo bi normalno da se u ovom povodu oglasio, recimo, zenički "Preporod", zenički Medžlis IZ-a, a zašto ne i krovne institucije vjere i kulture u Bošnjaka. Ipak je dr. Dželal Imamović prvi bošnjački intelektualac kojega je maltretirao SFOR. Prešutjeti teroriziranje njegove ličnosti, znači otvoriti vrata za teroriziranje ma kojeg bošnjačkog intelektualca. Umjesto logike, nad ovim se slučajem nadvila mučna šutnja. Zastrašujuća. Svaki čestit bošnjački intelektualac s pravom može zaključiti: ovako bi se šutjelo da se meni dogodi isto.

Nova islamska osjećajnost

Ne znam koliko je trajao moj razgovor sa dr. Dželalom u Konjicu. Bio je to jedan od onih muhabeta gdje se gubi pojam o vremenu. Umjesto minuta i sekundi otkucavaju riječi. Ispreplića se tih i sočan dijalog, kao najljepše vezivo na svijetu. Sjećam se, bio sa zadivljen slučajnošću da ovog izuzetnog čovjeka upoznam na mom i njegovom proputovanju, baš tu, u čudnovatoj konjičkoj aščinici, u kojoj se inače vode spontani bošnjački dijalozi o našim putevima i stramputicama. Bio sam fasciniran putovanjem dr. Dželala Imamovića. On je sa svojim ahbabom krenuo te subote iz Zenice, sa nijetom da svaki namaz klanjaju u nekom drugom mjestu. Ove subote su zijaretili Hercegovinu. Neke prošle, i neke buduće, neka druga mjesta i džemate. Bilo je to za mene otkriće jedne nove osjećajnosti Bosne i islama. Nikada dotad nisam čuo da neko odredi dan u sedmici kad će putovati po bosanskim mjestima, i svaki vakat-namaz klanjati u drugom džematu. Otkrilo mi se nepregledno bogatstvo ove ljubavi prema Bosni. To znači godišnje klanjati u 280 džamija, osjetiti 280 džemata, sroditi se u uzvišenom trenu sa hiljade bošnjačkih duša, i biti toliko bogatiji u svome bosanskome i islamskome vjerovanju.

Uvjeren sam da je dr. Dželal Imamović na ovim svojim putovanjima sakupio toliko snage da ga ni stotine sličnih udara ne mogu pomjeriti iz nijeta da stigne kamo je pošao. On može izdržati ono što njegovi progonitelji ne mogu ni zamisliti. Ali, nismo svi jaki kao dr. Dželal. Njega smo morali braniti zbog sebe.

"Saff", br. 117, 1. IV 2004.

Američki Sibir

Amerika traži da protjerujemo svoje državljane, hapsimo nevine ljude i pristanemo na izmišljotinu o postojanju tzv. islamskog terorizma u BiH. Istovremeno, Amerika pruža finansijsku i političku podršku četničkom i ustaškom terorizmu.

Godišnji izvještaj američkog State Departmenta o terorizmu bestidna je deklaracija fašizma, islamofobije i primitivizma. Nema nikakve dileme da je Amerika u ratu protiv islama, jer svoju proizvodnju *sukoba civilizacija* više i ne krije iza tzv. *borbe protiv terorizma*. Karte su pukle. Za Ameriku je islam sinonim za terorizam. U protivnom, ne bi se u Godišnjem izvještaju o terorizmu naša zemlja tretirala kao leglo tzv. islamskih terorista, i ne bi se od bh. vlasti tražilo da intenziviraju maltretiranje nevinih ljudi, jakako, muslimana. Četnika i ustaša nema u ovoj američkoj izmišljotini o terorizmu u BiH. Nema ni muslimanskih žrtava četničkog i ustaškog terorizma. Muslimani ne mogu biti žrtve. Mogu biti samo teroristi. Pa i onda kad niko taj terorizam nije ni čuo, ni vidio, niti je od tog što ne postoji ikad iko stradao. Tako se to radi u Holivudu.

* * *

Na početku Amerikanci tvrde: – *Borba protiv terorizma u ovoj zemlji, međutim, i dalje se odvija teško*. Ova je konstatacija tačna, jer ni za devet dejtonskih godina nisu ugušene terorističke mreže separatističkih hunti Radovana Karadžića i Mate Bobana. Kao sljednici Hitlerovih falangi, četničkih i ustaških bandi iz Drugog svjetskog rata, ove mreže kontinuirano podrivaju mir i ustavni poredak u BiH, ubijaju i maltretiraju ljude, manifestiraju fašističke simbole na svakom koraku. Amerikanci sigurno znaju da četnici i ustaše imaju bogatu terorističku tradiciju, jer su od kraja Drugog svjetskog rata pa do uništenja SFRJ, širom Svijeta izvodili brojne terorističke akcije, ubijali ambasadore, otimali avione, podmetali bombe u bioskope i sl. Ipak, u Americi, kao legalne organizacije, djeluju ovi teroristički pokreti, te čak bivaju i finansirani od Vlade SAD. Otud Amerikanci u svom pomenu terorizma u BiH nisu ni pomislili na četnički i ustaški terorizam, niti na jučerašnje, današnje i sutrašnje žrtve ovog terorizma. Kad tvrde da se *borba protiv terorizma u BiH odvija teško*, Amerikanci misle isključivo na Bošnjake, iako ne podastiru ni jedan jedini dokaz o tom terorizmu, pa je nejasno kakva bi se to borba trebala voditi protiv nečega što ne postoji.

Postoji samo jedna varijanta... Treba biti šiza, košto je bio Don Kihot, pa ratovati sa vjetrenjačama. Ali, da je Servantes mahnitom Don Kihotu dao atomsku bombu, onda bi njegovo groteskno jurišanje u viteške romane imalo tragične posljedice. Bušova Amerika je i sebe i Svijet zavila u crno jer je zapodjenula rat protiv duhova. U nastojanju da izmisli neprijatelje, proizvodi neprijatelje, što ti ga u konačnici dođe na isto.

Bošnjaci su odveć strateška meta američke islamofobije. Americi u Bosni trebaju tzv. *islamski ekstremisti*. Proizvodi ih zakonom sile: klevetom i nasiljem. Računica je pogreš-

na utoliko što bošnjački narod više ne postoji, pa je tom nečemu što se zove narod svejedno kad ga se optuži za tzv. islamski terorizam.

* * *

Američka politika u BiH jasno cilja na sataniziranje Bošnjaka i ugrožavanje ljudskih prava. Evo šta se zagovara u Izvještaju: *Nedostatak BiH je ustanovljavanje procedura u slučajevima denaturalizacije, ekstradicije, deportacije, te preventivnih pritvora*. Dakle, Amerika traži od BiH da oduzima državljanstva naturaliziranim Bosancima, da ih protjeruje iz zemlje, iako ovi ljudi nisu ništa skrivili. Krvi su jedino što su muslimani, i što su rođeni u arapskim zemljama. Po toj logici bi cijelu Ameriku trebalo raseliti, i predati je Indijancima.

Američki zahtjev da BiH uvede *preventivne pritvore* je monstruozan! To je samo dno fašizma! Goli otok! Nekoga ko je nevin treba lišiti slobode zbog toga što bi po nečijoj izmišljotini mogao biti *opasan*. U *preventivnim pritvorima* bi mogla završiti sloboda misli. Kleveta se tako postavlja na pijedestal vjerodostojnog pravnog faktora, što se nakon Staljinovih gulaga realiziralo jedino još u američkim kazamatima 21. stoljeća.

Po State Departmentu, borba protiv terorizma u BiH je – *usporena kada su na vlast došle nacionalne stranke*. Recite, slobodno, SDA! Nije problem u HDZ-u i SDS-u, koje nikad nisu ni silazile s vlasti. Problem je što Bošnjacima više ne vlada marionetska Lagumdžijina vlast SDP-Alijanse, koja bi hapsila i protjerivala nevine ljude.

Amerika jasno apostrofira SDA kao kočnicu u borbi protiv terorizma, jer tvrdi da su nakon izbora 2002. – *strani islamistički ekstremisti ostali u zemlji.* Iz toga razaznajemo američku podršku bivšoj Lagumdžijinoj vlasti, ali i sadašnjoj hunti u policiji i pravosuđu.

Jasno je i da Amerika stoji iza montiranog procesa *Pogorelica*, jer na kraju svog izvještaja traži da se - *optužnice protiv šestorice osumnjičenih podignu do kraja ove godine*. Zalud to što se u istražnom postupku nije dokazao ni jedan od navoda iz montirane optužnice. Zalud što je akademska i umjetnička javnost, predvođena Društvom pisaca BiH, osudila montažu ovog procesa i reinauguraciju najmračnijih tekovina političko-policijske instrumentalizacije pravosuđa. Amerika je naredila da se optužnice moraju podići, da se nevini ljudi moraju osuditi, i da se time antifašistička borba Armije RBiH ima proglasiti tzv. islamskim terorizmom.

Šteta. Bilo je lijepo voljeti Ameriku.

„Walter“, br. 107, 11. V 2004.

Šizofrenija u komšiluku

U zemlji u kojoj se prati kretanje svake dlake na mudžahedinskoj bradi, operacija državne likvidacije šestero hrvatskih staraca u Konjicu bi po fantastici bila ravna pobjedi Osame Bin Ladena na predsjedničkim izborima u Americi

Ustaško društvo više neće tolerirati prirodno umiranje Hrvata. Svaki Hrvat koji umre van svoje kuće smatrat će se žrtvom terorizma, naravno, tzv. islamskog. Zato Hrvati moraju povesti računa da umiru kod kuće. Ako im navre da dobiju infarkt, moždani udar, ili da umru od neke druge trenutačne smrti, moraju se pretrpjeti, i doći do kuće. Baš onako kao što se čovjek pretrpi kad hoće da stigne do zahoda. Po ustaškoj viziji, smrt će u Hrvata dobiti dimenziju velike nužde, koja se fiziološki može odgoditi. Otud možemo govoriti o ustaškom otkriću novih zakonitosti prirode, čim se smrt tumači kao prirodna pojava koja se može tempirati. Pojednostavljeno, Hrvat koji je trebao dobiti infarkt u šetnji, kazat će svome srcu: "Sačekaj malo, srce moje, 'vako stvari stoje, infarkt ćeš dobiti kad dođemo kući, za koju minutu, kako bih ja umro prirodnom smrću, jer ako umrem van kuće, računat će se da sam ubijen". Onda će, bezbeli, srce poslušati svog vlasnika, i tačno na vrijeme otkazati poslušnost životu.

Upravo ovakva šiza proizilazi iz blentavog saopćenja za javnost koje je obznanio Općinski odbor prognanih, izbjeglih i raseljenih Hrvata iz Konjica, gdje je izrečena sumnja u prirodnu i nenasilnu smrt šestero Hrvata iz Konjica koji su u posljednjih šest mjeseci, od posljedica infarkta, umrli van svoje kuće. Dakle, da su umrli u kući, niko ni u šta ne bi sumnjao.

Šta raditi s istinom

Od početka agresije na Bosnu i Bošnjake plasirano je od strane četničke i ustaške propagande bezbroj nevjerovatnih laži. Od one da Armija RBiH granatira i ubija civile po Sarajevu, pa do one da je ubijeni bošnjački povratnik u RS nad lavorom zaklao sam sebe. Da smo politički narod, košto nismo, dosad bi bio ustanovljen istraživački projekat koji bi se bavio samo prikupljanjem i obradom propagandnih laži kojima su izloženi Bošnjaci. Takav projekat može realizirati jedan čovjek, ali mi nemamo ni vizije o toj potrebi, a bogami ni plaće za to radno mjesto. Zato imamo tele-viziju o kara-roke srbo-folk talentima, o misicama i drugim splačinama koje se izdašno finansiraju da zagađuju naš rastrojeni duhovni prostor.

S druge strane, ne postoji nijedna laž koju je bošnjačka politika plasirala s ciljem izmišljanja zločina. Logično, što bi plasirala laž, kad nije u stanju ni otkriti, formulirati i usmjeriti istinu o bošnjačkom stradalništvu. Bošnjačka politika ne zna ni šta bi s istinom, a kamoli s laži. Četnički i ustaški diskurs je utemeljen na zlu, pa je očekivano kada se to zlo multiplicira: od zločina prema lažima. Uz to, ovaj diskurs je prirodno određen da pokušava svoje zločine pravdati zločinima drugih, a pošto tih zločina nema, valja se baviti

proizvodnjom laži. Plan međunarodnih protektora ide na ruku ovim pokušajima, jer se tendenca ratne uravnilovke o tri zaraćene strane danas čita kao projekat "istine i pomirenja", što u prevodu znači: svi su jednako krivi, jer su svi jednako stradali. Bošnjačka politika je zagubljena sama od sebe, a pogotovo naspram koalicije međunarodnih snaga, četnika i ustaša, usmjerene protiv istine o genocidnoj agresiji. Istina o genocidu je krupan zalogaj za prožderat, pa se na to niko i ne odlučuje, ali se zato pokušava bošnjački narod poistovijetiti sa četničkim i ustaškim zločinstvom, što se najefikasnije postiže na talasu antiislamske histerije i izmišljanja tzv. islamskog terorizma.

Nema nikakve više matematike u ovoj prostoj računici. Svijet je išao na ruku četničkim i ustaškim genocidnim osvajanjima. Svijet je tom podrškom osakatio pravednu borbu bošnjačkog naroda za referendumsku BiH, kao jedini legitimni i demokratski oblik uređenja naše zemlje. Vašingtonski i Dejtonski sporazum su legalizirali genocid nad muslimanima, kao isplativo sredstvo za ostvarenje krstaških/križarskih ciljeva. Svijet nije dozvolio da postoji zemlja u kojoj će jedan muslimanski narod, usred Evrope, biti ravnopravan. Ali, ostali su zločini nad muslimanima! Kao svjedočanstvo koje ima i pravnu, obavezujuću težinu. Tek ako nestane bošnjačkog naroda, nestat će i obaveze iz te pravosudne istine o genocidu. Bošnjaci ne moraju nestati posve. Može, tu i tamo, biti pokoja glava, pokoja džamija. Dovoljno je da Bošnjaci nestanu ekonomski, politički, pa kulturološki. To se upravo i dešava.

U bubnju providne laži

Nema, dakle, ničeg fascinirajućeg u strateškoj potrebi četničke i ustaške propagande da se kleveće i laže protiv Bošnjaka. Ostvarivost njihovih osvajačkih projekata je proporcionalna stupnju bošnjačke dotučenosti. Fascinirajuće je nešto drugo… To kako njihov diskurs ne preza ni od blasfemije svojih svetinja kako bi se naudilo Bošnjacima. Doduše, kad je ikad Biljana Plavšić kazala da vrijedi uložiti 100.000 srpskih glava za tzv. "veliku Srbiju". Oni i danas ulažu glave svojih ljudi, tek kao sredstvo za postizanje ciljeva. Tu nema boli unesrećenih familija, jer je i bol tek sredstvo. Stavit će Srbi, usred rata, pobijene Bošnjake na gomilu, poslikati ih, i svijetu prikazati "genocid nad Srbima u okolini Srebrenice". Njih ne zanima par desetina velikosrpskih soldata koji su stradali u bici na Brčanskoj malti; njih zanima izmišljotina o 500 mrtvih, pa makar se u toj laži utušila i srpska uspomena na srpske žrtve. Njih ne zanima nekoliko Srba koje su za vrijeme opsade Sarajeva ubili gelipteri iz bošnjačkog naroda; njih zanima laž o 2.500 Srba tobože ubijenih u kasarni "Viktor Bubanj". Ovo nam kazuje da kolektivni zločinački um nema, jer ne može imati, moralan odnos ni prema svojim žrtvama. Jer, u protivnom, to onda ne bi bio zločinački, već humanistički um. Onaj ko je spreman da ubije nevinog čovjeka, i da to ubistvo smatra vrlinom, taj je spreman da svaku gadost izdigne na pijedestal pravdoljubivosti.

Pošto se ustaška hegemonija u BiH ni po čemu ne razlikuje od četničke, prirodno je što ostvaruje istovjetne oblike djelovanja. Rovarenje po smrtima šestero Hrvata u Konjicu samo je dno perverzije. Ove obične ljudske smrti se stavljaju u bubanj providne laži, a u ime tobožnje istine, čime se tužni događaji u životima nekih obitelji dovode do cirkusa i paradoksa. Manipulira se osjećajima ožalošćenih obitelji, koje postaju ubijeđene da

im je neko ubio bližnje. Šta je nagonilo porodicu Viktora Ćelića da organizira ponovljenu obdukciju u Splitu, gdje je samo potvrđen nalaz vještaka sudske medicine dr. Ilijasa Dobrače iz Sarajeva?! Porodica ovog umrlog Hrvata više vjeruje banditima Mate Bobana, nego institucijama bh. države. Po njima su domaće institucije policije, tužiteljstva, sudske medicine, jedinstven teroristički organizam. Jer, da bi se ostvarila njihova pretpostavka o ubijanju Hrvata po Konjicu, potrebno je suglasje svih ovih faktora. Prvo, neko mora ubiti tog Hrvata, i to tako da ubistvo izgleda kao infarkt. Vjerovatno postoje sofisticirana i skupa sredstva kojima se takvo ubistvo može postići. Vjerovatno najmoćnije zemlje svijeta takva sredstva koriste pod strogom kontrolom, u tajnosti, i to kada se radi o teškim državnim neprijateljima. Ali, zašto bi bh. država ubijala nekakve hrvatske starce po Konjicu? Jasno je, takva se ubistva mogu izvesti, i kamuflirati, samo u organizaciji državnih instanci. Jer, nakon sofisticiranih ubistava, potrebno je da policija i tužiteljstvo, kao i sudska medicina, odrade posao kamufliranja. U zemlji u kojoj se prati kretanje svake dlake na mudžahedinskoj bradi, ovakva bi operacija po fantastici bila ravna pobjedi Osame Bin Ladena na predsjedničkim izborima u Americi.

Zločinački obrazac

Izmišljotina je bjelodana. Politički navijena. Vidi se to po sljedećoj rečenici iz saopćenja: "Konjic je grad opasan za življenje kao i za povratak Hrvata". Jaštaradi, čim je šestero Hrvata ubijeno državnim infarktom. Izmišljotina o Konjicu zapravo je odbrana aparthejda u Stocu, Čapljini, Livnu…

Riječ je o poznatom dramaturškom obrascu. Zašto četnici plasairaju laž o konc-logoru za Srbe na stadionu u Tuzli? Zato što su oni pravili konc-logore po stadionima. Zašto izmišljaju da su Bošnjaci granatirali sami sebe? Zato što su oni granatirali Doboj i Brčko kako bi opravdali svoja granatiranja opkoljenih gradova. Zašto ustaše danas izmišljaju koordiniranost državnih instanci u projektu ubijanja hrvatskih staraca u Konjicu? Zato što su oni ubijali bošnjačke starce, i što su u tom genocidu sudjelovali paradržavni organi tzv. Herceg-Bosne. Njima je logično da pravosuđe kamuflira zločin. Kao što je nama, na žalost, logično da sudije i tužitelji koji su za ustaški račun kamuflirali Ahmiće i druga bošnjačka stratišta danas čine vrh bh. pravosuđa.

Zločinački um svud oko sebe vidi obrasce po kojima funkcionira. To je bolest s kojom je nemoguće voditi dijalog. Šizofrenija. Tu, u našem komšiluku.

"Saff", br. 124, 15. VII 2004.

Srđane, Hrđane, Prđane

Srđan Dizdarević je izmislio postojanje terorističke organizacije koja se zove Muslimanski omladinski pokret i koja se bavi premlaćivanjem Srba i Hrvata s ciljem etničkog čišćenja Sarajeva. Ova izmišljotina je usmjerena na izazivanje rasne, vjerske i nacionalne netrpeljivosti i zbog toga bi Srđan Dizdarević morao krivično odgovarati.

Predsjednik Helsinškog komiteta za ljudska prava BiH Srđan Dizdarević trenutno je najaktivniji fašista u našoj zemlji! To što čini fašistička zlodjela, a što se sakriva iza časnog antifašizma, ne treba da čudi, jer je i Staljin radio isto: progonio ljude, a glumio antifašistu. Brojni primjeri dokazuju da je Dizdarević aktivni sljedbenik fašističkih ideologija, jer on donosi presude bez suda, progoni ljude, ljaga Bošnjake, te s pravnom državom ima veze koliko i svaki diktator. On je u Sarajevu eksponent četničke i ustaške ideologije, sa zadatkom da Bošnjake optuži za fašizam. A to što je ovakav fašista na čelu jedne organizacije za ljudska prava najbolje govori o toj organizaciji, u kojoj je proganjanje muslimana preporuka za uspjeh.

* * *

Mislili smo da Srđan Dizdarević nakon afere izmišljanja antisemitizma ne može dublje potonuti pod dno morala i pameti. Tada je izjavio da se neki ljudi moraju istog časa uhapsiti čim neko oskrnavi Jevrejskog groblje. Valjda je još jedino u staljinizmu bilo moguće hapsiti ljude iz čista mira, bez dokaza, i znati da su baš oni unaprijed krivi i prije nego što se neko krivično djelo dogodilo. Dizdarević je ovom izjavom vršio podsticanje na skrnavljenje Jevrejskog groblja, jer je eventualne vinovnike unaprijed oslobodio krivice i istrage. Da li je ovo podsticanje na vandalizam i nacionalnu mržnju krivično djelo?

Nije prošlo malo a Dizdarević je ponovio svoju fašističku specijalnost da sudi na neviđeno i da izmišlja *državne neprijatelje*. Prije sedam dana on je reagirao na siledžijstvo izvjesnog državljanina Velike Britanije, po imenu Edin Jaganjac, koji je u Sarajevu fizički nasrnuo na pravoslavnog sveštenika Zorana Kalajdžića. Nema ničeg spornog u nužnosti da se ovo siledžijstvo osudi, ali je nedopustivo to Dizdarevićevo fašističko orgijanje na ovom slučaju, gdje pokušava jedan izdvojeni incident pretvoriti u terorističku pojavu nepostojećeg maltretiranja Srba i nepostojećeg etničkog čišćenja Sarajeva od strane bošnjačkog naroda.

On govori o - *posljednjim dešavanjima* – iako nikakvih dešavanja nema, iako se radi o jednom događaju, o čijoj pozadini bez policijske i pravosudne istrage ne možemo ništa reći, jer bi to bilo neozbiljno naklapanje. Ali, za Dizdarevića su neozbiljna naklapanja legitimno sredstvo da se presuda donese unaprijed. Možda je taj državljanin Velike Britanije, recimo, plaćen od četnika da premlati pravoslavnog sveštenika, kako bi se izmislila ugroženost Srba? Ili, možda je taj Britanac bosanskog porijekla bio pijan? Ili, možda

je neuračunjljiv? Svako ovo *možda* za Dizdarevića ne znači ništa, jer on i bez policije, i bez suda, kaže da su – *posljednja dešavanja prijetnja drugim narodima i jasna poruka da napuste grad*. Neko ko ne zna da je Dizdarević fašista, koji se bavi izmišljanjem bošnjačkog fašizma, na osnovu ove njegove izjave može razumjeti da se u Sarajevu svakodnevno premlaćuju Srbi koji se batinama tjeraju da *napuste grad*.

* * *

Vrhunac Dizdarevićeve fašističke perverzije tek slijedi... Dakle, iako niko ništa ne zna o pozadini počinjenog krivičnog djela, Dizdarević je obznanio da iza svega stoji nekakav nepostojeći, upravo iz njegovih usta izmišljeni tzv. Muslimanski omladinski pokret. Opet, neko ko ne zna da je Dizdarević fašista, i da laže, s punim pravom može pomisliti kako u Sarajevu postoji teroristička organizacija koja organizira premlaćivanja Srba. Lažući o etničkom čišćenju Sarajeva, Dizdarević poentira: - *Upravo je to cilj MOP-a, muslimanskog omladinskog pokreta, koji ne prihvata drugo ni drugačije i koji ima tendenciju da Bošnjake izoluje od ostatka svijeta*. A kako bi se Bošnjaci mogli samoizolirati, nego tako što će premlaćivati Srbe i Hrvate?! Riječ je o četničko-ustaškoj zamjeni teza, jer se Bošnjaci pokušavaju okriviti za to što im se dogodilo, kao i za to što su jedini evropski narod koji je od Evrope osuđen na život u getu.

Komunistički fašizam se specijalizirao za izmišljanje *državnih neprijatelja*, jer su milioni nevinih ljudi pobijeni pod optužbom da su bili dio nekakvog zavjereničkog pokreta. Istom metodom Dizdarević izmišlja MOP. Ova fašistička laž raskrinkala je samu sebe, jer MOP ne postoji, a da postoji, valjda bi neko prije Dizdarevića objavio tu senzacionalnu vijest. A kakav je Dizdarević lažov dokazuje i to što javnosti nije ponudio objašnjenje o MOP-u: kad je osnovan, gdje postoji, ko ga čini, itd, itd. Objaviti tako krupnu vijest, o postojanju organizacije koja vrši etničko čišćenje Sarajeva, i kontinuirano premlaćuje Srbe, a ne dati više podataka, upućuje samo na jedan zaključak: Srđan Dizdarević je fašistički lažov!

Ova izmišljotina je usmjerena na izazivanje rasne, vjerske i nacionalne netrpeljivosti i zbog toga bi Srđan Dizdarević morao krivično odgovarati.

* * *

Problem sa svim izmišljotinama Srđana Dizdarevića i njegove organizacije je u tome što se njihove gadosti prevode na sve evropske jezike i objavljuju u evropskim medijima. Oni imaju para za satanizaciju Bosne i Bošnjaka. Tako je laž o antisemitizmu u Sarajevu objavljena u desetine evropskih medija, i danas se može naći na desetine internet sajtova. Tako će i Dizdarevićeva fašistička laž o postojanju terorističkog Muslimanskog omladinskog pokreta obići Evropu. Kao i u prethodnom slučaju, i ovdje evropske medije neće interesirati istina. Oni vjeruju ovom našem fašisti: Srđanu, Hrđanu, Prđanu.

"Walter", br. 128, 15. II 2005.

Senad od žive

Naše pravusuđe, zasad, ne vjeruje komandantu EUFOR-a, čim ne sankcionira opasne laži Senada Avdića koje ugrožavaju bezbjednost BiH i sramote našu zemlju po svijetu. Jer, Senad je Avdić karika u lancu iz Karađorđeva, njega štite četnici i ustaše, u svim varijantama i kostimima; on ima status paradržavnog spomenika u ovoj dejtonskog paradržavi u kojoj zločinci dobijaju slobodu i čast, a patrioti progon i poniženje.

Prema obavještajnim informacijama, velikodržavni srpski i hrvatski lobiji sarajevskom magazinu "Slobodna Bosna" plaćaju u prosjeku oko 100.000 maraka za svaku izmišljotinu u kojoj se tvrdi da je BiH utočište tzv. islamskih terorista. Za državne budžete ovih zemalja iznos od par stotina hiljada maraka mjesečno, kojim se pokrivaju medijske operacije izmišljanja tzv. islamskog terorizma u BiH, ne predstavlja nikakvo opterećenje. Efekti su višestruki, pošto izmišljotine "SB" prenose četnički i ustaški internet sajtovi, ali, što je ubitačnije, i mnogi islamofobijski mediji u Svijetu. Strateški cilj partnera iz Karađorđeva je da se ove izmišljotine objavljuju upravo u Sarajevu, jer to daje vjerodostojnost kojekakvim konstrukcijama o djelovanju Al-Kaide u BiH. Policijski magazin "SB" u toj predstavi glumi lučonošu slobode i demokratije, jer u mudžahedinskom Sarajevu ima hrabrosti da razotkriva i osujećuje akcije globalne terorističke mreže. Površni zapadni čitalac, koji muslimane gleda kroz imperijalne stereotipe o sabljama, kamilama i gajtanima, prihvatit će fantazmagoriju o terorističkim sklonostima bosanskih muslimana. Jer, jal si musliman, namah si iracionalan, ošinut u glavu, namah ćeš okačit bombu na se i odletiti u zrak na autobuskoj stanici. Zapadni mentalni ljenguzi neće plaho zavirivati u činjenice, u dobrohotnost bosanskih muslimana, jer taj tromi um funkcionira na stereotipima. Zato izmišljotine "SB" imaju kupca na svjetskom buvljaku fobija. No, hajcanje fobija nije samo sebi cilj. Adresa su zapadni diplomatski lobiji koji još uvijek prekrajaju sudbinu Balkana. Suština ove operacije je u slabljenju moralnog kredibiliteta bošnjačke žrtve i u jačanju separatističkih pozicija partnera iz Karađorđeva. Onoliko koliko se Zapad bude plašio Bošnjaka, kao navodne smetnje balkanskoj stabilnosti, toliko će biti jake srpske i hrvatske kočije za čerečenje Bosne. Pri tome bošnjačka žrtva gubi svaki smisao, kao što smisao gubi i odgovornost svesrpstva i svehrvatstva za agresiju i genocid u BiH. Redizajniranjem istine s&h genocidnost prerastaju u misionarstvo evropske odbrane od tzv. islamskog terorizma, dok iz bošnjačke žrtve hlapi moralna odgovornost Zapada za najveći genocid nakon Drugog svjetskog rata. Kad bi se preračunala samo cijena bosanskih hektara koje će za koju deceniju prigrabiti što Srbija, a što Hrvatska, a naspram cijene ove medijske operacije, od koje ovisi dekredibilizacija Bošnjaka, ispostavilo bi se da će Srbija i Hrvatska uložiti dlaku, a dobiti frizuru. Za profesionalne novinarske šlajbuke, koji po tekstu jedva mogu uzeti 100 maraka, izgleda nevjerovatno kad neko negdje za jedan tekst klapi 100.000 maraka. Ali, to što čini "SB", to nije novinarstvo, već profesionalna i pa-

triotska prostitucija. Zato agenti ovog lista, i bratskih ih medija (FTV, 60 minuta, Start, Oslobođenje…) danas imaju više para nego najveći tajkuni; oni kupuju četverosobne stanove u centru Sarajeva, vozaju najnovije modele automobila vrijedne 50-tak hiljada maraka, ljetuju na Havajima… U novinarstvu nema raskoši. U izdaji, pak, ima. Varljive.

Portparol cijele planete

Ambicija da se pobroje sve monstruozne izmišljotine "Slobodne Bosne" morala bi imati naučno-istraživački karakter. Novinski tekst po svojim kapacitetima ne može sagledati i taksativno navesti šta je sve izmišljala "SB", niti može analizirati patološku i profitersku prirodu ovog zuluma. Šteta je što uhljupska bošnjačka politika nema ambiciju da u ime nacionalnih interesa zavješta jedan istraživački rad na ovu temu. Jer, preko aktivnosti "SB" razaznaje se nastavak agresije na Bosnu i Bošnjake.

Ne samo da nemamo strateškog odnosa spram medijske agresije, već niko ne reagira ni na izdvojene slučajeve. Evo, nedavno je "SB" (br. 455) objavila jednu jeftinu i opasnu izmišljotinu - da Al-Kaida u BiH planira akciju trovanja vodovoda po Italiji. Nije reagirao niko, a sav je Zapad saznao za ovo senzacionalno otkriće. Evo uvoda teksta koji je potpisao Senad Avdić:

"Dramatične su se diplomatske i obavještajne prepiske vodećih zapadnih zemalja u posljednjih 10-tak dana razmjenjivale daleko od očiju javnosti! (...) Iako su 'Slobodna Bosna' i njeni novinari višestruko upozoravani da ne bi trebali sa sadržajem te prepiske 'uznemiravati javnost', naši su se novinari ipak odlučili..."

Samo budala može povjerovati u vjerodostojnost ovih naivnih konstrukcija! Ispade da je Senad Avdić tolikačka marka pa da ga vodeće zapade zemlje obavještavaju o svojoj tajnoj prepisci!? Nemaju vlade Amerike, Britanije, Francuske, Španije, itd. pametnija posla nego da baš Senada Avdića informiraju o obavještajnim tajnama. Ali, ne lezi vraže, hajde de što ga obavještavaju, kao da je on njihov amidžić, već se sa njim konsultiraju, lično – da li bi te tajne trebalo ili ne bi trebalo objaviti. A on, Senad Avdić, pošto je iznad njih, najglavniji, on ti njih ne posluša, pa tajne objavi, jer su mu draži čitaoci "SB", nego sve zapadne vlade zajedno. Nije ti njega briga što odaje najveće svjetske tajne, jer ipak je on taj koji odlučuje šta će zapadne zemlje objaviti, a šta neće. On ti ga dođe nešto kao portparol cijele planete. …Čim na svoju ruku može donijeti odluku da provali tajnu, baš njemu dostupnu prepisku vodećih zapadnih zemalja.

Ovakve fikcije su, inače, svojstvene šizofreničarskim umovima, koji umisle da su toliko bitni da vladaju jal državom, jal planetom. Pred nama je, dakle, citat koji nedvosmisleno ukazuje da je Senad Avdić sebe prikazao kao važnu kariku u obavještajnim poslovima zapadnih zemalja. Tu nema nikakve greške. Evo, svako to može pročitati i vidjeti koliko je sati u glavi Senada Avdića.

Ali, idemo dalje, u njegovom tekstu ima još blentavih konstrukcija…

Certifikat gluposti

"Priča otpočinje prije nekoliko nedjelja na području Doboja gdje se obrelo dvoje ljudi sa italijanskim dokumentima koji su stigli na preporuku svojih navodnih prijatelja iz Afrike, inače 'bosanskih ratnih veterana' trenutačno nastanjenih u Italiji. Nakon što su ih

bosanski domaćini tradicionalno gostoprimljivo primili i zbrinuli, gosti iz Italije su prešli na konkretnu stvar: 'Treba nam u što je moguće kraćem roku pet kilograma crvene i pet kilograma sive žive. Novac uopće nije problem.'"

Pošto se Senad Avdić prethodno pozivao na tajnu prepisku vodećih zapadnih zemalja, to bi ga značilo da se u toj prepisci našao ovaj dio gdje je potanko opisano kako su tekli pregovori o nabavci jal crvene jal sive žive. Koliko znamo, stilistika obavještajnih dokumenata ili službene korespondencije nema literarne elemente, pa će prije biti da je Senad Avdić sve to izmislio. Ali, sto mu gromova, pa mogao je malo pametnije izmišljati. Pođimo, recimo, od Avdićeve nepismene konstrukcije koja glasi "gostoprimljivo primili". Učenik osnovne škole bi za ovaj bućkuriš dobio jedva tricu, ali "naš najbolji novinar" ima pravo na nepismenost. Helem, ispade da su domaćini tradicionalno gostoprimljivo primili te, bezbeli, tzv. islamske teroriste koji traže živu. Prvo, kako je Senad Avdić mogao znati za taj gostoprimljivi prijem, i za tačan sadržaj dijaloga? Drugo, ako su ti Afrikanci došli kod nekoga ko prodaje živu za trovanje ljudi, nema logike da ih tako opasan švercer ugošćuje u skladu sa bosanskom tradicijom. Ko biva, hanuma je iznijela baklavu i šerbe, čeljad su trčkarala okolo, a onda je babo iz sehare izvukao malo žive, izvagao, kao paprike i patlidžane, pa otrov za trovanje Italijana pazario sa teroristima Al-Kaide. Jer, fakat, Avdićev "tradicionalni gostoprimljivi prijem" upućuje da se trgovina živom odvijala u kućnom ambijentu, što bi ga značilo da naš narod po kućama drži tu živu. Po tome smo, garant, posebni, jer žive nema u Italiji, a da bi se Italijani potrovali živom valja zapucat čak u Bosnu da se taj belaj nabavi. Ko zna, možda samo u nas živa raste na granama, pa nam dođe kao privredna grana, za izvoz i trovanje poštenog svijeta. Neko, recimo, sadi, ubire i izvozi kukuruz, a naši domaćini, seljaci, sade, beru i izvoze živu.

Još jedan momenat iz Avdićevog citata ukazuje da se radi o glupavoj konstrukciji. Avdić je haman prisluškivao po Doboju pa bejagi zna kako su teroristi kazali da "novac uopće nije problem". A što bi bio problem? Valjda se zna pošto je pet kila žive na crnom tržištu? Valjda su teroristi došli na pravu adresu, čim su do Doboja zapucali iz Italije? Neće valjda tako opasan posao obavljati na amaterskoj adresi? Kazati prodavcu žive za trovanje ljudi da "novac nije problem", van svake je pameti. Novac se podrazumijeva.

Da ne duljimo… Tekst Senada Avdića je logički šupalj sa svih strana. Ta brljotina ukazuje jedino na patološke literarne ambicije svoga autora koji je našao isplativ razlog da izmišlja opasne budalaštine, toliko naivne, glupave, truhle, da ih ne bi štampao ni jedan izdavač roto-romana. U odnosu na te logičke šupljine, lahko bismo ustvrdili da je Senad Avdić glup čovjek, ali nas u tome sprečava činjenica da je njegova glupost: prvo, unosan privatni biznis; drugo, opasnost za našu zemlju.

Paradržavni spomenik

Glavni izvor profiterstva "Slobodne Bosne" su srbijanski i hrvatski budžeti, koji su do daljnjeg otvoreni za svaki vid uništavanja Bosne i Bošnjaka. To ne znači da su sve zapadne zemlje voljne sudjelovati u nastavku s&h agresije. Tim prije što proizvodnja laži o tzv. islamskom terorizmu u BiH pravi lakrdiju od stvarne borbe protiv tog terorizma. Ispada da zapadne vlade imaju isti oblik retardacije kao Senad Avdić. Zapadne vlade definitivno ne žele da njihov medijski advokat u BiH bude neozbiljna i neuračunljiva osoba poput

šefa “SB”. Zato je komandant EUFOR-a, general Dejvid Liki, 24. VIII 2005., dao sljedeću izjavu: “EUFOR nema informacija o takvim aktivnostima, jer da imamo bar indicija da se tako nešto dešava u ovoj zemlji, istog momenta bismo zajedno sa lokalnom policijom adekvatno reagirali.”

Dakle, kome ćemo vjerovati: Senadu Avdiću, koji se stoput dokazao kao patološki lažov, ili komandantu EUFOR-a koji tvrdi da u BiH nema tzv. islamskih terorista? Naše pravusuđe, zasad, ne vjeruje generalu Likiju, čim ne sankcionira opasne laži Senada Avdića koje ugrožavaju bezbjednost BiH i sramote našu zemlju po Svijetu. Jer, Senad je Avdić karika u lancu iz Karađorđeva, njega štite četnici i ustaše, u svim varijantama i kostimima; on ima status paradržavnog spomenika u ovoj dejtonskog paradržavi u kojoj zločinci dobijaju slobodu i čast, a patrioti progon i poniženje.

Senad Avdić će 4. decembra, u 15 sati i 45 minuta, održati predavanje na međunarodnoj konferenciji o BiH, koja će se održati u Frankfurtu. (Više:

http://www.soz.uni-frankfurt.de/bosnien/bosnisch_konferenz.htm) Njegovim se lažima vjeruje. Njegove su laži roba na tržištu. Naša istina ne služi ničemu. Jer nema istine bez volje i moći.

“Saff”, br. 152, 2. IX 2005.

Evropa je Bošnjacima objavila rat

Brisel proziva sve Bošnjake kao potencijalnu terorističku opasnost! Šta to znači? Nema Bošnjaka koji nije pod prismotrom! Svaki Bošnjak je potencijalni terorista! Svaka bošnjačka kuća je potencijalna ćelija Al-Kaide! U skladu sa boljševičkom doktrinom tzv. preventivnog rata, svaka se bošnjačka privatnost može naći na pretresu. Mi nemamo drugog izbora osim odbrane.

Ko se plaši nevidljivog? Onaj što osjeća da njegov vid ne vidi sve. Neznanje se ne plaši nevidljivog. Otud Bošnjaci uopće ne osjećaju strah pred objavom Amerike i Evrope da su tzv. bijeli muslimani, Bošnjaci, najveća prijetnja svjetskom miru. Šta proizilazi iz ove objave? Stvarnost nije močvara, već je rijeka koja nekud nosi, i pretače, sve što se ovog časa događa. Kamo ide novi svjetski rat, taj, protiv terorizma? Ide u Bosnu, na Bošnjake, u to više ne treba sumnjati, jer je objavljeno. Ali...

...Mi smo poražen narod. Sve što smo odbranili u ratu, izgubili smo u miru. I dostojanstvo. I pamet. I moral. I, osjećamo se posve komotno u kostimu poraženih. Genetska, transhistorijska falinka, haman. Protiv čega bi to ovdje Zapad ratovao? Protiv svadbi, recimo. Kao u Iraku. Neko dojavi da se u svatovima nalaze prerušeni teroristi, Zapad derne bombu, pa ti poslije gledaj otklen je vedro. Nemaš se kome žaliti, jer Staljin više ne vlada Rusijom, već cijelim Svijetom, ne smiješ se žaliti, jer Staljin voli hvalospjeve, a hapsi kritike, a i da se odlučiš žaliti, nema te ko čuti, jer su mediji pod Staljinovom kontrolom, pa možeš pričat tarabama ili rešetkama. Život bez govora jednak je smrti.

Rat protiv tzv. islamskog terorizma, koji je upravo objavljen bošnjačkom narodu, nalikovat će, po nekim elementima, na rat koji su protiv miroljubivih civila 1992. povele četničke i ustaške hunte u BiH. Mi ćemo, tako, rahat sjediti, blehnuti u tv, duhovno komunicirati sa regionom i Evropom, i misliti kako je neprevaziđena deviza sigurne budućnosti u poslovici: ko pjeva zlo ne misli. A onda će u komšije planuti kuća. Ko mu je kriv kad nije pjevao – pomislit ćemo. Kad plane i naša, kuća, plač naše djece neće imati ko da čuje. Jer mi smo avlijski narod.

Iza objave rata slijedi rat

"Glas Amerike" je javio da se – "ovih dana aktuelizira teroristička opasnost koju bi za Evropu predstavljali tzv. bijeli muslimani, Bošnjaci". Dalje se kaže da – "u Briselu nisu iznenađeni posljednjim tvrdnjama o planovima terorista da za terorističke napade na evropske ciljeve koriste bijele muslimane Bošnjake".

Da bi nešto u američkoj ili evropskoj politici dobilo konačnu, zvaničnu verziju, ono mora biti lobirano, građeno, poput kuće koja na kraju dobije štender. Ova konačna verzija proglašavanja Bošnjaka za najveću prijetnju evropskoj sigurnosti pojavljivala se dosad mnogo puta u tekstovima velikosrpskih i velikohrvatskih autora. Pošto, s bošnjačke

strane, to niko nije pratio, a time ni demantirao, logičan rezultat je briselsko ozvaničenje Bošnjaka kao terorističke prijetnje.

Dozlogrdilo je nama, a bezbeli i vama, po ko zna koji put objašnjavati kako nema istine izvan teksta, jer tekst formira svijest o stvarnosti. Godinama već mi upozoravamo na specijalni medijski rat koji se vodi s ciljem preoblikovanja istine o genocidnoj agresiji, kako bi srpsko-hrvatski agresor dobio dimenziju žrtve, a kako bi bošnjačka žrtva postala agresor. Beogradu i Zagrebu, pisali smo već, isplati se uložiti milione maraka u sarajevske medijske plaćenike i intelektualne teroriste, koji će za hegemonističke račune ovdje izmišljati tzv. islamski terorizam. Ko ne vjeruje, neka pogleda četničke i ustaške internet sajtove, pa će tamo pronaći tesktove iz "Slobodne Bosne" i ostalih plaćeničkih medija. Smatrali smo da za Bošnjake nema bitnijeg projekta od suprotstavljanja medijskoj agresiji. Pokušavali smo razdrmati upesnićenu bošnjačku politiku, krcatu parama, da uloži sredstva u formiranje tima koji bi pratio ove podvale i na njih reagirao. Nismo uspjeli ni za milimetar pokrenuti makar jednog bošnjačkog političara, a kamo li njih sve, da razumiju kako i njihove šićarske perspektive ovise od ovog pitanja. Pošto niko ništa nije učinio, stiglo smo evo do kapitulacije, do svršenog čina, do pobjede tekstualne laži nad netekstualnom istinom, do – briselskog proglašavanja Bošnjaka za najveću prijetnju evropskoj sigurnosti. Gore, teže, opasnije – ne postoji. Jer, iza objave rata slijedi rat.

Na žalost, ni ovo ozvaničenje poraza naše pameti nije uzbudilo bošnjačke političare. Oni šute kao da se ništa nije dogodilo. K'o vele, nećemo stradati mi, jer mi smo važni, stradat će buranija, a da li je ta buranija kriva ili nije, Bog sami zna. Neće biti da je tako, jer stradat će istina o bošnjačkoj žrtvi! Svi slobodoumni ljudi su svjedoci kako se rat protiv tzv. islamskog terorizma abortirao u farsu, upravo zbog promašenih, lažnih ciljeva. Niko normalan nema ništa protiv progona terorista, ali svako normalan se gnuša Guantanama, Abu Ghraiba, tajnih CIA-inih zatvora, umobolnog tlačenja nevinih ljudi, serijskog ubijanja muslimana po Iraku i Afganistanu, što ne samo da podsjeća, već po zločinstvu nadgrađuje grozomoru Hitlerovih konc-logora. Otud slutimo da rat protiv tzv. islamskog terorizma u Bošnjaka nema za cilj borbu protiv terorizma, već ima za cilj izmišljanje terorizma u Bošnjaka. Zalud nam je misliti da u Bošnjaka nema nikakvog terorizma, jer tekst, evropski, briselski, tvrdi drukčije. Spram te laži, ni jedan bošnjački političar nije suprotstavio istinu. Problem je tako ozbiljan, i dramatičan, da bi već ovog časa ekipa bošnjačkih eksperata morala danonoćno raditi na hitnoj pripremi materijala kojom bi se opovrgnule ove laži. Ali, u nas se kahveniše, jer, što reće Šaćir Filandra, a njemu se vjeruje - nikada u povijesti nismo bolje stajali. Tako dobro stojimo da smo proglašeni najvećom prijetnjom svjetskoj bezbjednosti. Zalud je, ponavljamo, što to nije istina, jer, istina je: tekst.

Bošnjačka agresija na Evropu

Insan vidi ono što hoće da vidi. U nekog je to htijenje formirano znanjem, u nekog neznanjem. Onaj što ne zna, ne može ni htjeti dalje od neznanja. Onaj što zna, htio ili ne, komparira ranije spoznaje sa time što se danas događa. Za mnoge je pregolemo reći da je Evropa objavila rat Bošnjacima. I za nas je. Ali, u globalizacijsko vrijeme kad se ratovi više ne vode konvencionalnim sredstvima, jer nema svrhe muhi ratovati protiv međe-

da, rat mijenja formu. Sadržajno, porobljava se narod, uzima se zemlja, ali, formalno, rat drukčije izgleda. Pogotovo kad nema neprijatelja, kao što ga nema u Bosni, pa ga valja izmisliti i medijskom svevlašću ovjerodostojiti. Taj rat protiv Bošnjaka vodit će se onako kako je komunistički režim, zarad vitalnosti, izmišljao neprijatelje, te hapsio, progonio i likvidirao pojedince.

Najveći zabunluk u ovoj kvalifikaciji odnosi se na pitanje – da li je to rat protiv Bošnjaka, ili je to rat protiv nekakvih pojedinaca koji, bili stvari ili izmišljeni, postaju zvanična meta Amerike i Evrope?! Svikli smo da se rat vodi protiv naroda, pa ne računamo da je rat protiv nekakvih pojedinaca iz našeg naroda i rat protiv nas. Međutim, zvanični Brisel nije razdvojio Bošnjake od nekakvih pojedinaca. Formulacija se decidno odnosi na – "bijele muslimane, Bošnjake". Kolektivni kontekst je upotrebljen nekoliko puta. Recimo, kaže se: "Oni bi se, kao evropski narod, lakše probijali do meta, od kojih im je jedna u neposrednoj blizini, vojna misija Brisela u BiH". Dakle, Brisel proziva sve Bošnjake kao potencijalnu opasnost! Šta to znači? Nema Bošnjaka koji nije pod prismotrom! Svaki Bošnjak je potencijalni terorista! Svaka bošnjačka kuća je potencijalna ćelija Al-Kaide. U skladu sa boljševičkom doktrinom tzv. preventivnog rata, svaka se bošnjačka privatnost može naći na pretresu.

Voljeli bismo da je Brisel drukčije formulirao ovu bezveznu zebnju. Nije se moralo govoriti o bošnjačkom narodu kao o opasnosti, moglo se opreznije kazati, recimo, da se sumnja da u BiH postoje pojedinci koji su prijetnja sigurnosti. Da li je slučajno zaobiđena opreznija formulacija, i da li je slučajno kompletan bošnjački narod osumnjičen za terorizam? Slučajnosti nema.

U nastavku se kaže da će "teroristi za terorističke napade na evropske ciljeve – koristiti bijele muslimane Bošnjake". Kao, eto, ovih Bošnjaka ima na lageru pa ih možeš koristiti kako ti prahne. Utom se, u brlogu nebuloza, pojavljuje i jedan zvaničnik, predsjednik Evropskog centra za strategijsku sigurnost i obavještajne poslove Klod Monik, koji govori kako bi bijeli muslimani mogli napasti EUFOR, ali i da bi, pošto su bijeli, mogli napasti i bilo gdje u Evropi: "Nije teško iz Bosne otići u neki drugi dio Evrope i napasti, naprimjer, američku ambasadu u Italiji, NATO bazu u Grčkoj ili neku od evropskih meta u centralnoj Evropi" – kaže on. Iako dosad ni u BiH, ni izvan, niko nije stradao od tzv. islamskog terorizma u Bošnjaka, o kojemu je napisano na hiljade tekstova, ovaj evropski zvaničnik raspliće kataklizmatsku viziju bošnjačke agresije na Evropu.

Još dalje je otišao glavni italijanski islamofob, navodni ekspert za Al Kaidu, Lorenco Vidino, koji u jednoj poljskom dnevnom listu tvrdi kako se vrši regrutacija za terorističke akcije muslimana koji su 90-tih izbjegli u Zapadnu Evropu. To znači da bi se na udaru evropskog rata protiv Bošnjaka mogle naći i bošnjačke izbjeglice u Evropi.

Priprema za Sibir

U međuvremenu, na domaćem se terenu intenzivira medijska priprema za Sibir. Već smo svikli da Senad&Senad redovno plasiraju izmišljotine koje preko četničkih i ustaških internet sajtova oblete planetu, tipa one budalaštine da se u selu Klokotnica prodaje živa za trovanje vodovoda po Italiji. Baš u Klokotnici! U izmišljomaniju su se neki dan uključile i "Nezavisne novine" heroja Kopanje, sa tekstom o misterioznom kombiju iz

kojeg izlijeću odredi vehabija koji marišu parove što se ljube po sarajevskim parkovima. Kompletan tekst je zasnovan na rekla-kazala izvorima, a što je priznao i novinar "Nezavisnih", koji je, u traženju izjave od našeg urednika izlanuo da je za događaj čuo od svoje drugarice. A drugarica je, bezbeli, jal Sanja, jal Tanja, jal Vanja.

Pošto u Sarajevu više ne izlazi ni jedan bošnjački revijalni magazin, i pošto sve što izlazi biva finansirano sa srpsko-hrvatskog i islamofobijskog kazana, prošlog ste vikenda mogli zapaziti da su sve plaćeničke revije posvećene otkrivanju tzv. islamskih terorista. Ova hajka će se nastaviti, jer je i definitivno ozvaničena kao evropski rat protiv Bošnjaka.

Ako ne želimo, a haman ne želimo, da naše sinove mlate pendrecima iz čista mira, da nam granatiraju dženaze i svadbe, da nas hapse i drže u zatočinštvu bez razloga, da nam pretresaju kuće, maltretiraju žene i djecu, da se iživljavaju nad našim časnim životima – mi se moramo braniti: tekstom. Drugog oružja, osim teksta, mi nemamo.

"Saff", br. 169, 28. IV 2006.

Rođenje Frankenštajna

Nad Bosnom i Bošnjacima nadvila se sila od 1.700 obavještajaca SIPA-e čiji je apsolutni prioritet izmišljanje tzv. islamskog terorizma i progon islama kao ekstremizma

Sjeća li se neko afere "državni udar"? Federalna obavještajna služba je 2003. objavila da se priprema državni udar, u režiji Zlatka Lagumdžije i Munira Alibabića. Novine su zajmile pisati o uznemirujućem obavještenju ove državne službe. Pisao sam i ja. Onda je taj Alibabić tužio novine koje nije volio i redom dobio povelike pare na ime navodne klevete. Mada, pitanje je kako se klevetom može smatrati kad novina prenese ili komentira stav državne obavještajne službe. Jedini pojedinac, novinar, koji je tužen po istom osnovu, bio sam ja. Novine u kojima sam objavio tekstove o ovom slučaju svakako su platile kaznu Alibabiću, ali, on je tražio da mu platim i ja, pride. Onda je Kantonalni sud u Sarajevu meni odrezao kaznu od 3.000 KM, plus nekih blizu 2.000 troškova, i plus još nekakvih kamata. Ubijeđen sam da nikada u povijesti BiH ni jedan novinar nije kažnjen sa tolikim iznosom, koji je moja godišnja zarada u ustanovi u kojoj radim. Pošto kaznu nemam odakle platiti, a pošto me niko od alibabića nije ni zvao u tom povodu, presuda je mirovala godinu-dvije. Onda je ovih dana došlo obavještenje da će mi se blokirati plata, kako bi se Muniru Alibabiću isplatio iznos kazne. Ako u državnom terorizmu ima ikakve logike, onda bi bilo valjda logično da mi se blokiraju honorari u tim novinama u kojima sam objavio tekst, a ne u ustanovi u kojoj radim, a u kojoj nisam novinar. No, naše pravosuđe ne mari za logiku, i za pravo, ono je ideološko, dakle – siledžijsko, i prema njemu treba imati odnos kao prema kariki u lancu terora nad Bošnjacima.

Meni preostaje sabur. A mojoj djeci preostaje babo koji više u kuću neće donositi platu, pa će svega biti manje. Zašto? Vrijedi li? Kad bi sudili po tome što nikog u Bošnjaka ne zanima kad neko od Bošnjaka strada u ime Bošnjaka – apsolutno, ne vrijedi ni po sekunde sebe dati ni za šta. Znaju mnogi, moćni u Bošnjaka, za ovu sramnu presudu, i mnogi kojima sam valjao, ali, posljedice pripadaju samo meni, a moji tesktovi svima. Vrijedi li, onda, žrtvovati se, ako u toj žrtvi nema solidarnosti? Vrijedi, jer su ovozemaljske kazne mačija kihavica u odnosu na kaznu kakva bi proistekla iz samoponiženja.

Šizni terorizmi

Želimo se, dakle, baviti jednom temom koja može okotiti slične posljedice kao i afera "državni udar". Jedan krhki pojedinac, u jednoj novini pod prismotrom, želi ukazati na apsolutno neprihvatljive, kriminalane stavove direktora Državne agencije za istrage i zaštitu (SIPA) Sredoja Novića koje je izrekao u intervjuu za banjalučke "Nezavisne novine". U zemlji ideologiziranog, teroristički orijentiranog pravosuđa, suprotstavljamo se prvom čovjeku novoformirane tajne službe, koja će u punom kapacitetu imati armiju od 1.700 agenata i budžet od 60 miliona maraka, što je sila koja će biti u stanju, ako već nije, pogaziti svaki oblik otpora neistini, i montirati svaki oblik "istine". Da ne bude zabune, mi

nemamo ništa protiv formiranja jake sigurnosno-obavještajne službe BiH, čak šta više, mi smo svim patriotskim srcem za to, ali, ako će prioritet SIPA biti izmišljanje tzv. islamskog terorizma, montiranje procesa, proganjanje nevinih ljudi, onda smo u obavezi da demokratskim putem opomenemo tog Sredoja Novića da ćemo se svim demokratskim sredstvima boriti protiv policijske države.

Gdje je problem? Sredoje Nović u svom intervjuu nabraja prioritete SIPA-e, a kao prvi ističe: "Naš apsolutni prioritet je pitanje terorizma". Kako nešto može biti apsolutni prioritet, ako taj isti Sredoje Nović odmah iza ove rečenice kaže sljedeću, koja ga razotkriva: "To je pitanje kojim se svi moramo baviti i koje moramo istražiti i dati odgovor gdje je BiH u odnosu na terorizam". Dakle, Sredoje Nović uopće ne zna gdje je BiH u odnosu na terorizam, ali tvrdi kako je terorizam apsolutni priroritet! On bi da SIPA kao apsolutni prioritet istražuje nešto nepoznato, umjesto da istražuje kamaru poznatih problema koji podrivaju sigurnosnu stabilnost države. Nakon ove logičke blamaže prvog čovjeka SIPA-e, slijedi potvrda njegove usmjerenosti na izmišljanje tzv. islamskog terorizma. On u nastavku više ne navodi apsolutne prioritete, jer takav je samo jedan, ali navodi…

"Drugi prioritet je organizovani kriminal. (...) Treći naš veliki prioritet su pitanja ratnih zločina." …Da ti pamet stane! Svakome normalnom je jasno da za BiH nema prečeg pitanja od istraživanja i kažnjavanja ratnih zločinaca, jer njihova prepuštenost slobodi generira dugoročnu nestabilnost, kao i terorističko nasilje. Sredoje Nović jako dobro zna da je među osumnjičenim najviše Srba, kao što je među žrtvama najviše Bošnjaka, te pomijeranjem srpskih osumnjičenika na poziciju trećeg priroriteta, a tzv. islamskih terorista na poziciju prvog, apsolutnog priroriteta – prvi čovjek SIPA-e zapravo nastoji redizajnirati istinu o genocidnoj agresiji, te na osnovu tog udbaškog redizajna napraviti projekciju bh. budućnosti, za koju bi apsolutno najopasniji trebali biti izmišljeni tzv. islamski teroristi, dok bi se na trećem mjestu našli ratni zločinci i njihovu jučerašnji i sutrašnji zločini.

Nema sumnje da Sredoje Nović pod pojmom terorizam i teroristi podrzaumijeva islam i muslimane, iako to nigdje eksplicitno ne govori, ali se iz jednog pasusa u intervjuu direktno vidi nas koga misli: "Mora se znati da je na stotine ljudi učestvovalo u vojnim operacijama u BiH za koje do danas ne znamo ko su, ne zna se ko je od njih dobio državljanstvo po veoma sumnjivim pa i lažnim dokumentima, koja su to lica koja su u vezi s terorističkim aktivnostima". Dakle, budući da se državljanstva oduzimaju samo licima islamskog porijekla, jasno je da Sredoje Nović pod teroristima podrazumijeva isključivo muslimane. Ni jednom riječju on nije ukazao na opasnost od četničkog i ustaškog terorizma, iako je od ovog zla u dejtonskom periodu ubijeno na destine bošnjačkih povratnika, dok od tog tzv. islamskog terorizma dosad u BiH nije stradao niko.

Otud se lista prioriteta SIPA-e, izrečena kroz usta njenog direktora Sredoja Novića, ima smatrati prvorazrednim političkim pitanjem, jer zadire u odnos agresora i žrtve, jer žrtvu, bez ikakvih dokaza, nastoji prikazati kao apsolutni sigurnosni priroritet, dok agresora, dakle, ratne zločince, stavlja tek na treće mjesto, iza švercera, dilera, reketaša. Ovakav tretman sigurnosnih pitanja direktno podriva kredibilitet SIPA-e, koja bi pogotovo od strane Bošnjaka mogla biti shvaćena kao agentura državnog terorizma, usmjerenog na tlačenje i progon bošnjačko-muslimanskog naroda.

Nedopustivo je što se ni jedan bošnjački zvaničnik, a pogotovo oni koji su sudjelovali u formiranju SIPA-e, nije u ovom povodu oglasio i tražio da Sredoje Nović povuče svoje skandalozne, ipak političke, ipak karadžićevske, izjave. Ili, puno tražimo?! Pa ni jedan se bošnjački politički faktor dosad nije ogradio ni od zločina nad naturaliziranim državljanima! Oni ovo ili ne čitaju, ili ne razumiju, ili im je šejtan dušu zakupio.

Guantanamo nad Bošnjacima

U intervjuu Sredoja Novića ima još nekoliko problematičnih stavova. Primjerice, on kaže da – "razne terorističke organizacije u svijetu mogu biti zainteresovane da se u BiH stvori baza iz koje bi se regrutovali budući teroristi". Zanimljiva mu je ova riječ: budući. Znači li to da sada tih terorista nema, čim njihovo javljanje očekujemo u budućnosti?! A ako ih nema, čemu halabuka? To što su nekakvi teroristi po svijetu možda zainteresirani za BiH ne znači ništa, jer je stvar prepostavke. Nema ništa opipljivo. Otud je neozbiljno kad prvi čovjek SIPA-e jednu pretpostavku, bez ikakvih konkretnih indikatora, stavlja kao apsolutni prioritet svoga djelovanja, a naspram konkretnih udara na sigurnost u BiH. …I ono najbitnije! Ko su ti budući teroristi? Bošnjaci. Ne, nisu Arapi, jer Arapa ovdje više nema. Sredoje Nović misli na "bijelu Al-Kaidu", na mlade Bošnjake koje će, po njegovoj projektovanoj paranoji, regrutirati razne terorističke organizacije. Kao i u vrijeme Lagumdžije i Alibabića, bošnjačkom se narodu nameće kolektivna krivica bez dokaza. Svako može postati terorista, samo je pitanje da li će se zateći u krivo vrijeme na krivom mjestu, u klopci u kojoj ga čeka montirani "dokazni materijal". Ovakvi javašluci, kakve ispoljava Sredoje Nović, istinskoj borbi protiv terorizma odriču vjerodostojnost i kredibilitet.

U nastavku Sredoje Nović izriče jednu još opasniju neozbiljnost. Prvo tvrdi da "u BiH ima pojedinih organizacija koje se mogu vrlo ozbiljno dovesti u sumnju da u svom krilu gaje ekstremističke stavove", a potom kaže: "Ukoliko se snage u BiH ne suprotstave takvim organizacijama, udruženjima, pa makar one bile u okviru vjerskog ili nekog drugog patronata, mislim da BiH može biti ozbiljno dovedena u pitanje u narednom periodu". U samo dvije rečenice masa opakih nebuloza! Idemo redom… Prvo, ekstremistički stavovi su relativan pojam. Za mnoge je komunjare musliman što ide u džamiju ekstrem. To što neko gaji ekstremističke stavove ne znači da ugrožava drugoga, ili pravni poredak. Svako ima pravo da misli šta hoće, i bude kakav hoće, ali u granicama zakona. Zašto bi onda neko ko navodno gaji takve stavove, kao oblik slobode mišljenja, bio progonjen? A Sredoje Nović upravo poziva sve snage u BiH na suprotstavljanje takvim organizacijama. Jasno je da ne misli na Četničku ravnogorski pokret koji centralu ima u "slobodarskom" Brčkom. On misli na organizacije sa islamskim predznakom. Potom, Sredoje Nović opet upada u karadžićevsko i dodikovsko politikanstvo, jer – prijeti nestankom Bosne i Hercegovine!!! Praktično, on je poručio da ako se ne unište te organizacije, koje su po njemu ekstremističke – "BiH može biti ozbiljno dovedena u pitanje". Cijena opstanka BiH je uništenje islama, jer se svaki oblik ispoljavanja islama smatra odgajanjem ekstremističkih stavova? Napose, zar ikakav stav može biti terorizam, jer stav je stav, a ne bomba!

Svoje vitlanje orvelovskom sabljom Sredoje Nović završava riječima: "Te sumnjive organizacije moraju biti pod budnim okom nadležnih organa". Što će reći – već jesu. A ako

jesu, u njima ništa osim islama nije pronađeno. Jer da jeste, već bi CNN vascijeli dunjaluk obavijestio o tome. Nije problem u istini. Problem ne što se nad Bosnom i Bošnjacima nadvija najmoćnija sila u BiH koja će imati i para i načina da izmisli kakvu god hoće "istinu". Kao za potrebe Guantanama.

Agencija za smještanje

Što se mene bar tiče, SIPA i Sredoje Nović su izgubili svaki kredibilitet kada su prešutali moje otvoreno pismo od prije dva mjeseca u kome sam tražio da se izjasne u povodu dokaza, priloženih fotografija, da u Republici Srpskoj postoje kampovi za obuku četničkih terorista, koji su angažirani u seriji terorističkih napada na bošnjačke povratnike i objekte Islamske zajednice. Ta šutnja djeluje kao znak odobravanja.

Ovaj intervju Sredoja Novića samo je razbistrio dileme oko toga šta će raditi i čime će se baviti armija od 1.700 obavještajaca, sa budžetom kojim se može potkupiti sve. Plašim se da su bošnjački političari sudjelovali u stvaranju Frankenštajna, od čije svemoći sada sami zaziru. Jer SIPA već danas može svakome smjestiti svašta, a dokaz su i zastrašujući stavovi njenog čelnika Sredoja Novića.

"Saff", br. 178, 8. IX 2006.

Fragmenti

Ovo poglavlje obuhvata izbor od preko 70 kratkih tekstova kojima se reagira na izmišljanje tzv. islamskog teororizma i ustanovljavanje policijske države, kao i na druge srodne oblike deformacija demokratskog poretka, pravde i istine. Najviše tekstova je iz kolumni „Hronika hamburgera“ u „Ljiljanu“ (2001-2002), „Defter hefte“ u „Saffu“ (2004-2005) i „Sedmični diwan“ u „Jutarnjim novinama“ (2004-2005). „Diwani“ iz „Jutarnjih“ objavljivani su i na Radiju BiH St. Louis i u magazinu „Peta strana svijeta“, da bi 2006. godine bili objedinjeni u „Ljetopis 2005“. Tu je i nekoliko kraćih tekstova objavljivanih u „Jutarnjim novinama“ i u listovima u dijaspori („NUR“ u Danskoj i „Sabah“ u Americi).

Kroz ove kratke zapise uočava se mnoštvo istovjetnih pojava koje svojedoče o tvorničkim kotlovima „antiterorističkog“ terora u našoj zemlji.

Borci Armije RBiH su najopasniji teroristi

Na web stranici Tuzlaneta sprovodi se istraživanje javnog mnijenja o terorizmu, a pitanje glasi: Ko su najopasniji teroristi? Moguća su tri odgovora: *ustaše, četnici* i *islamski fundamentalisti*. Gotovo 45% ispitanika je odgovorilo da su to islamski fundamentalisti. *Sjajno!* Borci Armije RBiH su metnuti u isti koš sa četničkim i ustaškim teroristima, i još su pride označeni kao islamski fundamentalisti! U kontekstu američkih događaja sataniziranje bh. Armije kao *terorističke i fundamentalističke* ima značenje ublažavanja četničkih i ustaških zločina u BiH. To je dio iste one strategije Alijanse za promjene koja je prije koji mjesec bh. Armiju označila kao *fašističku falangu*. Nevjerovatno izgleda da su neki domaći mamlazi zloupotrijebili američku tragediju kako bi bijes prema (islamskom) terorizmu preusmjerili na Armiju RBiH, lažno optužujući njene borce kao *islamske fundamentaliste i teroriste*. U kontekstu medijskih uticaja, to je danas gore nego biti i tročetnik i troustaša. Otud su islamski fundamentalisti, tj. borci bh. Armije, po sudu javnosti - najopasniji teroristi! I, da ne bude zabune, ustaštvo i četništvo su bh. teroristička pojava, tako da *islamski fundamentalizam* u ovoj anketi nema koga drugog označavati nego *treću stranu u sukobu*, tj. Armiju RBiH. Najgore bi bilo misliti da se ovakve stvari događaju igrom slučaja i nesmotrenosti.

Orwellovci trče počasni krug

Još malo o Tuzlanetu. Na ovom webu postoji forum gdje se slobodno, bez otkrivanja identiteta, vode diskusije na razne teme. Veoma žive rasprave vođene su u povodu terorističkog napada na SAD. Pojavili su se i monstrumi koji su iskazivali radost zbog masovnog pogubljenja hiljada nedužnih ljudi. Ta manjina luđaka potušena je glasom razuma ostalih diskutanata koji su valjano razdvojili tragediju od rasprave o ispravnosti američke politike prema Palestincima i drugim potlačenim narodima. Međutim, vlasnici Tuzlaneta su prvo pustili ljude da se ispucaju, a onda su ih obavijestili o sljedećem: "Mnogi na našim forumima misle da su neuhvatljivi. Tuzlanet je isporučila IP adrese ljudi koji su slavili na našem forumu". Kome? Policiji? Amerikancima? Dakako, užasno je to što je neko slavio ljudsku tragediju. Ali, nije kriv taj što je slavio, već onaj koji mu je omogućio da javno slavi ljudsku bol. Izgleda da počinje orwellovska trka za novo dokazivanje nove podobnosti.

„Ljiljan", br. 453, 24. IX 2001.

Musliman, kriv što je živ

U jednom našem univerzitetskom centru trebao je u petak, nakon ljetnje pauze, ponovo otpočeti Bošnjački dijalog. Koordinaciono tijelo je odlučilo da tema bude «Islam i tolerancija», zbog njene aktuelnosti u kontekstu američkih događaja. Kontaktirali su nekoliko predavača na medresi, koji bi kao uvodničari mogli relevatno kazivati o ukorijenjenosti tolerancije u islamu. Od svih su dobili isti odgovor: «Nije sad vakat za to. Nek se malo ovo smiri.» Nevjerovatno! Oni koji mnogo znaju o toleranciji u islamu, i koji bi

upravo trebali javno djelovati u tumačenju nespojivosti islama i terorizma – osjećaju se krivim, preplašenim, zagubljenim. Pravo je čudo da smo ovakvi mutavi uopšte još živi!

„Ljiljan“, br. 453, 24. IX 2001.

Anatomija terorizma

Ne maši nas ni jedna hefta a da ne bude terorističkih napada na bošnjačke povratnike. Pojava je toliko ozbiljna da bi je samo narod koji ne postoji mogao ignorirati. A mi je ignoriramo. Gdje nam je hronika anexa sedam? Gdje nam je evidencija svih tih ubistava, bombi, premlaćivanja i zastrašivanja po glavi povratnika? Šta rade *Preporodi, Vijeća bošnjačkih umova, Bošnjački instituti?* Bave se kulturom naroda koji ne postoji? A ne postoji sve dokle ga strateški ne zanimaju bezmalo svakodnevni napadi na svoje ljude! Dokumentacija o terorističkim napadima na povratnike treba da je ključni argument u dokazivanju da dejtonski mir nije uklonio genocidni terorizam u BiH, već ga je samo preoblikovao. Ako se slože dokazi da javna i tajna vlast u Republici Srpskoj, svaka prema svome resoru, nastavljaju politiku etničkog čišćenja, što je po međunarodnom pravu genocid – onda RS konačno može ići u muzej beščašća. Pored već prisutnog mišljenja da je ovaj entitet stvoren na tekovinama zločina, pojavila bi se još jedna stranica u (zasad nepostojećoj) kampanji za demokratizaciju i humanizaciju bh. države. Dokazalo bi se da usred Evrope funkcionira jedan državno-pravni okvir za terorizam, i da ga kao takvog treba ukinuti. Lahko je objasniti da postojanje ustavno legaliziranog terorizma pothranjuje istoznačne ambicije među hb. Hrvatima, koji će razvijati svoje divljanje sve dok im je pred očima srpski entitet. No, mi se nismo počešali ni da ubilježimo svoje žrtve anexa sedam, a kamoli da organiziramo strategiju za dokazivanje da je ovakva dejtonska BiH okvir za teroristička prava i slobode.

„Ljiljan“, br. 454, 1. X 2001.

Krstaški, troprstaški terorizam

Na zgradi Medžlisa u Banjoj Luci osvanuo je asortiman četničkih parola. Istog dana na mezaristanu Gazanferije džamije napadnuti su ljudi koji su iskopavali raku. Kamenovana su i dva preostala turbeta. Sutradan su izvršeni napadi na povratnike u Janji i Zvorniku. Na istoj stranici novina koje su donijele ovu vijest, vječiti srpski vojni komentator Miroslav Lazanski objašnjava da se – "u BiH nalaze surove vehabije", koje su bajagi strah i trepet za međunarodne snage. Niko dosad nije prijavio da su "vehabije" oskrnavile ijedan vjerski objekat ili da su napali ijednog kršćanskog vjernika. Da je bogdom "neovisno novinarstvo" ispisalo toliko stranica o napadima na muslimanske vjernike, koliko je, bez povoda, ispisano o *islamskom fundamentalizmu* u BiH. Jasna je namjera srpske propagande da *islamski terorizam* pronađe u BiH, ali je nejasno otkud se to naši uhljupi konektiraju na (n)ovu beogradsku podvalu. Terorizam je očita i opipljiva stvar, samo je pitanje ko je plaćen da ga (ne) vidi, a ko da ga izmisli. Serija nacističkih i krstaških napada na sve islamsko u Banjoj Luci nepobitno svjedoči o organiziranom, valjda pravoslavnom, terorizmu. A to što neko u Bosni šiša kosu, pušta bradu i nosi kraće pantole - nije dokaz ni-

zašta. Kako bi to vanjski izgled mogao dokazivati "surovost"? Ili, pak, danas svaka ahmedija označava Bin Ladenove sljedbenike? Krajnje je vrijeme da "neovisni" u BiH naprave uporednu analizu - koliko je zla prema muslimanima počinjeno od krstaškog terorizma, a koliko je zla prema kršćanima počinjeno, ako je uopće počinjeno, od islamskog terorizma? Nigdje kao u Bosni nije toliko očit krstaški terorizam, koji je aboliran samim tim što nije islamski.

„Ljiljan", br. 454, 1. X 2001.

Multikulturna inkvizicija

U toku 1999. i 2000. godine naši su *slobodarski i multikulturni umovi* vodili kampanju za dokazivanje kako je izvedba *Hasanaginice* prilog rasplamsavanju islamskog fundamentalizma. Prvo je u režiji tuzlanskih vlasti napadnuto Narodno pozorište Tuzla zbog predstave Hasanaginica, čije probe zamalo nisu prekinute, pod optužbom da se time ugrožava *multietnički identitet grada*. Potom je razvaljivana sarajevska Opera, pa čak i vrata u operi *Hasanaginica*. Dakako, niko od njih da objasni kakva je to multikultura ako se ne tvori od kulturnih identiteta, niti otkad su to *islamski fundamentalisti* Gete, Fortis, Puškin i mnogi svjetski umovi koji su se divili najljepšoj baladi slavenskog juga. Da u ovoj zemlji postoji institucija stida, mnogi bi primitivci crvenili pred hrvatskim tiskom koji nakon gostovanja u zagrebačkom HNK objavljuje hvalospjeve o operi *Hasanaginica*. Evo izvoda iz jednog od šamara plaćeničkoj multikulti inkviziciji: "Kada se prije godinu i pol dana u sarajevskom Narodnom pozorištu pripremala praizvedba opere Hasanaginica, dio tamošnjeg tiska kritizirao je tada vladajući SDA za rasipanje novca na "faraonski nacionalni prijekat" i prigovarao mu da misli kako bez opere nema nacije. Hasanaginica je pogodna za sve drugo prije nego kao predložak djelu koje bi razgaralo nacionalno-romantičnu euforiju i nacionalizam" – zapisao je u zagrebačkom *Jutarnjem listu* Branimir Pofuk. Da stvar bude dramatičnija, ovo je tek početak međunarodnih gostovanja opere Hasanaginica.

„Ljiljan", br. 454, 1. X 2001.

Krstaški manifest

Naša se zemlja ujedinila u borbi protiv terorizma! Održani su brojni vatreni govori, ali niko nije pomenuo otkud da odjednom postanemo tako bučni antiteroristi. Ispada da nas se teroristički napad na Ameriku tiče više negoli teroristički ambijenti u našoj zemlji. Antiteroristička farsa u BiH intonirana je kao obračun sa onima koji eventualno imaju veze sa Bin Ladenom i napadom na Ameriku, a opasni su i za BiH. Iako je teško pronaći dokaze da su ove grupe, ako ih uopće ima, ičim ugrozile bezbjednost BiH. S druge strane, u BiH djeluju veoma organizirane grupe srpskih i hrvatskih terorista, koje gotovo svakodnevno djeluju na razaranju jednakopravnosti i stabilnosti u BiH. To, haman, nije terorizam. Niko danas ne hapsi, ne ispituje, ne razbija te krstaške teroriste u BiH, koji čine konkretna zlodjela: *Ferhadija, Trebinje, Banja Luka, Meliha Durić, Janja, Zvornik*… Aktuelni terorizam u BiH nema nikakve veze sa islamom i događajima u Americi. Islam i

njegovi pripadnici u BiH tek se mogu akceptirati kao žrtve terora. No, trenutnim poimanjem terorizma, samo muslimani mogu biti gonjeni. Ne dolazi u obzir da se u kršćanski okvir smjesti i "t" od terorizma, jer to ne bi bilo dovoljno autentično, iako je terorizam iz krstaških motiva upravo autentičan u bosanskoj stvarnosti. Umjesto da se iskoristi antiteroristička halabuka za stavljanje svih terorizama u BiH u isti koš, vlast se groteskno stavlja u službu antiislamske lavine. Koliko znamo, u okviru te kampanje SFOR i IPTF, uz pomoć MUP-a, nisu uhapsili ili sumnjičili nijednog kršćanina. Zašto bi sad odjednom bili sumnjivi nekakvi *Mladi muslimani*, ili *Aktivna islamska omladina*, pa čak i ordinacije za plastičnu hirurgiju u kojima su teroristi možebit mijenjali lični opis? Zašto dosad nisu pretresane te plastične ordinacije kako bi se utvrdilo nisu li Karadžić i Mladić u nekoj od njih promijenili dlaku? Nisu, jer je svaki napola sumnjiv Arap danas traženiji od ovih krvnika koji su pobili desetine hiljada ljudi. Eno, puna je Republika Srpska i ubica koji nisu mijenjali lični opis pa ih niko ne ganja! Razne muslimanske organizacije su sumnjive samim tim što su muslimanske. Čak i to što MM i AIO zagovaraju radikalni islam, koji je suprotstavljen bošnjačkom biću, i političkim interesima, ne može biti razlog da ih se stavlja na stub srama i progona. Svako ima pravo da propovijeda šta god hoće, dok ne ugrozi zakon. Samo konkretna i dokaziva zlodjela mogu biti razlog za nečije prozivanje i proganjanje od strane državnih ili međunarodnih instanci. Ove neprincipijelnosti ozbiljno mogu narušiti kredibilitet i vjerodostojnost antiterorističkog programa u BiH. Jer onaj koji je islamu imputirao *ekskluzivnu odgovornost* za terorizam, taj je sutra u stanju i svašta izmisliti kako bi dokazao da je bio *u pravu*. Ako taj *antiteroristički program za BiH* bude funkcionirao po aktuelnoj insinuaciji da su *muslimani ekskluzivni teroristi*, biće to – krstaški manifest.

„Ljiljan", br. 455, 8. X 2001.

Živi, živi duh krstaški

Napad na Ameriku je došao k'o kec na desetku za ambicije da se s&h agresija na BiH preimenuje u građanski rat, a da se Bošnjacima konačno oduzme kapital žrtve genocida. Čestitom logikom nemoguće je Bošnjake dovesti u ma kakav kontekst sa tzv. *islamskim terorizmom*. Ta opaka konstrukcija bazira se na domaštavanju činjenice da su se u BiH, na strani Bošnjaka, borili i ljudi iz arapskih zemalja. Pa šta! Da je američka vojska ovdje došla 1992, a ne nakon 200.000 ubijenih, među kojima i 16.000 djece – ne bi bilo mudžahedina. Zašto bi Bošnjaci nosili tuđu krivicu? Činjenica da su se uz Bošnjake borila i šakica mudžahedina – nije dokaz nizašta. I to što su neki od njih dobili bh. pasoš – nije dokaz nizašta. Hiljade Arapa svake godine dobija državljanstvo zapadnih zemalja, pa te zemlje nisu ni *fundamentalističke*, ni *terorističke*. Zašto bi arapski čovjek u startu bio *terorista*? U pozadini ove kampanje za binladenizaciju Bošnjaka jeste krstaška strategija da se s&h genocidni projekti aboliraju od zločinačke odgovornosti. Ako se insinuira da su Bošnjaci uvezani sa najvećim svjetskim zlom, onda su i *karadžići* i *tuđmani* mačiji kašalj. Industrija pokolja nad bosanskim muslimanima ionako djeluje nevjerovatno, pa je lakše svariti da su Bošnjaci *dobili što su i tražili*, jer bi u protivnom, k'o biva, bili evropska baza Bin Ladenu. Slijedom logike, *demokratski svijet* bi trebao biti zahvalan s&h zločincima jer

su vizionarski klali bošnjačke *teroriste*. To što su teroristi bili u dimijama, u bešikama, u godinama – ko te pita. Probuđeni krstaški duh je uočio neponovljivu šansu da pod zaštitom svjetske antiislamske histerije spere i u korist preobrati odgovornost za višegodišnje ubijanje bosanskih muslimana. Tako što će Bošnjake proglasiti gorim od od najgorih! Jadno, do povraćanja gadno, djeluje ovo domaće konektiranje na tu antibošnjačku hajku. Pa vlast ove zemlje, uz pomoć ugursuznih medija, razdragano radi protiv vlastite zemlje, jer sudjeluje u izmišljanju laži o *islamskom terorizmu u BiH*. Ta antipatriotska, patološka drskost u laganju, gotovo nas čini nemoćnima da se suprotstavimo tvrdnji da se bijela zove crnom, i obratno. Zar poslije stotine masovnih grobnica treba išta objašnjavati? Treba! Treba sve dok se s&h zločini i zločinci pokušavaju odjenuti u odore legaliteta. Jer, dokle god postoji ambicija da se rat u BiH tumači *jednakom krivicom*, dotle će bošnjačka žrtva biti na meti sataniziranja. Posve je jasno ko je koga u Bosni ubijao, i zašto ga je ubijao. Za onoga kome je stalo do istine o genocidnoj agresiji na BiH - mudžahedini su devete peke zveketalo.

„Ljiljan“, br. 455, 8. X 2001.

Teško onom ko se sa hodžom uslika

Nakon 11. septembra u srbijanskim i hrvatskim pisanim medijima otvorila se složna bratstvujuća kampanja za dokazivanje veze između Bošnjaka i tzv. *islamskih terorista*, oličenih u mudžahedinima koji su ratovali u BiH. Mada je teško objasniti zašto bi mudžahedin, u startu, bez dokaza, bio i tzv. *islamski terorist*. Čak su se i neke novine za koje se vjerovalo da su zdrave, kao što je zagrebački *Globus*, otvorile stranice za senzacionalizam koji nije sam sebi svrha. Najtemeljitiji pristup svaljivanju krivice za rat u BiH na Bošnjake, imao je beogradski NIN. Ovaj sedmičnik je otpočeo feljton pod naslovom: *“Sveti ratnici” u Bosni i Hercegovini*. Autor feljtona je bivši hercegovački *Sarajlija*, književnik Miroslav Toholj, inače Karadžićev ministar informisanja. Feljton se bazira na brojnim izvodima iz stranih i ovdašnjih novinarskih ratnih izvještaja o BiH, što svjedoči o strateškom i sistemskom pristupu namjeri da se dokaže da su Bošnjaci krivi za rat jer su htjeli *usred Evrope stvoriti džamahiriju*. U nekoliko navrata citirani su i izvodi iz ratnog Ljiljana. Strasna želja da se Bošnjaci optuže sa genocid nad Bošnjacima u par navrata je autoru pobrkala logiku. Toholj citira italijanski list *Europeo*, broj od 24. aprila 1992, čiji reporter donosi izvještaj iz okoline Jajca: “Na delu je džihad, sveti rat čiji je cilj da napravi mostobran za ulazak islama u Evropu, a muslimanske milicije su bande ubica i kradljivaca”. U aprilu rat jedva da je počeo, a mudžahedina nije bilo nisglave. Osim toga, autor koji prethodno raspreda o *fanatizmu džihad-boraca*, trebao bi skontati da su bande ubica i kradljivaca nespojive sa ideološkim ili vjerskim fanatizmom. Ne može se biti i četnik i komunista u isto vrijeme. Svoje odveć dokazano krstaštvo Toholj potvrđuje i opisom borbi kod Dervente *“gde su pronađene tri mudžahedinske lešine”*. Valjda samo životinje mogu biti lešine. Providnost Toholjevih namjera u ovom feljtonu, koji ide na četiri NIN-ove stranice, očituje se i kroz faksimile i ilustracije. Kao *dokaz* da su Bošnjaci *vodili džihad* dat je faksimil stranice iz Kur’ana, koji je, navodno, pronađen na frontu. Ako je posjedovanje Kur’ana dokaz za *džihad*, onda su i svi muslimani tzv. *islamski teroristi*. Kao transparentan dokaz Toholjevih

namjera svjedoči fotografija Alije Izetbegovića sa generalom Rasimom Delićem i nekoliko hodža. Potpis pod ovaj fotos glasi: *Hodže i predsednik pre rata*. To što se Alija uslikao sa hodžama haman je *dokaz* da je planirao *džamahiriju*, jer ko god bude viđen sa hodžom u društvu taj je *islamski fanatik*. A to što je na fotosu i uniformisani general, haman je *dokaz da je džihad počeo i pre rata*. Ali sve ovo neće vidjeti srbijanski čitaoci kojima je namijenjena patriotska relaksacija u vidu teze da su Bošnjaci *borbom za džamahiriju* skrivili svoju tragediju.

„Ljiljan“, br. 455, 8. X 2001.

Beogradska NATO banja

Ovih ključalih dana satelitski programi vriju od emisija o tzv. *islamskom terorizmu*, Arapima, otmicama, ali i o bivšim i sadašnjim kriznim žarištima. Nedavno je oko ponoći na jednom njemačkom programu emitiran film o Srebrenici. Objektivan i potresan. Iste je noći na programu Sat 3 emitiran film o Beogradu nakon bombardiranja, čiji je producent Ljubiša Samardžić. Elita tamošnje demokratske alternative pripovijedala je o *užasima kroz koje su prošli dok su slušali eksplozije bombi, kao i o nepravednom kažnjavanju Srbije sankcijama*. Ma da je iko od njih makar jednom riječju spomenuo Bosnu i srbijansku odgovornost za nenadmašno gore stradanje civila Sarajeva, Srebrenice, Goražda… (Samo je književnica Biljana Srbljanović izustila riječ Bosna, ali u nekom desetom kontekstu.) Ti nosioci srbijanske budućnosti, *intelektualci, demokrate, otporaši* - nikako ne razumiju zašto im se događalo to što im se događalo. Oni su hronično *ugroženi i obespravljeni*. Ne razumiju da su se njihove patnje svodile tek na slušanje eksplozija, i da se to ne može porediti s užasima koje je četiri godine Srbija sijala po Bosni, u vidu sistemskog vršenja zločina. Njihove civile niko nije ni klao, ni šicao iz snajpera, ni sačekivao granatama, ni izgladnjivao. Kako se uopšte može imati obraza govoriti o svojim jednomjesečnim podrumskim mukama, kad je to tek simboličan odgovor na višegodišnje srbijansko masakriranje nevinih ljudi. Glumica Sonja Savić sjedi na beogradskom aerodromu i plače što avioni godinama lete samo za Moskvu i Banja Luku, i osuđuje Svet što je *nepravedno Srbiju i njene ljude osudio na izolaciju*. Halo! Pa ko je Bosnu osudio na 200.000 mrtvih, na hiljade silovanih žena, na desetine hiljada ubijenih i osakaćenih djetinjstava, na milion raseljenih, na godine koje su nam upropastile živote?!! Srbija je to učinila!, ona ista koja je klicala najavi zločina na Gazimestanu 1989, i ova ista čiji *demokratski umovi* još uvijek nemaju snage da razumiju razmjere zločina koji su u ime srpstva počinjeni. Kakve bolan vaše patnje i kakvi bakrači! Svaki bi Bosanac dao sve što ima kad bi mogao svoje četiri godine užasa zamijeniti za mjesec dana beogradskog NATO banjanja. Pametan bi narod to zvao srećom u odnosu na nesagledivu i neizlječivu nesreću koju je priredio drugima.

„Ljiljan“, br. 455, 8. X 2001.

Bošnjačko sumnjivo lice

Ovaj dio Bosne gdje skončavaju Bošnjaci pretvorio se nakon 11. septembra u pozornicu paranoje i islamofobije. Možda će neki komediograf nekada o svemu što se događalo

napisati neko *Bošnjačko sumnjivo lice*, ali dotad valja izdeverati opak potres mozga društveno-političkog sistema. Približavamo se ambijentu boljševičkih čistki, gdje postaje kriv svako na koga se uperi prstom. Trenutno se kao krivično djelo uzima iskazivanje negativnog mišljenja o američkim udarima na Agfanistan. Svaki građanin ima pravo da misli šta hoće, i da iskazuje svoje mišljenje, sve dok to ne ugrozi zakonske okvire građanskih sloboda. Skandalozna je činjenica da je sarajevska policija privela i podnijela krivičnu prijavu protiv dvojice mladića koji su lijepili plakate sa porukom – *Zaslužuju li muslimanski životi minutu šutnje?* Mladići su osumnjičeni za krivično djelo *izazivanja nacionalne, rasne i vjerske mržnje*. Pa komunizam je mala maca za ovo što nam se događa! K'o dan je jasno da poruka sa plakata nema blage veze sa optužbom za krivično djelo. Kako bi to pozivanje na sućut moglo raspirivati raznoraznu mržnju? Nikako. S druge strane, Bosna je krcata terorističkim izljevima nacističke mržnje prema muslimanima, ali na to niko ne reagira. Ovo bi bila sretna zemlja kad bi s&h teroristi svoje poruke ispisivali na plakatima, umjesto što podmeću bombe, kamenuju i ubijaju muslimane. Ali poruka za koju će odgovarati sarajevski mladići nije poruka mržnje. To je poruka koja podstiče na moralnu dilemu. Uistinu, zar postoji razlika između američkih i palestinskih žrtava? To je posve zdrava poruka. Da smo mi zdravo društvo, federalni bi ministar policije istog časa trebao poslati izvinjenje mladićima, ili podnijeti ostavku. Umjesto toga, raspirivanje orvelovske islamofobije nameće se kao mjerilo odanosti *demokratiji i antiterorističkoj koaliciji*. Ogroman dio javnosti već je inficiran strahom da bi BiH mogla biti optužena kao teroristička baza. Zato se i vijest o pronađenoj spaljenoj američkoj zastavi u Kladnju čita kao *akt terorizma*. Umjesto da razumijemo da svaki građanin ima pravo da u svojoj avliji pali i američku, i afganistansku i kakvu god hoće zastavu. Osim zastave Bosne i Hercegovine! Svaka manifestacija mišljenja koja ne ugrožava zakone naše države pripada neprikosnovenoj građanskoj slobodi. Ko god da želi javno govoriti protiv Amerike, ili Bin Ladena, ili Izraela, ili Afganistana – to je njegovo pravo. Samo je u komunizmu sloboda mišljenja bila propisana zakonom. Berlinski zid je srušen 9. novembra 1989. godine.

"Ljiljan", br. 456, 15. X 2001.

Izmišljotine i njihov cilj

Nema ničeg spornog u ambiciji SFOR-a, IPTF-a i domaće policije da se u BiH pronađu lica eventualno uvezana u mrežu svjetskog terorizma. I nama bi koristilo da se oslobodimo tog balasta. No, sve što je dosad učinjeno bilo je – ćorak. Bezbroj optužbi, insinuacija, napisa po svjetskim listovima i najava po tv mrežama – ali ni traga tzv. *islamskom terorizmu* u srcu Evrope. Za konzumiranje određenog sadržaja nebitno je da li je to najava neke mogućnosti ili stvarnost, jer čim se medijski plasira, sadržaj počinje da živi kao stvarnost. Recimo, ogroman dio evropske javnosti stekao je uvjerenje da se Alija Izetbegović slikao sa Bin Ladenom, samo na osnovu insinuacije, bez obzira što nema ni traga fotografiji. Ljudi informacije čuju sa *pola uha,* u prolazu, i prihvataju ih zdravo za gotovo. Dominantna većina ljudi nema vremena sad tragati po novinama ima li ili nema Izetbegovićevog fotosa sa Bin Ladenom. *Ima da ga ima*, čim je neko rekao da bi ga moglo biti. Znaju to vrlo dobro oni koji su u zadnjih mjesec dana rasplamsali medijski rat

protiv Bošnjaka i BiH. Zato svi ovi promašaji u antibošnjačkoj histeriji nisu tek puki promašaji! Slučajevi se izmišljaju i medijski plasiraju kako bi se izgradilo lažno uvjerenje da je u Bosni ipak *Bin Ladenova filijala za Evropu*. U toj poplavi raznih izmišljotina javnost nema kad razmišljati da li je nešto najava mogućnosti ili stvarnost. *Sve je stvarno*, samim tim što se o tome priča. Riječ je o sofisticiranom specijalnom ratu u kome besramnu ulogu imaju unutarnji agresori, koji svoju političku podobnost strancima dokazuju sataniziranjem vlastite zemlje i, valjda, vlastitog naroda. Mi se trenutno zadovoljavamo time što nam se krivica ne može dokazati. Ne shvatamo da to nije poenta ove operacije. Poenta je da se proizvede što više insinuacija protiv Bošnjaka, što će stvoriti dojam stvarnosti. Ne razmišljamo čak ni o tome da bi sataniziranje Bošnjaka kao terorista moglo biti priprema za nešto mnogo gore. Tome se treba suprotstaviti traženjem odgovornosti za nosioce svih hajki i insinuacija za koje nije pronađen nijedan dokaz. Nas ne zanima da li se Sejfudin Tokić može ili ne može pogledati u ogledalo, ali nas zanima s kojim je činjeničnim pokrićem slavio *pronalazak* Izetbegovićeve fotografije sa Bin Ladenom. Ne zanima nas ni Bešićevo ogledalo, ali nas zanima s kojim pokrićem je u Svijet plasirao informaciju o dolasku 70 terorista u BiH. Za ovako grupne neodgovornosti, koje su u lancu antibošnjačke histerije protiv BiH, mora se snositi javna odgovornost. Umjesto da se izvinu za nanošenje moralne i političke štete *svojoj državi i narodu*, ovakvi srbosaurusi i crtoatosaurusi svijetla obraza to sudjelovanje u brlogu mržnje prema BiH smatraju doprinosom borbi za budućnost BiH. Nema budućnosti BiH dokle god se pokušava krivac pronaći tamo gdje ga nema, a ne tamo gdje jeste, a jeste u terorističkim i apartheidskim ambijentima bh. Srba i hb. Hrvata.

"Ljiljan", br. 457, 22. X 2001.

AntitetorizaM protiv nena i efendija

Sjećate li se nedavne akcije SFOR-a u Radovlju kod Visokog? Šta je u našoj memoriji ostalo od tog događaja? Kao, SFOR je nešto rovio po aerodromu, tražio oružje, teroriste, šta li, i nije našao ništa. U medijima pod kontrolom Velikog Brata niste mogli čuti da su trupe SFOR-a, prilikom ove akcije, prekršile sve norme smislenog ponašanja. Na udaru vojnog prepada, hapšenja, ispitivanja, pretresanja, pred uperenim američkim puškama, našli su se bošnjački civili, vijernici, starci, žene i djeca! Pet američkih vojnika je uperilo cijevi u Seada ef. Goraliju i spriječilo ga da dođe do džamije i klanja akšam. Amerikanci su upali u kuću porodice Valjevac, i tamo na namazu uhapsili 80-godišnju staricu Munibu! Hodali su joj po kući u čizmama, istrgli telefonski kabl, odlijepili itisone sa stepenica… Američki prevodilac je preko megafona uzvikivao: "Predajte se!" Okolo transporteri, vojnici, uperene puške… Panika! Djeca su bježala, s ceste se sklanjalo sve bošnjačko, nastala je pometnja kakvu bošnjačka kolektivna memorija pamti od Šahovića do Podrinja, Krajine, Hercegovine. Zašto!!! Zašto po nenama i efendijama?! Oni su srce bošnjačkog ponosa! Koliko god da je taj ponos srozan, ovo je granica ispod koje se ne može! Teško je vjerovati da su američki komandanti u BiH toliko glupi da ne shvataju da ovakvom akcijom nepotrebno proizvode antiameričko raspoloženje među Bošnjacima. Ili im je zapravo potreban taj isfabricirani antiamerikanizam kako bi proizveli dokaze o

islamskom ekstremizmu među Bošnjacima?! Najgora je šutnja koja se nadvila i nad ovaj slučaj. Gdje su ti bošnjački političari, narodni poslanici, da javno zatraže izvinjenje američke vojske narodu Visokog? Gdje je NAROD da se okupi i da kaže kako postoji granica naše kooperativnosti, a ona počinje tamo gdje se zadire u naše bošnjačke svetinje? Šutnjom se samo odobravaju i hrane ovakve pojave. Niko ne osporava pravo SFOR-a da radi svoj posao, čak šta više, u tome će imati svesrdnu pomoć i naklonost bošnjačkog naroda. Ali sve dok akcije SFOR-a imaju dimenziju borbe protiv svih terorizama, ali ne i protiv nena i efendija.

"Ljiljan", br. 457, 22. X 2001.

Džamija u slovenačkom ćoravom sokaku

Bošnjacima se redovno događa da im pamet sole predstavnici raznih naroda i zemalja koji po zračenju i značenju svoje spremnosti na toleranciju nisu ni do koljena urođenoj bošnjačkoj tolerantnosti, slobodoljubivosti, spremnosti da se živi i uživa u razlikama, kao bogatstvu kulture i običaja. Srpski fašisti su s brda razarali Sarajevo i druge bh. gradove, klali i tlačili Bošnjake, ali Bošnjacima nije ni nakraj pameti bilo da sprovode revanšizam nad svojim srpskim komšijama. Hrvatski fašisti su rušili Stari most, Bošnjake trpali u logore poniženja i smrti, ali su Hrvati u Sarajevu ili Tuzli živjeli u prirodnoj ravnopravnosti. Bošnjacima je to posve normalno. Amerikancima, eto, nije! Nije ni Skandinavcima! Ni Britancima! Ni Francuzima! Ni Austrijancima! Po prijestolnicama kršćanskog svijeta sprovodi se odmazda prema muslimanima, samo zbog toga što su nekakvi teroristi imali muslimanska imena. To je isto kao da su Bošnjaci, zbog Keraterma ili Dretelja, po Sarajevu zaganjivali, mlatili i ponižavali građane srpskog i hrvatskog porijekla. Bošnjacima je takav primitivizam stran, i jedino zbog toga Bosna još ima šansu. Eto, i *vrla* nam i *prijateljska* Slovenija još jednom dokazuje svoje *plemenito* lice. Bošnjaci su joj interesantni tek kroz mogućnost privatizacije njihove imovine, jer među bh. Srbima i hb. Hrvatima slovenački privatizacijski fondovi su nepoželjni. Za razliku od naših Srba i Hrvata koji su putem dvojnog državljanstva *građani celog sveta*, Bošnjaci su privezani za bosanski pasoš, kao još jedno živo svjedočanstvo da nemaju rezervne domovine. Bošnjacima i za Sloveniju trebaju vize. Jer Sloveniji treba bošnjačka imovina, ali ne i Bošnjaci. Dokazuje to i ogromna politička hampa koja se u deželi diže zbog najave izgradnje džamije u Ljubljani. Prvo su spontano protestirali stanari naselja Moste i Bežigrad, jer su džamiju u svome sokaku doživjeli kao poniženje kršćanskog identiteta. Potom su se oglasili Janšini Socijaldemokrati i Nova Slovenija, čiji lideri smatraju da će – *džamija vrijeđati vjerska osjećanja Slovenaca*. Zašto? Čime? Pa zar nismo multikulturni, majka mu stara!? Gdje se to iz Slovenije odseli *otvoreno civilno društvo, evropejstvo, tolerancija*, i sl.? Ili ove kategorije služe tek kao pendrek za Bošnjake, koji svakako baštine sve one plemenitosti koje skučena Evropa povraća. Početkom oktobra po prvi put je u historiji Slovenije ustoličen Muftija slovenački. Biće da i to spada u, kako rekoše slovenački lijevi desničari – *pretjerano širenje islama po Sloveniji.*

"Ljiljan", br. 457, 22. X 2001.

Muslimanci iz Senadovih Dana

Treći nastavak feljtona Miroslava Toholja koji izlazi u beogradskom NIN-u, pod naslovom *"Sveti ratnici" u BiH*, ilustriran je fotografijom iz pustinje na kojoj neki arapski borac drži granatu. Otkud sahara u Bosni?, manje je bitno u strasnoj želji da se *prisustvom mudžahedina u BiH* reahibilitira zločinački projekat Beograda. Toholj citira zagrebački Nacional koji je objavio priču o mudžahedinima – *tako da bi se Radovan Karadžić postideo zbog mirnoće s kojom je o tome pričao u ratnim prilikama*. Ovim je jasno da najjači srbijanski magazin ratnog zločinca Radovana Karadžića promovira kao pravednika. Među brojnim konstrukcijama koje bi se dale komentirati zanimljiv je i citat iz bh. magazina DANI u kome se korektno razmatra odnos islamskog i bh. znakovlja u Armiji RBiH. No, Toholj *Dane*, ni-pet-ni-šest, naziva *muslimanskim listom*. U kontekstu feljtona, u kome je Alija *hodža*, a hodža *mudžahedin*, biti muslimanski znači biti *teroristički*. Zalud Danima tolika multikultura, proganjanje Muratbegovića, Hasanaginice, mudžahedina… Od *islamskog grijeha* nas ništa ne opra! Obr'o si krstaški bostan ako ti je ime Senad, ma koliko bio ili ne bio Senad! To je još jedan znak da trebamo ostati odani sebi, i u jedinstvu i u razlikama.

"Ljiljan", br. 457, 22. X 2001.

Slamanje slame

U domaćoj je radinosti izvršena savršena medijska priprema za kažnjavanje Bošnjaka. U mjesec dana se proizvelo toliko laži i insinuacija o uvezanosti Bošnjaka sa tzv. islamskim terorizmom, da je tu istina gotovo nemoćna. Doduše, ovim lažima malo je ko suprotstavljao istinu. Smatrali smo da se istina podrazumijeva. Uglavnom smo bili zbunjeni ili preplašeni dok nam se prikazivao film o Bin Ladenu u Bošnjaka. Nije bilo odlučnog nacionalnog odgovora (n)ovoj antibošnjačkoj kampanji, koja se još u startu mogla pročitati kao strategija. Danas smo k'o otpala kruška zreli da nam se dogodi svako zlo. Spremni smo iskajavati nerazumljiv grijeh. Da imamo svoju nacionalnu akademiju nauka i umjetnosti, koja ne bi isključivala naše sudjelovanje u krovnim institucijama, bošnjačka bi pameti umjela promišljati odgovore na ove opasne konstrukcije. Ali, mi imamo nekoliko nacionalnih institucija od kojih je svaka imala dužnost reagirati. Umjesto reakcije, naše su institucije mlatile praznu slamu, kao da smo na zelenoj grani. I političke stranke su se glupirale u slavu rezanja grane na kojoj se sjedi. I šta danas imamo kao rezultat? Kad bi se ponovila 1992. niko ne bi ni prstom mrdno da osudi genocidna stradanja Bošnjaka. Smatralo bi se da smo to zaslužili, kao i narod Afganistana. Znaju to jako dobro oni što vjeruju da rat protiv Turaka još nije završen. Dovoljan razlog da se zabrinemo za svoju sigurnost, i budućnost.

"Ljiljan", br. 458, 29. X 2001.

Inspiracija za osvajanje slobode

Ako u demokratsku javnost spadaju oni što javno govore, onda je posve sigurno da američko-britanski napad na Afganistan nema podršku zapadne, a pogotovo ne istočne

javnosti. Uostalom, protiv napada na Afganistan održavaju se javni protesti i na Zapadu i na Istoku. Posljednjih sedmica su ispisane hiljade analitičkih tekstova u kojima ugledni autori nizom argumenata objašnjavaju svu pogubnost ove akcije. Na nekoliko logičkih tačaka dokazuje se da je američki novi rat u startu izgubljen. Riječ je o ishitrenoj i malo-umnoj odmazdi, a ne o borbi protiv terorizma, koja zahtijeva mnogo više pameti, samo-kritičnosti i morala. Otvoreno je pitanje: da li je američka odmazda dosegla tačku na kojoj postaje istoznačna Bin Ladenovom terorizmu? Izbacivanje aviobombi na civile i humanitarnih paketa za civile najbolja su ilustracija moralne propasti ovog rata. Svjedoči o tome i razaranje bolnice u Heratu. Uočili su to i njemački nobelovac Ginter Gras i filozof Piter Sloterdajk, koji su zbog svojih kritičkih stavova, od njemačkog ministra policije Ota Šilija, optuženi sa *antiamerikanizam*. I Gras i Solterdajk su se oštro suprotstavili ministru policije, braneći pravo na slobodu promišljanja. Kad se jedan nobelovac, zaštitni znak njemačke slobode, može naći na udaru režima, šta tek može očekivati ma koji bosanski smrtnik ako pokuša izreći svoje mišljenje. Tim prije što je sarajevska vlast inkvizicijski pomahnitala u potrebi da izmišljotinama dokaže antiterorističku kooperativnost. Oni ne razumiju da su boljševičke stege veoma inspirativne za osvajanje slobode.

"Ljiljan", br. 458, 29. X 2001.

Poltronski koncert za žrtve terorizma

Gromoglasno se za 1. novembar, u Skenderiji, najavljuje koncert bh. umjetnika u pomen žrtava teorizma, *u Bosni, Njujorku, Vašingtonu i Svijetu*. Koncert je prvotno bio namijenjen samo američkim žrvama, a onda je neko mudar došanuo organizatorima da nije pametno izuzimati 200.000 bh. žrtava. Tada je počinjen još drastičniji gest hipokrizije i poltronstva. Umetnuta je i Bosna. Bosanske žrtve terorizma su preko domaće štele dobile zapadni pasoš, jer su metnute u društvo sa Amerikancima. Izezete su iz konteksta palestinskih, afganistanskih, iračkih i drugih sudbina istočnih naroda koji su žrtve terora, a čije se smrti na Zapadu smatraju manje vrijednim. Opet smo polupali lončiće. Nisu njima naše žrtve k'o njihove! A nama njihove jesu k'o i naše. I treba da su, jer svaki insan na ovaj svijet dolazi, i snjega odlazi, tek kao čovjek. No, naši su ljudi bezmalo četiri godine rahat ubijani, a nikome nije naumpalo da osnuje antiterorističku ili antigenocidnu koaliciju. Naši, uglavnom muslimanski životi, Zapadu su bili nalik na živote komaraca, muha i ostale gamadi. Taman onako kako se mi danas odnosimo prema nevinim životima Palestinaca, Afganistanaca ili Iračana. Svjedoči o tome i ovaj koncert u kome su svi *manje vrijedni narodi* strpani pod *žrtve terorizma u Svijetu*, dok se za američke žrtve zna odakle su. Oni su iz Njujorka i Vašingtona, a Palestinci ili Afganistanci su, 'nako, iz Svijeta. Bosna bi bila velika zemlja, a njeni umjetnici veliki ljudi, da su imali moralne snage da priredе koncert u pomen žrtava terorizma u Americi, Agfanistanu, Palestini i Bosni. Najmanje što se moglo učiniti jeste da se u ovom komemorativnom povodu ne pominje porijeklo žrtava terorizma. No, očito je da je povod više političke i poltronske, a manje humanističke i moralne prirode.

"Ljiljan", br. 458, 29. X 2001.

American Airlines in the Wissoko (...)

Pošto BiH nema obavještajne službe koja bi štitila državne interese, a pošto su Bošnjaci ostali bez AID-a, nemoguće je pratiti hiperaktivne pripreme na relaciji četnici-ustaše. Sedam dana nakon napada na Ameriku na Palama je održan tajni sastanak četničkog i ustaškog vođstva u BiH. Tajni sastanci su postali redovni. U međuvremenu su proizvedene desetine insinuacija o Bin Ladenovim mrežama u BiH. To što nikad ništa nije dokazano nevažno u odnosu na cilj kampanje kojom se stvara uvjerenje da su Bošnjaci domaćini tzv. islamskog terorizma u Evropi. U drskosti se ide čak dotle da se izmisle nevjerovatne konstrukcije, kao što je ona da su piloti samoubice trebali poletjeti sa neizgrađenog visočkog aerodroma, i otetim se avionima zabiti u američke baze u BiH. To što u Visokom nema ni aerodroma, ni aviona – manje je bitno. Kao i u svim drugim slučajevima, i ovdje se ispostavilo da pohapšeni Arapi nemaju blage veze sa onim zašta su sumnjičeni. U javnosti je, ipak, ostalo uvjerenje da je neko trebao poletjeti iz Visokog.

"Walter", br. 37, 31. X 2001.

Opasna laž o rušenju katoličke škole u Tuzli

Na muci se poznaju junaci, ali i zlobnici. Od dejtonskog okončanja agresije do danas, ovo su najopasniji dani za bošnjački narod. Optužbe prašte sa svih strana. To što nema dokaza ni za šta – manje je bitno, jer se u Svijetu stvara utisak da su Bošnjaci braća tzv. *islamskim teroristima*. Time se relativiziraju učinci genocidne agresije, ali se i bošnjački narod dovodi u poziciju krivca koji možda nije fasovao onoliko koliko zaslužuje. Ovaj proizvedeni ambijent ponovo je poskidao maske sa lica mnogima koji su nam se prikazivali kao komšije, ili prijatelji. Baška je priča o bošnjačkim ugursuzima koji su dočekali šansu da profitiraju lažno optužujući vlastiti narod. Kao i 1992. i danas hlipte sirove strasti iracionalne mržnje prema Bosni i Bošnjacima. Primjera je bezbroj. Jedan od onih koji su i prije 11. septembra rado iskazivali netrpeljivost prema Bošnjacima je Miroslav Petrović, dopisnik sarajevskih *Jutarnjih novina* iz Tuzle; do rata je pisao u nekom fabričkom biltenu, a zakašnjelu dopisničku afirmaciju je doživio u šestoj deceniji života. Na njegove izlive mržnje prema Bošnjacima prvi je početkom godine reagirao glumac Emir Hadžihafizbegović, oštro se protiveći Petrovićevom nazivanju bošnjačkih intelektualaca – «*nekakvim muslimanima*». U nekoliko istupa Hadžihafizbegović je Petrovića uzeo kao paradigmu krstaške strasti da se bošnjački narod prikaže kao manje vrijedan. No, Petrović nije odustao od liječenja svojih bolnih kompleksa beznačajnosti putem pokušaja da se u centar pažnje stigne vrijeđanjem Bošnjaka. Potkraj hefte Petrović je izmislio da je *u Tuzli izdat nalog za rušenje tek sagrađenog velelijepnog Katoličkog školskog centra*. Urednici *Jutarnjih* su, kao da su *Glas koncila*, revnosno ovu laž objavili i na naslovnoj stranici. Hajde što se Jutarnje jedva čitaju u našoj avliji, ali ista laž je prenesena i u zagrebačkom Večernjem listu. Bog sami zna koje će sve svjetske agencije sada prenijeti da bosanski muslimani ruše katoličke škole! Laž o rušenju katoličke škole u Tuzli sjajno se uklapa u prirodu kampanje protiv Bosne i Bošnjaka. Šta koga briga što je to ortodoksna izmišljotina jednog ostarjelog, neafirmiranog i otud zlobnog lokalnog fabričkog novinara. Nikog od onih koji će prenijeti Petrovićevu laž ne zanima demanti Općine Tuzla,

u kome se kaže da je *riječ o opasnoj i zlonamjernoj izmišljotini Miroslava Petrovića, koja nema nikakve veze sa istinom*. To što je Općina Tuzla tražila da se za ovaj katolički objekat pribave odobrenja za gradnju, ne znači da će on biti porušen. Nije izdat nalog za rušenje!!! A Petrović tvrdi da – jeste!!! Da li to znači da se od katoličkih institucija ne smije tražiti ni dozvola za gradnju, jer ćete odmah biti optuženi da hoćete porušiti katoličke objekte?! Koje li ironije, Općina Tuzla je, u vrijeme načelnikovanja Selima Bešlagića, počinila i stanovite greške kako bi udovoljila zahtjevu za izgradnju KŠC. Jednoj je porodici bespravno porušena kuća kako bi se mogao izgraditi ovaj objekat, a o tome je svojedobno u *Ljiljanu* prvi pisao Alosman Huseinović. U to vrijeme, uz Bešlagićev klimoglav, na Husinu je, uz auto-cestu, podignut ogroman i nezgrapan križ, koji vas dočekuje na ulazu u Tuzlu. Radilo se i na štetu prava i pravde kako bi se dokazala volja za afirmacijom hrvatske jednakopravnosti u Tuzli. Pa dokle više!!! Učinite sve, i više nego što je normalno, pustite da se gradi objekat bez potrebne dokumentacije, i onda kad zatražite da se pribave odobrenja – oklevetaju vas da ste izdali nalog za rušenje katoličke škole! Znao je Miroslav Petrović jako dobro da je jalovo demantirati ovako gnusnu i u opasno vrijeme tempiranu laž. Jer demantiranje takve laži podrazumijeva anamnezu njegove problematične ličnosti, u čijem je ubogom košmaru skuhana ova laž koja je nanijela ogromnu štetu i Tuzli, i Bosni, i međuetničkoj toleranciji. Petrović je danas sretan čovjek, jer je konačno došao u centar pažnje. Ali, i Risto je Đogo bio u centru pažnje…

"Ljiljan", br. 459, 5. XI 2001.

Da nije Bošnjaka, ne bi bilo terora

Hambarine kod Prijedora opet su na stranicama crne hronike. Nedavno smo pisali o terorističkom bombaškom napadu na kuću povratnika Vahida Imširovića. U Vahidovoj kući bile su i njegove dvije kćeri, Samira (10) i Sabina (12). Prije neki dan u Hambarinama je ubijen povratnik Ibrahim Ramolić. Srpski sud konstitutivnih bh. naroda u Prijedoru pokrenuo je istragu. Za početak je ustanovljeno da je riječ o ubistvu. Srpsko pravosuđe u Krajini se specijaliziralo da za ubistva bošnjačkih povratnika optužuje same žrtve, kao onomad kad smo saznali da su dvoje bošnjačkih povratnika sami sebe preklali. Pošto niko ne reagira na terorističku postdejtonsku agresiju na Bošnjake, stvarnost se usložnjava. Nisu ubijeni Vahid Imširović i njegove kćeri, ali je ubijen Ibrahim Ramolić. Pošto šutimo, kao da se sve ovo događa drugima, a ne nama, agresija će se nastaviti, poletnije i sigurnije, ka konačnom cilju. Zlatko Lagumdžija je u pravu kad kaže da se njegova vlast uspješno nosi sa svim problemima. Pošto SDP nikada ne osuđuje terorističke napade na Bošnjake, očito je da je bošnjački narod jedini problem u BiH. Jer da nas nema, ne bi nas trebalo ubijati. Ne bi bilo bombi, paljevina, nestabilnosti. I kao žrtve terorizma, krivi smo za terorizam.

„Ljiljan", br. 460, 12. XI 2001.

Petritscheve kristalne noći

Blagodareći odluci Wolfganga Petritscha o etničkom prekrajanju općinskih granica Žepča, Maglaja i Zavidovića, kako bi se od Žepča napravila općina sa hrvatskom većinom – Žepče postaje prvi bosanski Bejrut! Prije nego je Petritsch donio ovu skandaloznu odluku, baziranu na genocidnom etničkom inžinjeringu, Žepče je bilo miran grad. Bošnjaci su se gotovo stoprocentno vratili svojim kućama, nije bilo premlaćivanja, eksplozija bombi… Odmah nakon Petritscheve odluke, kojom je Hrvatima transparentno potvrđeno da se apartheid i ekstremizam isplate, u Žepču je eskaliralo nasilje. To što je OHR potvrdio da je Žepče *hrvatski*, a ne i bošnjački grad, preporodilo je taman utihlu ambiciju za potpunim pohrvaćenjem žepačke općine. Odmah nakon Petritschevog habera premlaćena su bošnjačka djeca. Hrvati su se okuražili i da masovno prosvjeduju protiv legaliteta pravosuđa ZE-DO kantona, u slučaju suđenja Hrvatima osumnjičenim za zločine u Žepču. Potom su teroristički, bombom i vatrenim oružjem, napadnuta prva dva čovjeka žepačke Policije, Marko Marjanović i Suad Dizdarević. Događaji prestižu novine. Polupani su izlozi na birou Narcisa Drocića, baš kao što su Nijemci razvaljivali jevrejske radnje u *kristalnoj noći*, kada je otpočeo holokaust. Znaju li oni što su nam poslali Wolfganga Petritscha da je njihov namještenik odgovoran za ovu eskalaciju nacističkog nasilja?

„Ljiljan“, br. 460, 12. XI 2001.

Niski udarci Visokog predstavnika

Potkraj godine visoki je predstavnik Wolfgang Petritsch dao intervju za jedan njemački list, u kome je pobrkao raznorazne lončiće. Kada kaže da *"u ovoj balkanskoj zemlji ne vidi nikakav centar terorizma*", a govori se o tzv. *islamskom*, Petritsch zaboravlja objasniti tromjesečnu hajku koju IPTF i frtalj bh. policije vode protiv svega i svakoga sa predznakom zvijezde i pulumjeseca. Jer, ako baš BiH nije nikakav *centar terorizma*, otkud da se dogode tolika hapšenja naturaliziranih Bosanaca, oduzimanja državljanstva i sl., a bez ikakvih konkretnih dokaza? Na pitanje o Karadžiću i Mladiću, Petritsch kaže da i oni – *"u izvjesnom smislu, također spadaju u teroriste*". Pa zar nakon Sarajeva, Srebrenice, 200.000 ubijenih, dvaput toliko osakaćenih, petput toliko raseljenih - išta više može biti u *izvjesnom smislu*?! (...) Objašnjavajući navodnu neopterećenost Zapada islamom, Petritsch sam sebi skače u usta: *"Ne treba zaboraviti da je Zapad posljednjih godina dva puta djelovao u korist muslimana, prvo u korist Bošnjaka, a onda kosovskih Albanaca*". Aferim! Ako je Zapad baš oslobođen od krstaške logike, onda je trebao djelovati u korist civilizacijskih principa i Povelje UN, a ne u korist muslimana! Valjda su svi ljudi isti? Ispade da su muslimani endemska biljka, pingvini u izumiranju, u čiju korist se, k'o iz milostinje, djeluje. Osim toga, istina je da Zapad nije djelovao u korist Bošnjaka-muslimana! Zapad je tri i po godine na razne načine podr(a)žavao genocidno ubijanje Bošnjaka. Zapad to isto čini i danas, s tim što nas se ne ubija, već nas se raseljava diljem Planete. (...)

„Ljiljan“, br. 469, 14. I 2002.

SFOR je napade na povratnike proglasio terorizmom

U kolumni *Hronika hamburgera* mnogo puta smo pisali o aspektima terorizma u BiH. Dokazivali smo da 600 napada na bošnjačke povratnike za nepune dvije godine nemaju šta drugo biti nego – terorizam. Tvrdili smo da je terorizam u BiH svakodnevna, konkretna i opipljiva kategorija. Tačno se zna gdje živi i koje ga snage podstiču. Upalilo je! Najnoviji tv spot SFOR-a potcrtava da su i napadi na povratnike – terorizam. Konačno, makar da se negdje razumijemo!

„Ljiljan“, br. 469, 14. I 2002.

Hrvati su u BiH uvozili mudžahedine

Cjelokupna politička javnost Ploča protiv je Sporazuma sa BiH u pogledu korištenja luke Ploče. Gradonačelnik Ante Karamatić ujedinjeni otpor argumentira ovako: *"U Americi smo imali ovaj slučaj s terorizmom. I BiH dijelom pripada tom svijetu, tamo ima tih postrojbi i na ovakav način mogu kroz Hrvatsku provoziti što ih volja*". Karamatić, u čijem prezimenu ima turske krvi, jako dobro zna da je slagao. No, nije on kriv što mu laž pije vode. Kad već govori o kontroli prevoza, bilo bi lijepo makar da pojasni - kako su to mudžahedini uspjeli doći do centralne Bosne u vrijeme hrvatsko-bošnjačkih sukoba? Odgovor je kratak: zahvaljujući hrvatskom predsjedniku Franji Tuđmanu.

„Ljiljan“, br. 470, 21. I 2002.

Hitler na Zapadu

Još u vrijeme Drugog svjetskog rata Zapad je imao širinu duha da pravi komedije o Adolfu Hitleru, a da nacističku kostimografiju smatra poželjnom na maskenbalima. Nacistička Njemačka nije imala tu širinu duha pa se nikada nije šprdala sa američkim ili jevrejskim simbolima. Na Novom Zelandu se prije neki dan dogodila manifestacija fašističkog uma, onog ograničenog, namrgođenog duhovnog kazamata koji ne razumije šalu. Naime, nekakav se katolik Ben pojavio na tulumu odjeven u kostim Osame Bin Ladena. Umjesto da ostali razumiju šalu, oni su skočili na šaljivdžiju i bestijalno ga pretukli. Ostavili su ga u lokvi krvi, bez svijesti, rascopane glave. Vjerovatno bi izdahnuo da ga nije pokupila policija, koja ga je odvela u bolnicu gdje mu je na glavu metnuto 17 kopči. Sva sreća pa još uvijek živimo u Bosni.

„Ljiljan“, br. 470, 21. I 2002.

Šejtanske sluge i intelektualni gorostasi

Pedeset i osam *vodećih* američkih intelektualaca, od Francisa Fukuyame, do Samuela Huntingtona, objavilo je svoj *Memorandum*, pod naslovom *What We're Figting For – Za šta se borimo*, čime je stalo iza antiameričke politike američkog predsjednika Busha Jr. Bilo bi logično da se intelektualizam stavlja na stranu kritičkog odnosa prema politici, ma kojoj, umjesto što pristaje da podanički služi ideologiji, i to onoj koju sprovodi lider sa *mozgom vrapca u tijelu dinosaurusa*. Zapadna Evropa je već izgradila kritički stav prema

deamerikanizaciji SAD. Jedina nada da će se Amerika vratiti Americi bilo je uzdanje da bi se američki intelektualci, poput Susan Sontag i Naoma Chomskog, mogli suprotstaviti uništavanju demokratskih i humanističkih vrijednosti SAD. Ta krhka nada danas je još tanja. Onaj ko bi da glasno kritikuje antiameričku politiku američkog Predsjednika danas u SAD može biti osuđen na smrt. Može i u Bosni, kao globalnoj koloniji. Otud treba tumačiti šutnju u Hitlerovoj Njemačkoj, Miloševićevoj Srbiji ili Tuđmanovoj Hrvatskoj, i stostruko cijeniti one intelektualne gorostase koji su imali hrabrosti i snage da ne odšute na zlo. Zbog takvih se Zemlja još uvijek okreće.

„Ljiljan", br. 476, 4. III 2002.

Ples na ledu hipokrizije

Zamislite kad bi na otvaranju Zimskih olimpijskih igara u Sarajevu neki bosanski političar podsjetio na Srebrenicu, Markale, Keraterm, na desetine bh. stratišta, kao i na činjenicu da u BiH postoji genocidna Republika Srpska, kao zlodjelo onih kojima se sudi za ratne zločine? Ta bi Olimpijada odmah bila zamandaljena, a političar smijenjen. Američki je Predsjednik, kao i Hitler u Berlinu 1936. godine, iskoristio svečanost otvaranja Olimpijade za promociju svojih ratnih ciljeva. Pa i direktnije od toga. Jer to nije bio tek pomen na žrtve terora, već zazivanje rata. Ovog upitnog rata. Olimpijski komitet nije reagirao. Ko god bi kritikovao američkog firera za vojno-političku zloupotrebu sportskog događaja, izletio bi naglavačke iz svoje karijere. Niko se nije pobunio ni protiv patetične trivijalizacije uspomene na žrtve od 11. septembra, od strane autsajderske američke klizačice Sare Hjuz, koja je na taj račun osvojila zlatnu medalju. Njen esmeraldični ples je bio posvećen žrtvama iz TWINS-a. Žiri je tako bio prisiljen da Saru Hjuz ocijeni najvišim ocjenama, iako su Irina Slutskaja i Michael Kwon bile apsolutne favoritkinje. Ko im je kriv kad ne plešu po ledu u ratu protiv terorizma! Kad vidimo kako licemjerno funkcionira naša okupirana planeta, zašto se onda čuditi nekim ovdašnjim *autorima* koji pišu hvalospijeve o Petritschu, Lagumdžiji & Kvinsling Company.

„Ljiljan", br. 476, 4. III 2002.

Bošnjaci kao objekat svoje sudbine

Sav je život pletenica paradigmi, vezen od tipiziranih dramaturških obrazaca koji se ponavljaju u različitim dekorima. U istu ravan može stati prvi gol na utakmici, prvi zadati udarac u tuči, napad kao najbolja odbrana, itd., što svjedoči da onaj ko ima inicijativu obično prvi pogađa i da je u strateškoj prednosti. Bošnjaci su kroz povijest vazda bili objekat svoje sudbine, a ne subjekt koji, pri punoj svijesti o historijskom usudu, pokušava kreirati sudbinski put. Zbog toga smo vazda bili na gubitku. Vrijedilo bi makar pokušati imati inicijativu. I onako se nema šta izgubiti. Jer ne može biti gore.

„Ljiljan", br. 476, 4. III 2002.

Povratak otpisanih

Naša je javnost dezinformirana da tzv. Alžirsku grupu krivično goni Vlada Alžira! Putem alžirskog ambasadora u Rimu naša je Vlada na vrijeme obaviještena da su - *"ti ljudi potpuno čisti i da se protiv njih ne vodi nikakav postupak i da se oni mogu kad god hoće vratiti u svoju zemlju, kao i otići u bilo koju drugu državu"*. Drugo, ambasador BiH u Washingtonu Igor Davidovič obaviješten je od komandanta vojnog logora Guantanamo Bay na Kubi da tamo ima i državljana BiH, te mu je ponuđeno da organizira konzularnu posjetu. Ambasador Davidovič je ignorirao ponudu da posjeti zatočene državljane BiH. O kojim državljanima BiH u svom pozivu govori komandant logora X-Ray?

„Ljiljan", br. 478, 18. III 2002.

Autor satanizacije Bosne

Lider SDP-Alijanse Zlatko Lagumdžija je dao katastrofalnu, suludu, bezobraznu izjavu, koja glasi, ni više ni manje, nego: „Odgovorno tvrdim da su 11. septembra prošle godine u ovoj zemlji bili na vlasti oni koji su bili prije nas, teško da bi danas BiH i postojala." Poseban kvalitet ove izjave su prve dvije riječi: *Odgovorno tvrdim*. Pa da vidimo… Lagumdžija bi morao znati da su na 76 odsto bh. teritorije na vlasti ostali isti oni koji su genocidom, terorom i etničkim čišćenjem uništavali ovu zemlju. Samo su Bošnjaci glasali drukčije nego 1990. godine. Dakle, Lagumdžija misli na SDA! Trebao je to hrabro reći. Po njemu, da je na vlasti ostala SDA, nakon 11. septembra bi nestalo Bosne. A zašto? Zato što je SDA otvarala logore, klala, silovala, palila, rušila bogomolje, ravnala groblja…? Vlast SDA nije činila zločine! Strateški programirane zločine su činile vojne hunte SDS-a i HDZ-a, koje su i danas na vlasti na 76 odsto bh. teritorije. Zašto bi onda nestalo Bosne? Bosne nestaje upravo zbog Lagumdžijine politike legaliziranja i ugrađivanja u Ustav četničkih i ustaških ciljeva dogovorenih u Karađorđevu! Mirnodopsku realizaciju *Karađorđeva* ubrzale su brojne Lagumdžijine satanizacije bošnjačkog naroda, koji je u svjetskom medijskom prostoru oklevetan kao domaćin Bin Ladenovog tzv. *islamskog terorizma*. Nakon 11. septembra krenula je agresija na istinu o bošnjačkoj žrtvi, tako što su Lagumdžija, Tokić, Munja Alibabić i policijski novinari iz Slobine Bosne počeli proizvoditi tzv. *islamske teroriste*. Zašto? Pa da bi se svijetu prikazali kao borci protiv terorizma! A kako bi postali *antiteroristi*, ako *terorizma* nema? Zato su terorizam morali izmisliti, od tzv. *Alžirske grupe*, pa do sramnog, zastrašujućeg, golootočkog slučaja *Pogorelica*. Da nije bilo Zlatka Lagumdžije, koji je od Bosne i Bošnjaka napravio bazu tzv. *islamskog terorizma*, ne bi bila ugrožena opstojnost BiH. Zbog njegovog izmišljanja tzv. *islamskog terorizma*, ponovo je u diplomatskim krugovima otvoreno pitanje promjene balkanskih granica, u smislu davanja Republike Srpske Srbiji, u zamjenu za suverenitet Kosova. Lagumdžijine i Munjine izmišljotine i montirani procesi bili su i jesu direktno u službi slabljenja međunarodne pozicije BiH. A evo i kako… Jasan je nesmanjeni interes s&h hegemonija da se BiH razori; sataniziranje Bošnjaka, zbog kojih je BiH opstala kao država, strateški je cilj za rušenje političke odbrane BiH; izmišljanje tzv. *islamskog terorizma* time nije moglo biti u interesu BiH, već samo u interesu kvislinga koji su se islamofobičnoj Americi htjeli pri-

kazati kao nezamjenljivi partneri u tzv. ratu protiv terorizma. Otud je (anti)teroristička politika Zlatka Lagumdžije višestruko ugrozila državnost BiH.

„Ljiljan“, 21. VIII 2002.

Kršćanski i jevrejski mrtvaci dobili tjelohranitelje

(...) Pored hapšenja osumnjičenih za zločin u Grabovici, događaj koji je preplavio medijsku scenu bilo je i otkrivanje počinilaca vandalskih rušenja 24 nadgrobna spomenika na sarajevskim grobljima Sv. Josip, Sv. Marko i Lav. "Oslobođenje" objavljuje da je – "ovaj slučaj pobudio veliko interesovanje javnosti i dobio predznak nacionalističkog divljanja kojim se skrnave pravoslavni i katolički nadgrobni spomenici". Ispostaviće se da se majka jednog mladića zove Jadranka, a otac drugog Mladen. O kakvom se onda nacionalizmu radi? Nije ni bitno. Bitno je da su svesrpski i svehrvatski mediji rastrubili kako bošnjački nacionalisti ruše pravoslavne i katoličke spomenike. Dakle, jasno je da nije riječ o nacionalistima, već o pijanoj dječurliji. Zašto onda domaći mediji ovom vandalizmu pridaju pažnju kao da je riječ o divljanjima srpskih nacista u povodu postavljanja kamena-temeljca za Ferhadiju? Zašto direktor preduzeća «Pokop» Vlado Raguž uvodi noćne dežure po grobljima, kao da imamo tajnu organizaciju koja iz noći u noć ruši pravoslavne i katoličke nadgrobne spomenike? Zar nije dovoljan cirkus što i mjesecima nakon slične pijanke na Jevrejskom groblju jadni policajci stražare i čuvaju jevrejske mrtvace umrle prije stotinu godina? Noćna straža će eto biti uvedena i za pravoslavne i katoličke mrtvace, kako bi im se omogućio spokoj u okruženju tzv. islamskog terorizma. A to što ti tzv. islamski teroristi nose srpska ili hrvatska imena, što su im roditelji Srbi ili Hrvati, što pijanče, što bi takvi pijani razbili i muslimanske nišane da su se kojim slučajem zatekli na kojem mezarju, ili to što su otkriveni kao delikventi, a ne kao nacionalisti – ma to nikoga ne zanima! Toliko je strasna potreba da se od ničega napravi gužva, da ne postoji mogućnost progovora pameti i savjesti. Čime to direktor Raguž, nakon što su otkriveni počinioci čiji vandalizam nije nacionalistički, već pijandurski, može uopće pravdati svoju šizofrenu odluku da stražari čuvaju prvoslavna i katolička groblja? Ničim, izuzev namjerom da se takva vijest proširi Evropom, kao prilog u izmišljanju tzv. bošnjačkog ekstremizma. (…)

"Saff", br. 103, 1. IX 2003.

Televizija iz Karađorđeva

Prije nekoliko dana je u Dnevniku FTV, bez ikakvog povoda, emitiran prilog o tzv. islamskim teroristima u BiH. Nedavno je, na istom mediju, aktuelizirano pitanje montiranog procesa "Pogorelica". Očito je da Federalna tv ne odustaje od sistemske kampanje za izmišljanje tzv. islamskog terorizma. Nije bilo nikakvog povoda za aktueliziranje procesa "Pogorelica" na FTV. Novinar je otišao do federalnog tužitelja koji je rekao da je proces u toku i da su se "smirile strasti". Tužitelj je time povrijedio javni dignitet članova Društva pisaca, univerzitetskih profesora, muzičkih umjetnika, studenata i svih onih koji su mjesecima iznosili svoje stavove o ideološkom karakteru ovog slučaja. Za Tužitelja su

stavovi uglednika tek "strasti koje su se smirile". Zapravo, nikada se u političkoj povijesti Bosne ni oko jednog slučaja nije formirao tako jedinstven i odlučan stav kao u pogledu ocjene da je "Pogorelica" montiran proces. Nisu Abdulah Sidran, Gradimir Gojer, Asim Horozić, Hidajet Repovac, Ivo Komšić i desetine drugih uglednika makar ko pa da se njihova mišljenja podvode pod formulaciju "strasti". To je lako provjeriti, ponovo, ako zatreba. O policijskom karakteru ovog, kao i mnogih islamofobijskih priloga na FTV, svjedoči neprofesionalizam urednika. Dovoljno je reći da je novinar naznačio kako su osumnjičeni u procesu "Pogorelica" taj kamp formirali kao privatna lica, a ne kao funkcioneri države RBiH, i u ime države RBiH. Jasno je i zašto. Suština ovog procesa nije u optuživanju ljudi, već u optuživanju cjelokupnog odbrambenog fronta, kako bi bosanska žrtva dobila karakter tzv. islamskog terorizma. Ako se osude funkcioneri, osudit će se i sistemi u čijoj su službi bili. Racionalno je nemoguće objasniti čemu služi prilog o tzv. islamskim teroristima u BiH. Ispade da je u Bosni, maltene, skovan 11. septembar u Americi. Da tu ima ičeg, valjda bismo za to saznali iz Amerike, a ne od novinara FTV. Ako se, pak, govori o ratnicima iz trećih zemalja, valjalo bi kazati kako je na strani Karadžićeve hunte ratovalo hiljade plaćenika iz Srbije, Crne Gore, Rusije i Grčke. Mnogi od njih i danas žive u BiH. Recimo, u okolini Vlasenice. Valjalo bi kazati i kako u BiH nije bilo više od 500 boraca iz islamskih zemalja, koji su u BiH uvezeni preko Hrvatske, uz asistenciju britanskih obavještajaca. Mnogi među njima su prošli američke i britanske vojne škole, poput Bin Ladena. Cilj je bio kompromitacija Bošnjaka i borbe za zajedničku BiH. Nakon svega Bosna nije doživjela ni jedan udar tzv. islamskog terorizma, a Bošnjaci su godinama na udaru četničkih i ustaških terorista. Cilj je jasan: optuživanje Bošnjaka za tzv. islamski terorizam treba da abolira i legitimira velikodržavne projekte Srbije i Hrvatske. Federalna tv se u svemu tome ponaša kao televizija iz Karađorđeva.

"Jutarnje novine", 10. VIII 2004.

Nova američka kleveta

Danijel Server, direktor Američkog instituta za mir, u službi je rata. On izmišlja "iransko teroriziranje Evrope iz Bosne", kao faktor koji bi trebao mobilizirati evropsku javnost za novi ratni pohod američkog vojno-industrijskog lobija. Ova mamutska industrija, koja pljačka američke poreske obveznike, mora ratovati, da bi opstala, a kako se najavljuje, na redu je Iran. Bosna ne može ništa učiniti da zaustavi globalne tokove, ali može braniti svoju istinu i čast. Otud je nužno reagirati na izjave Danijela Servera o uvezanosti Bošnjaka sa tzv. islamskim terorizmom. On govori da su "SAD željele izbjeći stvaranje islamske državice u Bosni", čime nam stavlja do znanja da SAD nemaju ništa protiv čistih kršćanskih državica, makar i genocidnih. Saznajemo, dakle, da islam i kršćanstvo nisu ravnopravni, ali i da je islam a priori povezan sa terorizmom. Po njemu, "Iran je vojno snabdijevao Bosnu i gradio svoje snažno uporište", ali zaboravlja reći da je Iran u tome imao saglasnost i podršku SAD, što je pred američkim Kongresom potvrdio i ambasador Galbriht. Teza da je Bosna trebala biti poligon za "iransko teroriziranje Evrope" je skandalozna. Dakle, Server smatra da je Iran teroristička država, te da u Bosni, bezbeli među bošnjačkim funkcionerima, ima svoje agente. On o ovom "iranskom teroriziranju

Evrope" govori kao o gotovom projektu koji je, eto, zahvaljujući SAD-u osujećen. Server dalje govori kako je u cilju smanjenja uticaja Irana u BiH – "IFOR raspustio više od jednog kampa za obuku terorista". Dakle, on smatra da su pod kontrolom tada jedinih legalnih, državnih organa vlasti, na čelu sa Alijom Izetbegovićem, postojali "kampovi za obuku terorista". Ispada je je "terorizam" pravo na odbranu golih života, i to pod embargom na oružje, u paklu opsade i strateškog izgladnjivanja, a sve uz sponzoraj Amerike i Evrope. Prihvatanje ove klevete znači dopuštanje da se cjelokupno državno rukovodstvo RBiH i odbrambeni sistem, označi – terorističkim. Jer ako je državno Predsjedništvo formiralo "kampove za obuku terorista", onda su i politika i odbrana imale teroristički karakter. To bi u konačnici značilo da su četničke i ustaške vojne hunte imale antiterorističku misiju, pogotovo u pogledu otvaranja konc-logora i likvidacije desetine hiljada civila. Jedini kamp koji se u montiranom procesu pokušao okarakterisati kao "teroristički", bio je "Pogorelica". Šta onda znači Serverova formulacija "više od jednog"? Nije valjda da će nam ideologizirano pravosuđe iz Karađorđeva, pored "Pogorelice", izmisliti još neki "kamp za obuku terorista"? Sve je moguće. Jer Americi je danas potrebna priča o "iranskom teroriziranju Evrope". Ista priča je potrebna i projektantima iz Karađorđeva, jer uspjeh srpsko-hrevatskih separatističkih projekata ovisi od stupnja oklevetanosti Bošnjaka za tzv. islamski terorizam.

„Jutarnje novine", 24. VIII 2004.

Niti je bilo mudžahedina, niti muslimanki udatih za Jevreje

Na internet stranici «American Daily» (www.americandaily.com), koji donosi političke i sociološke komentare, objavljen je tekst pod naslovom «Za Evropljane rat protiv terora je različita bitka» (For Europeans, the war on terror is a different battle), a u kome je iznešena jedna od najnevjerovatnijih laži o ratnoj Tuzli. Pored niza netačnih ili zlonamjernih postavki, u kontekstu prisustva boraca iz arapskih zemalja u BiH, napisana je i sljedeća rečenica: «U junu 1993. u bosanskom gradu Tuzli grupa arapskih boraca pretuka je na smrt tri muslimanske žene čiji muževi su bili jevreji». (In June of 1993, in the Bosnian city of Tuzla, a group of Arab fighters beat – to death-three Muslim women whose husbands were Jewish.) Proizilazi da su ove muslimanke arapski borci ubili jer su bile udate za jevreje. Radi se o totalnoj laži. Prvo, u Tuzli u toku agresije nije bio ni jedan jedini arapski borac, iliti mudžahedin. Drugo, u Tuzli u toku agresije nije ubijen, a kamo li na smrt pretučen ni jedan jedini građanin. Tuzlake svih nacionalnosti ubijali su jedino Karadžićeve topdžije. Treće, u Tuzli je u toku agresije živjelo svega četiri ili pet Jevreja, starih oko 70 godina, što nam je u telefonskom razgovoru potvrdio Igor Rajner. On kaže da u Tuzli živi 20-tak građana kojima su otac ili majka Jevreji, te ukupno oko 120 građana koji imaju neke rodbinske veze sa Jevrejima. Dakle, u Tuzli 1993. nije postojala ni jedna muslimanka udata za jevreja. Autor(ica) teksta je enigma. Navodno se zove Amira Ibrahimović, rođena je u Počitelju, studirala u Mostaru... Ako Amira postoji, onda je nejasno kako ne zna da «Tuzla (nije) u centralnoj Bosni takođe». Domaći politički analitičar bi morao znati da u Tuzli nije bilo arapskih boraca, i da u toku rata u Tuzli nije ubijen niko, izuzev od granata. Ova je logika nebitna - ako Amira ne postoji, ako je to samo

nečiji pseudonim, ili pak ako je Amira plaćena da izmišlja i plasira laži. Kada je putem maila ta navodna Amira upitana da navede izvor za svoje tvrdnje o ubistvima jevrejskih supruga u Tuzli, odgovorila je sljedeće: «Vidjela sam nekoliko fotografija nadgrobnih spomenika koji su sa polumjesecom i Davidovom zvijezdom». Ovakvi spomenici ne postoje na Jevrejskom groblju u Tuzli.

"Sabah", SAD, 4. VIII 2005.

Bošnjaci optuženi za svoje stradanje

Na nekoliko američkih internet sajtova, oko kojih se okupljaju akademski konzervativni krugovi, vodi se bjesomučna kampanja protiv američke podrške bosanskoj državnosti, dok se bošnjački narod povezuje sa nacistima i Al-Kaidom. Jedan od lidera ove ekipe je američki profesor historije Carl Savich. On u desetinama svojih tekstova optužuje Ameriku za tzv. građanski rat u Bosni, negira genocid u Srebrenici, te tvrdi kako su Srbi bili žrtve bošnjačke i hrvatske genocidne agresije. Savicheva preokupacija je da Bošnjake optuži kao sluge nacista, koji su sudjelovali u genocdu nad Jevrejima i Srbima, pa se u toj nakani obračunava sa historičkim mišljenjima Christophera Browninga i Alekse Đilasa koji su tvrdili da su "Bosanski Muslimani bili pasivni tokom cijelog (Drugog svjetskog) rata." "Muslimani nisu bili prevareni i zavedeni. Njihov cilj je etnički čista muslimanska Bosna. Muslimanska eksterminacija stotine hiljada bosanskih Srba je napravila Muslimane najvećom grupom u Bosni i omogućila stvaranje etnički čiste muslimanske Bosne" – piše Savich. U jednom članku on zbog podrške Bosni napada mnoge istaknute Amerikance, poput Susan Sontag, te kaže da su "Bosanski Muslimani, najreakcionarniji Muslimani u cijelom islamskom svijetu", a to argumentira time što su Bošnjaci "nastavili da nose fes van zakona dugo godina iza 1925. godine". Savich kaže da su "Amerika i zapadni novinari bosanski građanski rat obilježili nedostatkom tačnosti," a u kontekstu "kredibiliteta tvrdnjama bosanskih Srba da su Muslimani režirali mnoge masakre uglavnom radi medijske potrošnje". "Stalno su to radili" – kaže Savich. Američke medije koji su izvještavali o genocidu nad Bošnjacima Savich naziva "sredstvima u rukama američke vlade", generatorom "moralne hipokrizije, bespravlja, i dekadencije", te dodaje: "Nema istine i etike u SAD medijima koji su izvještavali iz BOSNE. Samo manipulacija. Ono što je uslijedilo su laži o sukobu u Bosni. Amerikanci su izmanipulisani, što je degradiralo našu inteligenciju i ljudsko dostojanstvo". Iako predhodno tvrdi da medije instumetalizira američka Vlada, Savich poslije kaže: "Zapadni mediji koji su izvještavali iz Bosne su imali jedan jedini cilj, da privuku SAD na stranu frakcije Bosnanskih Muslimana. Jedini način na koji bi ovo moglo biti postignuto je da se građanski rat predstavi kao 'genocid'." "Građanski rat u Bosni je planiran i organizovan od strane Vlade SAD" piše Savich, te dodaje kako su "čak i prije nego što je rat počeo srpski civili ubijani u Bosni od strane Bosanskih Muslimana i Hrvata". U tom kontekstu, iako je riječ o vojnim formacijama, pominje se kolona na Brčanskoj malti u Tuzli, te se kaže da je "opsada Sarajeva bila isprovocirana reakcija zbog napada na JNA kad se povlačila u Dobrovoljačkoj ulici u Sarajevu, kad su Bosanski Muslimani unakazili tijela vojnika JNA". Savich je opsednut negiranjem genocida nad Bošnjacima Srebrenice. On kaže da su "Muslimani u Srebrenici krivi za na-

pade na Srbe, svoju glad, snajpere i granatiranje". No, njega najviše boli američka istina o Srebrenici, jer "američka peropaganda lažno koristi termin 'muslimanski ljudi i dječaci' da ispere mozak i uvjeri nas da su to bili nenaoružani i bespomoćni muslimanski civili". Ove laži i nebuloze Carla Savicha, čije smo varijante već vidjeli u beogradskim i paljanskim medijima, ali i u "Slobodnoj Bosni" Senada Avdića, ne bi bile tako maligne da se ne prostiru na uticajnim američkim internet sajtovima. Šteta je što u bosanskoj politici ne postoji centar koji bi pratio ovakve pojave i na njih reagirao.

"Jutarnje novine", 14. IX 2005.

Mudžahedin Mladen

Beogradski Tanjug objavio je „istraživački tekst" o navodnom pripremanju «atentata fundamentalista u Vatikanu tokom sahrane Jovana Pavla Drugog». Prema Tanjugovoj konstrukciji, mudžahedini su se trebali ušunjati u Vatikan i sa 11 raketa zasuti papinu sahranu. Glavna veza navodno je bio mudžahedin Mladen P. "član islamske terorističke organizacije s uporištem u selu Gornja Maoča blizu Brčkog", koji je poznati evropski kriminalac i švercer ljudima. Tanjug se poziva na pisanje lista «Koriere dela sera» koji navodno tvrdi da je oružje zaplijenjeno početkom jula u Zagrebu bilo namijenjeno tzv. islamskim teroristima za napad u Vatikanu, a da potiče iz BiH. Namjera Tanjuga da klimavim dokazima nategne konstrukciju o upetljanosti tzv. mudžahedina iz BiH u pripremanje atentata u Vatikanu očituje se na nekoliko primjera. Prvo, Tanjug kaže da «hrvatski MUP zasad nema komentara o tom otkriću», dok je «italijanski ministar unutrašnjih poslova Đuzepe Pizano više puta istakao da pretnja islamskih terorističkih organizacija dolazi sa Balkana». Dakle, italijanski i hrvatski zvaničnici nisu ništa kazali u prilog Tanjugovoj tvrdnji da je u BiH planiran atentat u Vatikanu. Kaže se da je «u julu razbijen krijumčarski lanac koji je prenosio oružje iz Bosne preko Zagreba, kad je u stanu Renata Prajsa otkriveno 11 bacača raketa, eksploziv C4 i gomila detonatora». To što je nekakvo oružje pronađeno u nekakvom zagrebačkom stanu nije dokaz da je oružje iz Bosne, a još manje da je to oružje, kako tvrdi Tanjug – «trebalo da posluži islamskim fundamentalistima za organizovanje atentata za vreme papine sahrane». Baška je nebuloza da bi se 11 mudžahedina sa 11 bacača raketa ušunjala u Vatikan pa raketama zasula papinu sahranu. Tanjugova zlonamjerna konstrukcija totalno se ruši pri tvrdnjama da je glavna veza Renata Prajsa, kod koga je pronađeno oružje, bio izvjesni – «bosanski državljanin Mladen P. koji je član islamske terorističke organizacije s uporištem u selu Gornja Maoča blizu Brčkog». Čisto sumnjamo da bi neki kršćanin mogao biti član tzv. islamske terorističke organizacije. Malobrojni muslimani u BiH koji su sljedbenici vehabijskog učenja, a na koje se ovdje misli kad se spominje Maoča, ne samo da u svojim redovima ne bi imali Mladena P., već ni nekoga ko je «odranije poznat policiji na Balkanu i u Italiji», kao tvrdi Tanjug. Valjda bi tako opasne operacije izvodio neko ko nije «odranije poznat policiji!?! Dalje se tvrdi da je ovaj «islamski terorista Mladen P. organizator tajne imigracije prema zapadnoj Evropi», te da je «već uhodanim putem za šverc ljudima pokušao da prebaci bacače raketa i eksploziv u Italiju». Možda je tačno da postoji izvjesni Mladen P. koji se bavi kriminalnim poslovima, ali je smiješno takav lik povezivati sa tzv. islamskim

terorizmom, a pogotovo ne sa mirnom i zatvorenom vehabijskom zajednicom u Gornjoj Maoči. Iako, dakle, italijanski ministar Pizano nije ničim potvrdio Tanjugove nebuloze, Tanjug tvrdi da je «italijanska tajna služba otkrila povezanost između Renata Prajsa i fundamentalista u Gornjoj Maoči, koja je vrlo opasna za Italiju». Ovo da je jedno bosansko selo, «Gornja Maoča vrlo opasna za Italiju» - vrhunac je smijurije. Šutnja bh. policijskih organa u povodu opasnih kleveta kojima se BiH prikazuje kao leglo tzv. islamskih terorista – nema nikakvog opravdanja. Nedavno je «Slobodna Bosna» je objavila da je u okolini Doboja mudžahedini iz Italije od bošnjačkih domaćina kupili deset kilograma žive s namjerom da zatruju vodovodce po Italiji. Na ovu jeftinu izmišljotinu nisu reagirali zvanični bh. organi, ali je izmišljotina putem interneta obišla svijet. Tako će se dogoditi i sa Tanjugovom nebulozom o pripremanju atentata u Vatikanu. Zbog toga se šutnja bh. organa može jedino tumačiti kao saučesništvo u ljaganju Bosne i Hercegovine. Kao što se moglo i očekivati, Tanjug je potvrdu svojih izmišljotina potražio u MUP-u Republike Srpske, čiji je potrparol Radovan Pejić izjavio sljedeće: «U MUP-u RS nismo iznenađeni tim informacijama. MUP RS je već ukazivao na opasnosti od terorizma kao globalnog problema». Dakle, četnički terorizam je lokalni problem, a MUP RS se bavi samo globalnim pitanjima. Kao što je slučaj sa svim drugim klevetama protiv Bošnjaka, Federalna tv nije provjeravala Tanjugovu nebulozu, već je zdravo za gotovo objavila da mudžahedin Mladen predvodi selo Gornja Maoča u ratu protiv Italije. Ni srbijanske tv stanice nisu pokazale takav nivo neprofesionalizma i mržnje prema Bosni i Bošnjacima kakav je i ovaj put iskazala Federalna televizija.

"Jutarnje novine", 16. IX 2005.

Top lista terorista

Američka administracija je upozorila svoje građane da je putovanje u BiH rizično, te im preporučila da prilikom boravka u BiH angažiraju lično obezbjeđenje. Kao jedan od razloga istaknuta je činjenica da je Američka ambasada u BiH bila dvaput zatvarana zbog terorističkih prijetnji. Radi se o neistini! Nije bilo nikakvih terorističkih prijetnji prema Američkoj ambasadi, što je dokazano i na sudu, kada je od neosnovanih optužbi oslobođena tzv. alžirska grupa. Nekome je trebalo da u BiH, nakon 11. septembra, izmisli tzv. islamski terorizam, pa je izmislio tzv. alžirsku grupu koja navodno planira napasti Američku ambasadu. Ishod znamo: iako ovim nevinim ljudima nije ništa dokazano, oni su završili u kazamatu na Kubi. Državne instance su stale iza nevinosti ovih nesretnika, ali se oni i dalje nalaze na Kubi. Za njihovu ekstradiciju niko nije odgovarao. Bilo bi normalno da Ministarstvo vanjskih poslova uputi protest američkoj administraciji i da traži brisanje ove klevete. Jer, ne samo da Američka ambasada nije nikad bila predmet terorističkih prijetnji, već nikad dosad nije, ni u kakvom kontekstu, napadnut ni jedan američki državljanin u BiH. Barem što se Bošnjaka tiče, oni Ameriku doživljavaju u suglasju sa stavom reisa Cerića: *Evropa nas je izdala, Amerikanci su nas pomogli*. Razumljivo je što srpski i hrvatski separatisti teže izmišljanju konflikta između Bošnjaka i Amerikanaca, ali je indikativno kada takve konstrukcije dolaze i od samih Amerikanaca. Jer, dezinformaciju o tobožnjim terorističkim prijetnjama prema Američkoj ambasadi mogli su instali-

rati jedino Amerikanci. Budući da u Ministarstvu vanjskih poslova sjedi Mladen Ivanić, koji je živo zainteresiran za razvoj izmišljotine o tzv. islamskom terorizmu u Bošnjaka, nadležni organ neće demantirati ovu klevetu. Ali, male su šanse da to učini i neko od bošnjačkih zvaničnika. Oni još uvijek teško razumijevaju da se politički status mjeri količinom dobrih i loših informacija. Sve je samo tekst – kažu teoretičari.

"Saff", br. 129, 1. X 2004.

Irelevantnost bošnjačkog mišljenja -

Pitanje terorizma u BiH je prenapuhano i služilo je prije svega kao pritisak na muslimansko-bošnjačku zajednicu, jer do sada iz BiH nije krenula nijedna teroristička akcija – rekao je za *Oslobođenje* Darko Plevnik, komentator Slobodne Dalmacije. Ovakvu misao dosad nikad nije objavio ni jedan novinar iz medija koje kontroliraju SDP i međunarodni tutori. To što govori Plevnik dosad su jedino pisali novinari koje su mediji Lagumdžijine hunte optuživali za *mudžahedinstvo, desničarenje, prostakluk*. Da li je i Darko Plevnik *mudžahedin*, čim govori istinu koja raskrinkava cijelu operaciju izmišljanja tzv. islamskog terorizma u BiH? Ne, nije, on je Darko, a da je Muhamed, njegova se riječ ne bi ni čula u *Oslobođenju*. To ukazuje da SDP-ovi mediji a priori odbijaju mišljenje muslimanskih autora o tzv. islamskom terorizmu. Samo kršćanin može reći da li su ili nisu Bošnjaci teroristi. Bošnjačko raskrinkavanje operacije izmišljanja tzv. islamskog terorizma ne pije vode, što li - jer nije *objektivno*?! Kakve veze ima ko će reći suštu istinu da *iz BiH dosad nije krenula nijedna teroristička akcija*? Istina je istina, ma ko da je saopćava. No, u plaćeničkim glavama, pogotovo komunjarskim, koje su svikle da i ezan doživljavaju kao remećenje bratstva i jedinstva, ove stvari su drukčije postavljene: o muslimanima mogu suditi kršćani, a o kršćanima i muslimanima ne mogu suditi muslimani. Oslobođenje koje je posljednjih godina sudjelovalo u antibošnjačkoj kampanji na najbolji je način posvjedočilo podređen status bošnjačke misli. Osobno, napisao sam nakon 11. septembra nekoliko stotina tekstova u kojima sam tvrdio isto što i Darko Plevnik, ali Oslobođenje nije nikad prenijelo ni jednu moju misao. Jer, nisam Darko. Kada Bošnjak govori to što govori Darko, onda je to *fundamentalizam*, a kada Darko govori to što govori *fundamentalista*, onda je to objektivna istina. U svakom slučaju, dobro je što je Darko Plevnik baš u Oslobođenju iznio ovakvo viđenje *prenapuhavanja pitanja terorizma u BiH*. Valjda bi i novinari iz SDP-ovih medija konačno mogli razumjeti da su pregonili. Ako već ne vjeruju bošnjačkim autorima, eto, nek' makar povjeruju hrvatskim.

"Saff", br. 129, 1. X 2004.

Može li islam bez ramazana

Državna BH televizija je odbila da emitira *Iftarski program*. A zašto? Zvanično, zato što - *ramazan nema ekvivalenta u drugim religijama*. Dakle, državna tv smatra da bi trebalo malo skresati islam, ili proširiti kršćanstvo, pa da se nađe taj *ekvivalent*. Takve budalaštine nisu izgovarali ni najveći rasisti! Otkud uopće ta sumanuta pomisao da bi trebalo islam prilagoditi drugim vjerama i programskoj shemi ma kakve tv?! Jer, teza o ekviva-

lentima je poruka da je ramazan višak, da strši, da iskače iz sheme po kojoj se mogu prenositi samo *dva Bajrama, dva Božića i dva Uskrsa*. U svakom slučaju, državna tv ne može prihvatiti islam sa ramazanom, jer to iskače iz ekvivalencije. Svašta je zabilježeno na dunjaluku, ali ovo nije, ni u komunizmu. Izvjesni Milan Trivić, direktor BHT, nakon teze o ekvivalencijama, i uz napomenu da *u ovoj zemlji ne žive samo muslimani* (A žive li i muslimani?!), poručuje da se *BHT nakon Nove godine priprema za emitiranje vjerskih programa, po principima koji će biti prihvatljivi za sve tri religije*. E, baš ćemo vidjeti da li će katolički Božić biti tretiran kao ramazan, dakle, nikako?! Obraz dejtonske stvarnosti spasila je Federalna tv koja je, nakon odbijanja BHT, odlučila da otpočne emitiranje *Iftarskog programa*. Da nije bilo javnih pritisaka od strane Islamske zajednice, ne bi se dogodilo ni to. Ovaj događaj treba čitati kao poruku da Bošnjaci u rođenoj zemlji moraju bdjeti nad svojim islamskim pravima.

"Saff", br. 131, 1. XI 2004.

Progon bošnjačke misli

Helsinški komitet za ljudska prava nikad dosad nije tematizirao divljaštvo koje isijava za Federalne tv, iz policijskog magazina 60 minuta. To nije ugrožavanje ljudskih prava? Čestite Bošnjake možeš mlatiti kako ti je volja, jer je proganjanje muslimana uvijek *demokratija i multikultura*. Zato je Helsinški komitet obznanio da reis Cerić *ponovo vrši pritisak na medije*. A zašto? Samo zato što je rekao da u Sarajevu izlaze listovi koji podsjećaju na beogradski, velikosrpski sedmičnik *Duga*. Da ne duljimo… U Sarajevu djeluje plaćenička mreža srpsko-hrvatskih medija i institucija koje od muhe prave međeda kad god Bošnjaci pokušaju progovoriti o ugrožavanju svojih ljudskih prava. Cilj je zastrašiti bošnjačku misao, isprepadati je, da zna kako će na jednu izgovorenu riječ fasovati rafal laži i kleveta. Reis Cerić je zbog izjave o *Dugi*, u kojoj nije nikog imenovao, doživio da ga *Dani* prikažu na naslovnici, u ogavnoj montaži, a evo sad i da Helsinški komitet slaže kako je to ponovni reisov pritisak na medije. Znaju plaćenici da je napad najbolja odbrana.

"Saff", br. 131, 1. XI 2004.

Pravosudna mafija

Sarajevski tužitelj Branko Šljivar izjavio je da - *u BiH nema mafije jer bi se u protivnom dešavala ubistva tužitelja, sudija, policajaca...* A šta ako je pravosuđe dio mafije, ili njen nalogodavac? Zašto bi se događali obračuni u odnosima gdje se zna ko šta radi, i gdje svako ubire svoj profit? Ne može se reći da u BiH nema droge na svakom koraku, javnih kuća koje nesmetano rade iako je prostitucija zakonom zabranjena… Pravosudni organi i policija ne čine ništa da to spriječe. Niko nije naivan pa da povjeruje kako to čine zabadava. Reforma pravosuđa je tužiteljima i sudijama dala ovlasti sicilijanskih šefova mafije: mogu montirati proces, skinuti glavu svakome, a da za zloupotrebu sudstva ne odgovara-

ju. Nema nikog iznad njih. Ta pozicija je, sama po sebi, mafijaška, i otud je logično što su se pravosuđe i mafija našli za istim hastalom.

"Saff", br. 133, 1. XII 2004.

Bošnjaci na čekanju

Pravosudna mafija je osmislila pouzdan put da ukloni kadrovski potencijal u Bošnjaka. Prema nekadašnjoj izjavi Zaima Backovića, vodi se oko 800 sudskih procesa protiv uglednih Bošnjaka. Nije bitno da li su ovi ljudi krivi ili ne, bitno je da za vrijeme maratonskih procesa oni ne mogu nigdje konkurirati, da su zapravo građani drugog reda. Strategija podizanja optužnica i razvlačenja montiranih procesa nameće se kao suština nastavka političke agresije protiv bošnjačkih uglednika.

"Saff", br. 133, 1. XII 2004.

Haški teatar apsurda

Nakon što je Haški tribunal uvažio žalbu i oslobodio Marija Čerkeza iz Viteza, nakon prvostepene presude od 15 godina zbog počinjenih ratnih zločina u Lašvanskoj dolini 1993. godine, predsjednik Udruženja Ahmići '93 Elvedin Kermo je obavijestio javnost da – *više niko od preživjelih neće svjedočiti*, čime je iskazao ogorčenje zbog politike Haškog tribunala koji je, očigledno, naklonjen hrvatskim zločincima iz Srednje Bosne. U međuvremenu, nastavlja se ustaški teror u ovom kraju… Prijetnja da će u Vitezu džamije letiti u zrak zbog *glasnog ezana* ima svoj svehrvatski konsenzus, jer su Hrvati ovog kraja ujedinjeni u podržavanju zločinaca. Naime, vijest o oslobađanju Čerkeza popraćena je isturanjem šahovnica na hrvatskim kućama, što Bošnjake uvjerava da žive u ambijentu apartheida i stalne prijetnje. No, valja se prisjetiti događaja iz 2003. kada su obznanjeni dogovori herceg-bosanske odvjetničke vrhuške sa nekim bošnjačkim (SDP-ovim) obavještajcima i saradnicima Haškog tribunala, na osnovu čega se vidi režija procesa pred Haškim tribunalom. Dogovarano je da se pronađu i potplate svjedoci koji će davati iskaze u korist hrvatskih zločinaca. Na ovo nije reagirao ni Haški tribunal, ni domaće pravosuđe. Tek nas oslobađajuće presude za hrvatske zločince uvjeravaju u efikasnost ove režije.

"Saff", br. 134, 15. XII 2004.

U okovima komunizma

Proveo sam rat u atomskom skloništu u zgradi u Nedžarićima i sve svojim očima vidio. Ovo je epohalna rečenica koju je napisao glavni komentator Oslobođenja Mirko Šagolj u kolumni od 4. XII, u kojoj se bavi gužvom koja je izbila na relaciji *Oslobođenje – Avaz* oko dokapitalizacije ovog najstarijeg bh. lista, a u kojoj bi trebale učestvovati firme poput Sarajevske pivare i Fabrike duhana. Cjelokupna argumentacija Oslobođenja nalikuje na ovu s logikom posvađanu i smiješnu Šagoljevu rečenicu. *Oslobođenje* za sebe tvrdi da je – *temeljna vrijednost ove zemlje, a Radončiću zamjera što su mu apetiti prerasli posao novina te ima želju i bolesne ambicije da postane faktor političkog, ekonomskog i drugog odluči-*

vanja u BiH. Ali, Radončićeve ambicije su ipak manje od *temeljne vrijednosti ove zemlje*, jer iznad i ispod tih vrijednosti ne postoji ništa. Oslobođenje je tako bitnije od Povelje Kulina Bana, ZAVNOBiH-a, Ustava, itd. Nije nam ulaziti u ovu polemiku, ali valja primijetiti da je Oslobođenje zglajzalo zbog svog partijskog, ideološkog kursa, te postalo bilten SDP-a, pa nikog više ne zanima ulaganje u partijski bilten, niti kupovina tog *Komunista*. Otud je smiješna sljedeća poruka iz ovog lista: *Otvaramo stranice 'Oslobođenja' za politički i svaki drugi dijalog, građanima BiH, da strah i teror koji sijete* (misli se na Avaz) *prestane*. O kakvom se dijalogu ovdje govori, ako je već određena strana na kojoj stanuju strah i teror?! A, da li bismo mogli govoriti o strahu i teroru koje je sijalo Oslobođenje u vrijeme vladavine SDP-Alijanse i izmišljanja tzv. islamskog terorizma? …I tako redom. I, na kraju, valja primijetiti da uistinu ne bi bilo dobro da Fahrudin Radončić poklopi sve medije. Ne zbog njega, već zato što nije dobro da jedan čovjek bude gospodar medijske istine. Bilo bi dobro da Oslobođenje iziđe iz krize, da opstane, i ojača, jer je u našoj zemlji malo institucija koje su nadživjele jedan ljudski vijek. No, ako će Oslobođenje ostati ideološki organ SDP-a, onda to više nije Oslobođenje, niti je to kulturna tradicija, to je onda bilten koji zloupotrebljava ime najstarijeg bh. lista.

"Saff", br. 134, 15. XII 2004.

Dimna bomba za druga Titu

Naš najstariji dnevni list je pozvao policiju *da malo pripazi na spomenik Josipu Brozu koji se nalazi u Novom Sarajevu, uz tvrdnju da – ko nasrće na Titovu ulicu, može nasrnuti i na njegov spomenik*. Budući da je rušenje Titovog spomenika u Kumrovcu tipični terorizam, ovdje se implicira da je SDA teroristička stranka koja je spremna podmetati bombe pod Titove spomenike u Sarajevu. A zašto bi to SDA činila danas, kad je u vrijeme rata i svoje apsolutne vlasti mogla bez bombe ukinuti Titove ulice i spomenike i prognati antifašistička obilježja. Radi se, dakle, o jeftinoj i opakoj kleveti.

"Jutarnje novine", 28. XII 2004.

Islam bez islama

Na obilježavanju 468. godišnjice Gazi Husrev-begove medrese pjesnik Džemaludin Latić je najavio *bošnjačku kulturnu revoluciju,* kroz *spas ljudi od svih gluhonijemih i opasnih ideologija*. Latić je naveo i da su Bošnjaci *duhovno najslobodniji muslimani Svijeta*, čime je potcrtao evropsku viziju islama. Ipak, Latić je napadnut u tzv. demokratskim medijima i optužen da teži *doislamizaciji Bošnjaka*, da širi *panislamizam* i sl. Ako se zagovaranje najslobodnijeg islama može tumačiti kao panislamizam, onda ispada da bi jedini prihvatljiv *islam* bio *islam* kojeg ne bi bilo. Zbog toga je još neostvariva Latićeva želja da Bošnjaci *prestanu drhtati pred dušmanskim čizmama i tenkovima*. Jer dokle god neke sarajevske duge budu evropski islam u Bošnjaka klevetale kao panislamizam, dotle će nad bošnjačkom budućnošću lebdjeti neizvjesnost. Problem nikada nije ni bio u bošnjačkoj volji da se svjedoči pripadnost Evropi, toleranciji i suživotu.

"Ljetopis 2005", 8. I

Leglo laži

Američka administracija očekuje da će se teroristički napadi protiv zapadnih zemalja u budućnosti odvijati preko Balkana. Navodno će se po završetku rata u Iraku mnogi muslimanski dobrovoljci vratiti u svoje balkanske zemlje i tražiti belaja. Mi po tom pitanju možemo biti posve mirni, jer kod nas nema terorizma, onog sa tzv. islamskim predznakom. Od tog tzv. islamskog terorizma u BiH dosad nije ni kokoš stradala. Interesovanje Amerike za Balkan nas može zaštititi od neutihlih agresorskih ambicija, posebno sa istoka. No, glavni naš problem će biti izmišljanje tzv. islamskog terorizma u BiH. Desetine institucija i stotine intelektualnih terorista u BiH zarađuju plaću na projektima izmišljanja, jer u protivnom ne bi imali šta raditi i protiv čega se boriti. S druge strane, mi mislimo da je istina ono što je u našim glavama, a ne ono što se proizvede i plasira putem interneta. Ukucajte u pretraživač na internetu pojmove Bosna i terorizam, pa ćete vidjeti gdje se sve spominjemo kao evropsko leglo tzv. islamskih terorista. Ljudi u Svijetu dobijaju sliku o nama preko ovih izmišljotina, a ne preko naših zamandaljenih glava u kojima istina nema nikakvu upotrebnu vrijednost.

"Ljetopis 2005", 22. I

Medijski gestapo

Nakon najave da bi mogla biti podignuta optužnica u montiranom procesu *Pogorelica*, nastavlja se pravosudni teatar apsurda. Najavljena je optužnica protiv Hasana Čengića za nekakvu saglasnost koju je 1996. kao zamjenik ministra odbrane dao nekakvoj firmi, iako od tog posla nije nikome nanesena ni šteta, niti je iko učabulio korist. Ma, totalni cirkus! Međutim, cilj pravosudnih montaža nije samo osuditi Bošnjake, već podignutim optužnicama blokirati njihove živote. Taj totalitarni, boljševički mehanizam opisan je u Kafkinom romanu *Proces*, gdje Jozef K. živi pod klevetom ideološkog pravosuđa i uzaludno pokušava dokazati svoju nevinost. Kako to u stvarnosti izgleda vidjeli smo u Dnevniku BHT gdje je Hasan Čengić zapravo doveden na prevaru, ne znajući da će urednici uživo u program pustiti Senada Avdića, koga su nazvali političkim analitičarem, iako je ovaj šef medijskog gestapoa izbljuvao nepregled kleveta protiv Čengića, stavljajući se u ulogu boljševičkog tužioca. Društvo u kome su moguće ovakve montaže, uz punu asistenciju državne tv, treba da se plaši za svoju budućnost, jer orgije zla i nasilja prema nevinim ljudima vode u otpor, u ime slobode i demokratije.

"Ljetopis 2005", 25. I

Zločin kao demokratizacija

U Sarajevu su održane demonstracije za oslobađanje tzv. alžirske grupe, koje je organizirala Nađa Dizdarević, supruga jednog od četvorice bh. državljana koji su, sa još dvojicom ljudi, kriminalno isporučeni u konc-logor na Kubi. Pravo je čudo kako se za ove tri godine koliko traje zatočeništvo nevinih ljudi ni jedna organizacija u BiH nije sjetila da

organizira ovakve demonstracije. A vagoni para su uloženi u demokratiju. Doduše, mnogi su predavanje tzv. alžirske grupe smatrali demokratizacijom. Poslije su državne instance ustvrdile da se radi o nelegalnom činu, ali za to niko do danas nije odgovarao. Nije za svakog ni da se nađe pred sudom, jer u boljševizmu postoje oni ravnopravniji, koji su tu da tuže i sude i da ni za šta ne odgovaraju. Oni su vlasnici demokratije. Zato je demonstracije, koje su interes bh. društva, morala organizirati Nađa Dizdarević. Zacrvenio se nije niko, pošto smo odavno već u crvenom.

"Ljetopis 2005", 31. I

Šagoljev nacifašizam

Četiri posljednja teksta komentatora Oslobođenja Mirka Šagolja posvećena su *bošnjačkom nacifašizmu*. Komentatori najstarijeg bh. lista su prošle sedmice šest dana uzastopce izmišljali erupciju tzv. islamskog radikalizma i tog *nacifašizma* u Bošnjaka. Nigdje nije osvanuo kukasti križ, nije oskrnavljena ni jedna bogomolja, ni jedno groblje, nije se dogodilo amabaš ništa, ni prije ni poslije, na osnovu čega bi se mogla definirati tako zabrinjavajuća pojava kao što je Šagoljev *bošnjački nacifašizam*. Riječ je o kvislinškoj izmišljotini! Ali, s kojim ciljem? Ovi lažljivi tekstovi nisu namijenjeni nama, koji znamo istinu. Oni se pišu za strano tržište, jer ih prenose četnički i ustaški internet sajtovi, kao i neke međunarodne adrese, poput sektora za Balkan u italijanskoj i francuskoj vladi. Prošetajte internetom! Najveću sramotu i gubitak našoj zemlji nanose plaćenici koji su zaduženi da ovdje izmišljaju te opasne gluposti. Bošnjački nacionalni interes bio je i ostao antifašizam i antinacionalizam.

"Ljetopis 2005", 1. II

Četnici i 60 minuta

Kako je moguće da je samo emisija *60 minuta* dobila poziv da poprati ratnohuškački skup četnika na Manjači? Zašto četnici nisu zvali TVRS, ili neku srbijansku tv, već baš *60 minuta*? Zato što znaju da u ovoj emisiji imaju pouzdanog plaćenika, i što je njihov cilj bio da zastraše Bošnjake otvorenim prijetnjama da rat nije gotov, i da je Dejton samo predah. Novinari ove emisije nisu mogli slučajno saznati za skup četnika na Manjači, niti su mogli doživjeti gostoprimstvo bez četničkog propagandnog interesa da baš preko ove emisije upute svoje fašističke poruke. Zašto Fincijev RAK ne sankcionira ovu zloupotrebu državnog medija za fašističku propagandu? Četnici su nam poručili da ih podržava američka administracija, a Američka ambasada na to nije reagirala. Da li je to razlog što sigurnosne službe *nisu znale* za ovu fašističku terevenku? Kako EUFOR misli sprovoditi akciju *Žetva* i prikupljati oružje, kad Federalna tv propagira nastavak rata? Zanimljivo, niko nije reagirao na ovu državnu afirmaciju četništva.

"Ljetopis 2005", 2. II

Terorizam kao incident

U našim je dnevnim novinama, a vjerovatno i u svjetskim, 10. februara više prostora dato kojekakvim pričama o *islamskom džihadu* i *borbi protiv terorizma*, nego informaciji da je u napadu ETA-e u Madridu poginulo 39 osoba, a preko 50 ranjeno. U agencijskoj vijesti ovaj je masovni zločin čak nazvan – incidentom. Konkretno, od ukupno šest naslova na 16. i 17. stranici Avaza, pet se ticalo borbe protiv terorizma, a samo je jedan bio posvećen terorizmu u Madridu. Prostorno, samo je jedna četvrtina strane bila o terorizmu ETA-e. Zločin ETA-e se nije našao ni na naslovnoj stranici ni jednih naših dnevnih novina. Pošto se u našim redakcijama ove informacije uzimaju od stranih agencija, za pretpostaviti je da je pomenuti omjer bio i u svjetskim listovima. Kako je moguće da jedan ovakav teroristički zločin usred Evrope bude manje bitan od raznih vijesti o tzv. islamskom terorizmu. Izgleda da terorizmi sa kršćanskim predznakom brkaju iluziju o tzv. islamskom terorizmu, pa ih treba minimizirati i što prije zaboraviti. Dakako, da su tzv. islamski teroristi ma gdje pobili 39 ljudi o tome bi brujao Svijet, a naslovnice novina bi bile prekrivene fotosima žrtava. Nešto se ozbiljno dešava sa zapadnim organima vida, zar ne?

"Saff", br. 138, 15. II 2005.

Revizija historijske istine

Beogradska *Politika* je na naslovnici objavila tekst o zločinima mudžahedina u Vozućoj, te citirala izvjesnog pukovnika ARBiH koji tvrdi kako je *Alija Izetbegović donio pare kojima se za mrtvog četnika plaćalo 100 maraka, a za zarobljenog 50*, što znači da je državni vrh RBiH podsticao ratni zločin. Ista priča objavljena je u *Slobodnoj Bosni* i na Federalnoj tv, ali i na nekoliko četničkih internet sajtova. Ravnogorska propagandna mašinerija je ovladala sa nekoliko sarajevskih medija, uključujući i FTV. Srbijanski budžet može podnijeti investiciju od desetak miliona maraka za projekat revizije historijske istine. Zato nekoliko sarajevskih nazovi novinara danas imaju privatno više para nego većina sarajevskih novina. Izdaje su oduvijek bivale unosan biznis. Haram stiže tek sa pobjedom pravde i istine. A sve smo dalje i od istine i od pravde.

"Ljetopis 2005", 26. II

Unaprijed mu presudili

S medijskog stanovišta je interesantno posmatrati i reakcije na vijest o podizanju optužnice protiv generala Rasima Delića. Dnevni avaz je donio naslov: *Rasim Delić odgovoran za zločine koje su počinili pripadnici El-Mudžahida. Oslobođenje* je na naslovnici objavilo sljedeće: *Štab Vrhovne komande ARBiH naredio formiranje odreda El-Mudžahid*. Ova dva inače konfrontirana lista ne samo da nisu pružila podršku komandantu ARBiH, već su unaprijed presudila da je *Delić odgovoran za zločine*. Iako su tekstovi u ovim listovima uglavnom korektni, izbačeni naslovi su van svakog patriotskog i moralnog kompasa. Korektnije bi bilo da nisu napisali ništa, nego što su u naslovu objavili da je Delić odgovoran za zločine. Ovo potpuno korespondira sa besramnim stavom Tihićeve SDA, koja je

pozdravila Delićevu predaju Hagu, bez ikakvog kritičkog odgovora na očiglednu tendenciju poistovjećivanja ARBiH sa četnicima i ustašama. Naspram svih njih traje masovna kampanja naših internet sajtova u dijaspori gdje se predlažu različiti oblici protesta protiv ovog sramnog izjednačavanja agresora i žrtve. Narod, dakle, misli jedno, a naš najstariji i naš najtiražniji list posve drugo. Jedino su *Jutarnje novine* ispravno reagirale, jer su na naslovnici, kao glavni tekst, objavile nedvosmislenu konstataciju: *Izjednačavanje agresora i žrtve*, te su ovom slučaju posvetile dvije udarne stranice.

"Saff", br. 139, 1. III 2005.

Pogorelica je livsala

Montirani proces *Pogorelica*, kojim se je bh. Policija trebala optužiti za tzv. islamski terorizam, definitivno je propao, jer je odbačena optužnica Federalnog tužiteljstva. Tek nakon propasti ove montaže, i poraza montažerske mafije, zbog koje su nevini ljudi pola godine proveli u zatvoru, i zbog koje su ogromne pare potrošene na dokazivanje nedokazivog, vrijedit će postaviti pitanje odgovornosti osoba i struktura koje na ovaj način zloupotrebljavaju državne institucije. O tome će se tek pisati. No, vrijedi ukratko analizirati medijski tretman odbijanja optužnice za *Pogorelicu*. Državni tv Dnevnik je 23. II, kada je objavljenja vijest, ugostio Senada Avdića, urednika policijskog lista SB, u funkciji tzv, političkog analitičara, koji je nastavio izmišljati laži o terorističkom kampu. Van svake profesionalne pameti je bila odluka urednika Dnevnika da zvaničnoj informaciji o odbijanju optužnice suprotstavi nekoga ko trlja propalu i smiješnu priču. Potom, Dnevnik Federalne tv je objavio da je potvrđena druga tačka optužnice, koja se tiče navodne pripreme atentata na Fikreta Abdića, umjesto da prvo objavi da je odbijena prva i glavna tačka optužnice za *Pogorelicu. Jutarnje novine* su objavile naslov *Odbijena optužnica za poticanje terorizma*, a jedne druge novine su objavile naslov ...*Optuženi za pokušaj atentata na Abdića*. U ovoj vijesti je suština u odbijanju optužnice za Pogorelicu, oko čega se godinama vodi žestoka kampanja, a skrivanje te suštine je u najmanju ruku zlobno i jadno. Jer, montaža *Pogorelice* je nepopravljivo livsala!

"Saff", br. 139, 1. III 2005.

Terorističke igračke

Državna tv je napravila alarmantan prilog u povodu dolaska nepoznate pošiljke na Sarajevski aerodrom, za koju se ispostavilo da sadrži – igračke sa baterijama. Ovo je, kažu, treći put da sa avionom iz Istanbula dolaze igračke, a da se ne zna ko ih šalje. Zar je to tema kojom bi trebalo zamlaćivati javnost? Ova situacija podsjeća na cirkus od prije nekoliko godina, kada je tadašnji guverner Tuzlanskog kantona Selim Bešlagić nadigao dreku i paniku jer mu je u pismu neko poslao bijeli prah, k'o biva, antraks. A neko se, bezbeli, zafrkavao. To što neko šalje igračke za Sarajevo ne bi smjelo biti razlog za uznemiravanje javnosti. Postoje stručnjaci za bezbjednost koji treba time da se bave, daleko od kamera. Ali, izgleda je trend da se izigrava antiterorizam, a kako ćeš ga izigravat ako

ne izmisliš terorizam. Igračke na Sarajevskom aerodromu su, navodno, samo test da se pošalje bomba. I zato je nastala cijela halabuka.

"Saff", br. 140, 15. III 2005.

Dimne bombe

I Nezvanično se saznalo šta je bio uzrok hitne evakuacije zgrade OHR-a i dvodnevne blokade nekoliko sarajevskih ulica. Iako je iz OHR-a saopćeno da se radi o *neodređenim prijetnjama*, što je inače veoma živopisna formulacija, procurilo je da je neko *dojavio da će kamion pun eksploziva udariti u zgradu OHR-a*. Kad može u Bagdadu, zašto ne bi i u Sarajevu? Muslimani su i tamte i vamte. A muslimanska je specijalnost vozanje kamiona sa eksplozivom. Ovakvih problema nema na Zapadu. U odnosu na količinu paranoičnih ujdurmi zjapi prosta činjenica da se dosad u Sarajevu nije dogodio ni jedan teroristički napad na međunarodne predstavnike. U Banjoj Luci ili zapadnom Mostaru, jeste. Forsiranje paranoje sramoti Sarajevo. Sigurnosne službe valjda postoje da djeluju preventivno, a ne da blokiraju grad i oko OHR-a čekaju da ufate taj fantomski kamion.

"Ljetopis 2005", 17. III

Tv Alfa nije mogla biti kažnjena sa 50.000 KM

Iako je dosad u štampi objavljeno dovoljno materijala koji ukazuje na manifestaciju državnog terorizma od strane Fincijevog RAK-a, koji je bez ikakvog zakonskog pokrića kaznio TV *Alfa* sa 50.000 KM, zbog navodne antisemitske hutbe, to nije ponukalo našu intelektualnu javnost (ako uopće postoji?) na reakciju. Evo sada još jednog dokaza da se Fincijev RAK koristi metodama državnog terorizma... Naime, dokazat ćemo da TV *Alfa* nije mogla biti kažnjena sa 50.000 KM, jer u pravilima RAK-a ne postoji takva kazna. U poglavlju procedura za vođenje slučajeva, u član 7.4.a) Novčane kazne za RTV stanice, a što se može provjeriti na internet stranici RAK-a, piše sljedeće: *Za R i TV kuće koje pokrivaju područje cijelog entiteta ili oba entiteta iznos kazne ne može biti veći od 5.000 KM. Za R i TV kuće koje pokrivaju 50 posto ili više teritorije entiteta iznos kazne ne može biti veći od 2.500 KM, dok za ostale R i TV kuće iznos kazne ne može biti veći od 1.000 KM*. Dakle, TV *Alfa* nije mogla dobiti kaznu veću od 1.000 KM, jer signalom nije pokrivala ni 50 posto entiteta. Maksimalna kazna je, dakle, 5.000 KM, ali za medije koji pokrivaju cijeli entitet ili državu. Fincijev RAK je tako TV *Alfa* kaznio sa DESETOSTRUKO većom kaznom od najveće koja je propisana zakonom, odnosno 50 puta većom kaznom nego što je TV *Alfa* mogla biti kažnjena. To što je prekršen zakon ne treba nikoga da čudi, jer se u RAK-u otvoreno ponašaju kao državni teroristi.

"Saff", br. 141, 1. IV 2005.

Tv čerečenija

Nedavno je u jednoj emisiji BHT urednica informativnog programa FTV Marija Topić Crnoja govorila o navodnim pritiscima na novinare FTV i o ugrožavanju njihovih prava.

Neko je navodno nazvao mamu Bakira Hadžiomerovića i rekao da će joj ubiti sina, pa sad Bakir ne smije hodati po mračnim ulicama. To je stvarno ružno, ali gdje je druga strana medalje? Koliko je poštenih ljudi oklevetano u emisiji *60 minuta*? Urednica Crnoja je govorila da su pritisci i to što neki zvaničnici ne žele da govore za njen medij. To nije nikakav pritisak, već jasna poruka da preziru idološko-policijski profil FTV. Crnoja je potom kazala da je zgradu FTV morala svojevremeno čuvati i specijalna policija. ...Kao da je javnost zaboravila kako se radilo o izmišljanju navodne terorističke prijetnje od *Studentskog pokreta* Amera Bahtijara, jedne bezazlene ekipe studenata koja je izdala saopćenje za javnost zbog emisije *60 minuta*. E zbog tog saopćenja angažirana je specijalna policija, kako goloruki i golobradi studenti ne bi uletili u sivi dom i zauzeli Federalnu tv. Ova sekvenca se posve uklapa u nakanu FTV i Marije Topić Crnoje da u Sarajevu izmisle jal tzv. islamski terorizam, jal tzv. antisemitizam, jal ma kakvu pojavu koja ugrožava njihovu slobodu da zloupotrebljavaju javni rtv servis za čerečenje Bosne i Bošnjaka.

"Saff", br. 141, 1. IV 2005.

Na usluzi četnicima

Nosilac Zlatnog ljiljana Edin Haračić je izjavio da *od pisanja 'Slobodne Bosne' najviše koristi imaju četnički internet sajtovi*, te ustanovio kako se tekstovi ovog magazina u kojima se satanizira Armija RBiH mogu naći na ravnogorskim web stranicama. No, Haračić je smetnuo da medijski trougao satanizacije ARBiH čini i magazin FTV *60 minuta*, koji je, bukvalno, televizijsko izdanje *Slobodne Bosne*. Tako dobijamo trougao po kome ono što objavi SB prenese FTV, a udarni dio se nađe na četničkim internet sajtovima. Ostaje jedino nepoznanica ko koga filuje lažima, jer se može ustanoviti da su neke izmišljotine prvo plasirane na četničkim webovima, kao što je onomad bila analiza beogradskog APIS-a o *Pogorelici*, koja je potom plasirana u Sarajevu. Kao primjer može poslužiti i tekst iz SB pod naslovom *Bošnjaci se spremaju za novi rat*, na srpskom i na engleskom jeziku (www.geocities.com), gdje je prije dvije godine Senad Avdić tvrdio da će obnovljena Patriotska liga otpočeti rat s ciljem da izađe na Drinu i na more. Četnici ovaj tekst koriste kao dokaz da je bezbjednost regiona ugrožena od Bošnjaka.

"Ljetopis 2005", 5. IV

Licence za podobne novinare

Pod opravdanjem da se vrše reforme i navodna depolitizacija državnih službi i djelatnosti, cjelokupan se sistem u BiH stavlja u kalup jednog novog jednoumlja, koje treba da služi što lakšem betoniranju, ali i proširivanju rezultata genocidne agresije. Tu tzv. reformu su doživjele rtv stanice, i to tako što Bijeljinska tv svakodnevno veliča četništvo i Srbe poziva na otpor prema bh. državi, ali ne biva sankcionirana, za razliku od patriotski orijentiranih medija; istovjetnu tzv. reformu su dočekale sudije, policajci, a evo sad i državni službenici. Ko god je mislio da tzv. reforma neće zahvatiti i novinare, prevario se. Dejtonske udruge podobnih novinara planiraju da ustanove nekakvu tzv. licencu za novinare, što bi ga značilo da se onaj novinar koji od njih ne dobije licencu ne može zva-

ti novinarom. Cilj je da *novinarska licenca doprinese redu i prepoznavanju digniteta novinarske profesije*, kažu oni. Ovakvu licencu prvi ne bi smjeli dobiti Senad Avdić, Bakir Hadžiomerović i njihova klika koja putem novinskog i televizijskog izdanja *Slobodne Bosne* na najgrublji način skrnavi novinarsku profesiju, jer izmišlja tzv. islamski terorizam, laže, montira, vrijeđa... Međutim, oni će prvi dobiti licencu da su novinari, pošto je licenca smišljena kako bi se degradirali novinari koji ne žele igrati u kolu jednoumlja, patriotske prostitucije i izdaje, a kako bi se favorizirali plaćenici četničko-ustaškog projekta za uništenje BiH.

"Saff", br. 143, 29. IV 2005.

Neko je poremećen

Sjećamo se kako su Srđan Dizdarević i njegov privatni Helsinški komitet obznanili da u Sarajevu djeluje tzv. *Muslimanski omladinski pokret*, kao *teroristička organizacija* koja premlaćuje sarajevske Srbe i vrši etničko čišćenje Sarajeva. Povod za ovu obznanu, bez ikakvih dokaza, bilo je premlaćivanje dvojice pravoslavnih sveštenika. E sad se zvanično ispostavilo da je mladić koji je nasrnuo na popove duhovno poremećen, te da se ovaj incident ne može dovesti ni u kakvu vezu sa svjesnom namjerom, a kamo li sa organiziranim djelovanjem. Da li će sad Helsinški komitet demantirati po bijelom svijetu svoju informaciju o postojanju te *terorističke organizacije u Sarajevu*? Neće. Zna se i zašto – neće.

"Saff", br. 143, 29. IV 2005.

Kako poraziti klevetu

Konačno možemo biti zadovoljni količinom i kvalitetom reakcija na jednu od nebrojenih kleveta za tzv. islamski terorizam upućenih na račun Bošnjaka. Pored nas su bez ikakvih reakcija prolazile klevete da se Alija slikao sa Bin Ladenom, da u BiH ima 10.000 mudžahedina koji su opasnost za Evropu, itd, itd. Vladao je zastrašujući muk. Konačno, u povodu izjave Dragomira Andana, direktora Policije RS – da u BiH postoji ćelija Al-Kaide odgovorna za teroristički napad na vozove u Španiji, te da tzv. bijela Al-Kaida prijeti Evropi – digla se kvalitetna masa reakcija kojima je razobličena ova podvala. Od 10. maja, kada je ispaljena ova dimna bomba, pa do danas, objavljene su desetine tekstova u kojima se razobličava Andanova nebuloza, ali i sam lik ovog direktora Policije RS, za koga su svjedoci ustvardili da je u vrijeme genocidne agresije bio blizak saradnik Radovana Karadžića i da je bio u Srebrenici u vrijeme genocidnih zločina. Andan tako ne samo da je doživio medijski poraz svoje izmišljotine, već je izazvao čačkanje njegove ratne prošlosti, po kojoj ne bi smio biti na tako odgovornoj poziciji kakva je funkcija direktora Policije RS. Osudi Andanove izmišljotine pridružili su se čak i mediji koji su proteklih godina bili najbučniji u izmišljanju mudžahedina i tzv. islamskog terorizma. Valjda su i oni osjetili da je Andan prevršio mjeru, te da se njegova izmišljotina ne može braniti argumentima. To se i pokazalo narednih dana, kada je od španske vlade stiglo zvanično obavještenje – da nemaju nikakvih indikacija koje bi upućivale na vezu BiH sa terorističkim napadima na vozove u Madridu. Andan je time u bh. javnosti pročitan kao

zlonamjerni šarlatan, jer je ispalo da on bolje zna sve što bi trebala znati španska policija. Po prvi put, dakle, možemo biti zadovoljni političkom i medijskom reakcijom na jednu od brojnih izmišljotina u projektu satanizacije Bošnjaka. Novinari su istog časa iščačkali Andanovu mračnu ratnu prošlost, prebacili lopticu na njegov teren, a s druge strane političari su ostvarili bilateralne kontakte sa predstavnicima španske vlade koji su odlučno demantirali Andanove izmišljotine. Na žalost, ova pravovremena reakcija opet nije stvar našeg institucionalnog djelovanja, već slučajne volje da makar jednom na klevetu odgovorimo svim javnim potencijalima. Nakon ovog slučaja ostaju otvorena neka pitanja. Iako su naši političari u svojim reakcijama postavljali pitanje odgovornosti Dragomira Andana za širenje dezinformacija, koje nanose štetu ugledu i sugurnosti BiH, čini se da nije valjano u pravnu proceduru stavljeno preispitivanje Andanove ratne prošlosti, odnosno, nije tražena njegova smjena i zbog učešća u Karadžićevom genocidnom timu. Potom, ovaj slučaj nije analiziran u lancu sličnih slučajeva, koji su bili, i kojih će biti, u smislu ustanovljavanja instance koja je u ime Bošnjaka, ili države BiH, dužna da prati ovakve klevete i da na njih pravovremeno reagira. Ni u jednoj bošnjačkoj instituciji, ili na ma kojem tijelu u BiH, a vala ni u jednom autorskom tekstu, nisu analizirani aspekti dejtonskog propagandnog djelovanja velikosrpske i velikohrvatske mašinerije, niti su naši intelektualci uopće pokazali da razumiju potencijal tekstualnosti… U globaliziranom svijetu odveć više nije bitno šta je istina, jer je istina ono o čemu ima više tekstova u medijskom prostoru. E, tu smo autsajderi! Sve ovo bi moralo postati primarna tema bošnjačke politike, s namjerom ustanovljavanja stalnog kontrapropagandnog djelovanja, kako bismo imali potencijal da na svaku klevetu odgovorimo istinom, i to na maksimalnom broju medijskih i političkih frontova.

"NUR", Danska, maj 2005.

Lažov se uzdigao

Kako se moglo dogoditi da Dragomir Andan, osoba mračne ratne prošlosti, o čemu svjedoče mnoge njegove žrtve (npr. Marija Verale), postane direktor Policije RS? Da li je trebalo da ovaj zlolik izmisli kako u BiH postoji ćelija Al-Kaide, odgovorna za teroristički napad na vozove u Španiji, te da tzv. bijela Al-Kaida iz BiH prijeti Evropi, pa da se zainteresiramo za moralni kredibilitet direktora Policije RS? Stranci koji su progurali Andana na čelo Policije RS znali su zašto to čine. Njima nije trebao moralno neokaljan lik, već neko ko će koristiti funkciju za izmišljanje tzv. islamskog terorizma, za satanizira-nje Bošnjaka, a sve s ciljem pretvaranja agresije u građanski rat. Nakon ovih kriminalnih izmišljotina o kojima ni španska policija ne zna ništa, a koje su ugrozile bezbjednost BiH i nanijele veliku štetu našoj zemlji, jedino bi bilo ispravno da Visoki predstavnik momentalno smijeni Dragomira Andana. To se neće dogoditi, jer Andan ima međunarodnu misiju izmišljanja tzv. islamskog terorizma.

"Ljetopis 2005", 10. V

Došli tobe

Nešto se čudno događa sa *Krugom 99*! U posljednjih mjesec dana na ovim se sesijama ispoljavaju stavovi za koje je *Krug 99* do prije godinu-dvije tvrdio da su fašistički. Jedan od uvodničara nedavno je rekao u kamere da – *agresija na BiH traje*. Na posljednjoj sesiji je SDP-ovac Alija Behmen nazvao Dragomira Andana teroristom zbog izmišljotine da su u BiH trenirani teroristi Al-Kaide. A kakva je razlika između Andanovih izmišljotina, i izmišljotina kvislinških magazina *60 minuta* i *Slobodna Bosna*? I on i oni izmišljaju tzv. islamske teroriste. Ali, *Krug 99* štiti ove Andanove plaćenike u Sarajevu! Potom, čulo se da su mudžahedini u BiH smišljeno uvezeni iz Srbije i Hrvatske. Dobro jutro! Mi koji to pišemo godinama oklevetani smo kao fašisti, ali *Krug 99* koji to govori tek danas - hronično je antifašistički. Ironiju na stranu – vrijedi pozdraviti svako ozdravljenje. Dolazak Hidajeta Repovca na čelo *Kruga 99* očito je ovu organizaciju izvukao iz moralnog i patriotskog gliba. Ipak je Repovac sudjelovao u kampanji za demontažu montiranog procesa *Pogorelica*, u vrijeme kada je *Krug 99* ćutao o avetima Lagumdžijine policijske države koja je bila sva zasnovana na izmišljanju tzv. islamskog terorizma. Eto, dočekali smo da prof. Behmen takovrsne pojave nazove – terorističkim.

"Ljetopis 2005", 22. V

Krstaški barbarizam

Kad je onaj manijak Topalović ubio nevinu hrvatsku obitelj u nekom selu kod Konjica, *Krug 99* je optužio reisa Cerića da je kriv za ovo ubistvo jer je dozvolio bujanje tzv. islamskog ekstremizma. Reis Cerić može biti kriv za sve i svašta, ali kardinal Puljić ne može biti kriv ni za šta, ni za onu križaču iznad Mostara, ni za stotine inatskih križača podignutih po BiH, ni za onu križaču koja je nedavno uvaljena u nekropoli na Radimlji, jer je u ovakvoj Bosni svaka manifestacija krstaškog nasilja izraz *multikulture i tolerancije*. Posljednje krstaško divljanje u Stocu, kojim se skrnavi jedan od najstarijih i najvrednijih znakova kulturne baštine u BiH, nekropola stećaka na Radimlji, ne upućuje nas opet na divljake koji taj barbarizam čine, već na hrvatsku i katoličku inteligenciju koja se tome ne suprotstavlja. Ipak se ovi vandalizmi čine u ime Hrvata i katoličanstva, te se njihova šutnja ima smatrati porukom odobravanja.

"Saff", br. 145, 27. V 2005.

Apartheid u srcu Evrope

U Cankarjevom domu u Ljubljani je održan okrugli sto o stanju demokratije i ljudskih prava u BiH, na kojem su učestvovali bh. i slovenački intelektualci. Rusmir Mahmutćehajić je rekao da *treba prevazići situaciju apartheida u kojoj je država trenutno uklještena*. No, niko nije rekao da su samo Bošnjaci žrtve apartheida, kao i oni rijetki Srbi i Hrvati koji nisu uzeli dvojna državljanstva, pa dijele bošnjačku getoiziranu sudbinu. Naravno, nije rečeno ni da je i Slovenija jedan od kreatora ovog, kako je rečeno, *apartheida u srcu Evrope*, i to po više osnova, ali i tako što samo Bošnjaci moraju tražiti vize za ulazak ili prolazak kroz Sloveniju. No, u svakom slučaju je dobro što naši ugledni intelektualci ko-

načno koriste riječ – aparthied – kao tačnu oznaku stanja u kome se nalazimo. Mi koji ovo tvrdimo godinama, postali smo *ekstremisti i fundamentalisti*, a oni koji to tvrde tek danas, hronično slove kao demokrati.

"Saff", br. 145, 27. V 2005.

Hitler u Sarajevu

Lagumdžijin potrčko iz SDP-a Željko Komšić je na pitanje novinara Starta - *Da li ima antisemitizma u Sarajevu*? - odgovorio: *Očigledno da ima. Nekad je ekstremno izražen, maksimalno ekstremno, nasilno…* Stop! Dokaz? Dokaza nema!!! Komšić dalje taj izmišljeni *maksimalno ekstremni, nasilni* antisemitizam u Sarajevu, upoređuje sa Hitlerovim, pa tvrdi kako bi u Sarajevu moglo doći do ugrožavanja ljudskih, bezbeli jevrejskih života. Evo citata: *U početku izgleda bezazleno, ali na kraju kad naraste u pravog monstruma, i kad nosi ono što je najvrednije, a to su ljudski životi, tada vam treba daleko veći napor da se obračunate s njim.* Ne treba sumnjati da će ova Komšićeva fašistička izmišljotina biti rado dočekana u izraelskim listovima, koji će iz prve ruke dobiti (dez)informaciju da neko namjerava ubijati Jevreje po Sarajevu. Sramno, kriminalno, opasno! Evo prošla su tri mjeseca od ove Komšićeve opasne laži, ali niti je ko reagirao, niti ga je ko tužio za izazivanje nacionalne, vjerske i rasne mržnje.

"Saff", br. 145, 27. V 2005.

Upecan Ribičić

Slovenačka policija podigla je krivičnu prijavu protiv nekadašnjeg visokog funkcionera SFRJ Matije Ribičića (86) koga sumnjiči za *genocid i smrt 234 osobe ubijene neposredno nakon Drugog svjetskog rata*, kada je Ribičić bio zamjenik načelnika slovenačke OZNE. Ribičić bi mogao biti osuđen na kaznu od 10 do 30 godina zatvora. A imamo li mi u Bosni svoje *ribičiće*? Ponešto znamo o žrtvama komunističkih tortura, ali još uvijek nemamo cjelovitu sliku o svima koji su ubijeni ideološkim metkom. Gotovo ništa ne znamo o komunističkim dželatima koji su po brdima oko Sarajeva i Tuzle odvodili *nenarodne elemente* i ubijali ih metkom u potiljak, a danas sjede u SUBNOAR-u i pričaju o antifašizmu. Uistinu, u SUBNOAR-u postoji nekoliko ovakvih likova, za koje se pouzdano zna da su bili direktni egzekutori. Da smo pravna država, kao što nismo, i naša bi se policija, kao slovenačka, bacila na prikupljanje dokaza o ovim zločinima. Ali, to se neće dogoditi jer bi procesuiranje zločinaca iz SUBNOAR-a bilo razglašeno kao *atak na antifašizam*.

"Saff", br. 146, 10. VI 2005.

Katilska demokratija

Regulatorna agencija za komunikacije je nastavila svoj pohod na medije koji se definiraju kao bošnjački i patriotski. Nakon kriminalne kazne TV *Alfi* od 50.000 KM, dogodilo se kažnjavanje Radio *Nabe* sa 20.000 KM, a za prilog u kojem je navodno *korišten jezik*

nacionalne i vjerske mržnje. RAK se inače specijalizirao da dijelove Kur'ana sankcionira kao *nacionalnu i vjersku mržnju*. To je obrazac po kome srpski i hrvatski um sve islamsko razumijeva kao tzv. ekstremizam. Za njih i ezan ima značenje provokacije. Izmišljanje *nacionalne i vjerske mržnje*, koja Bošnjacima nije prirođena, te je nemoguća u bošnjačkom poimanju sebe i okruženja, ovdje je u funkciji gušenja medija patriotske orijentacije. Jer kad se jedna radio stanica kazni sa 20.000 KM, što je možda njen polugodišnji prihod, to je ravno odluci o ukidanju tog medija. Agresorsko gušenje patriotskih medija danas je upakovano u jezičke zavrzlame, tipa, regulatorna agencija, sankcije i sl. Katilske kazne imaju jasnu misiju i nose jasnu poruku: izolirati bošnjačku slobodu misli.

"Saff", br. 146, 10. VI 2005.

Da nisam Jevrej...

Mnoge je začudilo otkud da jedna nit-smrdi-nit-miriše institucija kakva je *Ars aevi* stane iza projekta Damira Nikšića pod naslovom *Da nisam musliman*, gdje kroz muzički spot, ubitačnom ironijom, umjetnik razara predrasude kršćanske Evrope prema bosanskim muslimanima. Šta bi se dogodilo da je ma koja islamska organizacija stala iza ovog rada? Bio bi to opet nekakav *fundamentalizam*. Ovako je Damir Nikšić postao zvijezda svih sarajevskih medija, što je svojim izvrsnim radom svakako zaslužio. Mnogima koji su pisali o ovom kulturnom događaju promakao je jedan momenat iz promotivnog materijala, a to je da autor sudbinu bosanskih muslimana čita kroz sudbinu jevreja, jer je i prema jednim i prema drugim Evropa iskazivala krstaške predrasude. Nikšićev rad nas upućuje na jednu tematsku oblast koju bi vrijedilo u narednom periodu razrađivati, a radi se o kontinuitetu krstaške netrpeljivosti prema evropskim muslimanima i jevrejima. Prekjučer je to bio holokaust, jučer genocid nad Bošnjacima, a danas je namjera Evrope da sebe proglasi kolijevkom kršćanstva, čime bi muslimani i jevreji i zvanično postali evropski podstanari. Možda nam iz obrađivanja ovih tema postane jasno i zašto neko uporno izmišlja antisemitizam u Bošnjaka, i proizvodi nepostojeći konflikt između bošnjačkog i jevrejskog naroda u BiH. Barem što se Evrope tiče, jevreji i muslimani su prirodni saveznici.

"Saff", br. 147, 24. VI 2005.

Dimne bombe II

Kad bi se na svaku dojavu o bombi evakuirala svaka zgrada gdje će bomba navodno eksplodirati, naši bi se životi pretvorili u paranoični haos. Odluka da se sarajevski *Holidej In* hitno evakuira zbog anonimne dojave, rezultat je diletantizma Policije, ali i lokalnog obezbjeđenja našeg elitnog hotela. Valjda bi oni trebali preventivno voditi računa da neko u hotel ne unese bombu?! Drugo, ne pamtimo da je dosad i jedna bomba eksplodirala nakon najave. Zašto bi onaj ko postavlja bombu to najavljivao? Valjda onaj ko postavlja bombu to čini kako bi bomba eksplodirala, a ne kako bi se najavom eksplozije demontirala?! U Sarajevu se, hvala Bogu, dosad nije dogodio ni jedan teroristički napad

na civile. Nekome je očito stalo da proizvodi osjećaj kako je Sarajevo ugroženo od terorizma. Bezbeli onog tzv. islamskog.

"Ljetopis 2005", 14. VII

Uljez u Srebrenici

U okviru zvaničnog programa obilježavanja desete godišnjice genocida u Srebrenici - dogodio se uljez. Bio je to kratki tzv. dokumentarni film sumnjivog zbrda-zdola kvaliteta i još sumnjivijeg naslova: *Srebrenica – zemlja zločinaca*, koji su napravili novinari *Slobodne Bosne*. S obzirom da se tekstovi ovog sarajevskog magazina prenose na četničkim internet sajtovima, što je dovoljna legitimizacija, poturanje Srebrenice kao *zemlje zločinaca* djeluje kao logična podvala koju samo nisu razumjeli organizatori. Postoji stotine drugih naslova koji su se mogli dati ovom lošem i konfuznom video-materijalu, kojeg samo ambiciozne budale mogu krstiti kao film. Jer, Srebrenica može biti zemlja zločina, ali ne i *zemlja zločinaca*, jer iz Srebrenice ne potiču zločinci, već žrtve. Film traje 13 minuta, a glavni lik u filmu je Enver Kazaz, koji filozofira o zločinu da ga ni Radovan Karadžić ne bi razumio. To je onaj što je izjavio da je *Ivo Andrić najveći bošnjački pisac*, i onaj što je izmišljao bošnjački fašizam po Sarajevu, i onaj što je sevdalinku doveo u kontekst fašizma, i onaj koji bi zadnji trebao govoriti o bošnjačkoj tragediji.

"Saff", br. 149, 22. VII 2005.

Dimne bombe III

Federalna tv je u centralnom *Dnevniku* objavila da je Specijalna policija evakuirala dio osoblja Američke ambasade, te jedan sat držala u blokadi Ali-pašinu ulicu. Spominjale su se i nekakve podmetnute bombe i vjerodostojne prijetnje. Međutim, iz izvora Američke ambasade se saznalo da nije bilo nikakve evakuacije osoblja. Iz Policije su saopćili da su *preuzeli operativne mjere i radnje*, ali ne kažu zašto. U vrijeme kada je Federalna tv saopćavala ovu dramatičnu vijest, oko Američke ambasade u Sarajevu nije bilo nikakvih znakova pooštrene bezbjednosti. Dakle, s kojim je pravom Federalna tv uznemiravala i lagala javnost?! I to ne prvi put! Za ovakve greške bi se morale podnositi uredničke ostavke. Ali, urednici na FTV su pod zaštitom političkih i finansijskih lobija iz Karađorđeva, za čiji račun svako malo izmišljaju tzv. islamski terorizam.

"Ljetopis 2005", 29. VIII

Konačno, istina

Istraživački centar Američkog kongresa konačno je pričepio usta svima koji su posljednjih godina optuživali bošnjački narod za veze sa tzv. islamskim terorizmom. U Izvještaju Američkog kongresa o BiH se navodi da *SAD imaju snažnu podršku u BiH, a posebno među Bošnjacima zato jer su pomogle u dovođenju mira i osiguranju poslijeratne pomoći*. U Izvještaju se navodi i da *većinski sekularno i evropski orijentirano bošnjačko stanovništvo* nije potpalo pod uticaje par hiljada stranih islamskih ekstremista koji su u

BiH došli u periodu kada su, kako se kaže, *očajni Bošnjaci bili suočeni s međunarodnim embargom na oružje*. Data je tačna slika odnosa Bošnjaka prema tzv. islamskom terorizmu, ali i prema Americi, koju Bošnjaci prihvataju kao svog saveznika i prijatelja. Otud su bile apsurdne i opasne medijske navale srpsko-hrvatskih hegemonista da izmisle bošnjačku netrpeljivost prema Americi. Zapravo, hunta iz Karađorđeva je zloupotrijebila američku tragediju kako bi izmišljanjem tzv. islamskog terorizma u Bošnjaka na diplomatskom frontu ojačala svoje separatističke pozicije.

"Ljetopis 2005", 1. IX

Srbija u Sarajevu

Četničko-ustaški list *Slobodna Bosna* iz Sarajeva objavila je intervju s anonimnim egzekutorom koji je sudjelovao u genocidu nad Bošnjacima. Šest novinskih stranica ispisano je samo zbog jednog kratkog pitanja i odgovora, koji je suština ove navodne *iskrene ispovijesti*. Suzana, bre, novinarka ovog ravnogorskog biltena postavlja sljedeće pitanje: *Da li su srbijanski specijalci radili nešto sa vama?* To je isto kao kad biste narkomana pitali: *A da li se drogirate?* Pitanje Suzane, bre, implicira da srbijanski specijalci nisu imali nikakve veze sa pokoljima Bošnjaka, čim se pita nešto što je općepoznato. Kao što se moglo i očekivati, anonimni krvnik odgovara sljedeće: *Nikada ni sa jednom jedinicom nismo radili, uvijek smo nastupali sami.* Sagovornik potom obrazlaže kako Srbija nije imala nikakve veze sa pokoljima Bošnjaka. Ovaj tekst (br.459, str. 29-33) u cijelosti je u funkciji oslobađanja Srbije od odgovornosti za agresiju i genocid.

"Saff", br. 153, 16. IX 2005.

Uvoz mudžahedina u Hrvatsku

U uredu za zaprimanje pošte Ambasade Velike Britanije u Zagrebu, oko sedam sati i 30 minuta, aktivirana je manja eksplozivna naprava i ranila jednog uposlenika, hrvatskog državljanina, Damira Rovišana (28). Ova eksplozija je u zagrebačkoj javnosti otvorila pitanja prisustva islamskih humanitarnih organizacija neposredno nakon rata, koje su navodno bile povezane sa nekim terorističkim organizacijama. Kao i mnogo puta prije, i ovdje se unaprijed i bez dokaza znalo da iza terorističkog napada stoje tzv. islamski teroristi, jer, pobogu, ko bi drugi napadao Britansku ambasadu nego oni. Eto, ispostavilo se da eksplozija nema nikakve veze sa tzv. islamskim terorizmom, već da je djelo ranjenog Rovišana, koji je na taj način želio skrenuti pažnju javnosti na nekakav svoj pravosudni slučaj. No, ono što je zanimljivije jeste činjenica da se niko nakon svega, u Hrvatskoj, u BiH, a ni drugdje, nije upitao - otkud tolike islamske humanitarne organizacije u Hrvatskoj?! Zašto je Hrvatska pružila gostoprimstvo organizacijama koje su navodno povezane sa tzv. islamskim terorizmom? Zato što je režim Franje Tuđman pronašao strateški interes u uvozu mudžahedina u BiH, kako bi borba ARBiH izgubila međunarodni kredibilitet!

"Ljetopis 2005", 19. IX

Nagrađen lažov

Evropska policijska misija, koja u BiH nadgleda procese transformacije policijskih snaga, podijelila je nekakva priznanja, a jedan od nagrađenih je i direktor Policije Republike Srpske Dragomir Andan. Ovaj neviđeni skandal nije ponukao ama baš nikoga da reagira. Prisjetimo se, Dragan Andan je izmislio mnoštvo slučajeva tzv. islamskog terorizma. Posljednji takav skandal dogodio se sa bejagi pronađenim eksplozivom u Potočarima, uoči obilježavanja 11. jula, kada je Andan istog časa za pripremanje navodnog terorističkog zlodjela optužio nekakve mudžahedine iz Federacije. Umjesto da bude smijenjen, i sankcioniran, Andan je ostao na poziciji direktora Policije RS. Sa ove pozicije nisu ga pomjerile ni fotografije i dokazi da je bio ratni saradnik najtraženijih ratnih zločinaca. Izgleda da je sve što je usmjereno protiv pravde, morala, humanizma, protiv Bosne i Bošnjaka, svojevrsna preporuka za napredovanje u dejtonskoj hijerarhiji. Dokle god je to tako, Bosna nema šansi.

"Ljetopis 2005", 10. XI

Petarde i terorizam

Udarna vijest bila je da su u sarajevskom naselju Vrace, u kafani *Dva bora*, ubijeni Milorad Todorović i Radomir Janković sa Pala, te Esad Šenderović iz Sarajeva. U noći sa subote na nedjelju uslijedilo je novo zastrašujuće iznenađenje. U centru Travnika su odjeknule tri eksplozije, koje su počinile veću materijalnu štetu na jednom salonu namještaja, i na jednoj apoteci. Iako se o ovom terorističkom aktu ništa nije znalo, državni tv kanali su odmah objavili indicije da se radi o tzv. islamskom terorizmu, samim tim što su vijest o eksplozijama u Travniku vezali za informaciju o postojanju tzv. islamskih terorista u BiH. Kako je krenulo uskoro će i novogodišnje petarde biti dovođene u vezu sa izmišljenim terorizmom, od čega će najviše hairovati istinski teroristi, okrutni kriminalci i njihove mreže koje očito imaju podršku i zaštitu u državnim institucijama.

"Ljetopis 2005", 19. XI

Pogrešan način

U subotu 17. 12. 2005. u Sarajevu je održana promocija knjige *Državna tajna* koju je navodno napisao sin Sefera Halilovića Semir. Dovoljno je znati da su promotori Senad Pećanin i Bakir Hadžiomerović, pa knjigu i ne čitati. Ovi nemaju šta drugo promovirati osim mržnje prema bosanskoj žrtvi. Šteta je što Sefer u iracionalnoj mržnji prema Aliji i dalje tone u pomaganje srpsko-hrvatske okupacije, i što je na taj sihir navukao i svoga sina. Možda ima istine u onome što se hoće reći, ali je pogrešan način. Nakon Sarajeva i Tuzle, i u Mostaru je promovirana ova knjiga. Pošto na nekoliko skandaloznih teza iz ove knjige niko ne reagira, ni SDA, ni Islamska zajednica, ni mediji, a ni brojna boračka udruženja, onda nam se valja složiti, recimo, sa rečenicom na 296 stranici, koja glasi: *Izetbegović bi da nije umro, sigurno završio u pritvorskoj jedinici u Hagu.* Dakle, autor smatra da je Alija Izetbegović ratni zločinac, a to očito smatramo i mi, čim punim kapacitetima proizvodimo šutnju. Slažemo se, takođe, da bi se Alija Izetbegović u Hagu, kako

piše autor – *susreo sa svim onim prljavštinama koje je naravno i sam odobrio i naredio*. Slažemo se, jer šutimo. No, ovo će društvo prije ili poslije morati odabrati: ili Sefer ili Alija. Obojica ne mogu ostati u bošnjačkom srcu. Jedan mora ispasti iz igre. A kada će se i kako to dogoditi, nije naše da sudimo. Sefer je očito nestrpljiv u nakani da zauzme Alijino mjesto u Bošnjaka. Bio je nestrpljiv i usred rata, kada je, kako piše u knjizi *Državna tajna*, na stranici 67 – *želio formirati stranku*. Gdje to još ima da komandant Armije usred rata formira stranku i stvara paralelnu vlast naspram vlasti kojoj bi morao biti podređen? Neki bi to nazvali vojnim ili državnim udarom, neki izdajom, neki autonomaštvom, po sistemu Fikreta Abdića, a neki možda i demokratijom. Činjenica je da je Sefer smijenjen s funkcije komandanta Armije zbog svojih političkih ambicija, za koje se smatralo da štete jedinstvu patriotskog fronta. No, njegove političke ambicije plove dalje. Na promociji u Mostaru je rekao da postoje *fašisti iz srpskih, hrvatskih i bošnjačkih redova*. Dakle, po Seferu, u bošnjačkom narodu ima fašizma. Ako se Bošnjaci s time slažu, onda, brate lijepi, nismo ništa bolje ni zaslužili… …Od Sefera.

"Saff", br. 160, 23. XII 2005.

Recenzije

Recenzija Seje Omeragića

Rukopis Fatmira Alispahića ima oko 350 kompjuterskih strana materijala koji je već objavljivan po bh. medijima. Sadrži osam poglavlja: „Uvod“, „Afera „hakeri“ kao poremijera SDP-ove policijske države“, „Rat za terorizam“, „Montirani proces „Pogorelica“, „Državni terorizam nad tzv. alžirskom grupom“, „Medijski zločin nad Sanelom Sjekiricom“, „Izbor“ i „Fragmente“. Svi tekstovi su uredno klasificirani i sadržajno kompaktni. Dobili smo ozbiljnu analizu antiterorističke histerije, koja detaljno secira laži protiv Bosne i Hercegovine i Bošnjaka. Riječ je o davanju odgovora na još jedan ozbiljni i teški udar na BiH i Bošnjake. Rukopis je urađen prepoznatljivim Alispahićevim stilom i time posjeduje kompaktnost, tematsku cjelovitost, i, konačno, suštinu u kojoj nijedno pitanje ne ostaje bez jasnog i preciznog odgovora.

Da bi se uopće moglo objasniti pisanje Fatmira Alispahića o jednom teškom periodu progona Bošnjaka zbog izmišljotina o terorizmu, tamo gdje terorizima nije ni bilo, treba se vratiti u historiju ove pojave na području bivše jugoslavenske države.

Kratka storija terorizma počela bi sa Srbima i, prije više od stoljeća, smaknućima njihovih vladara. Brutalno ubistvo kraljevske porodice Obrenovića dogodilo se da bi na vlast došli Karađorđevići, za neke moćne strane zemlje poslušnija dinastija. Jedan od najpoznatijih srpskih terorističkih činova svakako je ubistvo Franca Ferdinanda, prestolonasljednika Austro-Ugarske monarhije, što se smatra povodom početka Prvog svjetskog rata. Gavrilo Princip, pripadnik Mlade Bosne, usred Sarajeva je ubio princa Ferdinanda i njegovu trudnu suprugu Sofiju. Ubica će kasnije biti slavljen kao heroj za vlasti u komunističkoj Jugoslaviji. Naravno, ovo je bio vid državnog terorizma, jer je pripadnike terorističke „Mlade Bosne“ uvježbavala „Crna ruka“, tajna srbijanska državna služba za likvidacije nepodobnih. Državni terorizam, dakle, ima podužu historiju u srpskoj državi. U knjizi profesora Ive Banca „Nacionalno pitanje u Jugoslaviji 1918. do 1941.“, koja je jedno od najtemeljitijih historijskih djela na južnoslavenskim jezicima, stoje činjenice o stravičnim masovnim likvidacijama Bosanskih Muslimana u područjima uz Drinu od marta do juna 1914. godine. Preko noći od Foče, Srebrenice, Žepe do Zvornika čitava muslimanska sela bila su poklana upadima agenata „Crne ruke“ iz susjedne Srbije. Kad su brojke tog neviđenog terorizma prešle dvije hiljade žrtava, Habsburška monarhija odlučuje poslati u Bosnu princa Ferdinanda, kao znak podrške nemoćnoj bosanskoj vladi. Tek prije nekoliko godina britanski historičari su otkrili da je Srbija tajno pripremana za rat i naoružavana golemim artiljerijskim arsenalom iz Engleske, a preko Rusije, samo da bi se zavarao trag.

Ali, vratimo se teroristima.

Nakon ulaska srpskih trupa u navodno oslobođenu Bosnu i Hercegovinu, 1918. godine, za samo tri mjeseca ubijeno je oko 18.000 pripadnika begovskih bošnjačkih porodica. Radilo se o masovnim pogubljenjima nevinog bošnjačkog plemstva, i njihovog potomstva. Pridošlice, srpski vojnici i oficiri zaposjedali su kuće i zemlju brutalno ubijenih. Kada su ova velika pljačka i strašni teror bili završeni, začuo se tek slabi glas iz Beograda o potrebi zaustavljanja pokolja, kako je rečeno „nad našom muslimanskom braćom“.

U vrijeme Kraljevine Jugoslavije ubijani su neposlušni i nepodobni političari, ponekad i usred parlamenta. Jedini Bošnjak, ministar u kraljevskoj Vladi, bio je Mehmed Spaho.

Dobijao je redovno resor saobraćaja. Ubijen je od srpske tajne službe u hotelu „Kralj", u Beogradu, strujnim udarom kroz vodu iz česme. Puniša Račić, poslanik Radikalne stranke (to su ovi Šešeljevi sa najviše srpskih glasova na dosadašnjim izborima) pucao u političkog lidera Hrvata Stjepana Radića.

Bilo je to još jedno od „Crne ruke" naručeno terorističko ubistvo, ali je Radić umro tek kasnije od posljedica atentata.

Uslijedio je atentat na kralja Aleksandra Karađorđevića, odmah nakon iskrcavanja sa ratnog broda u francuskoj luci Marsej. Taj posao odradili su zajednički makedonski nacionalista Veličo Kerim i skupina ustaša iz zapadne Hercegovine, koje je predvodio, zanimljivo, izvjesni Ivica Raić.

Za razliku od tih vremena, ona Titova su bila u rukavicama. Kao i nakon Prvog svjetskog rata, nakon ulaska srpske vojske, Titovi partizani su ubijali i otimali kuće, preostalu zemlju i dućane, sada već osiromašenih Bošnjaka. Ljudi koji su imali bilo kakvu imovinu odvođeni su u noć i ubijani bez krivice i suđenja. Niko ne zna koliko je Bošnjaka pojeo mrak ulaskom Titovih oslobodilaca u bosanske čaršije. Taj segment historije, kao i masovno pogubljenje begovskih porodica, njihova djeca i unuci ne znaju, niti to interesira moderne bošnjačke historičare.

Josip Broz je priznavao samo sud svoje partije. To je izjavio nakon jednog terorističkog čina o čijoj se suštini nije smjelo pisati i govoriti. Samo se između redova moglo razumjeti da je bio u grupi podmetača bombe koja je ubila i ranila neke nevine ljude. Milošević i Šešelj u terorističkom maniru su pred Međunarodnim sudom u Hagu odmah rekli da ne priznaju Tribunal, nego samo sud njihovog naroda. Nekom partija, nekom narod.

Nedavno je njemački sud osudio Krunoslava Pratesa za ubistvo Sjepana Đurekovića, odbjeglog direktora INA-e. Saučesnik u ovom ubistvu, koje se dogodilo 1983. u Minhenu, bio je Željko Ražnjatović Arkan, u prošlom ratu vođa srbijanske terorističke državne skupine „tigrovi". Titova UDB-a ubila je više od 80 najuglednijih emigranata Hrvata i Bošnjaka, a ni desetak Srba iz četničkog podzemlja na Zapadu.

Milošević se terorističkim aktima oslobađao nepodobnih u vlastitim redovima. Ubijen je Slavko Ćuruvija, novinar, urednik. Ubijen bivši predsjednik Srbije Ivan Stambolić, inače čovjek koji je upravo Miloševiću ukazao svu pažnju. Odveden je u noć, mučen, ranjen i izgleda živ zakopan na Fruškoj gori. U državnoj režiji ubijen je i Zoran Đinđić, tada premijer Srbije. Ovom sadašnjem, Borisu Tadiću u Parlamentu Srbije se javno prijeti smrću, kao u vrijeme Račića.

Moglo bio se govoriti i o Tuđmanovom terorizmu, likvidaciji nepodobnih, poput njegovog poznanika Blaža Kraljevića ili Ante Paradžika, ali to se čini malim u poređenju sa srpskim masovnim terorizmom.

Na drugoj strani, nikada Bošnjaci nisu naporavili niti jedan terioristički čin u svojoj historiji, sličan ovim likvidacijama srpske i hrvatske strane.

Dakle, terorizam je nešto sasvim domaće u Srbiji i Hrvatskoj, ali ne i kod Bošnjaka. U svojoj knjizi Fatmir Alispahić je vješto dokazao tu vrstu terorističkog pedigrea bivše Jugoslavije. Ponajviše je to uspio sa analitičkim tekstovima u kojima se anatomski secira državni teror Miloševićeve vlasti, vojske i policije, te dokazuje da je njegov rat protiv BiH najstrašniji oblik državnog terorizma. Suština jedne od izuzetnih Fatmirovih teza je

definitivna podudarnost državnog i, nazovimo ga, pojedinačnog terorizma. Naime, teroristički cilj koji opravdava najbrutalnija sredstva je identičan. Opkoljeni gradovi koji se drže pod snajperima i artiljerijskom vatrom su bili mjesto divljanja srbijanskog državnog terorizma? Nisu li slike ratnog Sarajeva, Miskinove, Tržnice, Markala, Dobrinje, najgori vid terorizma? Četiri godine bilo je potrebno tzv. međunarodnoj zajednici da reagira i zaustavi srpski teror nad bosanskim gradovima, a zaustavila ga je trenutno nakon promjene stanja i ofanziva Armije BiH. Rusiji su trebala samo četiri sata da krene u odbranu svojih civila u Gruziji, a Amerikancima valjda samo četiri minuta da krenu u svjetski antiteroristički rat protiv islamskog teriorizma.

Tako su stigla antiteroristička vremena...

Vjerovartno u svijetu ne postoje mediji koji su odigrali sramniju ulogu, kakvu su u antiterorističkom ratu u BiH imali takozvani sarajevski nezavisni mediji. Nažalost, oni ni danas nisu svjesni koliko su njihova brutalna podmetanja i jadne i poluprimitivne konstrukcije terorizma donijele zla državi Bosni i Hercegovini.

Svjevremeno sam čuo dva pravila tih tzv. nezavisnih medija iz usta jednog urednika: Ako hoćeš da ti se poveća tiraž objavi intervju sa Alijom, a ako hoćeš kakvu dobru donaciju napiši nešto o islamskom terorizmu u BiH.

Ovakvi „patrioti", više su me podsjećali na navodeće lansirne rakete, okrenute prema vlastitoj državi.

Nasuprot njima, stajala je sirotinjska ekipa „Ljiljana" koji sam uređivao u ta antiteroristička vremena. Jedini naš cilj bio je skidati sa Bošnjaka laži o terorizmu i sa države takvu ljagu. Fatmir je to radio i u Ljiljanu, i u Walteru i na brojnim internet stranicama. Ta njegova viteška borba će se vidjeti u ovoj knjizi, nakon pauze od nekoliko godina. Fatmir Alispahić se oštro suprotstavio lažljivim nezavisnim medijima. Pisati da je Bin Laden finansirao Armiju BiH, a onda da je bio u BiH i da se borio na ovim ratištima, neki su od najtežih psihijatrijskih slučajeva u svjetskom novinarstvu.

Besmisleno mi je i napominjati da je cilj terorističkih konstrukcija bio revizija historije. To bi i zadnja budala morala znati. Da su Miloševićevi i Karažićevi Srbi naručili 11. septembar u Njujorku, uz harangu koju su dobili od sarajevskih novinara, ne bi im se bolje posrećilo. Fatmir je i taj sramni dio „antiterorizma" ovdašnjih medija u BiH raskrinkao do kraja.

Suština tog zla je bila: prebrisati jedan strašni zločin genocida, a krivicu rata prebaciti na žrtve - Bosanske Muslimane. Naše lansirne patriote su tada prividno dobijale bitke, šaljući desetine uglednih Bošnjaka u istražne zatvore, na dugotrajna i iscrpljujuća suđenja, u kojima su trošili golemi novac na odbranu, u kojima su im se raspadale porodice, djeca tonula u beznađa, a roditelji obolijevali i umirali.

Podmetanja terorizma ni za mene a siguran sam i za Fatmira, nije bila problem onih koji su nepravedno optuženi. Nikakvog motiva ili razloga isključivo za njihovu odbranu nismo imali, osim želje za istinom, skidanja ljage sa države i odstranjivanja kleveta sa bošnjačkog naroda. Svi mi smo tada radili pošten posao vjerujući u pobjedu dobra nad zlom. Nije ni za Fatmira bio poseban problem raskrinkati sve te laži, jer je svaka propaganda u svojoj srži jeftin i bijedan pokušaj prevare. Mnogo veću nevolju izazivale su laži naših kmolega novinara. Najveće javne udare među nama trpio je svakako Fatmir

Alispahić, kao čovjek koji je samo sarađivao za tadašnji „Ljiljan". I za mene je bilo šokantno kako se hrabro upustio u ovu bitku. Od medijskih antiterorističkih ratnika podmetane su mu svakojake dijagnoze, čak je proglašavan šizofreničarem, pa ubicom, pri čemu su medijski likvidatori izmišljali ime žrtve. Panjkan je Fatmir i javno i tajno i ne postoji niti jedna novina ili televizija koja mu nije prilijepila kakvu pogrdnu etiketu.

Sad, kad su svi sudski procesi protiv navodnog terorizma pali, posebno onaj stravični slučaj Pogorelica, kada je definitivno i zvanično razotkriven jedan golemi spomenik sramote prvo medijskih, pa kukavičkih političkih, a onda i svakih drugih višegodišnjih laži u Bosni i Hercegovini, nema niti riječi izvinjenja od ovdašnjih surovih antiterorističkih medijskih ratnika. Naravno, nema izvinjenja ni za ljude koji su prošli strahote zatvora i istraga, pošto i ne treba nikada očekivati ljudske postupke od krivokletnika.

Oni nisu bili u stanju zatražiti ni oprost od mladića Sanela Sjekirice, čiju su brutalnu likvidaciju izveli, po običaju, bezdušno. Samo je čudom dječak ostao živ. Taj je slučaj definitivno pokazao s kakvim medijskim jadnicima BiH i Bošnjaci imaju posla.

Na drugoj strani, Fatmir je bio najjači i najhrabriji dio ekipe „Ljiljana" koja je pošteno i hrabro radila posao za crkavicu honorara, dok su nezavisni medijski konstruktori terorizma za jednu noć po kafanama trošili naše mjesečne prihode. Mi smo imali svoje porodice, svoju djecu koja su gledala u naše prazne ruke kad smo se noću vraćali domovima, ali ipak nismo ni pomišljali da javno lažemo protiv svoje domovine i naroda.

Fatmirova knjiga dolazi u pravo vrijeme i jedan je od snažnih argumenata o tome šta se događalo u globalnom, a, ustvari, ratu punom laži protiv BiH i Bošnjaka. Nezakonito izručenje ljudi u Gvantanamo, goleme pare koje su date izvjesnom Rohanu Gunaratni ili drugim prizemnim „ekspertima terorizma" od Vlade BiH, ekspertima što su se šepurili po BiH sa neprobavljivim lažima i glupostima, sve su to bili dokazi sa kakvim golemim budalama imamo posla u politici i medijima.

Preporučujem, s posebnim poštovanjem, knjige Fatmira Alispahića „Teror ‘antiterorizma’". Riječ je o kapitalnom, atraktivnom materijalu, aktuelnom i u ovog trenutka. Jer, ne treba očekivati da će se oni kojima smeta BiH tek tako odreći mogućnosti novih laži i konstrukcija, kakvu inače još uvijek poklanja globalni strah od terorizma. Nama u BiH su danas najpotrebniji pravi odgovori na terorističke laži, odgovori moćni poput ovog Fatmirovog. Pogledaju li se domaći mediji, jasno je da iz tog začaranog kruga ni Bošnjaci ni BiH još nisu spašeni.

Sarajevo, 16. VIII 2008.

Recenzija Indire Kučuk Sorguč

„Da li je moguće voditi rat s apstraktnom imenicom?“ – zapitao se Terry Jones, jedan od aktera vrhunski kreirane britanske nadrealne humorističke serije „Monty Python“ nakon velikog Bushovog poziva u rat protiv terorizma. Uistinu, da li je moguće voditi rat s terorizmom ako se pri tom antiterorizmu služimo svim konvencionalnim i nekonvencionalnim oružjem terora?! Teror antiterorizma ova je naša državica upražnjavala i vodila kroz svoje legalne organe i punu državnu političku, pravnu i administrativnu strukturu od tog famoznog 11. septembra 2001. do početka 2008. godine kada je Vrhovni sud Federacije oslobodio optužene za slučaj Pogorelica.

Taj začarani orvelovski krug montiranih procesa neće biti demontiran u potpunosti dok i posljednji iz tzv. Alžirske grupe, koju čine bh. državljani zatočeni u američkoj vojnoj bazi i zatvoru Guantanamo ne bude oslobođen, jer njihova krivica nije ustanovljena. Ovaj beskrupulozni sablažnjivi akt državne politike SDP Alijanse ostao je evidentiran kao očiti primjer sluganstva bušovljevoj antiameričkoj doručak politici koju su favorizirali, glorificirali i potvrđivali bosanskohercegovački mediji lansirajući brojne laži kao sredstvo opravdavanja politike zla, poltronstva i slijepe poslušnosti naše države. Ta medijska hajka na izmišljeni terorizam islamske provenijencije u BiH predvođena državnim aparatom tada vladajuće SDP Alijanse napravila je od običnih ljudi javne neprijatelje!!! Vjerovatno po onoj narodnoj „ko ne sluša pjesmu, slušat će oluju!“

O olujnom nebu nad svjetskim poretkom s početka 21. stoljeća, maloj traumatiziranoj bošnjačkoj naciji koja je zahvaljujući grotesknoj prodanoj politici vlastite države morala da plati cijenu svoje viktimizacije tako da se njena žrtva zaogrne plaštom zločina kako bi joj se oduzela svetost i pravednost, pisao je Fatmir Alispahić bez zazora, uporno i dosljedno.

Pisati o teroru antiterorizma, državi koja sama fabricira neku svoju tobožnju krivnju za terorizam kojeg nema, izmišlja aktere i podmeće sama sebi kukavičja jaja i zamjeriti se svima koji od šume ne vide drvo, Fatmirova je teška omča koju nosi cijeli život za vratom kao teret pravednika. On promišlja, piše, vodi žestoke medijske polemike ali i svrsishodne akcije za čuvanje digniteta onih koji sami sebi ne mogu, ne znaju ili nemaju čime pomoći. Probuđivanje savjesti kod intelektualaca i onih ljudi koji se bave javnim poslom i od njega žive a ne razumiju kakvo breme javnost nosi sa sobom, Fatmir je shvatio kao svoju zadaću jer angažiranost gomile posebno kod bošnjačkog naciona danas ne postoji. Uloga intelektualca u savremenom bosanskohercegovačkom društvu sasvim je obezvrijeđena jer se svela na nekoliko prozaičnih individualnih istupa i to po interesnoj potrebi dok je sve drugo čisto tavorenje u vlastitom egoizmu. Zbog toga, historijski procesi depolitizacije i satanizacije Bošnjaka prolaze pored nas kao supersonični vozovi, a kamoli montirani procesi koji više govore o onima nad kojim je montaža izvršena nego o onima koji montiraju. Optužbe za islamski fundamentalizam, terorizam i islamofobijske hajke od strane državne obavještajne službe i međunarodnih instanci, digle su se u propagandnom medijskom stilu do linča onih koji su nepravedno optuživani, a da, s druge strane, nikakvu (ako ništa drugo, profesionalnu) sankciju nisu pretrpjeli oni koji su kreirali jedno užasno raspoloženje u domaćoj i svjetskoj javnosti.

Ti, urednici i novinari i danas urednikuju, rade pa čak i napreduju u službi, bez priznanja da su lažno izvještavali i obmanjivali javnost, i tetoše ih politički krugovi koji su zakuhali cijelu ovu smješu stradanja nevinih ljudi.

Fatmir Alispahić je od početka montiranih procesa i terora antiterorizma svjedočio svojom briljantnom analitikom, vjerodostojnim informacijama te hrabrim nekoristoljubivim karakterom da je izuzetak i kao ekskluziv u svemu što radi i promišlja, ne može biti uvažavan od takvih ideoloških trabanata.

Zato je njegov intelektualizam uistinu idealistički orijentiran i kao takav prognan iz ove surogat zemlje i njenog klaustrofobičnog zarobljenog antisistema vrijednosti.

Fatmir ovu intelektualnu suhotinju i jednoumlje detektira tužnim porazom građanskog intelektualizma i kaže: „S druge strane, rijetki bosanski autori koji su reagirali na laži o tzv. islamskom terorizmu i branili Bošnjake pred bjesnilom islamofobije – sudski su i medijski obrađivani, da bi na kraju bili prognani sa javne scene koja je poprimila totalitarni, jednodimenzionalni, ideološki karakter.… U suštini namjesto kojeg je ustoličen kapitulantski, samoponižavajući model podobnog Bošnjaka, čija se odanost provjerava gaženjem bošnjačkih vrijednosti. Ljudi u krhkim narodima svašta čine za malo moći i para. Alternativa sluganstvu je ili šutnja, ili progonstvo."

I zaista kada se pročita ova knjiga sastavljena od jakih, direktnih i optužujućih teza iznesenih u člancima koji imaju pored žurnalističke snage i neprikosnovenu volju da se sadašnje stanje svijesti kod bošnjačke populacije izmijeni na bolje i upozitivi, jasno je da autor nije pasivni posmatrač ili neutralni svjedok turbulentnih procesa nego i sam akter, često glavni akter u filmu "Kako stati u kraj teroru antiterorizma?"

Često je bio usamljen u ovoj svojoj iskonskoj ljudskoj potrebi da istjeruje mak na konac i zbog toga je bio lagan plijen medijskih kerbera koji su, ustanovio je to docnije i sud, držali stražu i stranu laži.

O famoznoj montaži znanoj kao Pogorelica, Fatmir zaključuje: „Dakle, legalni antiteroristički kamp legalne države, koja je u stanju rata, u stanju goloruke odbrane golih života, proglašava se «terorističkim», kako bi se udovoljilo aktuelnom tzv. antiterorističkom ratu, a bivši funkcioneri suverene države se optužuju za terorizam, čime se, zapravo, naša cjelokupna borba za opstanak označava terorističkom."

Treba imati na umu činjenicu da u vrijeme kad su ovi radovi objavljivani, u Bosni i Hercegovini nije bilo ni jednog javnog kritičkog slova o karakteru tzv. rata protiv terorizma. I da je s te tačke gledišta, važnost ovih tekstova ogromna, što kao demarkacija medijskog prostora kao politikantskog što kao njegov autonomni prosvjed protiv blaćenja, klevete, denuncijacije...

Jer kad danas želite nekoga strpati u „vječita lovišta" (bilo figurativno ili doslovno) potrebno je vrlo malo; oklevetajte ga za nešto i nema problema. A ako želite da se stvar brzo završi samo mu prišijte termin „islamski terorista".... Poslije sve ide lahko.

U svoj ovoj Fatmirovoj volšebničkoj i pravednoj borbi i sam je stradavao i stradava od klevećenja i blaćenja medijskih praznoglavih krelaca koji u sudejstvu sa političkim moćnicima nažalost kreiraju ovdašnju ustajalu neproduktivnu javnu žabokrečinu. I zbog toga sve tone u besmisao. A „Besmisao je lice vremena koje živimo, jer javnim prostorom vladaju laž, hipokrizija, poltronstvo i kukavičluk", napisao je Fatmir u jednoj od svojih briljantnih analiza u ovoj knjizi koja dekonstruira lice "antiterorizma" i još više ukazuje na bijednu sliku bošnjačke politike i bošnjačkog kvazinintelektualizma danas, nakon genocida.

Sarajevo, 1. IX 2008.

Sadržaj